

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH THE BLAZE SERIES

INFERNO

LUNA MASON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Cehennem
ALEVLERİN ALTINDA

LUNA MASON

Telif Hakkı © 2025 Luna Mason

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Coffin Baskı Tasarımları

Formatlama: Peachy Keen Yazar Hizmetleri

İçindekiler

Yazarın Notu

Oynatma Listesi

Inferno'nun Efendisi'nden bir not

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Çöküş Oyunları Sözleşmesi Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105](#)
[Bölüm 106](#)
[Bölüm 107](#)
[Bölüm 108](#)
[Bölüm 109](#) [Sonsöz](#)

[Ateşle](#) —

[Biraz daha Declan ister misiniz?](#)

['Beneath Universe'den daha fazlası](#)

Yazarın Notu

INFERNO, BDSM hayatta kalma oyunu içeren bağımsız, KARANLIK bir İrlanda Mafya Romantizmidir. Bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik ve durumlar içerir.

Bu kitap müstehcendir ve 18 yaş üstü okuyuculara yöneliktir.

FMC istismarcı bir evlilik içindedir (MMC ile değil). Merak etmeyin, o pisliğin sonu çok tatmin edici olacak.

Lütfen Decadence'a kendi sorumluluğunuzda girin. Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen web siteme bakınız:

www.lunamasonauthor.com

**Daha önce Beneath The Mask ve Beneath The Secrets serilerini okumuş olanlar için not. Inferno'nun birinci bölümü 5 yıl önce geçiyor, bu da Detained'in (BTM Kitap 4) sonucuyla aynı zamana denk geliyor ve İkinci Bölümde Günümüze geçtiğimizde, bu bizi doğrudan Claim'deki (BTS Kitap 4) olayların sonrasına götürüyor - Önceki serilerimi okumadıysanız endişelenmeyin, bu tamamen bağımsız, sadece 'Beneath' evreninin bir parçası.*

Luna'nın kaosunu takip etmek için onu sosyal medyada

bulabilirsiniz: Instagram: @authorlunamason

FB Okuyucu Grubu- Luna Masonlar Mafya Kraliçeleri

Bu, bu listeyi okuyan ve evet diye düşünen baharatlı Kraliçelerim için!

- Kocaman aleti olan ateşli İrlandalı mafya patronu.
- Sizden nefret ediyormuş gibi davranır ama gizliden gizliye OBSESLEMİŞTİR.
- Çikolata fabrikasında BDSM hayatta kalma oyununa ev sahipliği yapar.
- Kadınların neyi arzuladığını öğrenmek için müstehcen şeyler okur.

Listeyi beğendin, değil mi? Ne kadar iyi bir kız.

Bay Quinn, Decadence'ın kapılarını sadece sizin için açmaya hazır.

Çalma Listesi

<https://spoti.fi/3RipRmW>

- Delicesine Yasadışı Kafes Dövüşü - Dal Av, Jackson Rose
- Hayvanlar - Mimarlar
- Teklif - Uyku Simgesi
- HARİKALAR DİYARI - Neoni
- Saklambaç - Klergy, Mindy Jones
- Alçalan - Uyku Simgesi
- Karanlıkta Güzel - Ashley Sienna, Ellise
- Indigo (feat. Avery Anna) - Sam Barber, Avery Anna
- istediğim her şey - Billie Eilish
- taç - şans getirsin
- Mezarlıkta buluşalım - Cleffy
- Genç ve Güzel - Lana Del Rey
- Görünüş- Uyku Simgesi
- Ye beni! - Holywatr
- beartrap- Holywatr
- Wonderwall - Spotify Singles - Bring Me The Horizon
- Bırak Düşeyim - Ex Habit, BURY
- Better Off - VOILÀ
- Scream My Name - Thomas LaRosa
- Wicked Game - Chris Isaak
- Boş Bank - David Kushner
- Blasphemy - Bring Me The Horizon
- F E R A L - Kötü Kehanetler
- Silver Swarm - Thornhill
- Dövmeler - Artemas
- Ruhlar için Hastaneler - Bring Me The Horizon

- Afrodisyak - KIRRA47, Desire4u
- Rüyalar - SKUM, Meisym
- Kötüler Nasıl Yaratılır - Madalen Duke
- OFPP - Vicdan
- Cehenneme Git, Tanrı Aşkına - Bring Me The Horizon
- TESTERE KAPANI - Jackson Rose, Dal Av
- Obey (YUNGBLUD ile) - Bring Me The Horizon, YUNGBLUD
- arkadaştan daha fazlası - Isabel LaRosa
- Just Pretend - Bad Omens
- Şeker - Uyku Simgesi
- Şekerci Dükkanı - 50 Cent, Olivia
- Benden Nefret Ediyormuşsun Gibi Becer Beni - Jutes
- Vicious - Bohnes
- Kimdim Ben - V.I.P.N
- Ortaya Çıkış - Uyku Simgesi
- GODDESS - Kurtlar Tarafından Yazıldı
- Sleepyhead - Jütler
- Kırmızı Kadife (Ari Abdul ile) - Jutes, Ari Abdul
- Sev, Dokun, Heyecanlan - ORGAVSM
- Deliryum - CHVRN
- A Grave Mistake - Ice Nine Kills
- Karamel - Uyku Simgesi
- İkinci Görüş - Arankai
- Turuncunun İçinde Bir Şey- Zach Bryan
- Ateşle Oyna- Sam Tinnesz, Yacht Money
- Vore- Uyku Jetonu

Bölümlerinde içeri girmek için doğrudan bir bağlantı sağlama nezaketinde bulunan take luck'a özel bir teşekkür ederiz, böylece onların banger, taç deneyiminin tamamı için tıklayabilir, dinleyebilir ve okuyabilirsiniz.

<https://takeluck.komi.io>

Inferno'nun Efendisi'nden bir not

Kapılar artık sizin için açık...

Lütfen çekingenliğinizi geride bırakın. Başka

hiçbir şeye benzemeyen bir dünyaya

giriyorsunuz.

Pek çokları için burası sadece bir çikolata fabrikasıdır, ancak derinlere indikçe

Decadence'ın çok daha fazlası olduğunu göreceksiniz.

Sizi karanlık, günahkâr ve tamamen sapkın arzularınızın gerçekleşeceği bir yer olan Inferno'ya götürecek.

Kurallar basit ve hayatta kalan yarışmacı için sadece bir altın bilet var.

Ama her şey ilk düşündüğünüz gibi değil.

Bazen insan kendi ışığını karanlıkta bulur. Dikkatli olun, cennetin tadına bakmak için cehenneme adım atmalısınız.

İyi eğlenceler ve bakalım kim bana ulaşacak, değil mi?

Sevgilerimle,

Inferno'nun Efendisi.

Önsöz

CHARLOTTE

10 yıl önce.
Chicago.

Annem tam çikolatalı doğum günü pastamı keserken, ön kapımız gürültüyle çalındı. Yerimden sıçradım ve babamın yüzü soldu.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Kim o?" Ben soruyorum. Dikkatimi dağıtacak zamanım yok, bugün kara kuşak not verme günüm.

Dolabı karıştırıp bir silah bulmaya çalışırken yüzünde sert bir ifade belirliyor.

"Baba! Ne oluyor? Beni korkutuyorsun."

Annem kolunu bana doluyor ve sarılıyor, tam o sırada evin içinde bir başka agresif yumruk sesi yankılanıyor.

"Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Soyunma odamda, ayakkabıların arkasında, güvenli bir odaya açılan bir tuş takımı var. Kod annenin doğum günü. Git." Sesi neredeyse çatlıyor.

"Bana neler olduğunu anlat! Neden silahın var?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Hayatım boyunca korunaklıydım. Evde eğitim gördüm. Dövüş sanatları, normal bir gençlik hayatından tek kaçışımı. Altıncı yaş günümden sonra Chicago'ya taşındık. Neden farklı olduğumu hep merak etmişimdir. Normal hayattan uzak tutuldum.

gerçek dünya. Eskiden dışarıda oynayan çocukları izler ve gidemediğim için üzüldüm.

Ama ağarmış saçlarının arasından titrek elini geçirirken babamın yüzündeki korku bana her şeyi anlatıyor.

Bir adım öne çıkıp omzumu sıkıca kavradı. "Seni seviyorum Charlotte. Seninle gurur duyuyorum."

Kulağa çok... nihai geliyor.

"Git!" diye bağıyor ve tavanı işaret ediyor.

Anneme sıkıca tutunarak koridorda hızla ilerliyoruz. Merdivenlere ulaştığımızda, ağır darbeler yüzünden hava titreşirken duruyoruz.

"Kahretsin. Kaçın!" Annemi arkamdan sürükleyerek bağıyorum.

Tam sahanlığın tepesine gelmişim ki ön kapı çarparak açıldı. Annemin çığlıkları havada yankılanıyor. Pazumda deri eldivenler hissediyorum ve kolumu onun elinden kurtarmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Döndüğümde, sinsi siyah gözlere bakıyorum. Eli dışarı fırladı ve ben eğildim. Bacağımla ayaklarını altından çekince merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor. Babamın odasına koşabildiğim kadar hızlı koşup kapıyı arkamdan çarparak kapatırken ciğerlerim yanıyor. Gardırobun kapağını açarak ayakkabılara yöneliyorum.

"Kahretsin, tuş takımı nerede?"

Nefes alarak etrafı baştan aşağı tarıyor, yerinde olmayan bir şey arıyorum.

Gri raflar beyazların arasından sıyrılıyor. Daha yakından baktığımda, diğerlerinden daha uzakta olduklarını görüyorum. Önünde durup ortadaki botları yere itiyorum, numaratör ortaya çıkıyor ve titreyen parmaklarımla rakamları tuşlamaya başlıyorum.

"Hadi Charlotte," diye tıslıyorum.

Sondan ikinci tuşa bastığımda kapı gıcırdayarak açılıyor.

"Küçük sürtük." Kendine özgü Rus aksanı kanımı buza çeviriyor. Sağ elindeki silahı görünce kollarımı kaldırarak geri çekiliyorum.

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldıyorum.

Dudaklarında sadist bir gülümseme beliriyor ve bana doğru ilerliyor, beni ensemden tutup namluyu şakağıma dayıyor.

Beni odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyor. Mutfığa doğru itilirken nefesimi sabit tutuyorum.

Annem ve babamı elleri başlarının arkasında diz çökmüş halde bulduğumda bir çığlık atıyorum.

Babamın yanaklarından yaşlar süzülüyor, annem bana bakarken korkudan titriyor.

Arkalarında uzun boylu bir adam duruyor, yirmili yaşlarının ortalarında olmalı. Gözleri ilk adaminkiler gibi, neredeyse siyah, sadece sol kaşının üzerinde belirgin bir yara izi var. Bakışları vücudumun üzerinde geziniyor, neredeyse yüzünde bir memnuniyet ifadesi var.

Tabancayı babamın kafasının arkasına sapladı.

"Güzel küçük şey, kızın. Çok eğleneceğim. Sonuçta bu benim için çok ödüllendirici bir anlaşıma."

Rus adam dövmele parmağını dudağında gezdiriyor ve ben onu izlerken kusmak istiyorum. Kan kulaklarımda zonklıyor ve oda dönmeye başlıyor.

"Vlad. Hayır. Beni al. Ne istersen yaparım. Kızıma zarar verme," diye yalvarıyor babam ve Vladimir sadece gülüyor.

Tehditkâr. Şeytani.

"Başka şansın yok, Damien. Sen içeride bağılyken evini yakmadığım için şanslısın."

Arkamdaki adam elini sıkarken ağzım açık kaldı. Korkudan donup kaldım.

"Onu almayacaksın!" diye bağılıyor annem. Ayağa fırlayarak kendini *Vlad'ın* üzerine attı. Arkamdaki adam beni yere fırlatıyor, kafam fayanslara çarpıyor. Kafamı kaldırdığımda silah sesini duyuyorum ve annem yere düşüyor. Babamın çığlıkları havada yankılanıyor.

"Charlotte, kaç!" diye bağılıyor.

Ayağa fırlıyorum ve koşarken gözyaşlarımı siliyorum. Kapıyı tutamadan bir el omzuma yapışıyor. Dirseğimi kaburgalarına saplıyorum ve bir sonraki hamlesini engelleyebilmek için yüzünü ona dönüyorum.

Yumruğu bana doğru savrulduğunda, kolunu yakalıyorum, yoldan çekiliyorum ve ondan bir hırıltı çıkaracak kadar sert bir şekilde büküyorum. Ayağımı baldırının arkasına vurarak onu dizlerinin üzerine düşürüyorum. Devrilene kadar onu ileri itiyorum ve ağırlığımı ve gücümü kullanarak onu ensesinden tutup sol kolunu geriye çekerek omzunun patlamasını bekliyorum.

"Seni amcık!" diye acı içinde homurdanıyor. Beni silkelemeye çalışıyor ama ben onu yerinde tutuyorum. Onu kestane rengi saçlarından yakalayıp yüzünü fayanslara olabildiğince sert bir şekilde çarpıyorum, bir değil, iki kez. Vücudu benimkinin altında gevşerken, üzerinden atlayıp kaçmak için yarışıyorum.

Kapı açılıp hava yüzüme çarptığında, silah sesi beni zıplatıyor ve başımın yanında cam kırılıyor.

"Bir adım daha atma yoksa bir sonraki kurşunum kafanın arkasına saplanır, Charlotte."

Ellerimi kaldırıyorum. O benim adımları

biliyor. "Arkanı dön," diye emrediyor.

Yavaşça, başımı eğerek yapıyorum. "Bana bak."

Çenemi yavaşça yukarı kaldırdığımda bana eğlenerek bakıyor. Sonra da yerdeki adamına.

"Emil öldü mü?" Kaşlarını kaldırıyor, tabancasını gözlerimin arasına doğrultuyor. "Muhtemelen hayır, öldürmeyi amaçlamıyorum." Sesim titriyor.

Bana doğru ilerlerken yavaşça başını sallıyor, içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Tıraş losyonu burun deliklerime saldırırken bir nefes çekiyorum ve parmaklarını çıplak kolumda gezdirirken korkuyla titriyorum.

"Çok eğleneceğiz Charlotte. Bunu şimdi görebiliyorum. Mükemmel bir eş olacaksın."

Kalbim durdu. Yüzümdeki kan çekiliyor. Gözlerimi ona dikiyorum ve o gülüyor.

"Babam sana bunu söylemedi mi?"

Başımı sallıyorum ve tabancanın namlusunu göğüslerimin arasına bastırıyor.

"Artık benim en değerli varlığım olabilirsin. Borcunu ve daha fazlasını ödedi. Eğer uslu durursan belki onu hayatta tutabilirim. Bunu benim için yapabilir misin, printessa?" diye fısıldıyor kulağıma. Sözlerini içime çekerken asit boğazımı yakıyor.

Donup kaldım.

Babamın mutfaktan gelen hafif iniltilerini duyuyorum. Yaralanmıştı. Ama yaşıyorum.

Şeytanın siyah gözlerine bakıyorum ve kaderim mühürleniyor. Annemin yere düştüğü görüntüler beni dehşete düşürüyor. Kaçış yok. Ama belki akıllıca bir oyun oynayabilirim, babamın uyarı sözleri aklımda taze.

Hayatta kalmak için eğitildim.

Bu, doğum günleri tarihindeki en kötü on sekizinci doğum günü olabilir.

Ama dövüş sanatlarında geçirdiğim yıllar bana bir şey öğrettiyse, o da dövüşebileceğimdir.

Ben de başımı sallıyorum.

Bölüm 1

DECLAN

Beş Yıl Sonra...

Şarkı- Delicesine Yasadışı Kafes Dövüşü

Yumruklarım sıkılı ve gözlerim kafesin içindeki kardeşim Conan'a kilitlenmişken, arenanın sesleri arasında kalbimin çılgınca atışını duyabiliyorum.

Hem dövüş içinde hem de dışında ne yapacağı kestirilemeyen biri olarak bilinir. Üçümüzün en genci.

Saf kaslarıyla 1.80 boyunda. Ölümcül.

Finn'le Birmingham'daki bu pis cehennem çukurunda olmamızın sebebi de bu. Onun dövüşlerine her zaman destek getirmeyi öğrendik.

Bowen'larla barış anlaşması yapmış olabiliriz ama tek bir yumruk bunu değiştirebilir.

Bu dövüş farklı. Bu sabit. Conan emirlerimi dinlediği sürece, kafese girip dövüşmesine izin verilecek. Ona tek bir şans verildi. Organizatörlere talimatları dinleyebileceğini ve gerektiğinde düşebileceğini kanıtlayarak.

Annemin ölümünden sonra bir adamı öldüresiye döven adam olmadığını gösterecek. Yeralında olabilir ama bunun da bir sınırı var. Ve Conan'ın kafese nefes almak için havaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı var.

Kaburgalarım a çarpan keskin bir darbe Finn'in gelişini haber veriyor ve hafifçe soluma doğru sendelememe neden oluyor.

"Ne oluyor lan?" Ona döndüm ve uzun parmaklarının bir adamın sıska boynuna dolandığını fark ettim.

"Sana bir kere alanımdan ıkmanı söylemiştim. Bir daha bana arparsan bütün dişlerini dkerim," diye öfkelen di Finn.

Onu s a k i n l e ř t i r m e k için omzunu tutuyorum. Bu gece iki kardeşin kavga etmesine izin veremem.

"Yeter, Finn," diyorum nefesimin altında ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle

Duyun.

Suluk s o l u ę a kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmış adamı serbest bırakır.

Boğaz.

Londra aksanıyla "Kusura bakma dostum," diyor. Cevap olarak gözlerimi deviriyorum. Muhtemelen birçok Bowen kuzeninden biri.

Biz Dublin'deki operasyonlarımızı yürütüyoruz, Bowen'lar Londra'yı yönetiyor.

şu anda, babamız ve onlarınki pamuk ipliğine bağlı bir anlaşmaya sahipler. O iplik de bu dövüş. Con'un kafese geri dönmesini istemiyorlar, bu yüzden organizatörleri bunu ayarlamaları için zorladılar. Con'un başarısız olacağını düşündükleri bir test.

Finn onu tersledi ve bir elini siyah paltosunun cebine soktu. Diğeri saçlarını karıştırıp tekrar yerine oturtuyor.

"Bir sonraki turda düşecek, değil mi?" Finn ihtiyatlı bir şekilde soruyor. Paltomdaki muşta tozluklarıyla oynuyorum.

"Evet. O da yapsa iyi olur."

Finn başını sallıyor. "Belki de onu biraz uyuşturmama izin vermeliydin. İçeride o kadar sinirlenmeyebilirdi."

"Hayır. Olmuyor. Finn. Babamın emri. Bir kavgadan önce küçük kardeşimize ilaç vermemize ne derdi?"

Yüzünü buruşturdu, neredeyse acı çekiyordu ve ben de bir akor yakaladığını anladım. Birbirimizi koruruz. Bazen kendimizden bile.

"Sakin ol Dec. şaka yapıyordum. Zaten denesem beni dverdi."

Conan'ın rakibi, ezeli düşmanlarımızın en küçük oğlu James yumruğunu Conan'ın burnuna indirirken irkildim. Elbette dvştğ kişi bir Bowen olmalıydı. Ellerindeki en iyisi.

Düzelti miş olsa bile, James'in Conan'ı adil bir şekilde yenmesine sevinecekler.

Burun deliklerinden akan kanı öfkeyle siler ve gözlerinde ürpertici bir şalter atar.

"Declan," diye uyarıyor Finn, Conan'ın o ölümcül bakışını bildiği kadar Benim var.

Kenara ulaştığımda kafesin soğuk metali tenimi ısıırıyor ve parmaklıkları kavırıyor.

"Sakın bunu becermeye k a l k m a Con," diye neredeyse çığlık atarak onu kendine getirmeye çalışıyorum.

Bana bakıyor ve gülümserken kıpkırmızı lekeli dişleri görünüyor. "Aklını kaçır. Seni kendim öldüreceğim," diye bağırıyorum.

James kendini Conan'a doğru fırlatıyor, Conan'ın belini bir mengene gibi kavırıyor ve çarpmanın etkisiyle Conan'ın sırtı mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kafese çarpıyor.

Conan vahşi bir kükreme ç ı k a r ı y o r , sesindeki ham güç James'in kafatasına vuran yumruklarının acımasız gücünü yansıtıyor.

Darbeler bodrumda yankılanır.

Kalabalık alkış tufanına tutuldu. Odanın diğer tarafına bakarken gözlerim Arthur'a kilitleniyor.

Bowen'ların en büyük kardeşi. Başını yavaşça bana doğru sallarken yüzü ciddiye.

Bir uyarı.

"Conan!" Yumruklarımı çılgınca kafese vuruyorum. Bir raundu daha var.

Zil çaldığında ve James kabaca Conan'ın elinden çekildiğinde titrek bir nefes alıyorum.

"Seni öldüreceğim!" James, Conan'ın elinin yanına kan tükürdü. Ayaklar.

Siktir. Conan'ın duyması gereken son sözler bunlar. O tehditler alır çok ciddiye.

Kalbim küt küt atarak, Finn peşimde olduğu halde girişe doğru koşuyorum ve birlikte Conan'a doğru fırlıyoruz.

Tenine yapışan nemli teri silerken, yüzünü tutup bakışlarını benimkiyle buluşmaya zorluyorum.

"Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum kardeşim."

Finn gözüne vazelin ve buzla yama yaparken burun delikleri alevleniyor.

"Bir sonraki rauntta kışının üstüne yatacaksın, dalga geçmek yok. Seçme şansın yok Conan. Kafeste dövüşmeye devam etmek istiyorsan

"Hayatında bir kez olsun benimle seviş."

Uyarıyorum. Homurdanıyor, ağızlığını
tükürüyor.

Annesinin ölümü onu çok etkilemişti. Onun küçük oğluydu. Onun üzerinde yükseldiğinde bile, onu evcilleştiren tek kişi oydu.

Şimdi, ben, Finn ya da babamız ne kadar çabalarsak çabalayalım

Kula

kları. Patlamayı bekleyen bir öfke tankı gibi.

"Yapacağımı söyledim, o zaman
yapacağım."

Onu geri getirmek için yanağına bir tokat atıyorum. "Beni
hayal kırıklığına uğratma kardeşim. Bir savaşı göze
alamayız." En azından şimdilik.

Başını sallıyor, ben onu bırakıp geri çekilirken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Finn'in endişeli kaşlarını çatışı ve alnındaki çatıklık biz ilerlerken açıkça belli oluyor

Gıcırtilı, eski ahşap merdivenlerden aşağıya.

"Tam olarak ne kadar silahlıyız, Declan?" Finn iç cebinden düz şapkasını çıkararak yanımdan soruyor.

Mekânın etrafına yerleştirilmiş adamlarımız, bir kaçış şoförümüz ve buradaki herkesin kan kaybından ölmesine yetecek kadar bıçağımız var.

Ama Londralıları asla hafife alamazsınız.

Kirli dövüşürler ve bizden nefret ederler. Hislerimiz karşılıklı.

Ringin kenarındaki pozisyonlarımıza geri döndüğümüzde, soğuk metali parmaklarımın üzerinde kaydırıyorum. Güvende olmak üzmekten iyidir.

Zil çaldığında kalbim küt küt atıyor.

Bunu mahvetme Con.

Dövüş devam ediyor. İki dakika içinde kışının üstüne düşüp

Dışarı.

Conan çıplak yumruklarını sıkar ve James'e saldırır. Silahını geri çekerek Yumruğu tekrar burnuna geliyor. Kan fışkırıyor ve dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

"Sadece inandırıcı görünmesini sağlıyor, Dec."

Başımı sallıyorum. Boku yedik.

James anında tepki veriyor, bir sol kroşenin ardından Conan'ın karnına bir sağ yumruk indiriyor, darbe ringin öbür ucundan bile duyulabiliyor.

Conan iki buklüm oluyor ve bir adım geri atıyor.

James'in yıldız aparkatı Conan'ın çenesine mide bulandırıcı bir gümbürtüyle iniyor ve onu sendeletiyor.

Yere yat. Yere yat. Neredeyse dua ediyordum.

"Annen pis, işe yaramaz bir fahişeydi."

Bunlar James'in söylediği son sözler olacak. Elimi yüzüme sürüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Conan bacaklarını düzeltiyor ve James'e sırtıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum.

James'in yanağına hızlı ama güçlü bir yumruk iniyor. Ardından bir tane daha ve bir tane daha.

Kardeşim için neredeyse çok kolaydı.

James tökezleyerek geri çekiliyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Kulaklarıma dolan kandan kalabalığı bile duyamıyorum.

"Bu pislik bizi öldürtecek," diyor Finn ve beni izlemeye çekiyor.

Conan'ın yumrukları, rakibini yumruk yağmuruna tutarken bir bulanıklığa dönüşüyor.

Ortalık kan gölüne dönüyor.

James yere yığılıyor ve Conan onun üzerine atlayarak hakemi kolayca silkiyor.

Cebimden kapaklı bıçağımı çıkarıp sağ elimde tutuyorum, sol elimde ise bir çift muşta var.

Burada katı bir silah yasağı var.

Gözlerimi pislik kardeşime diktiğimde öfke içimi kaplıyor. Ringe doğru koşarken James'in ezilmiş yüzünü gördüğümde duruyorum, hakem yanağına yediği dirsekten sonra kendi yüzüne bakıyor. Conan arkasına yaslandı ve ben onu boynundan yakaladım.

"Bu noktadan önce kışının tuvalde olması gerekirdi, seni amcık," diye tısladım. "Ayağa kalk."

Yerimi belli ederek ona doğru yaklaştım. Benden birkaç santim uzun olabilir ama otorite olarak onun üstündeyim.

Her gün buna meydan okusa bile.

Ona sıralamada hangi cehennemde olduğunu hatırlatmaya devam edeceğim.

"Özür dilerim-"

Elimi kaldırdım.

"Benimle konuşma lan!" diyerek onu kovuyorum.

Ne kadar kızgın olursam olayım, bu hepimiz güvende olana kadar bekleyebilir.

Odayı taradım. Arthur artık eski yerinde değil. En büyük endişemiz o.

Bıçağı Con'a fırlatıyorum. Oda tam bir kaos içinde.

Yumruklar havada uçuşuyor, adamlar tezahürat yapıyor, sandalyeler kafese çarpıyor.

"Sadece kendinizi savunun. Burası bizim bölgemiz değil. Beni takip edin."

Cebimden bir bıçak daha çıkararak hızla merdivenlerden aşağı koşuyorum. Bir yumruk yüzüme doğru savrulurken, adamın ön kolunu yakalayıp büküyorum ve yüzüne sert bir darbe indiriyorum. Darbenin sesi donuk bir gümbürtüye benziyor.

Bu cehennem çukurundan çıkmak için dövüşmemiz gerekecek. Finn'i ikizler Rowan ve Reggie ile birlikte çıkışa yaklaşıırken görüyorum. Her hareketimi körükleyen adrenalinle, kavga eden kalabalığın arasına dalıyorum.

"Hey. İrlandalı amcık." Sol tarafımdan Cockney aksanıyla bir ses duydum. Yumruğumu toz beziyle sıkarken, ter ve bayat bira kokan iri yarı bir adam üzerime doğru geliyor ve çarpmanın etkisiyle dişlerim kırılıyor. Geriye doğru itilirken onu yakaladım, kaslarım protesto çığlıkları atıyordu. Kavraması gevşeyene kadar kafasının arkasına bir dizi yumruk savuruyorum. Tekrar saldırdığında içgüdüsel olarak geri adım atıyorum ve sonra onu yüzünden yakalayıp başparmaklarımı gözlerine sokuyorum.

Çığlıkları içimi parçalıyor, sadece ateşimi daha da körüklüyor.

Bizi döndürüp onu tuğla duvara kafa üstü iterken parmaklarını kollarıma geçiriyor.

Şimdilik yere düştü.

Ceketimi düzelterek kavgaya yeniden girdim. Aklımı başımda tutarak ama Conan ve Finn'i elimden geldiğince izleyerek çıkışa doğru ilerliyorum.

Kalabalığı yumruklamak için tüm gücünü kullanan Con'a doğru ilerliyorum.

"Siktir git!" Adamı omuzlarından tutup alnını kendi alnına çarpıyor, sonra da yere düşürüyor.

"İyi iş, sende hiç beyin hücresi yok." Ona sırtıyorum.

Con cevap veremedi acı içinde irkildi. Böğrüne saplanan bıçağı görünce irkiliyorum.

Kör bir öfke beni tüketiyor. Hızla hareket ederek, ince sarışın adamı saçlarından yakaladım ve bıçağımı zorla çenesinin altına ittim. Silahımı çıkarırken onu yere düşürüyorum ve Con'a dönüp bakıyorum.

"Hadi gidelim! Bu taraftan!" Finn bağılıyor.

"Kahretsin, bu acıtıyor." Conan inliyor. O koşmaya başlıyor ve ben de yan çıkışa doğru onu takip ediyorum.

Dondurucu hava yüzüme çarpıyor, yanaklarımı yakıyor ve keskin bir nefes çekiyorum. Finn ve Con kamyonu atlıyor, kahkahaları buz gibi havada yankılanıyor.

İleri doğru bir adım attığımda, sol tarafımda boğazını temizleyen biri tarafından durduruluyorum.

"Bay Declan Quinn."

Arthur-Bowen.

Bıçağımı sıkıca kavrayarak ona doğru döndüm. Tuğla duvara yaslanmış, sigarasını yavaşça çekiyordu.

"Oldukça iyi bir performans. O canavarın dinleyecek beyni olmadığını biliyordum." Kendini yukarı itti ve önüme geçti. Kara gözleri acı dolu.

"Ateşkes sona erdi."

"Anladım," diye karşılık veriyorum.

"Umarım savaşa hazırsındır Declan. Bu işi berbat etmen için uzun zamandır bekliyordum. İmparatorluğun için geliyoruz."

Bir nefes daha çekerek duraklıyor.

"Ve onu yerle bir edip hepinizi fahişe annenizin yanına gömeceğiz."

Çenem titriyor.

Tepki vermemem gerektiğini biliyorum. Sözleri beni incitmiyor.

Yenilmeyeceğimizi ve bizden bir bok alamayacaklarını biliyorum.

Operasyonlarımız daha büyük. Daha çok adamımız var. Bu pislikler başımızın belası.

"Dört gözle bekliyorum Arthur. Sadece çok dikkatli ol. Hayattan daha büyük olduğuna inanabilirsin ve öyle de olabilirsin." Ona doğru yaklaşıp elindeki sigaraya bir fiske vurdum.

"Tek bir şehirde. Ama dışarıdaki hiç kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Anlamsızsın. Müttefikiniz yok. Bizim imparatorluğumuz sizinkinden daha güvenli. Tehditler savurmadan önce bunu hatırlayın."

Paltomdaki külü fırçalayıp geri çekiliyorum. "Her neyse, karar vermek babalarımıza kalmış."

Sıkıntıyla homurdanıyor. Onun oyununu biliyorum. Bu hasta herifin güç için kendi kardeşini öldürmek istemesi beni şaşırtmazdı.

"Bize borçlusun. Kardeşinin başarısızlığı yüzünden çok para kaybettik." Gözlerimi deviriyorum.

"Bana numarayı ver. Eve döndüğümüzde bizzat kendim havale ederim."

Herkesin bir bedeli vardır.

"Paranın bunu düzeltebileceğini mi sanıyorsun?" diye alay ediyor. Tek cevabım omuz silmek oluyor.

"Hepiniz bunun peşindesiniz, değil mi? Daha fazla para, böylece burnunuza çekebilir ve tüm sosyetik çocuk sorunlarınızı unutabilirsiniz, değil mi?"

Sigara paketini çıkararak derin bir kahkaha attı.

"James'in kurtulmasını umsan iyi olur," diyor bana, ses tonundaki tehdit çok açık.

Yüz ifademi nötr tutuyorum. Pek umut verici görünmüyor.

Beyin hasarı olduğunu tahmin ediyorum. Eminim doktorumuz Finn bize daha iyi bir fikir verebilir. Ama o haklı. Babaları Charles bunun için savaş ilan edecek.

Babama bunun aptalca bir fikir olduğunu, Conan'ın zihinsel olarak henüz ringe çıkmaya hazır olmadığını söyledim.

Dinlemedi ve bakın bu bizi nereye getirdi.

Bölüm 2

CHARLOTTE

Yumruklarımı ağır torbaya vururken çıkan ritmik gümbürtü havayı dolduruyor. Gözlerimin önünde lekeler dans edene kadar kollarım yanıyor.

Bu benim kaçışım.

Şiddet damarlarımda akıyor. Bacağımı geriye savurup derinin üzerine iterken bir çılgılık atıyorum.

Her yumruk. Her tekme. İçimdeki acının bir kısmını serbest bırakıyorum.

Bugün çoğu günden daha fazla. Annemin ölümünün beşinci yıl dönümü.

Hayatının tükenişini izlediğim gün.

Charlotte olduğum son gün.

Artık Vlad'ın malıyım. Onun casusu. Onun suikastçisi.

Burada olduğum ilk ay, bir bodrumda kilitliydim. Düğünümüzden hemen sonra Drago beni buldu. O an, buradaki rolümün değiştiği andı. Vlad'ın operasyonunda bu şekilde önemli bir oyuncu oldum. Drago yeteneğimi gördü ve onu kullanmam için bir anlaşma yaptı.

Ama dış dünyadan gizli kalmak zorundaydım. Tatiana'dan bile. Bu aileyi yöneten kadının varlığımdan haberi yok.

Bugün aynı zamanda onun ölümünü planlamamın bin sekiz yüz yirmi beşinci günü.

Çok şey öğrendim, dinledim ve mükemmel kaçış planımı bulmak için evin içinde süründüm.

Babamın hayatını riske atmayacak hiçbir şey yerine oturmadı.

Hâlâ yaşıyor olsa bile. Derin bir nefes aldım. Yaşıyor, Drago öyle söyledi. Ona güveniyorum.

Başımı torbaya dayayıp nefes almaya çalışırken, alaycı yavaş alkışlar sessizliği kesiyor. Kumaş hafifçe ter ve toz kokuyor.

Drago'nun derin Rus aksanı salonu doldururken içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Omzunun güzelce iyileştiğini görüyorum."

Homurdanarak kendimi dikleştiriyorum, alnımdaki teri siliyorum, kaslarım ağrıyor ve onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Dövüşmek ister misin?" Yumruklarımı havaya kaldırarak soruyorum.

Mesafeyi kapatırken, bronzlaşmış yüzünde parlayan beyaz dişleriyle sırıtıyor.

Dövmeli ellerini lacivert takım ceketinin önünden aşağı kaydırıyor. Canavar gibi bir adam. Yırtık, tehlikeli ve dövüş ustası.

Sanat.

Arkadaşlığımız böyle filizlendi. Beni kanatlarının altına aldı.

hesaba katılması gereken bir güç haline gelmem için beni eğitti.

Yine de gündüzleri başka iş faaliyetlerini seçiyordu. Özel takım elbise ve satın alma gerektiren sıkıcı işler.

"Zamanım yok. Yoğun bir programım var." Öfkelendim ve gözlerimi devirdim.

"Kulağa son derece sıkıcı geliyor, Drago. Benimle bir işe gelmelisin." Ellerimi birbirine sürterek sırıtıyorum.

Aylardır Misha'dan dışarıdaki menajerim olarak kurtulmaya çalışıyordum.

Pisliğin teki. Lanet bir seks zararlısı ve bir gün dövme koleksiyonuma eklemek istediğim biri.

Drago yaklaşırken göğsünden kısık bir sesle kıkırdıyor ve yumruğunu kum torbasına sertçe vurarak tatmin edici bir gümbürtü çıkarıyor.

"Bir iş adamı için etkileyici," diye takılıyorum.

Kıpırdamadan duruyor, açık yeşil gözleri beni delip geçiyor.

Harika. Demek ki yeni haberler var.

"Sanırım bir işim var?" Başımı eğiyorum.

O kısa telaş içimden geçiyor. Bu malikaneden ayrılacağım. Geçici olsa bile, bu da bir şeydir.

Kocamdan uzakta.

Yağlı saçlı Misha'nın ensemde soluduğu anlamına gelse bile. Ürperiyorum.

"Sen biliyorsun. Bu hoşuna gidebilir." Sırıttıyor, bir elini koyu sarı saçlarında gezdiriyor.

"Neden? Bir kaçış planı mı var?"

Bana ters ters bakıyor.

"Sabırlı ol Charlotte. Burada çok fazla parça var. Sen ve baban hayattasınız. Dışarıda olmayacaksınız."

İç çektim. Durumun böyle olduğunu çok iyi biliyorum. Her gün önümde sallanan bu havuçla yaşıyorum.

İdeal bir dünyada kaçır, yeni bir kimlik edinir ve babamı kurtarırdım.

Ama Vlad için çok değerliyim. Özellikle de şimdi Öldürmek.

Teşkilatında bu zeka ve beceriye sahip başka kimse yok, Ne yazık ki benim için.

"Hayattayım ama burada güvende değilim."

Paspasın üzerindeki çıplak ayaklarıma bakıyorum. Vlad zeki biri. Sık sık fiziksel izler bırakmaz. Hayır, o yaralar içeride.

O benim işkencecim.

Ve bir gün, doğru zaman geldiğinde, acı çekecek.

Şu ana kadar öğrendiğim şey Kovalyov ailesinin güçlü olduğu. Özellikle Tatiana'nın hükümdarlığı altında. Yine de, sorun çıkaran başka bir aile daha var, Volkov'lar.

Drago haklı. Tek başıma hayatta kalamazdım. Buraya geri getirilirdim, babam öldürülürdü ve hayatım şu anda katlanmak zorunda olduğumdan daha kötü olurdu.

Şimdilik özgürlüğüm bu işlerde.

Eğer bu elimden alınırsa, hiçbir şeyim kalmaz.

"Biliyorum, Drago. Ama ne kadar zamandır? Beş yıldır buradayım. Bir beş yıl daha dayanmam."

Yüzü yumuşadı.

"Yapabilirsin çünkü sen bir savaşçısın Charlotte."

"Bir gün bana neden yardım etmek istediğini söylemek zorunda kalacaksın."

Sırıttıyor, çantayı yerinde tutuyor ve gitmem için başını sallıyor.

Ben de öyle yaptım. Bir yumruk sağanağı başlattım. Hızlı ve keskin.

"Dediğim gibi. Bu satranç oyununda çok fazla taş var Charlotte. Sadece senin tarafında olduğum için şükret."

"Peki. İş ne o zaman?"

"İtalya. Beş günlük bir gezi. Bulunmak istemeyen bir adamın izini sürüyoruz."

Saçlarımı parmaklarımın arasında karıştırarak omurgamı düzeltiyorum. "Yani onu alıp Rusya'ya mı getireceksiniz?"

Drago'nun gözleri irileşiyor ve başını sallıyor.

"O bizim hedefimiz değil. Orada olduğunuzu bilmesine bile izin vermeyin. Bu, dokunmayacağımız tek satranç taşı."

İnledim.

"Ama bu benim eğlencem. Kuyruk işine mi indirildim?" Kaşlarımı çattım. Çizgiyi bir adım bile aşmadım.

"Hayır. Eğleneceksin. Gölgede kalacak ve buluşacağı kişiyi belirleyeceksin. Ve sonra, o kişiyi alacaksın. Bir birim kurduk. Onu oraya götüreceksin, buluşmanın ne hakkında ve neden olduğunu öğreneceksin. İlişkilerinin amacı hakkında öğrenebileceğin her şeyi."

Parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

"Hâlâ sıkıcı geliyor, Drago."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor.

"Bilgiyi aldıktan sonra. Onu öldürürsün."

Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum ve avucumu ön kolumdaki mürekkepte gezdiriyorum.

Dalların üzerindeki bir dizi güzel çiçek tenimi sarıyor.

Gözleri elimi takip ediyor.

"Evet. Öyleyse bir dövme daha gerekiyor. Bu sefer hangi çiçek?" Mürekkebe doğru başını sallıyor.

Omuzlarımı kayıtsız bir hareketle kaldırıyorum.

"Kişiliğe ve öldürme türüne göre değişir. Ben öldürdüklerimin bir anlamı olmasını isterim."

Bir kaşını kaldırıyor. Bir sürü eğlenceli hobim var. Can sıkıntısından ve içinde yaşadığım cehennemi unutmak için beynimi meşgul etmekten dolayı.

Dövme yapmak aklımda kalan bir hobi.

Her öldürme bir çiçekle ödüllendirilir. Aldığım ve güzel bir şeye dönüştürdüğüm hayatların bir temsili.

Ve dönüştüğüm canavarın bir hatırlatıcısı. Ama bu adamları öldürmek acımın bir kısmını alıyor.

"Tamam, takip et, çıkar, sorgula ve öldür. Çok kolay. Sanırım Misha denen pislik de yanımda." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"Onu öldürmediğin sürece, ki bu örtbas edemeyeceğim birçok soruyu gündeme getirecektir, onunla sıkışıp kaldın."

"Sadece takılıyorum." Dilimi dışarı çıkarıyorum ve koridorda yürürken kahkahasını duyuyorum. Dönüp tavandan tabana aynaya bakıyorum ve koyu mavi gözlerime bakıyorum.

Charlotte orada bir yerde.

Saçlarımı omuzlarımın üzerinden çekip önümden aşağı dökülmesine izin veriyorum, tam göğüslerimin üzerinde duruyor.

Güneş, uçlara doğru dağılmış koyu mor tellere vururken dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor.

Gerçekten tutturduğum ilk renk.

Belki Vlad eve gelip günümü mahvetmeden önce spor salonunda bir tur daha atabilirim.

Bölüm 3

DECLAN

Kendimi destekleyip babamın kapısını çaldığımda parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, ahşap dokunduğumda soğuyor.

"İçeri gel oğlum," diye gürlüyor derin sesi.

Ona kızgınım ama muhtemelen o bana daha çok kızgın.

Kapı tokmağını çevirince gıcırdayarak açılıyor ve masasının arkasında oturmuş, elinde kehribar rengi viski kadehi dönüyor. Yıllanmış meşe ve deri kokusu havada ağır ağır asılı duruyor.

Geçen yıl annesini kaybetmek onu yaşlandırmıştı.

Annesi onun daha iyi olan yarısıydı. İyi tarafıydı. Bu onu ihtiyacımız olan baba yapmıştı.

Belki de şoktandı. Bir dakika önce iyiydi, bize Pazar yemeğimizi pişiriyordu. Biz ayrıldıktan bir saat sonra kalbi durdu ve babam onu kurtaramadı. Doktorlar da kurtaramadı.

O öldü ve ailemiz büyük bir boşlukla baş başa kaldı.

"Kapıyı çalmana gerek yok evlat," diyor bana sırtarak, ben karşısına otururken viski bardağını dolduruyor.

"Saat sabahın 10'u." Şaka yapıyorum.

"Biraz kahve koy o zaman. Biz Quinn'ler çelikten yapılmışız."

Başımı sallayarak ateşli içkiyi kabul ediyorum ve bir dikişte yudumluyorum. Yanık öfkemden biraz olsun uzaklaşıyor.

Yaşlı adama kızgın olamam. O beni bugün olduğum kişi yaptı.

"James öldü, Declan." Sesinde bir parça endişe var.

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Parçalanmıştı."

Babam alyansına baktı ve iç geçirdi.

"Bu sabah Charles Bowen'la telefonda konuştum. Durum iyi değil evlat. Hemen harekete geçmeliyiz." Bana bilmiş bir bakış attı.

Yani Amerika'yla olan ittifakımız. Enzo adında bir adam aracılığıyla orada yeni bir yol açmak için bir fırsatımız var.

Buna gerek görmedik. Nakliye rotalarımız iyi kurulmuş durumda, imparatorluğumuzu finanse etmeye yetecek kadar silah ve uyuşturucu taşıyor. Biz de viski damıtımevimize aktarıyoruz. Düzgün bir döngü. Nesiller boyu işe yaradı.

"Planımız nedir?" Kollarımı sıvayıp arkama yaslanırken soruyorum.

Başını sallıyor.

"Evlat, bu işi senin yönetme zamanın geldi. Çok yaşlandım ve kapımızın önünde bir savaş olması ihtimali var. Sana ve kardeşlerine yolumdan çekilmeniz için ihtiyacım var. Kendim için değil, oğullarım için bir Amerikan imparatorluğu istiyorum. Ve bunu benim için sadece sen yapabilirsin."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Hayatım boyunca beni bunun için eğitti.

Rol.

Her şey hesaplandı. Ben stratejistim. Lider. Conan, Kas gücü, korkusuz ve sadık, ve Finn. O bizim süper gücümüz. Hayal edilemeyecek kadar zeki ve sinsi. Gündüzleri stajyer cerrah, geceleri ne yaptığını Tanrı bilir.

Hiçbir şey onu geçemez. Kimse onu geçemez. Sanki geleceği görüyor.

Ne olacağını önceden biliyor.

"Bunu yapabileceğimi biliyorsun baba. Ama nasıl?" Omuz silkiyor, kendine bir bardak daha dolduruyor.

"Sana Enzo ile bir görüşme ayarladım. Sizin için fırsatları var diyelim. Orada yepyeni bir dünya var. Ve bir kez kurulduğunuzda, İrlanda şubasını Amerika şubesi ile birleştirebiliriz. Quinn'ler durdurulamaz olacak."

Kirli sakalımı kaşıyarak fikirlerin beynimde dönüp durmasına izin verdim. Her zaman bir bedeli vardır.

"Ne pahasına?"

Ellerini havaya kaldırıyor.

"Bilmiyorum. Enzo çok konuşan bir adam değil. Ama bağlantıları var, gücü var. Onunla işbirliği yaparsak, siz çocuklar güvende olursunuz."

"Ruhumu satmamı mı istiyorsun?" Kıkırdıyorum ama o bana katılmıyor.

Kaşlarını çatıyor, bir elini beyaz saçlarında gezdiriyor.

"Belki bir parçası. Patron olmak acımasız bir oyundur. Zayıflık için zaman yok, evlat. İçinde olduğunu biliyorum. Bırak dünya Quinn kardeşlerin kötülüğün gerçek temsilcileri olduğuna inansın. Bu oyunun kötülükleri. Bu sana saygı kazandıracaktır. Senden korkmalarını istiyorsun. Kazanmak için oynamanın tek yolu bu. Ama annenin sana verdiği o altın kalbi asla kaybetme. Onu benim için çocukları aracılığıyla canlı tut."

Hay sikeyim.

Acı yayılırken göğsümü ovuyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki.

Karanlık hayatlarımızdaki ışıktı o. Onun bir sarılışının çözemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Kafamızın arkasına tokat attığında bile teselli bulurduk.

O bizim güvenli alanımızdı. Ve şimdi o gitti. Dördümüz de kaybolduk. Belki de ihtiyacımız olan şey bu yeni başlangıçtır. Yeni bir imparatorluk kurmak.

"Anlıyorum."

"Güzel. Başarılı olacağınıza eminim. Sadece Conan'a göz kulak ol. Gördüğüm kadarıyla onun öfkesi senin tek zayıf noktan."

"Tekrar dövmüşmeye hazır değildi, baba. Sana söylemiştim."

Yüzünü bir hüzün kapladı. Hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

"Biliyorum oğlum. Biliyorum. Sadece keyif aldığı tek şeye geri dönmenin bir çözüm olabileceğini düşünmüştüm."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bir ölüm makinesini kafese koydun ve hiç kan akmamasını mı bekledin?" Bu onu gülümsetti.

"Yanlış karar. Yaşlanıyorum. Tek yapması gereken kık üstü düşmekti ve şu anda bir tekne dolusu paramız olurdu."

Gözlerimi deviriyorum, kızgınlığımın açık bir işareti.

"Paraya ihtiyacımız yok. Ayrıca Conan ne zamandan beri bizi?"

Derin düşüncelere dalmış, dudağını çiğniyor. Neredeyse anılarını yâd ediyormuş gibi gülümser.

"O sadece anneni dinlerdi. Okulda sandviçini çaldığı için o çocuğu neredeyse boğarak öldürdüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, göğsümde bir kıkırdama gümbürdüyor.

"Bunu nasıl unutabilirim ki? Annem çok kızmıştı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bir tencerenin duvara fırlatıldığını hayal meyal hatırlıyorum."

"Evet. Bu oydu. Sen onu kızdırana kadar çok tatlıydı, sonra kıyamet koptu." Gözlerindeki o parıltı beliriyor. Ne zaman onun hakkında konuşsa onu.

"Ailesinin adını herkesin önünde lekelediği için kızgındı. Hayır. çünkü o kendini savundu. Bu onun sloganıydı. Sizin dışarıda saygı görmenizi isterdi. Haydut değil. Ama perde arkasında intikam almakla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Conan gecenin bir yarısı çocuğun evine gitseydi ve kalabalık olmadan ona bir ders verseydi, gözünü bile kırpmazdı. Bu, doğru nedenlerle korkulmakla ilgili."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. Onun hakkında konuşurken bile anılar neşe getirdiği kadar acıyı da beraberinde getiriyor.

"İyi ki sen varsın o zaman. Conan'a ulaşabiliriz."

Bir saate bir bana bakıyor, koyu mavi gözleri içimi yakıyor.

"Bu yaşlı adam sonsuza kadar buralarda olmayacak, evlat." "Sen altmış sekiz yaşındasın. Daha bir sürü yılın var."

Bardağı ahşap masanın üzerinde döndürüyor.

"Umarım öyledir. Ama dürüst olmak gerekirse, gittiğimde bununla barışık olacağımı bil. Annenizi özlüyorum ve siz birbirinize sahipsiniz."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Gidemez. Ona ihtiyacımız var.

"Şimdi Enzo'ya dönelim. Siz üçünüz küçük bir yolculuğa çıkacaksınız."

Sırıttıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Nereye?" "İtalya'ya," diye yanıtlıyor.

"Ne zaman?"

"Bu gece. Jet hazır. Sen sadece eşyalarını topla."

Masasının çekmecesinden kullan-at bir telefon çıkarıp bana uzatıyor.

"Adamları seninle iniş pistinde buluşacak. Buluşmayı garantilemek için önce bir testi geçmen gerekecek."

Soğuk, pürüzsüz yüzüğü işaret parmağımda çevirip ağırlığını hissediyorum. "İtalya'da bir iş mi? Kulağa eğlenceli geliyor."

"Her şeye hazırlıklı ol evlat. Kardeşlerini kendi yararına kullan, ama sanırım en çok senin üzerinde olacak. Enzo için Quinn'leri temsil ediyorsun."

Kalbim heyecan ve endişenin hızlı ritmiyle çarpıyor, beklenti ve korkunun bir karışımı.

"Enzo'ya güveniyor musun?"

"Güvenmesem en büyük oğlumu onunla görüşmeye göndermezdim. O bir iş adamı. Ama bundan çok daha fazlası. Ne gücünü ne de becerisini küçümseyin. Eğer onu kazanırsanız, dünya ayaklarınızın altında olur. Onu kızdırırsanız, inşa ettiğimiz her şeyi yok eder. Tanrı aşkına, ona karşı gelme. Asla, Declan. Bu dünyada seni avlayamayacağı bir yer yok. Adam her şeyi görüyor ve biliyor."

"Mükemmel. Her şeye gücü yeter. Ne yanlış gidebilir ki?"

"Onu yanınızda tutarsanız hiçbir şey. Bay Testa yeraltı mafyasının tanrısıdır. Eğer bize izin verirse, bu güç paylaşılır."

Telefonu ceketimin cebine sokuyorum.

"Seninle tanıştığında, benim sende gördüğüm şeyi göreceğine inanıyorum. Güçlü. Acımasız. Doğuştan bir lider. Bu senin doğanda var evlat. Quinn ailesini yeniden büyük yapacaksın."

"Baskı yok," diye kıkırdıyorum.

Baskı var. Hem de çok fazla. İmparatorluğumuzun ağırlığı omuzlarımda.

"Elmaslar baskı altında oluşur, evlat. Buraya böyle geldik ve böyle ilerleyeceğiz."

Başımı salladım.

"Madem bu kadar önemli biri, nasıl oldu da bu zamana kadar adını hiç duymadık?"

Derin bir kıkırdama çıkarıyor ve başını sallıyor.

"Varlığından kimin haberdar olacağına yalnızca o karar verir. Adını biliyor olmamız bile bizde bir değer gördüğü anlamına gelir. Eğer sizden dizlerinizin üzerine çökmenizi ve lanet çizmelerini öpmenizi isterse, bunu yaparsınız."

Alay ediyorum.

"Umalım da çizme öpmekten hoşlanmasın," diye şaka yapıyorum.

Kendimi sandalyeden iterek ayağa kalkıyorum.

"Dünyayı fethet evlat. Beni gururlandıracaksın. Yapacağını biliyorum."

Yumruğunu kalbinin üzerine vuruyor.

"Elimden gelen her şeyi yapacağım baba." Başımla onu selamlıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum.

Buna hazırlanmak için yirmi dokuz yılım vardı.

"Bunu yeterince söylemiyorum ama seni seviyorum Dec. Sen ve kardeşlerin benim için her şeysiniz."

Sesindeki samimiyet beni durduruyor. Son bir kez yüzümü ona dönüyorum ve gülümsüyorum. "Biz de seni seviyoruz."

Bölüm 4

CHARLOTTE

Şarkı- Ruhlar Hastanesi, Bring me the Horizon.

Spor çantamdaki son siyah mayoyu da çıkardım. Drago, istihbarat beklerken birkaç gün dinlenebileceğimi söyledi.

Kabul ediyorum. Vücudum çok yorgun. İşimde çok iyi olduğumu biliyorum ama öldürmek için eğitilmiş bir sürü adamı var. Yine de sürekli avlanan ben oluyorum.

Hayır, muhtemelen benim kadar yetenekli değiller. Ama daha çok çalılışlar, olabilirler.

Hayatımı dövüş sanatlarına adadım. Ve şimdi o beni bir ölüm makinesine dönüştürdü.

Kalbimin atmasını sağlayan tek şey bir başkasının canını almak.

Ve ne kadar çok iş alırsam, Vlad'la geçirecek o kadar az zamanım oluyor.

Çantanın fermuarını kapatırken donup kalıyorum. Kapıda olduğunu bu şekilde anladım.

Vücudum beni tehlikeye karşı uyarır. Koruma moduna geçiyor.

Yüzümü ona dönüyorum, bakışları loş odada benimkilerle kilitleniyor, aramızdaki boşluğu garip bir sessizlik dolduruyor.

Bir metre boyunda, siyah saçları kısa kesilmiş ve sol gözünde uzun, ince bir yara izi var. Bronz tenine karşı soluk bir çizgi. Çoğu kadına göre o

Muhtemelen çekici. Ancak gerçek versiyonunu ele veren şey gözlerinin ardında yatanlardır.

Onların altında yatan karanlık bir kötülük var.

Tatiana bu ailenin reisi olabilir, ama yaptıkları korkunç şeyler, hepsi bu adamın işi. Kukla ustası ve hepimizi kontrol ediyor.

"Ne kadar tehlikeli? Bu Enzo denen adam." Ben soruyorum.

Vlad başparmağını dudağının üzerinde gezdiriyor. Yarık olan kaşı seğiriyor. Korkusunu bu şekilde hissediyorum.

"Senin için tehlikeli mi? Yakalanmadığın sürece muhtemelen değil. Önemli olan ne yapabildiği değil, ne bildiği."

Yüce Tanrım, bu ailenin bilmeceleri.

Kızgınlığımı azaltmak için burnumun kenarını çimdikliyorum. Tavrı yaptığım bana ne olduğunu biliyorum. Ve bunu istemiyorum.

"O ne biliyor ki?"

Umursamaz bir omuz silkmeye bu yorumu geçiriyor, ceketinin sesi hafifçe hışırdıyor.

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum, Malyshka. Geri istediği bir şeyi çaldık. Burada olduğunu asla öğrenmemesini sağlamalıyız."

"Peki ne soruyorum? Elinizde ne var?"

Durumu anlamlandırmaya çalışırken başım istemsizce sallanıyor. "Sorgulama açısından bilmemen daha iyi."

Kahretsin, boğazına yumruk atmak istiyorum.

Muhtemelen doğru kararı veriyor. Kendimi kurtarmak için "sevgili kocamı" otobüsün altına atabilirim.

Vlad onu asla sevmeyeceğimi biliyor. Bunu her gün açıkça söylüyorum.

Kaçmak için bir fırsat yakaladığım an, evlilik yüzüğünü boğazına sokmak için zaman yaratacağım.

"Tamam. Tamam. Anladım. Anladım. Enzo'nun kiminle buluştuğunu bul, önlerini kes, sorgula ve sonra öldür."

Ön koluma ekleyeceğim bir çiçek daha. Bu beni gülümsetiyor ama onun önünde değil. Bunu görmeyi hak etmiyor. Hiç görmedi ve asla da görmeyecek.

"Doğru. O zaman bilgileri doğruca Misha'ya rapor et. Senin için kolay olur. Aslında bu tatil için bana teşekkür etmelisin." Öksürürken boğuluyorum. Bir tatil.

"Bu iş, tatil değil."

Öne doğru bir adım atıyor ve gözlerini kaplayarak karanlığı izlerken midem bulanıyor.

Kaba parmakları yanaklarıma batıyor, beni ayaklarımdan çekerken bayat, dumanlı nefesi yüzümü ısıtıyor.

"Dizlerinin üzerine çök, Malyshka ve seni hayatta tuttuğu için kocana teşekkür et. Sana bu dünyada bir amaç verdiği için ona teşekkür et. Ve sikimi o daracık amına soktuğumda, bu tatil için bana teşekkür etmiş olacaksın."

Sıkı olmasının nedeni çok kuru olması çünkü ondan ve bana her dokunuşundan nefret ediyorum.

Sırtımı duvara yaslayıp boğazımı öyle bir sıkıyor ki ciğerlerim yanıyor.

"Ne diyorsun?"

Boğazımda safra birikiyor.

"Evet. Efendim."

Tartışmalarımı ne zaman seçeceğimi biliyorum. Şimdi bunun zamanı değil, silahsız, tek başıma ve savunmasızken olmaz.

Bir telefonla babamı öldürebilecekken değil.

Beni dizlerimin üstüne çöktürüyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

Bana bunu yapacağına beni kesmesini tercih ederim. Her seferinde bir parçamı koparıp yerine kötülük koyuyor.

Ben onun yarattığı kötüyüm. Tam istediği gibi, imparatorluğunu kurmak için beni kullanabilsin diye.

Herkesin korktuğu gölgelerdeki kadın. Kalpleri yerinden söken kadın.

Aslında ben sadece kendini kurtarmak için savaşan bir kadını.

Ben kötü olarak doğmadım.

Kalıplandım, şekillendirildim ve bu canavarca şekle sokuldum.

Ve bir gün, bana yaşattığı acının her zerresini onu yok etmek için kullanacağım.

İkimiz de günahlarımız için cehennem ateşinde yanacağız, ama onun benden önce alevlere maruz kalmasını sağlayacağım.

Bu sadece bir bekleme oyunu.

Pantolonunu yırtıp açarken, bunu atlatmam için kafamda o dizeyi tekrarlıyorum.

Bir gün her şey bitecek. Beni

kıramaz.

Ona izin vermeyeceğim.

Benim kocam. Benim tacizcim. Bu dünyadan ayrılmamın tek yolu onu da yanımda götürmek.

Bölüm 5

DECLAN

Finn aramıza yerleşmiş Conan'ın üzerine eğiliyor, gözleri benimkileri sorguluyor.

Evet, jetimiz geldiğinde iki İtalyan tarafından bir kamyonun arkasına tıklamak hiç de hayal ettiğimiz gibi olmadı.

Ama Enzo'ya değerimizi kanıtlamak zorundayız.

Bir çukur kamyonun yalpalamasına neden oluyor ve ben koruma refleksiyle içgüdüsel olarak geriliyorum, Conan'ın kafası tavana çarpıyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyor

Conan. Koluna vuruyorum.

Sürücü homurdanıyor ve yoluna devam ediyor, araç çakılların üzerinde yavaşlıyor.

Kapım açılıp kör edici güneş ışığı ve tenimdeki sıcaklığı ortaya çıktığında bile önüme bakmaya devam ediyorum.

Yeni bir yüze dönüyorum, arkaya yatırılmış siyah saçları yağlı bir parlaklıkla parlıyor. Muhtemelen otuzlu yaşların ortalarında.

Güçlü bir el uzatıyor, tokalaşmayı kabul ettiğimde elini sıkıca kavırıyor.

"Declan. Ben Romeo. Enzo'nun ikinci komutanıyım," diyor zengin İtalyan aksanı geliyor.

"Memnun oldum Romeo."

"Lütfen." Kamyondan inmem için eliyle işaret ediyor.

Kavurucu güneşe doğru adım atarken, zaten terden ıslanmış olan koyu renk takım elbisemin ceketini fırçalıyorum.

Conan ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarken Romeo elini kaldırıyor, başı yavaşça titriyor, durması için sessiz bir emir veriyor.

"Hayır. Sadece sen." Bana sertçe bakıyor.

Conan'ın yüzü kızarmaya başlıyor.

"Sorun yok Con," diyorum sakince.

Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve ben Romeo'ya dönüyorum. "Bugün sadece ben mi?"

Başını sallıyor, anahtarları cebine sokarken kamyonun kapı kilidinin metalik tıkırtısı sessizlikte yankılanıyor.

"Güven kazanılır. Sizden üç kişi ve benden bir kişi mi?" Adam gülerek başını sallıyor. "Hiç sanmıyorum. Siz İrlandalıların neler yapabildiğini gördüm."

Kaşlarımı çattım. Ama anlıyorum. Enzo ve adamları akıllı.

"Ve kaldıraç. Eğer çuvallarsam, kardeşlerim elinizde. Onlara zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı biliyorsun."

Bir parmağını şakağına vuruyor, yavaşça sırtıyor. yüz.

"Ah. Anladın. Şimdi beni takip edin." Dönüyor ve silahını kılıfı.

"Silahlı değilsin ama bir bıçağın var, değil mi?" diyor omzunun üzerinden. Nasıl olur?

"Evet. Bu doğru."

Çakılların arasında durdu ve bana döndü, yüzü ciddiye.

"Bıçağın seni silahlı yaptığını biliyorsun, değil mi? Doğru mu?"

Başımı salladım.

"Ve Enzo sana özellikle silahsız gelmeni söyledi."

Omurgamı dikleştiriyorum, fazladan birkaç santim bana onun üzerinde hakim bir görüş sağlıyor.

"Peki neden onun emrine karşı geldin?" Devam ediyor.

"Güven. Romeo. Kiminle karşı karşıya olduğunu bilmediğin bir savaş bölgesine silahsız girmezsin. Ben evimden dışarı adımımı üzerimde bir bıçak olmadan atmam. Bu asla değişmez."

Elimi cebime sokuyorum, yüz ifadem nötr kalıyor. "Silahsız olmak pervasızlıktır."

Dudaklarında beyaz dişlerin parladığı yavaş bir gülümseme yayılıyor. Eğleniyor, belki de etkileniyor.

"Onu boğazıma geçirmeyeceğin ne malum?" Başını öne eğiyor. "Çünkü bizim Enzo'ya onun bize olduğundan daha fazla ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Ve sen

kardeşlerimi kavurucu bir kamyonu kilitledim."

Bugün her şey bir sınav.

"Gidelim," diyor bana ve uzaklaşıyor.

Pistin sonundaki metal üniteye kadar onu takip ediyorum, kapıyı yüksek bir metal gıcirtısıyla iterek açmasını ve tavana yankılanan bir mermi sıkmasını izliyorum.

"Miguel. Hemen defol git buradan!" diye bağıyor.

Ellili yaşlarında bir adam arka ofisten fırlıyor, dünyanın ağırlığı omuzlarına çökmüş. Kalın, kara kaşlarından ter damlıyor ve söylemek istemediği gerçek şimdiden tenini yakıyormuş gibi titreyen bir eliyle terini siliyor.

"Declan, git arka tarafı kontrol et, içeride başka kimsenin olmadığından emin ol. Kasaları say."

"Tamamdır."

Depoya doğru ilerliyorum. Tavana kadar yığın yığın kasalar. Bıçağımı alıp her birinin arkasını kontrol ediyorum ve sayıyorum, ahşap kutulardan birini açmanın cazibesi beni yiyip bitiriyor.

Bu işi bitirip Romeo'ya geri döndüğümde, İspanyolca bağırıışların kakofonisi beni çarpıyor. Köşeyi döndüğümde Miguel'i elleri başının arkasında diz çökmüş, Romeo'yu da silahını alnına dayamış halde bulunca duruyorum.

Yavaşça yaklaşıyorum.

"Otuz dokuz," diyorum ona.

Romeo'nun gözleri kararıyor ve Miguel'e dik dik bakıyor.

"Seni kurtarıyoruz. Sana iyi para ödüyoruz. Kızlarına İtalya'da yeni bir hayat veriyoruz. Ve sen bize borcunu böyle mi ödüyorsun? Hırsızlık yaparak mı?" Romeo onun yüzüne bağırır.

Miguel gözlerini sıkıca kapatıp başını sallıyor, vücudu titriyor. "Ben yapmadım. Söz veriyorum. Tüm teslimatlar bu kadar."

Romeo bir adım geri çekilerek başını sallar. Parmaklarını saçlarında gezdirirken şeytani bir kıkırdama duyulur.

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

Elini uzattı ve Miguel'i boynundan yakalayarak duvara çaptı.

"Adamlarıma teslimatı izlettirdim. Tam olarak kime teslim ettiğini gördük. İzini sürdük ve geri aldık. Elli bin mi? Gerçekten de elli bin için hayatını riske mi attın? Yüz bin değerinde bir sandık için mi? Sen aptal bir pisliksin."

Homurdanarak elini bıraktı ve adamı yere yuvarladıktan sonra ayağını adamın boğazına indirdi.

Kollarım göğsümün üzerinde sımsıkı kavuşturulmuşken Romeo silahı bana doğru itiyor, vahşi kahverengi gözleri manik bir enerjiyle dolu.

"Göster bana," diyor, sesi keskin ve sessizliği kesiyor.

"Ne?" Bir adım öne çıktım.

"Bir hainin patronu olarak ne yapacağını görmek istiyorum."

Ağır tabancayı dikkatle elime alırken dudaklarımda yavaş ve sinsî bir gülümseme beliriyor. Romeo ayağını yavaşça adamın boynundan çekiyor ve adam boğazını tutarak nefes nefese kalıyor.

Başında duruyorum, gözleri dehşetle irileşmiş, dudakları titreyerek inliyor.

"Lütfen, efendim." Sesi titriyordu.

Acımam için bana bakıyor, ben de gülüyorum.

Doğrulmaya çalışırken tetiği çektim. Kurşun omzunu delip geçti. Sırt üstü yere yığılıyor, eli yaranın üzerinde kenetleniyor, parmaklarının arasında kırmızı çiçekler açıyor ve yeri boyuyor. Feryatları kulaklarıma müzik gibi doluyor.

Üzerine çıkıp, bir ayağımı belinin iki yanına koyarak gözlerinin arasına dikkatlice nişan alıyorum.

"Özür dilerim. Enzo'ya üzgün olduğumu söyle. Daha iyisini yapacağım," diye inliyor. Romeo'ya bakma zahmetine bile girmiyorum.

"İkinci bir şans yok Miguel."

Alnının tam ortasına bir kurşun sıktığımda gözleri kocaman açılıyor.

Üstünden geçerken yoğun ve koyu kan yere akıyor, Romeo'ya geri verirken silah elimde kaygan ve soğuk bir his uyandırıyor.

Dudaklarını büzüyor ve onaylarcasına başını sallıyor.

"Çabuk. Tam isabet. Kaçmak yok. İkinci şans yok. Bunu sevdim." Omuz silkiyorum.

"Bir kez güvenini kaybedersen, geri dönüşü yoktur."

Sert bir eliyle pazumu sıkıyor.

"Enzo ile iyi çalışacaksın." İç cebinden bir telefon çıkarıp bana uzatıyor.

"Buluşmanızın yeri ve zamanı için sizinle daha sonra iletişime geçecek. Silahsız, tek başına ve zamanında geleceksin. Tembellik yapmaz. Anladın mı?"

"Evet."

Telefonu cebime koyup onu kamyonete kadar takip ediyorum. Kapıyı açıyor ve beni görünce Conan'ın yüzündeki rahatlamayı görüyorum.

Belki de artık nefes alabildiği için temiz havadandır.

"Şoförüm sizi tesise götürecektir. Declan, çatı katındaki süit senin, kardeşlerin de yakında. Daha fazlasını duyana kadar bekle."

Ona elimi uzattım. Kabul etti.

"Minnettarım Romeo."

Geri çekilip kardeşlerime başıyla selam veriyor.

"Gelecekte Quinn kardeşlerle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Bununla birlikte kamyonete atıyorum ve o da kapıyı arkamdan kapatıyor. Finn sırtıtarak öne doğru eğildi. "Her şey yolunda mı?"

"Bizim için olabildiğince iyi, kardeşim."

Bölüm 6

CHARLOTTE

Yumruğumu Misha'nın kapısına vuruyorum, ses çerçeveyi sarsacak kadar yüksek.

"Evan!" Daha sert vurarak bağıyorum.

Bu operasyon için gizli isimlerimiz var. Evan ve Brittany. Kardeşler.

Ürperiyorum, bu soytarıyla akraba olma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Geri adım atıyorum, kapı gıcırdayarak açılıyor ve işte orada, ıslak saçları alnına yapışmış, derisinden su akıyor, beyaz bir havlu mütevazılığını tehlikeli bir şekilde örtüyor.

Bana yavaşça sırtıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor ve rahatça çerçeveye yaslanıyor.

"Yardım edebilir miyim?" diye mırıldanıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Odam için bir şeyler almak üzere markete gidiyordum. Bir şey ister misin?"

"Evan! Buraya gel, kaplan!" diye cırtlak bir kadın sesi duşun gürültüsünü bastırarak bağıyor.

"Oh."

Ürkütücü bakışları vücudumda geziniyor. Daha önce şık, siyah bir bikini üstü ve dökümlü bir etek giymiştim. Kararımdan pişmanım.

Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağını yalıyor.

"Prezervatif," diye cevap veriyor.

"Su ve yiyecek demek istemiştim. Bilirsin, yanımıza almadığımız şeyler," diye karşılık veriyorum.

Tanrım, iğrenç biri.

Bir saat içinde nasıl oldu da odasına bir kadın aldı?

Muhtemelen ona para vermiştir.

Döndüğümde, boğazının temizlenme sesi beni durduruyor. Tek cevabım gözlerimi sessizce devirmek oldu.

"Biliyorsun, eğer istersen her zaman katılabilirsin. Alice de sana hizmet etmekten mutluluk duyacaktır. Ben de öyle, güzelim."

Onunla yüzleşmek için dönerek ayağımı yere vuruyorum, güç omurgamı sarsıyor, öfke her damarımdan orman yangını gibi geçiyor.

Bu orospu çocuğu yaptıklarının yanına kâr kalacağını biliyor çünkü ben Vlad'ın malıyım.

Hizada tutulduğumu biliyor. Onu öldüremeyeceğimi, ama lanet olsun, öldürmek istediğimi.

Yumruklarım sıkılıyor, ön kollarımda basınç oluşuyor.

"Buraya bir iş için geldik, Misha. Sana daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Ben. Değilim. İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum. Bizi öldürtmeden önce büyü artık."

Kahkahası, zalim bir gümbürtü, alay ederken yüzümü dolduruyor.

"Ne kadar da kendini beğenmiş bir prenses. Sanırım Vlad sana iyi davranıyor olmalı ki yoldan sapmıyorsun," diye homurdanıyor.

İğrenç.

Bunu söylerken bile kocamın iğrenç ellerini üzerimde hissedebiliyorum.

Patlayıp kimliğimizi açığa çıkarmadan önce alaycı bir sırıtışla onu tersliyor ve öfkemi asansör çağırma düğmesinden çıkararak koridorda tepiniyorum.

Siktir et onu. Vlad'ın canı cehenneme. Erkeklerin canı cehenneme.

Derin bir nefes alıp öfkeli düşüncelerimi sakinleştiriyorum, öncelikle ikisini de boğarak öldürmek ve gözlerinden akan hayatı izlemek.

Benim rüyam.

Asansörün kapıları açılıp, bebek arabasındaki telaşlı bebeklerine sarılmış gülümseyen bir çift ortaya çıkınca, kendimi soğuk metal duvara yaslayarak içeri giriyorum.

Düğmelere bakıldığında zemin kata çoktan basılmış olduğu görülür. "Çok tatlı değil mi?" diye fısıldıyor kadın kocasına.

"Tıpkı annesi gibi." Adam neredeyse gururla başının yanını öpüyor.

Sanki duvarlar ü s t ü m e üstüme geliyor. Göğsüm hüznle ağırlaşıyor.
Asla sahip olamayacağım bir hayat için keder.
Asla peşinden gidemeyeceğim bir hayal. Çünkü kaçtığımda, çocuk sahibi olmak asla güvenli olmayacak.
Aşk bulacağımdayan bile emin değilim, ya da ne olduğunu bilip bilmediğimden.
Asansör çaldığında başımı sallıyorum ve nefes alıyorum. Sadece savaşmaya ve hayatta kalmaya devam etmeliyim.
Bu yeterli. Öyle olmak zorunda.
Önce çiftin gitmesini işaret ediyorum. Onlar çıkarken bana gülümsüyorlar ve ben de çantamı yanıma daha sıkı sarıyorum.
Drago bana buranın "güvenli" bir bölge olduğunu ama aklımı başımda tutmamı söyledi.
Sanki hiç pes etmedim.
Sürekli savaş ya da kaç durumundayım. Genelde savaşırım.
Parlak beyaz mermer kaplı resepsiyon alanından aceleyle geçip sokağa çıktım.
Sağa sola baktım, bir şey yoktu.
Kaşlarımı çatıyorum. Belki de mağazalar tesisin diğer tarafındadır.
Çantamı açıyorum ve elimi içine sokup cep telefonumu arıyorum.
Omzumda bir çekistirme var. Kafamı kaldırıyorum ve tanımadığım, kan çanağına dönmüş gözlere bakıyorum, bayat nefesi yüzümde gölgeleniyor.
Muhtemelen kırklı yaşların ortalarında. Çok pasaklı.
Aşağı bakıyorum ve kirli parmaklarının ikisini de çantamın üzerinde buluyorum. Kir tırnaklarını kaplamış ve kurumuş kan derisini kaplamış.
Çantamı geri çekiyorum ama hırsız vazgeçmiyor, sadece elini daha da sıkıyor. "Hanımefendi. Çantayı bana verin, size zarar vermeyeyim."
Sırıtişımı geri çekip vücudunu hızlıca tarıyorum.
Herhangi bir silah görmüyorum ve iki elim de eşyalarımın üzerinde.
"Geri çekilmek için üç saniyen var. Çekilmezsen sana gerçek acının ne olduğunu gösteririm" diyorum, kara gözlerinin içine bakarak.
Ondan korkmuyorum.
Benden korkmalı.

Bölüm 7

DECLAN

"Finn, barda Con'a göz kulak ol. Ben de resepsiyondan odanızın hazır olup olmadığını kontrol edeceğim." Güneş gözlüklerimi tekrar gözlerime geçirip şezlongdan kalkarken sesleniyorum.

Finn, Conan'la aynı odada kalmayacağını açıkça belirtmişti. Ve biz vardığımızda tesisin iki odası da hazır değildi.

İki odaya ihtiyacı olan bir erkek ve kız kardeşle ilgili bir tür karışıklık.

Bir.

Mantıklı. Ben de kardeşlerimle kalmayacağım.

İçeri girdiğimde genç resepsiyonist tarafından karşılandım.

Parmaklarını bana doğru oynatırken parlak bir gülümseme.

Ben de ona sırtıyorum ama ön taraftaki pencerelerden bir şey gözüme çarpıyor.

Parmağımı kaldırıyorum.

"Bir dakika içinde döneceğim," diyorum ona, merakım beni ele geçiriyor.

Yaklaştıkça göz kırpmıyorum, güneş gözlüklerimi başımın üstüne doğru itiyorum. Bu mu?

Ben dışarı koşarken elektrikli kapılar açılıyor.

"Sanki senin gibi güzel bir şey beni incitebilirmiş gibi," diye gülüyor kısa boylu adam ve öfke beni tüketiyor.

Ben bir adım öne çıkarken, siyah saçlı kadın onu boynundan yakalıyor ve kafasına kilit vuruyor.

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim.

Hayranlık içindeyim ama panik ve şaşkınlık da var.

Hızlı bir hamleyle elini adamın koluna sokup çantasını bırakmasını sağlıyor ve yemin ederim adamın vücudu gevşiyor.

Sessizce bir adım öne çıktım. Ne yaptığını biliyordu. "Lanet olası erkekler," diye mırıldanıyor ve ben gülmemeye çalışıyorum.

Tatlı sesi. Zarif ama atletik vücudu.

İç çekerek onu yere bırakıyor. İnemeye başladığında bir adım daha yaklaşıyorum.

Onu boğazından tutmak için ayağımı kaldırıyorum ama tam o sırada sıkılmış yumruğunun doğrudan sikime doğru savrulduğunu görüyorum.

Ben kendimi koruyamadan o yumruğu indiriyor.

"Siktir," diye haykırdım. İki büküm oldum, erkekliğimi canım pahasına tuttum.

Hay

at. Acı.

Her damarda, kasta ve kemikte. Her yerimde.

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum.

"Ne oluyor lan?" Tıslıyorum.

Hâlâ ayağa k a l k a m ı y o r u m . Zonkluyor. Aletimin nabzı Olabilecek en kötü durum. Neden

bu kadar sıcak? "Oh,

kahretsın. İyi misin?" Sesi

beni rahatlatıyor.

Yüzüme doğru dönüyor ve ciğerlerimdeki tüm nefesi alıyor. Muhteşem.

Büyük, yuvarlak, masmavi gözleri beni büyülüyor. Soluk teni ve ucundaki buklelerle koyu mora dönüşen simsiyah saçlarıyla mükemmel bir tezat oluşturuyor. Eşsiz ama çarpıcı.

Etrafımızdaki hava çatırdıyor. Zaman yavaş ilerliyor.

O adamın kıcını tekmelemesini izlerken zaten tahrik olmamıştım, şimdi kesinlikle oldum.

Husky, iyi konuşuyor, çıkaramadığım bir aksanı var. Neredeyse Amerikalı ama tam değil.

Öksürüyorum, boğazımı temizliyorum ve dik duruyorum. Şu lanet gözler.

Kalın siyah kirpikler ve koyu renk göz kalemi, derin mavi havuzlara daha fazla dikkat çekiyor.

Onların içinde kayboluyorum.

"Efendim, iyi misiniz?"

Sesindeki sertlik sikimin seğirmesine neden oluyor ve lanet olsun, acıyor.

Az önce sikime yumruk attı. Yine de, "efendim" kelimesinin güzel dudaklarından yuvarlanma şekli büyüleyici.

Ona yukarıdan aşağıya bakarken çarpık bir sırtıma beliriyor. Siyah bir bikini üstü, dolgun göğüslerini, sıkı karnını örtmek üzere, ama kışını etek örtüyor. Lanet olsun.

Ona doğru bir adım atıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Vanilya. Çok tatlı. Tabii ki öyle.

"Ben iyiyim."

Başını arkaya yatırıp tek kaşını merakla kaldırdığında boyum daha da belirginleşiyor.

O parlak alt dudağını ısırduğunda kendimi kaybediyorum ama ona dokunmamak için ellerimi iki yanımda tutuyorum. Elimde olmadan ön kolunu kaplayan güzel ve karmaşık mürekkebi fark ediyorum. Acaba başka ne saklıyor?

"Bunun için biraz buz ister misin?" Gözleri kasıklarına bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

Ve bir anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bana neler oluyor böyle?

"Buz mu? Buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Belki daha sıcak ve ıslak bir şey?" Dudaklarımı yalıyorum, o da aynısını yapıyor.

"Seni sırlıslıkla edecek bir şey mi?" Aman Tanrım.

"Evet. Ne kadar ıslak olursa o kadar iyi." Ona göz kırpıyorum.

Siyah buklelerini parmağının etrafında döndürüyor. Işıқта, koyu mor tellerin parladığını görebiliyorum, tırnakları sivri ve gümüş ışıltılı.

Onunla ilgili her şey günah kadar ateşli.

Sivri tırnaklarıyla dudaklarına dokunuyor. "Benimle gelir misin?" diye teklif ediyor.

Açık avucunu bana uzatırken yüzünde şakacı bir sırtıma beliriyor.

Elimi onunkinin içine soktuğum anda etrafımdaki hava çatırdıyor ve koluma keskin bir şey fırlıyor, neredeyse irkiliyorum.

O da bunu hissediyor. Kaşlarını çatıyor ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakıyor. Yolu göstermesine izin veriyorum, yürürken gizlice kışını izliyorum.

"Anladığım kadarıyla dövüşüyorsun? Bir çeşit dövüş sanatı mı?" "Birkaçının karışımı."

Etrafımda dolanırken ve beni aşağı indirip hınzırca bir şekilde benimle sevişirken hayal ediyorum.

Resepsiyonun kapılarını iterek açıyor ve sağdaki ilk kapıdan giriyor.

Aromatik klor kokusu neredeyse öksürmemi neden oluyor.

İkinci sete geldiğimizde duruyor, yüzüme doğru dönüyor ve göğsümü itiyor, böylece sırtım duvara çarpıyor.

Tırnakları karın kaslarımda geziniyor ve ben bir inilti çıkarıyorum. Eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

Hayatımda hiç bir kadını bu kadar çok öpmek istememiştim.

Burnunu kirli sakalıma sürüyor ve ılık nefesi kulağıma çarpıyor.

"Jakuzide iyi eğlenceler. Orada güzel, sıcak ve kesinlikle sıırıslıklam olacaksın.

Seni güzelce iyileştirir."

Gözlerimi birkaç kez kırptıştırıyorum. İçimden bir kıkırdama geçiyor, göğsümde iyi hissettiren yumuşak, gürleyen bir ses.

Saçlarını omzundan uzaklaştırırken, kulak memesini hafifçe yaladığımda dudaklarından keskin bir nefes kaçıyor.

"Aslında istediğim şeyin benim için iliklerine kadar emmek olduğunu biliyorum. Arzunun kokusunu buradan alabiliyorum."

"Hayatta her zaman istediğimizi elde edemeyiz, güzel çocuk." Kıcıma bir şaplak atarak beni zıplattı ve geri çekildi.

Şortumun içinde kendimi ayarlayarak onu duvara yasladım. Parmaklarım boğazına dolanıyor ve gözleri kocaman açılıyor.

Yine de gülümsüyor. Ölümcül bir sırıtış. "Adın ne tatlım?"

"Neden? Seni reddeden kadınlar listesine eklemek için mi ihtiyacın var?"

Tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"O listedeki tek kişi sen olacaksın."

Parmakları nazikçe göğsümde geziniyor ve sonra boğazımı kavıyor. Her iki tarafa da doğru miktarda baskı uyguluyor.

Burnumu onunkine bastırarak birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

"Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum, tatlı çocuk. Reddedilmek seni azdırıyor mu?" Gülüyorum.

"Bu ret mi? Sütyeninden meme uçlarını görebiliyorum. Eminim elimi eteğin altına sokarsam, tam aradığım şeyi bulurum. Sıcak

ve sırlıslam. Hepsi benim ziyafetim için."

Yemin ederim dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor.

Kulağımın dibinde adımı haykırdığını hayal etmek bile sikimin acı verici bir şekilde seğirmesine neden oluyor.

Bölüm 8

CHARLOTTE

Vay anasını.

Kim bu adam?

Parmaklarımı boynuna daha sıkı doladım ve bu onu sırtıyor.

Tehlikeli biri. Onunla ilgili her şey.

Çenesi, tüm vücudunu kaplıyor, hatta boğazıma mükemmel bir şekilde yerleşen parmakları bile.

O gözler büyüleyici, içinde kaybolabilirim. Hiç bu kadar delici bir açık mavi görmemişim.

Ve o sırtış. O kendini beğenmiş, bok yiyen sırtışını silmek istemiyorum.

Yüz

ünü. "Beni istiyorsun," diyor kendinden emin bir şekilde. İstiyorum. Ama bunu kabul etmiyorum.

"Aslında ben gerçekten çikolatalı milkshake istiyorum."

Kalın kalçasıyla bacaklarımı açıyor ve vücudunu bana doğru bastırıyor. benimkine karşı.

Onu itmeyi son derece zorlaştırıyor. Onun yerine tırnaklarımı boynuna geçirip sıkıyorum.

"Belki de a m ı n d a n çikolatalı milkshake yalamak ve ağzına tükürmek istiyorum. İşte, bu şekilde ikimiz de kazanırız."

Vücudum bir cehenneme dönüşüyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve ben siktir et demeye çok yakınım.

Dudaklarımız yaklaşıkça hava beklentiyle çatırđıyor, sadece onun çekilmesi için, parmakları yanağımda hayalet gibi dolaşıyor ve bir sıcaklık izi bırakıyor.

"Bunu bir düşün. Ben beş-oh-iki numaralı odayım. Çatı katı. Asansördeki kod altı-altı-altı. Son derece kötü bir tatlıya düşkünlüğüm ve kalp masajı gerektiren bir aletim var. Onu yaralayan kadının iyileştirmesi adil olur."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Gözlerimi şortundaki devasa şişkinlikten alamıyorum. Bu gerçekteşiyor olamaz.

"Sonra görüşürüz, kalp kırıcı." "Benim adım Brittany." Sırıtiyorum.

Başını sallarken yüzüne bir sırtıma yayılıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Yalan. Ben Jimmy."

O dönüp kapıyı kırarak açarken arkamdaki duvara tutunuyorum. Suyun şırlıtısını duyduğumda nefesimi bırakıyorum.

Yapmam gereken bir iş var. Duvardaki saate bakıyorum, sessizlik içinde ilerleyişini izliyorum.

Tek bildiğim gidip sakinleşmem ve kafamı toplamam gerektiğı.

Bölüm 9

DECLAN

"Neyin var senin?" Finn beni tersledi.

Minibüsten Romeo'nun kamyonetine bir kutu daha silah boşaltıyor.

"Kaynıyor amına koyayım!" Ona söyledim.

Conan bir kutuyu kolayca alıp homurdanarak içine atarken alnımdaki teri siliyorum.

Bu sabah erkenden Enzo için bir işe yardım etmemiz konusunda bir telefon aldık çünkü birkaç adamları eksikti. Fark etmediğimiz şey, bu işte sadece bizim olduğumuzdu.

Ve saatlerdir buradayız.

"Dikkatli olun!" Ben ve Finn Con'a bağırдық.

Conan ellerini birbirine vurdu ve güneş gözlüklerini indirdi. "Neden ikiniz de sızlanmayı bırakıp işinize bakmıyorsunuz? Daha hızlı yaparız o kadar çabuk bira içebiliriz." Finn bana bir

bakış attı, ben de başımı salladım.

Conan haklı.

Son kutumu da kamyonu yerleştirdikten sonra, depoya geri götürmek üzere minibüse atlıyoruz.

"Bir teşekkür bile etmedin," diye öfkeleniyor Finn.

Kontak anahtarını çevirdiğimde minibüs sarsılıyor.

"Hepsi bir test kardeşim. Şu anda Enzo'nun besin zincirinin en altındayız. Zirvede olmak için çalışmalıyız."

Conan klimayı açarken parmaklarını gösterge paneline vuruyor.

"Ya da... Dublin'de kalıp Amerika planını boş mu verelim? Burada genişlememize gerek yok. Evde mükemmel bir düzenimiz var."

Arabayla ana yola çıkarken dudağımı çiğniyorum.

"Bak, Bowen'ların başına gelenlerden sonra imparatorluğumuzun daha ne kadar ayakta kalacağını kim bilebilir? Babam bizi burada istedi, bu onun hayaliydi. Bizi sebepsiz yere göndermezdi, içgüdülerine güvenmeliyiz."

Conan kendi kendine mırıldanıyor, ben de müziğin sesini açıyorum ve Finn Conan'ın koluna vuruyor.

"Burada susuzluktan ölüyor olmamız senin suçun, senden getirmeni istediğim lanet olası suyu bıraktın," diye homurdanıyor Finn.

Conan gülüyor ama sonra yüzü ölümcül bir ciddiyete bürünüyor.

"Bekle, ölüyor muyuz?"

Kahkahamı tutuyorum ve gözlerimi yoldan ayırmıyorum.

"O cümleden bunu mu çıkardın Con?" Finn açıkça sinirlenmiş bir şekilde söylüyor.

"Şey, evet." Conan omuz silkiyor.

Ona bakıyorum ve Finn'i daha fazla kızdırmaması için uyarıcı bir bakış atıyorum.

"Ne? Burada doktor olan o. Bana öleceğimi söylüyorsa, başka ne düşünebilirim ki?"

Sola dönüp düz yolda otele doğru ilerlemeyi işaret ettiğimde, o ikisi tartışırken kendimden geçiyorum. Ben en büyükleriyim, ikisi de beni dinler. Ama kendi aralarında sürekli tartışıyorlar.

Otoparkın arka tarafına çekerken, Romeo'nun alması için anahtarları lastiğin üzerine saklıyorum ve siyah tişörtümü alıp tekrar giyiyorum, terli tenime yapışıyor.

Aletim ağrıyor ve pantolonumu

düzeltiliyorum. "Bir şey mi yakaladın?" Finn gülüyor.

"Hayır, daha önce sikime bir yumruk yedim," diyorum sessizce.

İkisi de durup birbirlerine bakıyor, sonra tekrar bana dönüyorlar.

"Ne oldu? Kime? Onu sen mi öldürdün?" Con kahkahasını gizlemeye

çalışarak, "Hayır, yaşıyorlar" diyor. "Hayır, yaşıyorlar. Ve bir 'erkek' değil, bir 'dişi'. Çok güzel bir dişi." Finn'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak.

"Güzel, hey? Birileri aşık olmuş. Dikkatli ol, sonunda gerçekten bir şeyle karşılaşabilirsin."

Başımı sallıyorum ve koluna bir tokat atıyorum.

"Yeter. Bira?" Konuşmanın yönünü değiştirerek kardeşlerime soruyorum.

İkisi de aynı tehditkâr sırtıyla bana bakıyor. Aynı anda

"Siktir et, evet" diyorlar.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi yüzüme sürüyorum. Bu ikisi benim sonum olacak.

Yürümeye başladıklarında onları durdurmak için elimi uzattım.

"Sessizlik. İlk içkiyi mutlak sessizlik içinde istiyorum. Ben bitirene kadar ikinizden de tek kelime duymak istemiyorum. Nefes alışınızı bile duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?" Onlara söyledim.

"Her neyse." Conan uzaklaşıyor ve Finn yanıma geliyor.

"Bir şeyler seni etkiliyor Declan," diye üsteliyor ve ben iç çekiyorum.

"Cerrah olmak için eğitim aldığını sanıyordum, psikiyatrist değil."

"Ha-ha. Ukala. O kız yüzünden. Değil mi? Sik yumruklayan?"

Onu hayal ederken çenem titriyor. Bunu açıklayamıyorum. Neden bana baktığında bayılabacaktım gibi hissediyordum?

Sadece bana bakmıyordu. İçimi gördü. Korku yoktu.

Yargılama yok.

Düğmelerime bastı ve beni kandırdı.

Elimi boğazımda gezdirdim, tam beni tuttuğu yerde. Bu kızda anlam veremediğim bir şeyler var. "Sessizliğini 'evet' olarak kabul ediyorum."

Homurdanıyorum, duygularımı görmezden gelmek istiyorum. Ya da bütün gün onu benimle çıkmaya nasıl ikna edebileceğimi düşündüğüm gerçeğini.

Hiç ama hiç yapmadığım bir şey. Ama daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Dövüşmeyi nasıl öğrendiği gibi.

Ve gözlerinin arkasında neden bu kadar acı olduğunu.

"Bir şey yok Finn. Endişelenme," diyorum ona ve önden yürüyorum. "İnkâr etmek her şeyi daha da kötüleştiriyor," diye sesleniyor.

Neyi inkâr etmek?

Onunla daha yeni tanıştım. Bu hiçbir şey değil.

Bölüm 10

CHARLOTTE

"Sadece bara falan git. Bu gece için planlarım var." Misha beni başından savdı ve banyonun kapısını açtı.

"Planlar mı? Bugün bana potansiyel buluşma alanlarını tek başıma keşfettirdin. Sen *benim idarecim* olmalısın, tam tersi değil."

Ona doğru tepiniyorum ve o da burun delikleri alevlenerek bana doğru dönüyor.

"Bu konuda ne yapacaksın, küçük prenses?" diye alay ediyor, elini saçlarında gezdiriyor.

Kıkırdayıp başını salladığında ona ters ters bakıyorum.

"Hiçbir şey. Tam düşündüğüm gibi. Şimdi git bakalım. Git bir kokteyl iç. Seni gevşetebilir. Bu tutucu, kışına yapışmış halin hiç hoş değil."

Parmaklarım yanımda seğiriyor.

"Ve senin şu erkek fahişeliğin sana gerçekten iyi geliyor, değil mi?"
Gülüyorum.

İşe yaramaz herifin teki.

"İşin boktan. Hiçbir kadın bir geceden fazla kalamaz. Para verirsen o bile olmaz." Dramatik etki yaratmak için parmaklarımla sayıyorum.

"Boktan saç kesimi," diyorum ona bakarak.

"Orospu," diye tıslıyor ve eli bana doğru uçuyor. Ön kolunu kavıyorum, o sakatlanırken tırnaklarımı etine geçiriyorum.

Dizimi tüm gücümle karnına saplıyorum, acı içinde haykırıyor.

Bırakmıyorum ama tutuşumu sıkılaştırıyorum. Eğer dikkatli olmazsam, omzunu yerinden çıkaracağım. O zaman benim için tamamen işe yaramaz olacak.

Bu yüzden olduğu yerde tutuyorum, tam hasar vermeyecek kadar.

"Bana ne demiştin? "Küçük prenses" mi? Şimdi nasıl görünüyor? Huh?"

Kulağına fısıldadım.

"Çekil üstümden."

"Hayır," diye karşılık veriyorum. Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

"Özür dile." Bir sırtışı ısııyorum.

Hırlıyor, ben de biraz daha geri çekiyorum ve küçük bir sürtük gibi çığlık atıyor.

Bu pozisyonda karşılık vermemesi gerektiğini biliyor. "Tamam. Özür dilerim."

Onu bırakıyorum ve neredeyse tökezleyerek duvara çarpıyor ve ben kahkahalarımı gizleyemiyorum.

"Pislik herif. Sabah görüşürüz," diye cıvıldıyorum.

Onu tersledim ve kapısını arkamdan çarparak dışarı çıktım. Merdivenlere doğru koşarken adrenalin beni ateşliyor.

Şimdi bir içkiye ihtiyacım var, böylece oraya geri dönüp kafatasını parçalamayacağım. Aşağıya indiğimde biraz sakinleşmişim.

Daha az canıydım.

Siyah elbisemi aşağı çekerek uzun, iri buklelerimi parmaklarımla kabartıyorum ve restoran bölümüne doğru ilerliyorum.

Sol tarafımdaki ana kapıdan gelen derin kahkahaları ve gevezelikleri duyuyorum ve bir adım daha atarken bir şeye çarpıyorum.

Çarpışmayı kırmak için ellerimi uzatıyorum ve başımı kaldırıp o güzel mavi gözlere bakıyorum.

Hava boğazımda düğümleniyor, ağzım açık kalıyor ve sanki beynim onun varlığında pelteye dönüşüyor.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum.

Gözleri vücudumda geziniyor, ürkütücü bir şekilde değil, takdir edici bir şekilde

de. Özellikle de dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde.

"Bu kadar agresif bir şekilde buluşmayı bırakmalıyız, tatlım."

Tanrım. İrlanda aksanı beni eritiyor. Bir yudum daha alırken kalp atışlarım hızlanıyor.

Geri çekil.

Düşünmek için ondan uzak durmalıyım.

"Bu sefer sikine yumruk atmadım. İyileştirmeler." Konuşurken sırtıyorum.

Yanaklarım kızarmaya başlıyor, ellerini siyah şortunun cebine sokarken açıkça fark ediyor.

Koyu mürekkeple kaplanmış kaslı kollarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve ellerinden ve kollarından çıkan damarlara. Belli ki spor yapıyor.

"Bir şeyler içmeye mi gidiyorsun?" Arkasını işaret ediyor. Başımı sallıyorum ama arkasından kelimeler gelmiyor.

"Bana katılmak ister misin?" diye soruyor.

Ve ben donup kalıyorum.

Elimi ön koluma sürterek ağzımı açıyorum, içimdeki her şey "evet" demek için çığlık atıyor.

Misha'nın dediği gibi gevşemek için.

Sonra Vlad aklıma geliyor. Sadece beni değil, Jimmy'yi de riske atıyor. Ben Vlad'ın malıyım. Hayatım farklı olsaydı, bu şansa atlardım.

Çok doğru geliyor. Etrafımızda kıvılcımlar çakıyor. Gençliğimden beri aşık olduğum ilk erkek o.

"Isırmam. Sadece bir içki," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Ama gözleri kolumu ovuşturduğum yere kayıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Yapamam. Yine de teklifin için teşekkür ederim."

Ağzının içini çiğnerken hayal kırıklığına uğradığına yemin edebilirim.

Ben de öyle.

İyi birine benziyor. Eminim iyi şakaları vardır. Ve midemi bulandırıyor.

Sadece başını sallayıp kenara çekiliyor ve ben de aceleyle yanından geçip gidiyorum. Çantamı kendime doğru daha sıkı tutuyorum ve bir tabureye tünüyorum.

Arkama dönüp bir kez daha bakıyorum. Diğer adam Jimmy'ye benziyor.

Aynı ince yüze ve yontulmuş bir çeneye sahipler. Ama onun çene çizgisine ve kulaklarına kadar uzanan dövmeleri var.

Döndüğünde, saçlarının yanlardan kazınmış olduğu başındaki mürekkebin yayıldığını görüyorum.

Gri gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerimi kaçırıyorum.

"Size ne ikram edebilirim, bayan?" Minyon barmen soruyor.

"Hangi kokteyli önerirsiniz?" Menüye elimi alıp kelimeleri tarayarak soruyorum.

"Sahilde seks mi?"

Sayfadaki detayları buluyorum ve kulağa hastalıklı derecede tatlı geliyor. "Tamam. Şunlardan bir tane alayım. Teşekkür ederim," diyorum ona.

Ellerimi kalçalarımın sürterek, elbisemin altındaki bıçağımla kendimi güvende hissediyorum.

Kimseye güvenmemeyi öğrendim. Bu yüzden içgüdüsel olarak odayı gören ve sırtımın duvara dönük olduğu bar taburesini seçtim.

Ben fark etmeden kimse bana ulaşamaz.

Jimmy ve sanırım kardeşlerine bir bakış a t m a k t a n kendimi alamıyorum.

Biralarını yudumlayıp kahkahalar atmalarını bekliyordum, ama bunun yerine tam bir sessizlik içinde içkilerine bakıyorlardı.

Gözleri gözlerime kilitlendiğinde içimi yakıcı bir ateş ısıtıyor.

Onu süzerken yakalandım. Ama yakalanmamak çok zor.

O, şimdiye kadar gördüğüm en seksi adam.

Alanına hükmeden bir aurası var.

Parmaklarındaki gümüş yüzüklere, kaba dövmelelerine ve tamamen siyah kıyafetine kadar.

Bana göz kırparken, bacak bacak üstüne atıyorum, çünkü altımda bir baskı oluşuyor. Bana neler oluyor böyle?

Büyülenmiş gibiyim ama bakışlarımı ondan ayırmaya çalışıyorum.

Ama yapamıyorum. Kaşlarını çatığında, kaşlarımı çatıyorum.

"Oda numaranız nedir?" Yumuşak bir ses soruyor. Bu

beni büyümden kurtarıyor.

Barmene dönüp parlak pembe ve turuncu içkimi alıyorum. "Üç-oh-iki."

Bir yudum aldığımda hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. Çok tatlı değil, çok fazla içki var.

"Bu koltuk dolu mu?" Boğuk bir İtalyan sesi dikkatimi içkimden uzaklaştırıyor.

Ona baktığımda sırtarak hemen yanımdaki tabureyi işaret ediyor.

"Kaba görünmek istemem ama tek başıma oturmak isterim. Diğer tabureler boş," diyorum ona.

Kişisel alanımın dışında kalan diğer on tabureyi işaret ediyorum.

"Barda tek başına oturmak için fazla güzelsin. Sana katılmama izin ver. Lütfen." Suratını asar gibi yaptı ve ben de elimi kaldırarak sözünü kestim.

"Hayır. Ben gayet iyiyim. Teşekkür ederim."

Parmaklarını sandalyenin kırmızı derisine vuruyor ve kıpırdamıyor.

Koyu renk gözleri bana dik dik bakıyor. Reddetmekten vazgeçti.

"En azından sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye soruyor, bu sefer tamamen gülümseyerek ve gri dişlerini göstererek.

İğrenç.

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler." Bardağımı kaldırıyorum. Lanet olası ipucunu anla.

O taburenin etrafından dolanırken ben de ayağa kalkıp içkimi barın üzerine koyuyorum. "Bir adım daha atmayın efendim." Ses tonumu sert tutuyorum.

Başını eğiyor, bakışlarını bacaklarımda gezdiriyor ve göğüslerimin üzerinde duraklıyor.

Tam bir sürüngen.

"Size bir içki ısmarlamama izin verin." Bu sefer sesi daha az misafirperver, daha agresif.

"Hayır."

Bir adım daha atıyor ve ben nefesimi tutup odayı tarayarak kaç tanıgın beni onun kışını tekmelerken görebileceğini hesaplıyorum. Yeteneğimi biraz küçümsemem gerekecek.

O eğilirken bekliyorum. Tam o sırada içkimin köpürmeye başladığını duyuyorum ve elini bardan yana doğru çektiğini görüyorum.

Yavaşça elimi elbisemin altına sokuyorum ve parmaklarımı bıçağımın sapına koyuyorum.

"Tamam. Gideceğim," diye fısıldıyor ve kollarını kaldırarak geri çekiliyor.

Bunu yaparken, her iki omzundan tutup onu yerinde tutan öfkeli Jimmy'ye çarpıyor.

Ağzım açık kalıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Bölüm 11

DECLAN

Şarkı- Vicious, Bohnes.

Eli kalçasının yanında seğiriyor. Onun için gitmek üzereydi. Ve ben nedenini bilmek istiyorum.

"Seni rahatsız mı ediyor?" Sordum, sesim kısıktı.

Onun gibi pislikler dayaktan fazlasını hak ediyor, toprağa gömülmeyi hak ediyor.

"Evet," diye cevap veriyor, kararlı bir şekilde.

Adama dik dik bakıyor, içkisini bir silahmış gibi eline alıyor. Kasıtlı bir sakinlikle ona uzatıyor. Adam başını sallıyor.

"Bir içki istedin, değil mi? Bu benim ikramım," diyor ona.

Bardağı adamın göğsüne doğru itiyor ve lanet olsun, çok güzel. Yüz hatlarına kazınmış o canı bakışla daha da güzel.

Topuklarında ateş, öfke ve hayatta kalma var. Ve yine de, alevin altında bir yumuşaklık var, sanki birinin onu bulmasından korkuyor gibi. Özellikle de benim.

"İçkiyi iç." Onu takip ediyorum, omuzlarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Susamadım," diye fısıldıyor.

Kadın yavaş ve tehlikeli bir şekilde sırtıyor ve pipeti adamın dudaklarına doğru kaydırıyor. Adam onu uzaklaştırmaya çalışıyor ama kadın bileğini tutuyor. Sertçe.

"Ağzını aç ve iç. Her bir damlasını," diye emrediyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor. Ve kalbim göğsümde takla atıyor.
İşte o pırıltı ve neredeyse beni mahvediyordu.

Kıvrınmaya başlıyor, ben de taktik değiştiriyorum, elim ensesini kavramak için yukarı kayıyor. Diğer elim silahımı gizlice kılıfından çıkarıyor ve omurgasına bastırıyor.

Eğiliyorum, alçak ve soğuk. "Dediğini yap yoksa bir daha asla yürüyemezsin." Titremeye başladı. Güzel. Pipeti ağzına sokuyor.

"Çok güzel. Şimdi iç," diye cıvıldıyor ve şu anda ondan daha seksi bir şey görmediğime yemin edebilirim.

Onu sabit tutuyorum, silahı sırtına dayıyorum, sanki burada başka kimsenin yaşayamayacağı bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi ona sırtıyorum. Zaman yavaşlıyor. Sadece o ve ben, manyaklar gibi gülümsüyoruz.

Sonra salak höpürdetmeye başladı ve büyü bozuldu.

Bardağı yere bırakıyor, gözleri öfkeli. "Onu bırakabilirsin. Ne kadar uzağa gidebileceğini gör" dedi.

Silahı sakladım ve gitmesine izin verdim. Korkak gibi tökezliyor

"H

afi "Hafif."

f. "Hmm," diye mırıldanıyor, onu kısık gözlerle izliyor.

Aniden eğiliyor ve adamın yağlı siyah saçlarından bir tutam alıyor, kafasını geriye çekti.

"Dışarıda tek başına dikkatli ol, seni hasta herif."

Kaşlarını kalktı. Sesindeki o zehir mi? Bu gerçek. Blöf yapmıyor. Onu itiyor ve adam bir masaya çarpıyor, uzuvları çırpınıyor.

Yaklaşıyorum. Ona yakın olmalıyım.

"İyi misin?" diye sordum.

Oturuyoruz, gözlerimiz tekrar kilitleniyor. Elektrik. Saçmalık yok.

"Evet."

Ama bakışları başka bir yerde, dişleri tırnağının kenarını kemiriyor. "Bir günde iki adamı alt ettin. Oldukça etkileyici."

Cevap vermiyor.

"Ve sen de sikime yumruk attın. Herkes erkek türünden nefret ettiğini düşünebilir." Alay etmeye çalışıyorum ama duvarları tekrar yükseliyor.

Yüzü keskinleşiyor. Kendini tutamayıp bana baktı.

"İlk adam beni soymaya çalıştı, diğeri de içkime ilaç kattı. Söyle bana, senin türünün seviyecek nesi var?"

Yumruklarımı sıktım. Duymak istemediğim şey buydu, çünkü şimdi o herifi öldürmek istiyorum.

"Özür dilerim," diyebildim sadece.

Ve o güldü. Gerilimi dağıtan bir ses bu ve lanet olsun, tekrar duymak istiyorum. Onun tüm seslerini duymak istiyorum.

"Ne, tüm erkekler adına mı?" diye soruyor kıkırdamalar arasında.

"Eğer bu seni mutlu edecekse, evet. Tüm erkek nüfusu adına, pislik davranışlarımız için özür dilerim."

Ama içinde? Öfke. "İçkine ilaç mı kattı?" O piçi nasıl ortadan kaldıracağımı şimdiden planlayarak soruyorum.

"Evet. Onu reddettim. Bu hoşuna gitmedi. Bu yüzden onun yerine istediğini alabileceğini düşündü."

Sesinde içi boş bir şey var. Çelikle maskelenmiş bir hüznün.

"Bana bir saniye izin verir misin?" Beni canlı canlı yemeden önce bunu düzeltmem gerektiğini söylüyorum.

"Tabii. İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor ve lanet olsun, sesi beni alçaktan vuruyor. "Bir bira alayım lütfen. Buz gibi olsun. İlaç ilavesi yok, lütfen." Sırıttıyorum, hafif tutmaya çalışıyordu.

"Belki de bu benim erkeklerden intikam alma şansımdır." Göz kırptıyor ve ben de kızarıyorum.

"Bir dakikaya geliyorum," diyorum ona, arkamı döndüğümde ortadan kaybolmaması için dua ederek. İçimden bir ses onun koşucu olduğunu söylüyor. Bu duvarları yıkmaya devam etmek için onu yakınımında tutmalıyım.

Doğruca masama yöneliyorum ve ellerimi yere vuruyorum.

Finn kafasını kaldırdı.

"Ne oldu?" Conan sordu.

"Şu adam, tökezleyen soytarı," diyorum başparmağımı geri çekerek. Finn yanımdan geçip onu fark ediyor.

"Öyle mi?"

"Az önce arkadaşımı uyuşturmaya çalıştı."

Finn'in kaşları çatılıyor, yüzüne yavaş bir sırıtma yayılıyor. Conan ellerini birbirine sürtmeye başlıyor.

"Onunla bizim ilgilenmemizi mi istiyorsun?" Finn sorar, çoktan kabinden dışarı kaymıştır.

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacak şekilde anlaşın. Evet," diyorum, sesim Soğuk.

"Tamamdır, patron."

Ortadan kayboldular ve ben de ona geri döndüm.

Gerçek adını bile bilmiyorum. Ama sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu sinir bozucu.

Döndüğümde içkilerimizi sipariş ediyordu. Peki ya dönüp bana baktığında? Boku yedim. O gülümseme.

"Buz gibi bira, ilaçsız, sipariş edildi," diyor selam vererek. Sonra oturuyor, sanki beni öldürmek için yapıyormuş gibi bacak bacak üstüne atıyor.

Kendimi utandırmadan önce dudaklarımı yalıyorum. Onun her santimine tapınmak için burada dizlerimin üzerine çökebilirim.

"Teşekkür ederim, kalp kırıcı." Göz kırıyorum.

"Neden kalp kırıcı? O kadar kolay kırılmaz herhalde?" diye soruyor, başını öne eğmiş, dudaklarında küçük bir gülümseme.

"Bunu sadece bir kez yaşadım," diye cevap veriyorum bira bardağın üzerinde kayarken.

Bar

da. "Üzgünüm," diyor espresso martinisini kaldırarak. "Annemi kaybettim. Bu kalbimi kırdı."

Ona neden söylediğimi bile bilmiyorum. Öylece dökülüveriyor. Gerçek gibi ondan saklanmak istemiyor.

Başını sallıyor ve içkisini yudumluyor.

"Acıyor, değil mi?" diye fısıldıyor, gözlerini kaçırarak. Ona dokunmak istiyorum. Bana tekrar bakmasını sağlamak.

"Öyle," diye mırıldanıyorum, şişeden uzun bir yudum alarak. "Ama senin tarafından reddedilmek de canımı yaktı."

Dudaklarında titrek bir gülümseme

beliriyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, bir elimi göğsüme bastırıyorum.

"Derinden. Ve sonra sen beni daha önce yine reddettin. Yani artık resmileşti.

Sen benim kalp kırıcısın."

Kalp kırıklığım. Benim.

Kelimeler kan dolaşıma yerleşiyor ve bir daha çıkmıyor. Sikimin seğirmesine neden oluyor.

Boğazındaki kırmızıyı görüyorum. Ve elim etrafındayken nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum.

Tanrım, daha fazlasını istiyorum. Hayır. Buna ihtiyacım var.

"Artık içkini aldın. Bu her şeyi telafi eder mi?" diye soruyor, kalın kirpiklerini bana doğru kırıştırarak.

"Yaklaşamadım bile. Benimle akşam yemeği yer misin? Bu kırık kalbimi onarabilir."

Suratını asıyor, tırnakları bir siren çağrısı gibi bara vuruyor.

"Tamam. Bir şartla."

Herhangi bir şey.

"Duymama izin ver."

Bölüm 12

CHARLOTTE

Kardeşlerinin beni uyuşturmaya çalışan adamı takip edip asansöre doğru götürmelerini izledim.

O pislığe zorla ilaçlı kokteyli içirirken Jimmy'nin yanımda olması kalbimi kabarttı.

Her zaman kendim için savaşıyorum. Yanımda birinin olması iyi hissettirdi.

Onda bir şey var, bana karanlık ve acımasız olduğunu söyleyen bir şey. Ama aynı zamanda doğru insanlar için yumuşak. Benim gibi.

"Senin için bir dövme tasarlamama izin verdin." Aklıma gelen ilk şey bu.

Sırıttırıyor ve gömleğinin eteklerini yukarı çekerek dövmelerle kaplı, sıkı karnını ortaya çıkarıyor.

"Sence nereye gitmeli?" Diye soruyor.

İçgüdüsel olarak elimi göğsüne koyuyorum. Neredeyse koparacaktım ama çok doğru geliyor.

"Burada çok var mı?"

"Birkaç tane. Küçük olsun, ben de ona bir yuva bulayım." Sesi neredeyse baştan çıkarıcı bir şekilde alçalıyor.

Başımı sallıyorum, ateşim yükseliyor.

Ayağa kalkıyor, bana elini uzatırken sadece boyunu gösteriyor ve tabureden inmeme yardım edebilmesi için elimi tutuyorum.

Beni sol köşede تنها bir masaya götürürken elimi sıkıyor. Durup önce beni kabine alıyor, sonra da peşinden gidiyor.

"Şampanya içsek iyi olacak gibi hissediyorum," diyor bana yaklaşıırken. Kalçalarımız birbirine değiyor ve ben neredeyse onun karşısında eriyorum.

"Uyuşturulmadığım ve tecavüze uğramadığım gerçeğini mi kutluyoruz?" Gözleri kararıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Öyle söyleme. Bir daha asla sana yaklaşamayacak." Sesindeki tehlike beni heyecanlandırıyor.

Dilimi ısıtıyorum ve onu çıplak ellerimle öldürebileceğimi söylemekten kaçınıyorum.

Zaten kim olduğumu çok fazla gördü. "Güzel."

"Şimdi neyi kutluyoruz?" Çenemi elime dayayarak soruyorum.

"Seni."

"Ben mi? Neden?"

Arkasına yaslanıp kolunu başımın arkasındaki sandalyeye doluyor. "Harika olduğun için. Ve benimle çıkmayı kabul ettiğin için." O göz kırpmıyor ve midem bulanıyor.

"Bu bir randevu değil." Gülümsememi gizleyemiyorum.

Korku içimde olsa bile, bir kez olsun kendimi serbest bırakmak ve kendim için bir şeyler yapmak istiyorum.

Ve onunla yemek yiyip sohbet etmek istiyorum.

Vlad'ın çevresinden olmayan biriyle normal bir sohbet etmek çok rahatlatıcı.

"Şampanya istemiyor musun?"

"Çok isterim." Gülümsüyorum.

"Söyle o zaman."

Gözlerimi deviriyorum ve eli masanın üzerinde seğiriyor. "Göz devirmeyi sevmiyor musun?"

Soruyorum.

Derin, gürleyen kıkırdaması kalçalarımı sıkmama neden oluyor.

"İçgüdüsel refleks. Bunu yaptığında s e n i boynundan tutup öpmek istedim. Şımarık davranışlar beni gerçekten etkiliyor."

Meraklandım.

"Ondan sonra ne yaptın?" Fısıldıyorum.

Boğazını temizliyor ve eğiliyor.

Tanrım, harika kokuyor.

"Seni odama götürür, yatağıma bağlar ve ağzını tıkardım, böylece huzur içinde tadını çıkarabilirdim."

Ona karşı titriyorum. Yüzüm kıpkırmızı olmalı. "Eğleniyor musun?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Hmm, mmm. Pek çok yönden. Ama sana nasıl olduğunu söylemeyeceğim. İlk elden öğrenmen gerekecek." Garson görüldüğünde arkasına yaslandı.

"En iyi şampanyanızdan bir şişe" diye emrediyor.

Garson ikimize de birer menü uzatıyor ama ben gözlerimi Jimmy'den ayıramıyorum.

"Tabii ki. Hemen geliyor."

Sayfayı tarıyorum ama kelimeleri okumuyorum, o incelerken ona bakmaya devam ediyorum.

Keskin, yontulmuş çenesi. Boynuna doğru akan mürekkep.

Burada ne işim var benim?

Garson elinde şişeyle dönüyor ve şişeyi açıp ikimize birer bardak dolduruyor. Bir yudum alıyorum ve kabarcıklar dilimin üzerinde dans ediyor. Kremi bir şey.

Lezzetli. Aslında ilk kez tadıyorum.

"Mmmm."

"Duymak istediğim seslerden biri de bu," diyor muzip bir ses tonuyla.

Yüzümü menünün arkasına saklayarak biftek salatasında karar

kılıyorum. "Seni sinirlendiriyorum." Sesi alçak.

Bu bir ifade, soru değil.

Zıplayan bacağıma bakıyorum.

"Doğru kelime bu mu bilmiyorum."

Heyecanlı. Rahat. Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Yemeklerimizi sipariş ettik ve sohbeta geri döndük. Her şey ve hiçbir şey hakkında.

Araba tamir etmeyi sevdiğini öğrendim. Viski. En sevdiği renk siyah. Bir köpek istiyor.

Çikolatayı seviyor. Ya da tatlı olan her şeyi.

Son kadeh şampanyamı bitirdiğimde kıkır kıkır gülüyordum. Bana bir peçete ve kalem uzatıyor; banyodan dönerken almış olmalı.

"Bana bir dövme tasarımı borçlusun, kalp kırıcı."

Gözleri mürekkebime odaklanıyor.

"Seninkiler çok güzel." Onlara başını sallıyor.

Keşke neyi temsil ettiklerini bilseydi.

"Teşekkür ederim. Yardım edemem ama eklemeye devam ediyorum."

Konuşurken hıçkırıyorum. "Kendi mürekkebini mi yapıyorsun?"

"Kendim öğrendim. Gerçi çizim yapmayı hep sevmişimdir. Ama koldan yukarı çıktıkça daha iyi olduklarını görebilirsiniz."

Ona göstermek için kolumu uzatıyorum.

Parmakları bileğimi sararken kalbim hızla atıyor ve amımın da bir kalbi var.

"Muhteşem," diye fısıldıyor, doğrudan gözlerimin içine bakarak. Bu adam beni daha kaç kez kızartabilir?

Yemeğimiz geldiğinde, mürekkebi için bir çeşit ilham almaya çalışarak onu inceliyorum.

Bencilce, bir yanım beni hatırlayacağı bir şey istiyor. Uzun süre benimle kalacağını biliyorum.

Asla sahip olamayacağım mükemmel adam.

"Bu yemek çok güzel. Lezzetli. Uzun zamandır dışarıda yemek yememiştim," diyorum.

Onu.

Cümlemi bitirdiğimde, acı gerçek üzerime çöküyor. Benim dışarı çıkabileceğim arkadaşlar. Beş yıldır normal bir hayat yaşamadım. Gerçekten hiç yaşadım mı?

Bu adam bu gece bana ne bahsettiğinin farkında değil.

Son lokmasını almadan önce durdu ve çatalı tabağa çarptı.

"İyi misin?"

"Biliyor musun? İyiyim. Yemek için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı." Sadece bir akşam normal hissetmek için.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Bana ihtiyatla bakıyor, beni zorlamak istemiyor.

"Belki."

Ona tatlı bir gülümseme veriyorum.

Tabaklarımız temizlendikten sonra bana tatlı menüsü verildi. "Oh, çikolatalı çilek." Çocukken onlara bayılırdım.

"Annem de çok severdi. Cuma günleri tüm meyveler ve şekerlemelerle fondü yapardık. Aslında çikolatayı çok severdi," diyor Jimmy, sesindeki kederi duyabiliyorum.

"Hey! Benim annem de aynıydı. Bir dolap dolusu çeşit çeşit çikolata!" Ölümünden beri ilk kez annemi düşünerek gülümsüyorum.

Gözlerim doluyor ve Jimmy elini omzuma koyup hafifçe sıkıyor. Duygularımı içime gömüyorum. Beni güçsüzleştiriyorlar. Unutmak istiyorum.

"Her anı iyidir, kalp kırıcı. Kötülerin iyilerin önüne geçmesine izin verme." Bana başını sallıyor ve ben gözyaşlarımla savaşıyorum.

"Sipariş verelim mi? Yeni anılara da başlayalım mı?"

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve ben onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Çok isterim," diye fısıldıyorum.

"Tuvalete gidiyorum, uzun sürmez."

Bölüm 13

DECLAN

Cebimden telefonumu çıkarırken ona "Benden kaçmasan iyi edersin," diyorum.

"Peki tatlıyı özledin mi? O en iyi yemektir."

Sikim seğiriyor. Fermuarıma baskı yapan gerginliği ayarlayarak koltuğumda kayıyorum. "Aynen öyle. Çabuk ol."

Göz kırpıyorum ve o güzel kızarıklık göğsüne tırmanırken içimdeki memnuniyet kıvrılıyor. Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor. Ama etkilenmiyor.

Ama ben de değilim. Burada ağrıyan bir aletle duruyorum.

Nezakete alışık değil, böyle bakılmaya alışık değil. Ve bu belli oluyor.

Başka bir şey daha var. Ulaşamayacağı bir şey. O safir gözlerin ardında bir gölge. Onun yanında bu kadar rahat olmamalıyım. İtirafı gibi kendimden parçalar sunmamalıyım. Yine de buradayım.

O gittikten sonra garsona el sallayıp çilek ve biraz daha şampanya sipariş ediyorum. Gözlerim bütün gece üzerine bir şeyler karaladığı peçeteye takılıyor. Elime alıp tasarımı, narin çizgileri ve keskin kıvrımları inceliyorum.

Bu o. Hepsi mürekkep ve niyetle sarılmış. Bir bıçakla delinmiş bir kalp, ama sapı yumuşak, çiçek detaylarıyla süslenmiş. Kadınsı. Ölümcül. *Benim*.

Peçeteyi katlayıp cüzdanıma koyuyorum. O sırada topuk seslerini duyuyorum.

Kabine geri kayıyor, kaşlarını çatarak gözlerini masaya dikeyor. "Çizimimi bitirmemiştim," diye homurdanıyor.

Tanrım, şeker ve günah gibi kokuyor. İçinde boğulmak istiyorum. "Ben onu olduğu gibi seviyorum."

Gülümsüyor ve lanet olası göğsüm sıkışıyor, ama sonra koluma b i r tokat atıyor. "Bu hastalıklı derecede tatlıydı," diye dalga geçiyor.

Eğiliyorum, dokunmuyorum ama nefesini hissedecek kadar yakınım. Bana bakıyor, kaçmak ister gibi değil. Sanki çarpışmaya hazırlanıyor gibi.

Ve ben ona çarpmak istiyorum.

O dolgun dudaklar, hafifçe ayrılmış. Gözbebekleri kocaman açılmış. Servis elemanı çilek tepsisini bırakırken bir dokunuş daha yapıyorum.

Kendimi arkama yaslanmaya zorluyorum, bir tane alıp havaya kaldırıyorum.

"Aç."

Tereddüt ediyor. Gözlerindeki mücadele ısıltısını görüyorum. Ben de kendi gözlerimle onu oraya sabitliyorum.

Ağzını açtı. Meyveyi dudaklarının arasından geçirdim. "Aferin kızıma." Çiğnemeyi bırakıyor ve ben sırtışımla savaşımaya çalışıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece bir tane daha çilek alıp parmaklarımdaki suyu yalıyorum. "Kahretsin, bu çok lezzetli."

"Çok."

Bitirdikten sonra parayı masaya atıyorum, ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatıyorum. Avuç içi benimkine kayıyor ve bu bana hiçbir şey yapmamalı ama yapıyor.

Asansöre doğru yürürken aniden durdu ve yüzünü bana döndü.

Ben.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor, gözleri odayı tarıyor sanki Birisi için.

Omurgam sertleşiyor. Biri onu izliyor. Ya da o onları izliyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve parmaklarımı çenesinin altından geçirerek bakışlarını tekrar bana çeviriyorum.

"Hayır. Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Bu uzun, çok uzun zamandır geçirdiğim en güzel akşamdı.

Başımı eğip sesimi alçaltıyorum ve dudaklarımı yanağına yaklaşıtıyorum.

"Seni öpebilir miyim?"

Ve lanet olsun, evet derse onu asla bırakmayacağımı zaten biliyorum.

Bölüm 14

CHARLOTTE

Evet demek istiyorum.

Dudaklarını dudaklarımda hayal ediyorum ve lanet olsun, bunu istiyorum.

Benimle oturup her şey hakkında sohbet eden, delicesine muhteşem bir adam.

Bir erkeği uyuşturamama yardım eden.

Bekar ve özgür olsaydım, bunu sorgulamazdım bile. Burada mı? Kimseye güvenemem. Kesinlikle Misha'ya değil.

Bu riske değmez.

Balonum patladı ve hayatımın ağırlığı üzerime çöktü.

"Özür dilerim. Yapamam," diye fısıldıyorum, topuklarımdaki altındaki mermere bakarak.

"Özür dileme. Belli ki öpücüğümü almak için yapmam gereken daha çok iş var, ay?"

Geri çekiliyor ve yüzünde yumuşak bir gülümseme belirliyor. Bu da beni şaşırtıyor.

Geri çekilmeden önce ellerimi göğsüne bastırıyorum ve yumuşak bir yanağına bir öpücük konduruyorum.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum.

Fikrimi değiştirmeden önce açılan asansöre doğru dönüyorum.

Asansör kapandığında, dilimde hâlâ tatlı çikolatanın tadı varken nefesimi bırakıyorum.

Keşke her şey farklı olsaydı.

Ama yapmam gereken bir iş var.

Belki bir gün, bu karmaşadan kurtulduğumda, onu bulmaya çalışacağım. Ya da beni bu kadar iyi hissettiren birini.

UYUYAMADIM. Tek hayal edebildiğim Jimmy'ydi. Ben de kafamı boşaltabileceğimi bildiğim tek yere gittim.

İçimdeki canavarı serbest bırakabileceğim yere.

Ama torbaya attığım her yumruk ve tekmede Vlad'ın orada olduğunu hayal ediyorum. Beni sıkıştırdığı her an için.

Annemi vurduğu için.

Beni ailemden uzaklaştırdığı için.

Beni lanet olası bir katil canavara dönüştürdüğü için.

Ve şimdi, Jimmy'yi öpmemi engellediği için.

Atalarımın acısının da serbest kaldığını hissettiren bir çılgılık atarak bacağımı savuruyor ve çantaya vuruyorum.

Ellerimi dizlerime koyduğumda, acı kaval kemiğimden yukarı fırlıyor. Derin nefesler alıyorum, ciğerlerim kabarıyor.

Keşke burada bıçak atabileceğim bir hedef olsaydı.

Tüm bu bastırılmış saldırganlık benim için iyi olamaz. Kaç adam öldürürsem öldüreyim, asla yeterli olmuyor çünkü o değil.

Canavarım.

Ve gerçek bir çıkış yolu göremiyorum.

Ama bildiğim tek şey, şu ana kadar görebildiğim tek kaçış yolunun ölüm olduğu.

Ve bunu birçok kez düşündüm. Orada öylece yattığım ve onun benden istediğini aldığı geceler.

Beni hayatta tutan tek şey Drago'nun verdiği söz.

Kocamın kapalı kapılar ardında bana yaptıklarının sonuçlarına tanık oldu.

Kim olduklarını biliyor.

Bu yüzden benim işleyicim oldu. Ama bu kâbusun içinde daha ne kadar hayatta kalabilirim?

Hay
sikeyim.
Vlad.
Sikeyim.
Bu.

Malikaneyi yakıp yıkmam ve o hasta piçleri dışarı çıkarmam gerekse bile bir çıkış yolu bulacağım. Bu şekilde hayatta kalacağım. İntikam düşüncesiyle besleniyorum.

Dünya onlarsız daha iyi bir yer.

Arkamdan gelen yavaş, yüksek sesli alkışlar beni sıçrattı. Yumruklarımı sıkarak, her kimse onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Sadece tıraş losyonundan bile kim olduğunu anlayabiliyorum. Ve kalbimin atış şeklinden.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, güzel yüzünde o sırıtış beliriyor. "Senin paran için koşabilir, kardeşim."

Arkasındaki dövmeli canavarı fark etmiyorum bile. Dün gece onunla birlikte olan.

Atkuyruğumdan saçlarımı çekip sallıyorum, adamı ölçüp biçiyorum. Evet, bu bir meydan okuma olurdu. Gözlerinde o tehlikeli bakış var.

Gevşemiş.

"Aletine dikkat et yine de. Önce onu hedef almayı seviyor."

Bana göz kırptıyor ve adamın yüzü allak bullak oluyor. Ama sonra aramıza bakarken yüzünde bir eğlence beliriyor.

Aramızdaki mesafeden çıkarken ayağımın altındaki zeminin kaydığını hissederek kenara çekiliyorum.

şekilde.

"Hepsi senin. Yapacak işlerim var ve seni tekrar utandırmak istemiyorum, Jimmy."

Yanından geçerken ona göz kırptıyorum.

Parmakları bileğime dolanıyor, kolumda bir sarsıntı oluyor ve nefesim kesiliyor, aniden duruyorum.

Garip bir şekilde, dokunuşu beni kızdırmıyor. Kendimi güvende hissediyorum. Jimmy'nin kardeşinin çantayı döverken çıkardığı homurtular odayı dolduruyor ve Jimmy eğiliyor. Yavaşça ona doğru döndüğümde tüylerim diken diken oluyor.

O lanet gözler yine beynimden duygularımı çalıyor.

"Eğer benimle dövüşmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak. Bu sefer sikini hedef almayacağım."

Derin kıkırdaması amımı sıkıyor. Bana asla boyun eğmemem öğretildi.

Ama bana bakışı sadece bana değil, içime doğru. Dudakları çenemi sıyrıyor ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

"Seninle yapmak istediğim dövüşte sikimi de kullanmayı çok istiyorum," diye fısıldıyor.

Parmakları kolumda geziniyor. Bir erkeğin narin dokunuşu bana yabancı. Ama bu hissi daha çok arzuluyorum.

"Benimle flört mü ediyorsun? Burada kalan yüzlerce güzel kadın var. Neden onlardan biri değil? Neden ben? Sahip olamayacağın biri..."

Kıkırdıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve kolumda bir elektriklenme oluyor. Elini sıkıyorum, bırakmak istemiyorum. Neredeyse onun yanındayken kim olduğumu unutuyordum.

"Tabii ki flört ediyorum, kalp kırıcı. *Seni* istediğimi açıkça belirttim. Nedenini de biliyorsun. Bir Bugatti'ye sahip olabilecekken neden bir Porsche'nin peşinden gideyim ki?"

Dudağımın içini çiğniyorum.

"Çünkü bir Porsche daha kolay elde edilebilir, bir Bugatti için çok çalışman gerekir."

Elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor.

"Anladın sen onu. Ve *sürüş* deneyiminin ne kadar iyi olacağını hayal et. Nihai ödül için çok çalışmaya değer."

Yanaklarım ısınıyor. Aslında tüm vücudum yanıyor. "Umarım bir gün hayalinizdeki arabaya kavuşursunuz efendim."

Elimi yanağına koyuyorum, o da elimi orada tutup dudaklarına götürüyor ve tenime narin bir öpücük konduruyor; gözleri arzuyla yanıyor.

Onu bacaklarımın arasından bana bakarken hayal ediyorum ve...

Lanet olsun. İtalya'dan kaçış yolumu bulmalıyım. Başka türlü ona karşı koyabileceğimi sanmıyorum.

"Ben her zaman istediğimin peşinden giderim, kalp kırıcı." Elim bıraktı ve geri çekildi.

"Ve istediğim şey sensin."

Sözleri beni tam göğsümden vurdu. "Ben-
"

"Jimmy! Acele et, bir antrenman partnerine ihtiyacım var."

Dudaklarım muzip bir sırıtışla kıvrılırken, onun ifadesi derin bir kaş çatmaya dönüşüyor.

"Gitme zamanı." Ona suratımı astım.

"Bana gerçek adını söyleyecek misin, kalp kırıcı?"

Başımı sallıyorum. Yemekte ısrar etmediğine şaşırmıştım. Sanırım konuşurken dikkatimiz o kadar dağılmıştı ki, bu çok doğaldı.

"Brittany. Sana söylediğim gibi."

Ona küçük bir el salladım ve geri çekildim.

"Görüşürüz, kalp kırıcı." Minderlere doğru gitmeden önce bana göz kırptı.

Vay anasını.

Bölüm 15

DECLAN

"Jimmy mi? Gerçekten mi?" Conan pedleri göğsüme fırlatırken sırtışı genişliyor ve ben de ellerimi hızla pedlerin içine sokuyorum.

"Aklıma gelen ilk isim."

Kendi adı hakkında yalan söylediğini biliyordum. O Brittany değil. Ona hiç uymuyor.

"Onun yanındayken farklı görünüyorsun. Sanki onu etkilemeye çalışıyormuşsun gibi." Çenemdeki dikenli sakal kaşınıyor ve iç çekerek kaşıyorum. "Muhtemelen sikime yumruk attığı içindir, Con."

Soğukkanlı davranıyorum ama gerçek şu ki, o ne zaman yanımda olsa kalbim bir davul solosu gibi çarpıyor.

Ve dokunduğumuzda, kollarımda ağrılar oluşuyor.

Ya da gözlerine baktığımda kendimi kaybediyorum. İlk görüşte aşk diye bir şey yoktur. Ama şehvet vardır. Ve entrika da öyle. Bu kızdaki bir şey beni daha fazlasını istemeye itiyor.

"Sanırım daha sonra bir şeyler içmeye gitmeyeceğiz?" Conan oflayıp pufluyor, eldivenini pedime fırlatıyor.

"Bilmiyorum."

Elimde olsa, onu önümüzdeki üç gün boyunca odama kilitler ve yüzümü amına gömer, dilimle kaç şekilde çığlık attırabileceğimi görürdüm.

Ama korkarım beni terk etmesine asla izin vermem.

Çok güzel boyun eğeceğini biliyorum ama yine de onu cezalandırmam için bana bir bahane verecek kadar zorlayacak.

Ve bahse girerim acıyla başa çıkabilir. Bu küçük tehditte görüldüğünden daha fazlası var.

Kendinizi bu seviyede savunmayı sebepsiz yere öğrenmezsiniz.

İtalya'ya da kendi başına gelmezsin.

İçgüdülerim bana uzak durmamı söylüyor. Ama aletim, aklım ve biraz da kalbim devam etmemi söylüyor.

"Konsantre olmazsan çeneni yüzüne vurmak üzereyim kardeşim. Ya git sikini ıslat ya da antrenman yapmama yardım et."

Sinirlerimden birine dokunduğunda çenem titriyor ve kendimi tutamıyorum.

Öne doğru hamle yapıyorum ve o savunma kolunu kaldıramadan kafasının yan tarafına bir şaplak atıyorum.

"Kiminle konuştuğunu unutma," diye tükürüyorum. Her zaman asabi olmuşumdur.

Hepimiz öyleyiz, bu yüzden hepimizde birbirimizi dövmekten kalan yara izleri var.

Eldivenleri dişlerimle söküp ayaklarının yanına fırlatıyorum.

"Demek sikini ıslatmak istiyorsun?" Conan sırtarak başının yan tarafını ovuşturuyor.

"Kesinlikle."

Duvarlarını yıkmak ve onu bu gece için inime sürüklemek için ayrıntılı bir plan yapmam gerekiyor.

Ama onu bu şekilde düşünmek, neredeyse kandırmak bile bana doğru gelmiyor. Bana isteyerek gelmesini ve tüm çekingenliklerini geride bırakmasını istiyorum.

Yemekte olduğu gibi, yüzeyin altındaki o yumuşaklık gibi. Çiçeklere sarılmış bıçak gibi.

Dolaptan havlumu alıp havuz bara gidiyorum ve bir şişe bira sipariş ediyorum. Bir oyun planına ihtiyacım var ve Conan beni kışkırtmadan kafamı boşaltmalıyım.

En yakın şezlonga doğru ilerlerken su sesi duyunca duruyorum. Serin damlalar çıplak sırtıma çarpıyor ve arkamı dönüyorum.

Ve onun mavi gözlerine kilitlendiğimde kalbim çarpıyor.

Ve o gülümseme. O mükemmel beyaz dişler. O dolgun pembe

dudaklar. "Beni takip mi ediyorsun, Jimmy?" diye soruyor, beni tekrar ıslatarak.

Bir şeyle sıırıslıklam olmak istiyorum ve bunun su olmadığı kesin.

Sonsuzluk havuzunun kenarına doğru adım atıyorum, kollarımı fayanslara dayıyorum.

"Benimle flört mü ediyorsun, kalp kırıcı?" Başımı eğip tepkisini değerlendiriyorum. Suratını asıyor ve başını sallıyor.

Sahip olduğu farklı kişiliklerden hoşlanıyorum. Bazen savunmasız, bazen de hırçın. Beni boğmaya çalışanı gerçekten seviyorum.

Ama aynı zamanda onun bu eğlenceli, kaygısız, neredeyse tehditkâr versiyonunu da çok seviyorum.

"Hayır. Sadece güvenliği takipçi sorunumdan haberdar etmem gerekip gerekmediğini soruyorum. Beni uyurken izlemek için odama gizlice girmeni istemem. Değil mi?"

Yüzmek için çıkıntıdan uzaklaşmaya çalışırken kolundan tutup ince bedenini suyun dışına kaldırıyorum. Burnu benimkine değecek kadar.

Su damlacıkları köprücük kemiklerinden aşağı ve göğüslerinin üzerinden akıyor. Onları yalamak istiyorum.

"Ben olsam seni uyurken izlemem konusunda endişelenmezdim, güzelim. Endişelenmen gereken şey, içeri girip seni tekrar kendine getirmem. Ama kimse çığlıklarını duyamayacak, çünkü bağlı ve ağzın tıkalı olacak, bu yüzden orada istediğim kadar kalacağım, ne istersem onu yapacağım."

Ağzı açık kalıyor ve ben kıkırdayarak işaret parmağımın ucuyla çenesinin altından ağzını kapatıyorum.

Eğilip dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum ve dokunuşumla ürperdiğini hissediyorum.

"Milkshake'i unutma."

Dudağını iğnıyor, ona sarılma şeklimden etkilenmiyor. Yine de kalbinin avucuma arpışını hissedebiliyorum.

"Ama eğer istediğin buysa, bana oda numaranı söyle, ayarlayabilirim. Beni nerede bulacağını biliyorsun, kalp kırıcı," diye fısıldıyorum onu tekrar suya bırakmadan önce.

Genelde oyun oynamam ama onunlayken her şeyi yaparım.

Bölüm 16

CHARLOTTE

Nefes nefese, kendimi suyun yüzeyine doğru itiyorum, saçlarımı yüzümden savuruyorum ve merdivenlere doğru yüzüyorum.

Konuşma şekli, o kadar kirli, o kadar çığ ki, söylediği her şeyi istiyorum.

Şezlonga doğru ilerleyip havlumu alıyorum ve kurulanıyorum. Etrafı tararken onu göremiyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Bu yakıcı sıcaklık bir türlü geçmiyor. Her dokunuş kalıcı.

Adamı çok az tanıyorum ama gözlerimin içine baktığında sanki beni tanıyor gibi oluyor.

Charlotte'u ortaya çıkarıyor.

Kaygısız olanı. Gülen ve şaka yapan. Bir zamanlar olduğum kız.

Kuruduktan sonra eteğimi kıvrıp bara gidiyorum. Yakında Misha'yı kontrol etsem iyi olacak.

Yaklaştığımda sarışın kadın bana gülümsüyor ve el sallıyor.

"Merhaba." Kıçımı tabureye koyuyorum.

Önüme bir çikolatalı milkshake koyuyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu nereden bildin?" Güldüm, bir yudum aldım.

Yudumla.

Çok lezzetli.

Tatlı ama fazla değil. Sık sık şımartılmam ama tatildeyim.

Ne de olsa.

"İçkinin yanında bir de mesaj var. Jimmy, pipeti emerken tadını çıkarmanı ve onu düşünmeni söylüyor."

Bir öksürükle boğulurken neredeyse içkimi onun üzerine tükürecektim.

Yanaklarım utançtan yanıyor. Barmen kadın da eğlenerek bana katılıyor.

"Sana vurulmuş gibi görünüyor. Çok kibar."

Bana başıyla selam veriyor ve bir sonraki müşteriye hizmet etmeye devam ediyor.

Kalın kahverengi sıvıya bakıyorum ve pipetimle çeviriyorum, Jimmy'nin bununla üzerimde yapacağını söylediği her şeyi hayal ediyorum.

Buz sıcak tenimi soğutacaktı.

Dili içimi yakacaktı. Neredeyse bir inilti çıkaracaktım. Bana neler oluyor?

Romantizmi ve seksi sadece edebiyat aracılığıyla yaşıyorum. Kendi yatak odamda katlanmak zorunda olduğum kabusu engelliyor. Drago ara sıra onları benim için kaçırmayı başarıyor. Onun hoşnutsuzluğuna rağmen.

Kafamda bir fantezi yaratmama yardımcı oluyor, neredeyse bunu atlatmamı sağlıyor.

Kendi anılarım olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum. Bir kez olsun acı, utanç ya da bir eşya gibi değil de zevk hissetsem.

Ya kendimi bir kadın gibi hissetseydim?

Başımı sallıyorum. Bu çok tehlikeli. Yakalanırsam ya da Misha görürse, pek çok şey ters gidebilir ve hayatımda her şey ters gidiyor gibi görünüyor.

Başımı elime yaslayıp içkimi bitiriyorum ve etrafımdaki dünyayı izliyorum.

"Bir tane daha?" diye soruyor barmen.

"Bunu içmemeliydim bile," diye cevap veriyorum, boş bardağı ona uzatırken üzüntümü gizleyemiyorum.

İç çekerek tabureden kayıyorum. Belki de güzel şeylere sahip olmak için yaratılmamışımdır.

Odamın kapısı çalındığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Gelen o muydu?

Yaklaşırken içimdeki beklenti cızırdıyor; gözetleme deliğinden baktığımda Misha'yı görünce keyfim kaçıyor.

İç çekerek kapıyı açıyorum ve bir merhaba bile demeden içeri dalmasına izin veriyorum. "Meşgul olduğumu sanıyordum?" Kapıyı çarparak kapattım ve yoluma devam ettim.

Oturma odasına girdiğimde onu kanepeye uzanmış, ayaklarını masaya uzatmış halde buldum.

Yüzük dolu elini uzun sarı saçlarında gezdirirken sırtıyor.

"On dakikalığına boşum. Vlad seni kontrol etmemi istedi. Uslu durduğundan emin olmak için."

Gözlerimi deviriyorum.

"Benim idarecim olmak için on dakikalığına aletini birinden çıkarmayı başardın. Ne kadar nazıksın. Ben iyiyim. Gidebilirsin."

Kapıyı gösterdim ve ayağa fırladı.

Muhtemelen bir ayak kadar üzerimde yükseliyor. Onu alt edebileceğimi biliyorum, Drago bana bu konuda iyi öğretti. Önemli olan rakibimin büyüklüğü değil, becerisidir.

Ve Misha'nın becerileri görünüşe göre yatak odası aktiviteleriyle sınırlı.

"İstersen tatlı yanaklarım, on dakikalık randevum olabilirsiniz.

Vlad asla bilmek zorunda değil."

Yüzümü okşamaya çalışırken aniden geri çekiliyorum.

"Defol git," diye feryat ediyorum.

Bana sırtıyor ve bu bana Vlad'ı hatırlatıyor. O karanlığı. Gözlerinin altında yatan kötülük.

Ondan biraz uzaklaşmak için geri çekiliyorum. Vlad'ın en iyi adamlarından biri. Bu ona boyun eğeceğim anlamına gelmiyor. O bana sahip değil.

"Az önce söylediklerini Vlad'a söylememi ister misin?" Başımı eğip sırtarak karşılık veriyorum.

En iyileriyle bile oynayabilirim.

"Sanki umurunda da. Sen sadece onun malısın." "Ah." Elimi kalbimin üzerinde tutuyorum.

Vücudumdaki her kemikle birlikte kocamdan nefret ediyorum.

"Tamam, peki, buna ne dersin?" Onun alanına doğru bir adım atıyorum.

"İznim olmadan bana dokunursan, taşaklarını keser ve sana yediririm."

Kıkırdıyor ama bakışlarımı sertleştiriyorum. Bu salak herif beni dövüşürken gördü. Kaybedeceğini biliyor.

"Neler yapabildiğimi gördün, Misha. Senin savaş yeteneklerin benimkilerle uyuşmuyor. Eşit değiliz. Sana acı çektireceğim. Şimdi odamdan defol git. Yarın Drago'dan haber aldığımızda buluşmada görüşürüz."

Yüzünün kızarmasını ve başının yan tarafındaki damarın patlamasını izliyorum. "Devam et. İyi bir çocuk ol ve siktir git."

"Sen bir sürtüksün, Charlotte." Çenesini sıkarak beni işaret ediyor.

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Kaltak olduğum için şanslısın. Senin kâbusun olabilirdim. Güle güle, Misha."

Geri çekilirken ona el sallıyorum, nefesinin altında Rusça küfürler ediyor.

Son beş yılda kelimeler ve deyimler öğrendim. En azından önemli olanları.

Ben Chicago'lu bir kızım. Ama hızlı öğrenirim, özellikle de konu hayatta kalmak olduğunda.

Telefonum yan taraftan çalıyor ve onu elime alıyorum, ekranda kocamın adı yanıp sönerken geri çekiliyorum.

V

Giriş yap.

BEN

Her şey yolunda.

V

Güzel. Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum.

Tanrım, beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor.

Yatağa uzandığımda, ellerini üzerimde hissedebiliyorum. Beni boğuyor.

Ben kullanılacak bir oyuncağım. Ve sinirlendiğinde, cezalandırılmak için oradayım.

Güvenli kelimeler yok. Kaçmanın bir yolu yok. Sadece katlanmak zorundayım.

Ve eğer bundan hoşlanmadığımı düşünürse, hoşlanıyormuşum gibi

davranmamı sağlıyor. Her saniyesinden nefret ediyorum.

Asılıp işkence görmeyi tercih ederim.

Jimmy'nin bana dokunmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Ne istediği konusunda bu kadar açık olması.

Aslında bana vermek istiyor, almak değil.

Ne kadar boktan olursa olsun, her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum. Ve bu adamla yollarımın kesişmesi gerektiğine eminim.

Ruhum bana ona gitmemi söylüyor.

Siktir et.

Sadece bu seferlik, belki de bir erkekten istediğimi alma sırası bende.

Gerçek zevki yaşamak için bir gece.

Hayat benim için daha kötüye gidemez, belki de zincirlerimden kurtulmak için bir geceye ihtiyacım var.

Göstermelik de olsa normal bir hayat yaşamak için.

Belki de hayatta kalmak için ihtiyacım olan şey budur.

Gerçek bir erkek.

Aynaya hızlıca bir göz atıyorum ve parmaklarımı odama dönerken aldığım milkshake şişesine doluyorum.

Canı cehenneme, siyah bir bikini takımı ve etekle gideceğim.

Saçlarımı atkuyruğundan kurtararak sırtımdan aşağıya dökülmesine izin veriyorum, bukleler fırfırlanıyor, koyu mor siyahın arasından ışıpta parlıyor.

Beni olduğum gibi kabul edebilir.

Ve sanırım beni ona çeken şey de tam olarak bu. O sadece beni istiyor. Nasılsam öyleyim.

Bölüm 17

DECLAN

Şarkı- Red Velvet, Jutes, Ari Abdul

Onu yakaladığımı **sanmıştım**. Spa odasında boğazını avucumun içine aldığında yüzündeki sıcaklık bana bir şeyler hissettirdi. Ya milkshake aldığında yanaklarının kızarması? Evet, onu da fark ettim. Bekledim. İzledim.

Benim odama değil de kendi odasına döndüğünde, hayal kırıklığı bana lanet bir yumruk gibi çarptı.

Siyah gömleğimi çıkarıp kanepenin üzerine fırlattım ve balkona doğru yürüdüm, kapıları ardına kadar açıp güneşin ıslattığı havaya adım attım.

Manzara bir filmde fırlamış gibi, okyanus parlıyor, gökyüzü yanıyor.

Rolex'ime bakıyorum. Hâlâ erken. Enzo'dan henüz bir mesaj yok, saat bile yok.

Belki de gidip onu bulmalıyım. Onu görmeliyim. Tadına bakmalıyım. Bir iş toplantısına odaklanmayı bırak, doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Ya Enzo bunu fark ederse? Sudaki kanın kokusunu alır.

Siktir et. Belki de onu yerde yerim ve ben toplantıya giderken yatağa bağlı bırakırım.

Yapabilirim. Çok kolay.

Sonra geri gelir, başladığım işi bitiririm. Ama bir saat bile yeterli olmaz.

Eğer bana kalsa, onu yatağa zincirli tutardım.

Yol

culu İlk görüşte aşka inanmam ve onu tanımıyorum bile.

k.

isim. Ama hiçbir şeyi onu istediğim gibi istemedim.

Ve bunun ne olabileceğini bilmeden çekip gitme düşüncesi?

Midemin kaldıramayacağı tek şey bu olabilir.

Telefonum cebimde titriyor. Çıkıyorum ve kilidini açıyorum.

BİLİNMEYEN

Yarın sabah 11'de. Yer geliyor.

Mükemmel. Bütün geceyi ve sabahın büyük bir kısmını onunla geçireceğim.

Telefonumu cebime koydum ve asansöre yöneldim. Düğmeye basıp içeri girdim ve "G "ye bastım.

Kapılar kayarak kapanıyor ve aynalı duvarlardaki yansımamı bir anlığına yakalıyorum. Mürekkep çıplak göğsümden, kollarımda dönüyor.

Burası İtalya. Gömleksiz de olur.

Ayrıca, eğer tırnaklarını bana geçirecekse, her saniyesini hissetmek istiyorum.

Asansör çalıyor, kapılar açılıyor. Ve işte oradaydı.

Mavi gözlü. Çikolatalı milkshake. Bikini üstü zar zor bir arada duruyor. "Ben de tam seni bulmaya geliyordum, kalp kırıcı."

Dudağını ısıyor, gözleri göğsümden aşağı

kayıyor. Tekrar kapanmadan önce kapıyı

yakalıyorum.

"Geliyor musun..."

Dudaklarını yalıyor.

"Kapa çeneni."

O hınzır sırıtışı yüzünde oynatıyor ve ben gözümü kırıyorum. Az önce bana çenemi kapatmamı mı söyledi?

Bu tehdit. Cehennem kadar sıcak.

Ben daha konuşmadan eli boğazıma dolanıyor ve beni asansörün aynasına çarpıyor.

Ve sonra beni öptü. Hayır.

Beni sahipleniyor.

Lanet olası ateş.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, ipeksi telleri yumrukluyorum, onu tam istediğim yerde tutuyorum.

"Eğer beni boğacaksan, tatlım, sert severim. Bırak o güzel tırnakların girsin. Ne istiyorsan al."

Elim boynuna **d o l a n ı y o r**, sıkıyor, tıpkı onun da benimkini sıkıldığı gibi.

"Tamamdır, kalp kıran. Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi? Bu gece senden istediğim her şeyi almama izin verecek misin?"

Kalçaları yuvarlanıyor ve nefesini içine çekiyor. "Hmm. Aynen böyle, bebeğim."

Onu sırtı duvara degecek şekilde döndürüyorum, bacağını yukarı kaldırıyorum ve sikimi sertçe ortasına bastırıyorum. Parmağım kapatma düğmesine çarpıyor ve çatı katı kodunu giriyorum.

Ağzım onunkinden hiç ayrılmıyor.

Onu zahmetsizce kaldırırken, amı şortuma sürtünüyor.

"Siktir, kalp kırıcı. Böyle yapmaya devam edersen pantolonumun içine boşalacağım."

Ağzımın içinde inliyor ve bu her şey demek.

Boynunu ve köprücük kemiğini yalayıp tadına bakarken başı geriye doğru eğiliyor.

Bikinisinin üstünden göğüslerini sıkıyorum ve o çok yüksek sesle inliyor.

Asansör zili çalıyor ve dudaklarına karşı sırtıyorum.

Onu süitin içine taşıyorum, bulduğum ilk duvara sırtını çarpıyorum, dudaklarını tekrar yutuyorum.

Bacakları etrafımda geriliyor. Çıkardığı her ses kararlılığıma bir hançer gibi saplanıyor.

Ama onun tadına bakmalıyım. Ona tapmalıyım.

Onu yemek masasına yatırıyorum ve boğazını sıkarak sırt üstü yatırıyorum.

Yavaşça eteğini çekip çıkarıyorum, topuklarını masanın kenarına koyuyorum. Baldırları titriyor, sadece birazcık ve ben duruyorum.

Onu oturması için çekiyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Kelimelerini kullanmanı istiyorum. Hatta bunun için bana yalvar. Ama bu olmadan daha ileri gidemeyiz."

Güzel yüzündeki şaşkınlık sevimli ama endişe verici.

"Buraya geldim ve seni öptüm, bu benim sana yapmanı söylemem değil mi?"

Koyu mor buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürerek başımı sallıyorum.

"Hayır, bebeğim. Beni öpmen, her ne kadar ateşli olsa da, sana yapmak istediğim şeyler için bir rıza değil."

Çenesini kendime doğru kaldırdım.

"Ben sadece düşündüm ki..." Sözüünü kesiyor.

Dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. Sadece bu küçük düşünce bile beynini kapatmaya başladı.

Kahretsin, aklını başından alacağım.

Yanaklarını elimde tutarak başparmağımla yumuşak tenini nazikçe okşuyorum, göz temasım hiç bozulmuyor.

Onun için ne kadar çaresiz olduğumu görmesini istiyorum.

"Sesin önemli. Eğer bana boyun eğmek istiyorsan, iletişim kurmak zorundayız. Senin zevkin benim için kendiminkinden daha önemli. Ama bunu senden duymalıyım, kalp kırıcı. Sadece benim olduğunu söyle."

Bu onun ilk önemli dersi.

Kontrolü bana veriyor olsa da, gerçek güce sahip olan her zaman kendisidir.

"Sadece benim olduğunu söyle. Seni mahvetmem için bana yalvar, ben de bunu yapayım. Eğer istediğin tam olarak buysa. Değilse, ağır bir sevişme seansına devam ederiz çünkü güneş doğana kadar odamdan çıkmama izin vermeyeceğim."

Kalbim küt küt atıyor. Onun bedenine ve aklına saygı duyacağımı bilmesi gerektiğini hissediyorum.

"Bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum. Yapabilir miyiz-" Duraklıyor, yanakları kızarıyor

Kır

mız "Ne yapabilir miyiz? Bu kelimeleri kullan, kalp kırıcı," diye yumuşak bir şekilde onu teşvik ediyorum. "Yavaşça içine girebilir miyiz?"

1. "Tabii ki. Seninle geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum. Her santiminin tadına bak. I

O kadar çok boşalmanı istiyorum ki adını unutacaksın."

Gözleri irileşiyor ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek gülüyorum.

Bu hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

"Merak etme. Gerçek adını sormayacağım." Göz kırıyorum.

Çok ketum. Kanatları kırılmış ama özgür olmak için yanıp t u t u ş a n bir kadın gibi.

Belki bu gece ona bu konuda yardımcı olabilir.

Onun sert tarafını gördüm. Onun savunmasız, itaatkar tarafını istiyorum.

"Yani, benim liderlik etmemden memnunsun; eğer durmamı istersen, dururum. Bir şeyden daha fazlasını istiyorsan, bana söyle. Tam olarak neyi sevdiğini duymak istiyorum. Seni neyin çılgık attırdığını görmek istiyorum. Kontrol bende olmalı, sert olmayı severim. Bunu kaldırabilir misin?"

Başını sallıyor ve ben de alt dudağını geriye çekip başımı eğiyorum ve kendi dudağımla yakalayıp emiyorum.

"Kelimeler."

"Evet. Başa çıkabilirim."

"Güzel. İyi bir kız ol, uzan ve bacaklarını benim için aç. Her yerini görmeme izin ver," diye fısıldıyorum yanağına.

Yanındaki milkshake'e bakıyorum, gözleri benimkileri takip ediyor ve gülümsüyor.

Söz sözdür.

Eminim milkshake olmadan da yeterince tatlıdır.

Yavaşça uzanıyor ve kalçalarını açarak dizlerini tahtaya dayıyor ve Tanrım, ağzım sulanıyor.

Eteğinin iki yanındaki fiyonkları çözüyorum, onları yırtıp omzumun üzerinden atıyorum ve parlayan pembe amını serbest bırakıyorum.

"Güzel ve benim için çok hazırsın, değil mi?" Bir parmağımı kalçasının iç kısmında gezdiriyorum, pürüzsüz amının kenarından geçiyorum ve o da kıpırdanıyor.

Her dokunuşa, her nefese tepki veriyor. O benim için mükemmel.

Parmağımı klitorisine bastırdığımda dudakları aralanıyor. Küçük dairesel hareketlerle çalışırken, görüşümü ona sabit tutuyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini görmek istiyorum. Onu keşfetmek.

Lanet olası bir nedenden dolayı, bunu onun için mükemmel hale getirmek istiyorum. Bir sikişten daha fazlası.

Ona hatırlayacağı bir şey vermek istiyorum, çünkü içimdeki bu rahatsız edici his bana ona hiç tapılmadığını söylüyor.

Sadece boşalmasını istemiyorum. Patlamasını istiyorum.

"Çok güzel, kalp kırıcı," diyorum usulca, parmağımı tekrar girişine doğru sürükleyerek.

Vücudu titremeye başlıyor ve ben durup bana karşı tepkilerini ölçüyorum.

Titriyordu ve ben daha ona dokunmamıştım bile. Kaşlarımı çatıyorum ve elimi hareket ettirerek güven vermek için kalçasını okşuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet," diye hızlıca cevap veriyor.

Bir parmağımı içine kaydırduğımda sırtı masadan hafifçe kalkıyor ve dudağını ısırarak nefesini içine çekiyor. Onun tepkilerini izlemeyi seviyorum, böylece bir sonraki hamlem üzerinde çalışabiliyorum.

Birbirine mükemmel bir şekilde uymasını istediğim bir yapboz. "İyi hissettiriyor, değil mi?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Gözlerini aç, bana bak, seni izlemekten ne kadar zevk aldığımı gör," diye emrediyorum ve mavi gözleri benimkilere kayıyor.

"Aferin kızıma. Bir tane daha?"

Bu, yanaklarının parlak bir kırmızıya dönüşmesine neden oluyor.

"Evet." Bu boğuk, nefes nefese fısıltı, bir parmağımı daha sokarken kalbimi çılgına çeviriyor. Daracık amcığı beni sıkıyor, sıkım içine girdiğinde iki dakika içinde patlayacağım.

Birkaç derin hamleyle, allık boynuna ve yanaklarına kadar yayılırken onu inceliyorum. Parmaklarımı kaplayan ıslaklığının sesi odayı dolduruyor.

"Daha fazla," diye haykırıyor. "Daha fazla ne?" Sırıtiyorum.

"Lütfen, lütfen, bana daha fazlasını ver."

Nefes alış veriş i ağırlaşıyor ve parmaklarımı çekiyorum. Kaşları çatılıyor, vücudu masaya yaslanıp gevşerken hayal kırıklığı açıkça belli oluyor.

Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ve ben onları geri itiyorum, homurdanıyorum ve başımı sallıyorum.

"Burada kontrolün kimde olduğunu unutma, kalp kırıcı. Bitirdiğimi söyledim mi?" Başını sallıyor ve parmaklarımı tenine batırarak kalçalarını daha sert bastırıyorum.

"Dizlerimin üzerine çöküp seni tatmamı istemiyor musun? Seni dilimle becermemi ve tatlı amından çikolatalı milkshake içmemi? Hmm? Sabır ödüllendirilir. Benim için iyi bir kız olmak istiyorsun, değil mi?"

Onu bırakıp geri çekildiğimde nefesini içine çekiyor.

"İstiyorum. İyi olmak istiyorum," diyor sessizce.

Tezgâhtan kabı alıp kapağını kapatıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Başımı geriye eğip ağzıma biraz döküyorum ve yutuyorum.

"Oldukça güzel. Genelde viski severim. Ama anlaşılan senin için istisnalar yapıyorum."

Şişeyi yanına koyarak eğildim, boynundan tutup yüzünü kendime doğru kaldırdım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırarak inlemesine izin verdim.

Dilim onun ağzını keşfederken.

Ona açım. Hatta açlıktan ölüyorum. Arkama yaslanıp sütyenini yırtıyorum, mükemmel göğüslerine bakarken inliyorum; meme uçları şimdiden emilmek için yalvarıyor.

Onu sırt üstü yatırıp keşfetmeye başladım. Dilimi pürüzsüz boynundan aşağı, göğüslerine doğru sürüklüyor, pembe tomurcuklardan birini ağzıma alıp ısıtıyorum. Dişlerim battığında tıslıyor, yukarı bakıyorum ve her hareketimi izliyor.

Merakla, ama aynı zamanda o güzel gözlerindeki arzuyla. Diğerine biraz ilgi göstermek için yana kayıyorum, elimin onun tonlu karnından aşağı kaymasına ve zonklayan amını avuçlamasına izin veriyorum.

Vücudundaki yolculuğuma devam ederken sırtıyorum, dilimin teninde gezinmesine izin veriyorum, dokunuşumun altında ısınmasını izliyorum. Nefes alış veriş daha çılgınca hale geliyor ama rahatlamış ve daha fazlası için aç.

Yüzüm onun tatlı, parıldayan amcığının önünde durduğunda, ona bakıp sırtıyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Onun güvenini kazanmak için soruyorum.

"İyiden de öte." Bana o mükemmel beyaz dişlerini göstererek sırtıyor.

Ben onu ne kadar rahatlatırsam, o da o kadar kabuğundan çıkıyor. İdeal olarak, otelin dışında bir adamı indirirken gördüğüm o belalıya ulaşmak istiyorum. Göğsümde bir kıpırtı hissediyorum.

Bu zaman alacak. Bir geceden fazla. Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Onun tadını çıkarabilirim ve bunun için daha sonra endişelenebilirim.

"Güzel. Şimdi ön kollarının üzerine çık ve izle. Seni yemeyi ne kadar sevdiğimi gör. Ve inan bana, dilime verdiği tepkiyi görmek hoşuma gidecek."

Ağzım amına değdiği anda gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ellerim kalçalarında, klitorisinin üzerinde daireler çizerek yavaşça başlıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor nefesinin altında.

"Daha önce hiç yenmedin mi?"

Başını sallıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Daha önce seks yaptın, değil mi?" Soruyorum ve onu sakinleştirmek için bir kez daha yalıyorum.

Başını sallıyor ama hevesle değil. Bu sorulara verdiği tepkilerden hoşlanmıyorum.

"Daha önce orgazm oldun mu, bundan?" Hafifçe arkama yaslanıyorum ve dilimi parmaklarımla değiştiriyorum.

Dudağını çiğniyor, ben de bir parmağımı içine sokuyorum. Sikim onun içine girmek için yalvarıyor.

"Hayır."

"Oh, bebeğim. Seni paramparça etmek üzereyim." Ona gülümsüyorum, bacaklarının arasındaki pozisyonuma devam ediyorum.

Gerçek bir erkek yemek yer. Ona tapar. Ait olduğu yerde dizlerinin üzerine çöker ve sikini ıslatmadan önce kızın defalarca boşalmasını sağlar.

Ona yatak odasında saygı görmenin ve aynı şekilde saygısızlık edilmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak göstermek üzereyim. Ama önce dilimin üzerine boşalmasını, etrafımda titremesini ve adımı haykırmasını sağlayacağım. Ve onun çözülüşüne tanık olurken pantolonuma boşalmamak için elimden geleni yapacağım.

Onu bu dünyadaki son yemeğimmiş gibi yiyorum, bir parmağımı yavaşça içeri ve dışarı sokuyorum, suları elimden aşağı damlıyor.

Klitorisini emiyorum ve inlemeleri daha da yükseliyor, yardım edemiyorum ama sırtıyorum. "Hoşuna gitti mi? Biraz acı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor, neredeyse nefes nefese. Güzel.

"Evet, ne?" Ses tonumu alçaltıyorum.

"Evet, efendim."

Amına karşı sırtıyorum. "İşte benim iyi kızım."

Bir parmak daha ekleyerek, boştaki elimle milkshake'i tutuyorum ve yüzündeki şaşkınlık bir resim.

"Ben sözümün eriyimdir, meleğim. Amından çikolatalı milkshake içeceğimi söyledim ve tam olarak bunu yapacağım."

"Sanırım söz verdiğin son adımı atlıyorsun." diye muzipçe cevap veriyor.

Kıkırdıyorum, parmaklarımı daha derine sokuyorum ve G noktasına vurduğumda ağzı açık kalıyor.

"Hayır. Tamamen farkındayım. O arsız ağzına geri tüküreceğim. Ama şimdilik yememe izin ver ve duymak istediğim tek ses inlemen ya da adımı haykırman olsun. Başka bir şey olursa, dururum. Ve böyle bir lezzetin tadını sadece benim çıkarmam büyük bir utanç olurdu."

Bölüm 18

CHARLOTTE

Açıklanamaz bir his üzerime çöküyor, o noktaya vurduğu anda zevk vücudumun her santimini kavırıyor.

Parmaklarını içimde oynatırken haykırıyorum, midemde basınç oluşuyor. Hay sikeyim.

Milkshake'i karnımın alt kısmına dökerken titrek bir nefes alıyorum, soğuk sıvı aşırı ısınmış tenimde bir sarsıntı yaratıyor. Tepki olarak titriyorum.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve orada yanan açlık bana güven veriyor. Bana soru sorduğunda, gerçek ortaya çıkıyor. Bu şimdiye kadar olduğum en açık ve savunmasız durum. Ama bu konuda ona güveniyorum. Güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi.

Beni yalayarak temizlerken parmaklarının etrafında titriyorum. Çikolatanın karnımdan aşağı yuvarlanması, amıma bulaşması, günahkâr bir görüntü. Bu onun. Sahiplenmek için eğiliyor.

"Çok lezzetli, kalp kırıcı," diye inliyor.

"Sen de benim kadar açgözlüsün, değil mi?" diye göz kırpmıyor ve kalbim göğsümde tekliyor.

Gözlerim kapanıyor, ona teslim olurken başım geriye düşüyor. Bu vahşi, alışılmadık his. Mutluluk. Huzur. Zevk.

O bana ziyafet çekerken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Soğuk tatlılıkla dilinin sıcaklığı arasındaki zıtlık beni uçurumun kenarına itiyor. Çıglıklar boğazımdan yırtılıyor, kalçalarım içgüdüyle hareket ediyor.

"Çok ateşli," diye inliyor. Bu ses hoşuma gidiyor. Bunu benim için daha fazla yapmasını istiyorum.

Durmuyor, parmakları daha hızlı pompalıyor, dili klitorisimi okşuyor. "Bana orgazmını ver, kalp kırıcı. Onlar bana ait. Onu istiyorum.

Şimdi istiyorum." Sesi sert ve sahiplenici.

İçimdeki o tatlı noktaya vurduğunda içimi bir heyecan kaplıyor. Ben çözülene kadar dili ve parmakları senkronize hareket ediyor.

Hayatımda ilk defa biri için parçalara ayrılıyorum. Sadece ve sadece onun için Onu.

Vücudum titriyor, ben **haykırıırken** orgazm içime çöküyor, yumruklarım

Sıkışmış, amım onun dilinde titreşiyordu.

"Çok güzel. Çok güzel," diye mırıldanıyor, ben masaya yığılıp nefes nefese kaldığımda yavaşlıyor.

Aşağı baktığımda beni hayranlıkla izliyordu. Yavaşça sırtıyor.

dud

akla "Sanırım artık tadına bakmayı hak ediyorsun."

r. Gözlerimi kırıştıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Hassas amımı yalıyor ve sonra üzerine biraz daha milkshake döküyor. Oh Aman Tanrım.

Bacağım sarsılıyor, zihnim yetişemedi bedenim tepki veriyor. Bu ezici bir şey. Ama dayanabiliyorum.

Bu sefer oldukça fazla döküyor ve ağzında tutuyor. Sonra ayağa kalkıyor, boğazımı sıkıca kavlıyor, beni yüzlerimizi aynı hizaya getirecek kadar kaldırıyor. Başını sallıyor.

Ah.

Başımı geriye eğiyorum, ağzım açık. Ağzındakileri benimkilere tükürüyor.

Sıcak. Tatlı. Kalbimi durduracak kadar samimi. Ben yutkunurken bakışları erimişti.

Eğiliyor, ağzımın kenarını yalıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Nefesimi ciğerlerimden alıyor, eli boğazımı başımı döndürecek kadar sıkıyor.

"Tadı nasıl? Tatlı mı? Günahkâr mı? Lezzetli mi?"

Geri çekiliyor, sırtarak dudaklarını yalıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. "Çökertici."

Kaşlarını kaldırıyor, yavaşça başını sallıyor.

"Bunu sevdim. Yozlaşmış. Kukun kesinlikle öyle." Bir vuruş geçer. Dünya kayboluyor.

Kendimi onun parlak, yakıcı gözlerinde kaybediyorum. Aramızdaki hava çatırıyor.

O da bunu hissediyor olmalı, çünkü beni daha yakına çekiyor ve sertçe öpüyor. "Duramıyorum, lanet olsun. Senin içinde olmalıyım, tatlım."

Beni masadan kaldırırken bacaklarımı ona doluyorum ve kollarımı boynuna dolayarak öpüşmeyi derinleştiriyorum, ağızlarımız hiç ayrılmıyor. Onunla geçirdiğim her saniye kâbusları bastırıyor. O benim karanlığıma ışık tutan bir düğme, yeniden hissedebilmem için onu açıyor.

Balkon kapısını kaydırarak açıyor. Jakuzinin alçak uğultusu havada vızıldıyor, ardından bir sıcaklık dalgası geliyor.

İçeri giriyor, bizi ılık, fokurdayan suya daldırıyor.

O otururken, sıcaklık aşırı hassas tenimi ısıyor. Sert siki çıplak amıma sürtünüyor.

Şortunu indirmesine yardım ediyorum, ona sarılıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum. Ama o çenemi kavırıyor ve burunlarımız birbirine değene kadar yüzümü onunkinin önüne sürüklüyor.

"Sikimin her santimini içine alırken o güzel yüzünü görmek istiyorum, kalp kırıcı. Seni ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum. Bana her şeyi o güzel gözlerinde anlatıyorsun."

Gözlerimi kırıştırıyorum, nutkum tutuluyor. Sözleri mi? Beni aydınlatıyorlar. Görüldüğümü hissettiriyor. Bu farklı bir şey. Hayatta olmak böyle hissettiriyor.

Aletin ucunu girişime doğru yönlendiriyor ve dudaklarım ayrılıyor. Ellerimi omuzlarına koyarak tırnaklarımı ona geçiriyorum ve aşağı doğru batmaya başlıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor.

Parmakları kıcımlı kavırıyor ve yavaşça alçalmama yardım ediyor.

"Devam et, daha fazlası var bebeğim." Göz kırıyor, ben de gerinerek sırtırıyorum.

"Çok doluyum," diye nefes alıyorum.

Yakıyor ama boğazımı öpmesi, saçlarımı yukarı itmesi ve bana tapıyormuş gibi köklerinden çekmesi... Her santimini almamı sağlıyor.

"Çok sıkı, bebeğim. İçinde patlayacağım," diye fısıldıyor, nefesi kulağımda sıcak.

Titriyorum. Kalçalarımı ona doğru yuvarlıyor ve klitorisim ona her sürtündüğünde inliyorum.

"Bırak hisset, kalp kırıcı. Ne kadar iyi olduğunu hisset. Sikimin seni nasıl mükemmel bir şekilde doldurduğunu. Hmm?"

Başımı sallıyorum, dudaklarının arasında meme ucumu emmek için aşağı inerken gözlerim dalgalanıyor.

Onun inlemeleri benimkileri besliyor. Bana verdiği güvenle ona biniyorum, bir kez olsun istediğimi alıyorum. Sanki burada biraz gücüm varmış gibi.

Her şeyi istiyorum. Daha fazlasını.

Kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Beni savurmasını ve mahvetmesini. "Söyle bana, bebeğim. Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Geri çekiliyorum ve başını kaldırıp kıkırdıyor.

"Beyninin orada patladığını söyleyebilirim," diyor yanağımı avuçlayarak. Kalçaları sarsılıyor -bu sefer daha sert.

"Kahretsin," diye tıslıyorum.

Bilerek başını sallıyor.

"Evet. Daha sert ihtiyacın var. Değil mi?" Başparmağını yanağımda gezdiriyor.

Diğer eliyle kalçamı sıkarak beni sikişinin üzerine bastırıyor. Etrafında kenetleniyorum ve inerken gözleri bir süreliğine kapanıyor.

"Seni düzgünce becermem gerek. Sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver misin? Beni serbest bırak, seni lanet olası kenara götüreyim ve üzerine düşmene izin vereyim."

Kanım kulaklarıma hücum ediyor. Orgazm tekrar geliyor, bu sefer daha hızlı. İtmeye devam ediyor.

Eğiliyor, kirli sakalı çenemi sıyrıyor.

"Merak etme, seninle birlikte o uçurumdan aşağı uçacağım. Sadece seni mahvetmek istemiyorum. Beni de mahvetmeni istiyorum. İkimiz de bu odadan içeri girdiğimiz gibi çıkmayacağız."

Gözleri içimi yakıyor, o kadar gerçek ki ona yalan söylediğim gerçeği içimi acıtıyor. Ben onun düşündüğü kadın değilim.

"Hepsini istiyorum. Sahip olduğun her şeyi." Eli boğazımı kavıyor. Sertçe.

Tırnaklarımı omuzlarının çizgileri boyunca sürüklüyorum, nefesim kesiliyor.

"Acı ve zevkle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Bence gerçekten istediğin şey bu, tatlım. İkisinden de biraz. Denge. Yıldızları görmeni sağlayacak nihai kombinasyon."

Dudağımı ısırdım.

Mantıklı geliyor. Belki de ben böyle çalışıyorumdur.

Acı beni yıkmak için değil, inşa etmek için. Beni uyandırmak için.

"Yap şunu."

O sırtış yüzüne yayılıyor.

Omuzlarımı aşağı doğru itiyor ve aynı **a n d a** içime doğru itiyor.

Haykırıyorum ve bizi sudan çıkarırken kolları belime sarılıyor.

Bölüm 19

DECLAN

Yap şunu. Bu iki kelime beni çılgına çevirdi.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bizi jakuziden çıkarıp yatak odasına götürüyorum, sikim onun amcığı tarafından sıkılıyor. Sanırım cennete en yakın şey bu olacak. Onu kaldırıp zonklayan sikimi serbest bırakarak yatağa fırlatıyorum. Güç yüzünden neredeyse yataktan fırlayacaktı.

Kendini yatağa bırakırken kıkırdıyor ve göğsüm kabarıyor. O parlak gülümseme beni neredeyse boşaldığı zamanki yüzü kadar tahrik ediyor.

Yatağa tırmanıyorum ve onu ön tarafına çeviriyorum, elimi kalçalarına dolayarak onu dört ayak üzerine kaldırıyorum.

Dilimi omurgasında gezdirirken bacaklarını benim için ayırıyor. Kıçına bir tokat atıyorum, nefesi kesilirken sırtının eğilmesine neden oluyorum. Oluşan hafif kırmızı izin üzerine öpücükler konduruyorum.

"Başlığı tut."

Kıçına bir tokat daha atarak onu öne doğru itiyorum.

Öne doğru sürünüyor ve her iki elini de yatak başlığının üzerine koyarak kıçını havada bana sergiliyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum onu.

Bacaklarının arasına yerleşiyorum, ona hayranlıkla bakarken sikimi okşuyorum. Hazır ve bekliyor. Benim için beklenti içinde titriyor.

Kıçını hafifçe yukarı kaldırmak için sırtını aşağı itiyorum, ucuyla girişini kızdırıyorum.

"Benim için mükemmel bir küçük sürtük. Nasıl istersin? Güzel ve yavaş olmasını ister misin, böylece kendini her santim etrafında gerildiğini hissedersin?" Düşük bir tonda söylüyorum, sırsıklam amına itiyorum ve duruyorum.

"Yoksa sert ve hızlı mı istersin? Saçlarından tutmamı ve iyi kızım gibi hepsini almanı sağlamamı ister misin?" Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum ve saç diplerinden bir avuç tutuyorum ama çekmiyorum.

Bekliyorum. Ama ben sabırlı bir adam değilim. "Sert."

Daha sözünü bile bitirmeden çığlıkları havada yankılanıyor ve ben ona sonuna kadar sokulup başını geriye çekmek için saçlarından çekiyorum.

Bir elimle onu kalçasının üzerinde tutarken, ileri doğru hareket etmeye çalıştığında, onu yerinde tutuyorum ve tekrar sokmadan önce çekiyorum.

"Lanet olası cennet." Başımı arkaya yatırıp arkadan ona vuruyorum. "Aman Tanrım," diye haykırıyor ve ben de kıına şaplak atıyorum.

"Hiçbirini yapma. Sadece ve sadece benim için çığlık at."

Birkaç kez daha soktuktan sonra üzerine eğilip başlığını kavırıyorum ve bu tutuşu kullanarak ilerliyorum. Daha derine, daha sert.

Sikmek.

ığlıkları içimde yırtılırken ve duvarları etrafımda kenetlenip sikimi boğarken vücudum geriliyor.

"Kahretsin, kalp kırıcı. Amin ilahi," diye homurdanıyorum itişler arasında.

"kmş," diye çıkmayı başarıyor.

Kıkırdıyorum, kıına şaplak atıyorum ve saçlarını daha sert çekiyorum.

Vücudu titrediği için yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden çekip onu tutuyorum ve sırt üstü yere atıyorum. Ayağa kalkıyorum ve kendimi yatağın kenarına yerleştiriyorum. Uyluklarını iterek açıyorum, kalçalarını tutuyorum ve onu kenara sürüklüyorum. Baldırlarını kalçalarımın etrafına sarıyor ve üzerine eğilip ellerini alıp başının üstünde tutuyorum, diğer elim sikimi girişine yerleştiriyor ve hemen içeri kayıyorum.

"ok iyi," diye inliyorum, kaygan sıcaklığı sikimi boğarken.

"Mmmm." Gözleri çırpınarak kapanıyor. şişmiş dudaklarını kendime çekip öpüyorum, neredeyse zirveye ulaşırken bileklerini sıkıyorum.

"Benimle atlamaya hazır mısın?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum. Gülümsüyor ve kalbim hızla çarpıyor.

"Evet. Beni de yanında götür" diyor usulca.

Bir elimi bileklerinde sıkıca tutarken, diğer elimi tonlu vücudunda yukarı kaydırıyorum ve boğazını kavrayıp her iki taraftaki basınç noktalarını sıkıyorum.

"Seni tanıdığım küçük, pis bir sürtük gibi sikimin her yerine boşal," diye emrediyorum.

Son birkaç pompalamayla sırtı kavislenerek dağılıyor, ağlıyor ve bana karşı titriyor ve bu beni uçurumun kenarına fırlatıyor. İçine o kadar şiddetli boşalıyorum ki, yemin ederim yıldızlar görüyorum.

Ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Onun gözleri benimkilere kilitlendiğinde, ona her şeyimi veriyorum. Sahip olduğum her şeyle onu dolduruyorum.

"Aferin kızıma," diye törpülüyorum, hızımı yavaşlatıyorum.

Ondan uzaklaşmak yerine, hareketsiz duruyorum. Elimden geldiğince uzun süre onun içinde kalmak istiyorum. Onu kollarımın arasına alıp yatağa uzanıyorum, sırtüstü yatıyorum ve onu üstümde tutuyorum.

Saçlarını yüzünden fırçalayarak boynuma sokuluyor, nefes alış veriş hâlâ düzensiz.

"Benden saklanma, kalp kıran," diye fısıldıyorum, aniden onu rahatlatmak istiyorum.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor.

Bölüm 20

CHARLOTTE

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi ona doğru bastırıyorum.

Her şey bir anda beni bunaltıyor. Böyle mi hissetmem gerekiyordu?

Onun hızlı kalp atışlarını dinlemek beni rahatlatıyor. Başımı okşuyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"İyi misin bebeğim?" diye fısıldıyor usulca.

Yüzümü okşuyor ve çenemi başparmağı ile parmağı arasına alıp beni yüzüne doğru çekiyor. Kaşları çatılırken yüzündeki endişe açıkça belli oluyor.

"Konuş benimle. Bu çok mu fazla oldu?"

Başımı sallıyorum. O beni tanımıyor. Gerçekten tanımıyor. Ona tüm gerçeği anlatamam. Aslında keşke söyleyebilsem. Bana yardım edebileceğinden değil.

"Bana anlatabilirsin, kalp kırıcı. Isırmam," diyor alt dudağını yalayarak.

"Ben olsam o güzel kıcımdan bir ısırık alırdım."

Güven vermek için ellerini kıcımda ve sırtımda gezdiriyor. "Hiç gelmemiştim-" Duraksıyorum. "-Daha önce hiç böyle."

Nefesini dışarı üflüyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Başımı sallıyorum.

"Bu kadar... yoğun olabileceğini hiç bilmiyordum?" Kıkırdıyor.

"Daha yüzeye bile çıkmadık. Ama evet, doğru adamla her türlü şey mümkün."

Dudağımı büzdüm. Keşke bilseydi. Kafamı sallıyorum, Vlad'la ilgili herhangi bir düşüncenin ortaya çıkmasını istemiyorum. Bu boku bastırıyorum ve öfkeyle ve bir gün intikamla çıkarıyorum.

"Benim için tekrar gelmek ister misin?"

Aletin içinde sertleştiğini hissediyorum ve

sırıtiyorum. "Olabilir. Aklında ne var?"

Beni öne doğru çekip dudaklarımı yakalıyor.

"Ben düşünürken sen de sikimdeki pisiği temizlemeye ne dersin?"

Bu

mu Bir öpücük daha alıyor.

?" "Nasıl buldunuz efendim?" diye soruyorum.

Dudağımı çiğneyerek kaşını kaldırmasını izliyorum. Sanırım o

Etkilendin mi?

"Ucunu emmene bayılıyorum. Ve dilini gerçekten kullan, yalayarak temizle. Ve bunu yaptıktan sonra, boğazını gevşet ve beni ne kadar derine götürebileceğini gör. O ağzın çok günahkâr, hemen boşalacağım."

Bir nefes çekiyorum, sadece beni bununla götüreceği yeni zirveleri hayal ediyorum.

"Ve eğer iyi bir kız olursan ve bunu benim için yaparsan, seni benimle birlikte banyoya sürükleyeceğim, seni kendim temizleyeceğim ve hatta belki sana bir masaj yapacağım."

Çenesinden kulağına doğru yalıyorum.

"Anlaştık. Bunun için sana hayatının en iyi oral seksini yapacağım," diye fısıldıyorum.

Kendimi dikleştirerek geriye doğru sürünüyorum ve bacaklarının arasına yerleşip kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Dilimi uzatıyorum, ben ucunu yalarken parmaklarını saçlarıma doluyor.

"Aynen böyle. İyi iş bebeğim," diye övüyor ve yanaklarım ısınıyor.

Ucunu ağzıma alıp dilimi kullanmaya devam ediyorum, emerken tepkilerini ölçüyorum.

Gözleri kapanıyor ve inliyor, bu da bana onu daha derine götürmeye çalışmam için güven veriyor. Elimden geldiğince rahatlıyorum ve öğürmeden önce onu olabildiğince geriye götürüyorum.

"Siktir," diye öksürüyor.

"Çıglık atmanın en sevdiğim ses olduğunu sanıyordum. Ama sikimin üzerinde öğürmen kazandı. Daha derine git bebeğim."

Dediğini yapıyorum ve saçlarımı diplerinden daha sıkı çekiyor. "Mmm, evet."

Başımı aşağı yukarı sallarken onu izlemeye devam ediyorum. Bu garip bir his ama onun ne kadar tahrik olduğunu görmek daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Devam et. Sakın durma. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun bebeğim," diyor dişlerini sıkarak.

Beni yerimde tutmak için başımın arkasına hafif bir baskı uyguluyor ve kalçalarını hareket ettiriyor. Gözleri benimkileri yakalıyor ve saf açıklıkla kararıyorlar. Amımın onun için acımasına yetecek kadar.

"Yüzünü siktiğimde çok güzel görünüyorsun. Bir dahaki sefere filme alacağım, böylece ne kadar güzel olduğunu görebilirsin. Ve eğer iyi bir kız olursan, ben seni yerken izlemene izin veririm."

Keşke bir dahaki sefer olsaydı.

Hızımı artırıyorum, kalçasının itişleriyle birlikte çalışıyorum, çektiği yerlerden kafa derim sızlıyor. Acı ve zevk mükemmel bir şekilde birbirine karışmış durumda.

"Boğazından aşağı boşalacağım." Sesi boğuk ve çok İrlanda aksanıyla çok seksi.

Başımı sallıyorum ve beni orada tutuyor. Kalçaları geriliyor ve boğazımı döllerile kaplarken tırnaklarımı derisine geçiriyorum.

"Siktir," diye kükrüyor.

Adımı hırlayarak söylese daha iyi olurdu. Yutkunuyorum ve o beni çekmeden önce, yanağımı okşarken onu yalayarak temizliyorum.

"Nerede saklanıyordun?" diye soruyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

"Kardeşimle birlikte İtalya'da yaşıyordum." Aklıma gelen ilk şeyle yalan söylüyorum.

On sekiz yaşında kaçırılıp beni kendisi için öldürmeye zorlayan bir canavarla evlenmeye zorlanmamdan daha iyi geliyor kulağa.

"İtalya'da ne var? Güneş ve güzel yemekler dışında."

"Deniz kenarında bir garsonluk işim var ve eski sevgilim orada yaşamıyor."

"Sen onun için yaratılmamışsın," diyor ciddi bir şekilde.

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Nasıl yani?"

"Çünkü benim olsaydın, beynini kapatacak kadar rahat olduğundan emin olmayı kendime görev edinirdim. Her gün, ne zaman ve nerede istersen sınırsız orgazm olmanı sağlardım. Bedenini, zihnini ve ruhunu öğrenmek ve keşfetmek için zaman ayırırdım."

Bu asla benim hayatım olmayacak.

Ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı.

"Hadi temizlenelim, olur mu?" Eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

Elimi saçlarımda gezdirirken başımı sallıyorum ve yapış yapış olduğunu hissedince kaşlarımı çatıyorum.

Parmaklarıma bakıyorum ve o gülerken göğsü titriyor.

"Saçımı yıkamam lazım," diye kıkırdıyorum ve elimi göğsüne siliyorum.

"Evet, bebeğim. Saçındaki dölleri yıkayacağım, sorun değil." Göz kırptıyor ve ben utancımdan neredeyse ölüyorum.

Bitkin bedenimi büyük banyoya taşıırken, küvet dolduğunda beni köpüklerin içine indiriyor ve her kasım gevşeyerek bir inilti çıkarıyorum.

Arkama geçip beni göğsüne yatırdığında su taşıyor ve iç çekerken titreşiyor.

"İyi misin?" Hızla atan kalbini hissederek soruyorum. "Evet, bebeğim. Bu sadece... farklı."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bu mükemmel bir şey. Onunla yatmak hayatımda hiç bu kadar rahat olmamıştım.

"İyi bir farklılık mı?" Soruyorum ve kolları belime dolanıyor. "En iyisi."

Süngerini alıp başımı arkaya yatırıyor ve ılık suyu saçlarıma nazikçe sıkıyor.

Ve başıma masaj yapıtığında, neredeyse kendimi kaybediyorum. Bu bile başlı başına orgazm olmaya değer.

"İnlemeye devam edersen bundan sonra yapacaklarımdan sorumlu tutulmam," diye homurdanıyor ve dudaklarımda bir sırıtış seğiriyor.

O saçlarımı nazikçe yıkarken ben daha da yüksek sesle inliyorum. Suyu yüzüme döküyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, beni havaya kaldırdığı, su yüzeyinin altına girdiği ve kıkımının başının üzerinde durduğu. Ellerimi kullanarak öne doğru eğiliyor ve nefes alabilmesi için kendimi yukarı kaldırıyorum.

"Şimdi sana bir şey söyleyeyim. Senin tatlı amını yerken bu küvette boğulmak istersem, tam olarak böyle çıkacağım. Otur ve bir erkeğin yemesine izin ver." Kıkımını tokatladı ve ben de dediğini yaptım.

Kafasını hafifçe suyun dışına kaldırmış olmalı, çünkü bu adam beni yutuyor.

Yıldızları görene kadar emiyor, ısıyor ve yalıyorum, küvetin kenarına sıkıca tutunuyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum.

"Hadi, kalp kırıcı. Boğ beni. Islat beni. Dilimin her yerine boşal ve her şeyi tekrar temizlememe izin ver."

Ben de öyle yaptım. Kalçalarımın onun ritmine göre yuvarlanmasına izin verdim ve tekrar doruğa ulaştım. Titrediğim noktaya kadar dünyayı sarsıyor.

Neredeyse ağlamak istiyorum. Üzüntüden değil, sadece tamamen ve tamamen tapılmış hissetmekten.

Banyoda işimiz bittiğinde kurulanmama yardım ediyor ve bana tişörtlerinden birini veriyor, bu da üzerimde bir elbise gibi duruyor.

"Gün doğumuna kadar dedim. Yani sarılacağız" diyor, kolunu arkamdan dolayarak ve çenesini omzuma yaslayarak.

"Seni sarılacak biri olarak görmemiştim. Dur tahmin edeyim, sen de mi küçük kaşık olmak istiyorsun?" Başımı göğsüne yaslayıp ona bakıyorum ve çenesine bir öpücük konduruyorum.

"Benim aletim bütün gece senin kıcının arasına sıkışmak istiyor, yani hayır, benim için büyük kaşık."

Boğazıma bir öpücük konduruyor ve gözlerim kapanıyor; cam pencereden izlediğimiz dalgaların hafif sesi odayı dolduruyor.

Kollarında dönerek boynuna sarılıyorum ve bir öpücük için onu aşağı çekiyorum. Öpüşmeyi derinleştirirken elleri boğazımda yerini buluyor ve ağzımın içinde inliyor.

"Sikeyim. Bunun bitmesini istemiyorum," diye mırıldanıyor öpücükler arasında ve kalbim sıkışıyor.

"Ben de istemiyorum."

"Sabah konuşalım. Biraz uyumamız lazım," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı.

Bir yanım sonsuza dek onun kollarında kalmak istiyor.

Evim gibi hissettiriyor. Aradığım diğer yarım gibi. Beni gören biri. Olmaya zorlandığım kişinin ötesinde.

Ama beynimin mantıklı kısmı bunun bir hayal olduğunu

biliyor. Babamın hayatı buna bağlı, benimki de öyle.

Vlad beni bulmak için bu dünyayı yakıp yıkacak. Asla özgür olamayacağım. Jimmy daha iyisini hak ediyor.

Bölüm 21

DECLAN

Yuvarlanıyorum ve kollarımı kalp kırıklığıma dolamaya gidiyorum. Ama ellerim soğuk bir yastığın üzerine düşerken gözlerim açılıyor ve doğruluyorum.

O lanet acı göğsümde yayılıyor. O gitmişti.

Yataktan fırlıyorum, bu aramanın anlamsız olduğunu biliyorum, yine de küçük bir parçam onun hala burada olduğunu umuyor.

Telefonumu kontrol ediyorum, bir mesaj var.

Açıyorum ve Enzo'dan konum iğnesi geliyor.

Saate bakıyorum. Tam doksan dakika önce gönderilmiş. Kahretsin. Saate bakıyorum ve o yere varmak için hâlâ kırk dakikam olduğu gerçeğiyle biraz rahatlıyorum.

Finn'i arayarak çatı katında etrafı kolaçan ediyorum ve haklı çıkıyorum; kıyafetleri gitmiş, kendisi de öyle.

Not yok. Mesaj yok. Hiçbir şey yok. Lanet olsun.

"On dakika içinde lobide buluşalım," diyorum cevap verir vermez ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Bu işi halledeceğim, sonra da onu bulmaya gideceğim.

Bu bir sikişten daha fazlasıydı. Onu kollarıma aldığımda, dünya doğru hissettirdi. Bu duyguyu kaybetmek istemiyorum.

Onu kaybetmek istemiyorum.

Hawaii tarzı rengarenk çiçeklerle kaplı ahşap kirişli kapı çerçevesine ^{bakıyorum} ve kaşlarımı çatarak navigasyon cihazımdaki adresi iki kez kontrol ediyorum.

Kesinlikle doğru yerdeyim. Bir
metin açılır.

E

Ana bardan geçip arkadaki çift kapıdan çıkın.

Tamam o zaman.

Talimatları takip ediyorum, barmen kapıyı kaydırarak açarken gözlerini lazer gibi bana odaklıyor.

"Arkandan kapat," diye homurdanıyor arkamdan.

Ben de öyle yaptım.

Plaj tarzı avluyu bir dizi ahşap masa ve kırmızı hamak dolduruyor. Enzo'yu tek başına oturmuş, başını eğmiş, kaşlarını çatarak telefonuna bakarken buluyorum.

Yaklaşırken boğazımı temizliyorum ve başını kaldırıp bakıyor.

Neredeyse benimki kadar mavi olan gözleri, özel dikim lacivert takım elbisesi ve kaygan siyah saçlarıyla neredeyse içime bakıyor.

Tam bir İtalyan mafya babasına benziyordu.

"Bay Quinn. Memnun oldum." Ayağa kalkarken elini uzatıyor ve ben de karşılığında güçlü bir tokalaşma teklif ediyorum.

"Oturun, konuşacak çok şeyimiz ve az zamanımız var." İtalyan aksanı, Romeo'nunki gibi, kendini belli ediyor.

Karşısına oturuyorum ve ahşap masanın üzerindeki evrak yığınına fark ediyorum.

Etrafına bakınıyor ve gülüyor.

"Güzel mekan, değil mi?" Ellerini havaya kaldırıyor. Kıkırdıyorum.

"Farklı olduğunu söylemeliyim."

Başını sallıyor.

"Farklı olmak insanları ş a ş ı r t ı y o r , " diyor neredeyse ciddi b i r şekilde ve bir kâğıt parçasını bana doğru kaydırıyor.

Büyük demir kapıların ardında yıkık dökük bir fabrika gibi görünen yere bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Bana ne gördüğünü söyle Declan."

Şaşkınlığımı gizleyerek ona bakıyorum.

"Bir fabrika."

"Hmm."

Bir sonraki kâğıt parçasını uzatıyor, fabrikanın kuşbakışı görüntüsü. "Peki ya şimdi?"

Bir an için inceledim.

"Bir sürü ormanlık alan, bir malikane ve aynı fabrika," diyorum kâğıdı diğerinin üzerine koyarak.

Bana başka bir parça uzatıldı. Bu sayfayı kelimeler kaplıyor. Hızlıca tarıyorum, gözlerim "çikolata" kelimesinin üzerinde duruyor.

"İlginç bir şey var mı?" diye soruyor, ilginç kısma geldiğimde okumaya devam ediyor, kapanmadan önceki kâr raporları.

"Çok iyi bir ciroya sahip bir çikolata fabrikası."

Enzo ellerini birbirine kenetliyor, dirseklerini masanın üzerine koyuyor, Rolex'i ışıktaki parlıyor.

"Quinn İçki Fabrikası'nın defterlerini gördüm. Siz çocuklar bir fabrikayı nasıl işleteceğinizi biliyorsunuz, ya da şöyle mi demeliyim, bir fabrikayı kendi yararınıza kullanmayı. Doğru mu?"

"Elbette. Bu bizim ekmek tekmemiz."

Annem bizi ne kadar tehlikeli olduğu konusunda uyarsa da o lanet yerin etrafında koşturarak büyüdük. Bizi büyülüyordu.

O zamanlar bunun bizim aklama imparatorluğumuz haline geleceğini çok az fark etmiştik.

"Viski çikolatadan biraz farklıdır." Enzo omuz silkti.

"Ama çabuk öğrenemeyeceğimiz bir şey değil."

Bana başka, daha küçük bir kâğıt parçası uzattı.

Liste fiyatı. Rakamlar karşısında birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum.

Sekiz lanet rakam.

Sanki bir işaretmiş gibi arkamızdaki kapı açılıyor ve masaya bir şişe viski ile iki bardak konuyor.

Enzo tomar tomar para atıyor ve bardakları dolduruyor.

Beynim finansal hesaplamalar yapmakla meşgul. Eğilip tekrar baş üstü görüntüsünü eline alıyor.

"Burada ne gördüğümü sana söylememi ister misin?"

Bardağımı elime alıp bir yudum alıyorum ve boğazımı kaplamasına izin veriyorum. Buna ihtiyacım var. "Lütfen."

Ellerini birbirine sürüyor ve sırtıyor.

Onun buranın en büyük beyni olduğunu duymuştum.

Kâğıdı masanın ortasına koyuyor ve fabrikanın arkasındaki konağı işaret ediyor.

"Belki farkında değilsiniz ama seks endüstrisinde bir imparatorluğum var. Özellikle de sadece mafya ya da toplumun seçkinleri için olan lüks kulüpler." İşte bu kalbimi hızlandırdı.

Para, silahlar ve seks. Kulağa rüya gibi bir iş gibi geliyor.

"Tamam."

"Daha yakından bak, malikanenin arkasına. Ormanlık alana yerleştirilmiş evler var, önde dev bir köşk var, görüyor musun?"

Eğilip bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Gördüğüm şey buradaki nihai girişim. Burası dünyamızdaki düzeni sağladığımız yer. Fabrika, aklamak, teslimatlarımızı almak ve dağılmak için mükemmel bir paravan."

"Katılıyorum. Kolayca halledilir."

"Düşünüyorum da, bu köşk kulübümün merkezi olabilir. Sadece bilmek istediklerimiz varlığından haberdar olacak. Dünyanın dört bir yanındaki diğer kulüpler için gelecekteki üyeleri inceleyebileceğimiz bir yer. Sen ve kardeşlerin tarafından yönetilir. Tabiri caizse, pislikleri ayıklayacağız."

Bana başka bir kâğıt parçası uzatıyor, malikânenin içinden görüntüler.

Göz gezdiriyorum.

Çok büyük. Yenilenmeye ihtiyacı var ama kolayca yapılabilir.

"Burada odalar ve bir bar için çok yer var. Nereye gittiğini anlıyorum."

Arkasına yaslanıp viskisini yudumluyor.

"Sanırım işimin bu alanı senin ve kardeşlerinin takip etmek isteyeceği bir şey?"

Bardağımın kenarına vuruyorum.

"Kendi işimin sahibi olmayı hiç düşünmedim, ama bu yaşam tarzına fazlasıyla dahilim, evet."

Başını

sallıyor.

"Biliyorum

."

Kahretsin, bu adam neyi bilmiyor ki?

"Kan grubumu biliyor musun?"

"O negatif."

Kıkırdıyorum ve içkimin kalanını bitiriyorum. Çok zekice. Dahice, olan bu.

"Nasıl ilerleyeceğiz?" Baldırımını uyluğuma yaslayarak soruyorum.

"Siz fabrikayı satın alın, ben sessiz bir yatırımcı olarak kalacağım. Fabrikayı çalışır hale getirmek için ortaklaşa çalışacağız."

Dün gecenin anıları beynimde dönüp duruyor.

Çikolatalı milkshake.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakışı. Tadı hâlâ dilimde.

Çökmüş.

Sesi kafamı dolduruyor.

"Çökmüş. Çikolata fabrikasına böyle diyoruz. Marka." Enzo'nun gözleri parlıyor.

"Bunu sevdim."

Başımı salladım. Ama daha fazla yetenek gerekiyor. Parmağımı çeneme vuruyorum ve dudaklarımda bir sırtıma oluşuyor.

"Ben de öyle. Ama aslında Decadence kulağa daha hoş geliyor."

Sırtımdaki çiziklerini hissederken tenim neredeyse kaşınıyor. Hâlâ onun tatlı kokusunu alabiliyorum. Ve gittiği gerçeğiyle göğsümdeki o küçük sızı geri dönüyor.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum, o güzel kalp kırıcıyı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

"Evet. Üzgünüm."

Öne doğru eğilirken neredeyse biliyor gibiydi.

"Burada dikkat dağıtacak şeylere yer yok Declan. İşlerin ters gittiğini gördüm, ben de yaşadım. Buradaki oyunumuz tehlikeli. İrlanda'da uğraştığınızdan çok daha kötü."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Test etmek istediğim insanlar-" Duraklıyor. "-Decadence, dünyadaki en kötü pislik olacak. Bunu bir amaç için araç olarak görüyoruz. Ama Romeo ve ben, ilerledikçe sana ipleri öğreteceğiz. Görüyorsunuz, imparatorluğum içinde şu anda eyaletlerde hızla yayılan açık bir düzen var. Sana ihtiyacım var." Kafasına vuruyor.

"Yirmi dört, yedi lanet oyunda."

"Olacağım. Biz hazırız."

Arkasına yaslanıp tenekeden bir puro çıkarıyor ve bana uzatıyor. Alıyorum ve çakmağımla ateşliyorum.

Küçük bir kart uzatıyor, alıp inceliyorum. Bir isim ve bir numara, arkasında da bir fiyat. Az önceki kağıt parçasındakinden daha düşük ama yine de şaşırtıcı bir miktar.

"Yarın bu numarayı arayacaksın, bu fiyatı teklif edeceksin ve o da kabul edecek."

Kaşlarımı çattım.

"Nereden biliyorsun?"

Yaramaz bir sırıtış.

"Her şeyi biliyorum Declan." Bu noktada bir şeyler ekliyor.

"Mülkiyeti aldıktan sonra Decadence'ı hayal edebileceğimiz her şeye dönüştürmek için çalışmaya başlayacağız."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu bir ilk olmalı, değil mi? Kimse kapıların ardında ne olduğunu tahmin edemez. Am ve çikolataya düşkünlük."

Purosunun dumanını üflerken Enzo'dan bir kıkırdama duyuyorum. "Tatlıya düşün bir patron," diye karşılık veriyor.

"İyi bir slogan bulmalıyız." Ona söyledim. Fırsatlar sonsuz.

Bir çikolata fabrikası ve bir seks kulübü. Daha neye ihtiyacımız olabilir ki?

"Sanırım anlaştık?" Elini uzattı, ben de memnuniyetle kabul ettim.

"Quinn kardeşler de var."

Elimi sertçe sıkıyor, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Benim dünyamda sadakat büyük ödüllendirilir Declan. Bu anlaşma seni Pennsylvania'nın yeni patronu yapacak. New York patronu Frankie Falcone ve Las Vegas'taki Mikhail Volkov'la irtibat halinde olacaksın. Buna hazır mısın?"

İkisini de duydum. İkisine de hayranım. Kurnaz oldukları kadar acımasızlar da.

"Hazırdan da öte, Enzo. Size söz veriyorum, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Bölüm 22

CHARLOTTE

"Kameralarda bir şey var mı?" Misha'yı tersledim.

Bir saattir bu lanet dürbünden dışarı bakıyorum. Enzo'nun kendi başına ya da bize verilen belirsiz eşkâline uyan bir adamla içeri girdiğini gördüm.

İtalyan, 1.80 boylarında ve siyah saçlı.

O kapıdan içeri adımını atmadan iki dakika önce kamera yayını kesildi.

"Daha aşağıda bir daire tutmalıydık," diye homurdanıyorum, telefonuna bakıp gülen Misha'ya dönerek.

"Yemin ederim, bir daha aptalca videolar izlersen onu kafanda parçalarım, Misha."

Koyu renk gözlerini benimkilere dikeyor ve hırlıyor.

"O öldü, Charlotte. Sistemi hacklemiş ve onu geçersiz kılamayız. Sadece yaptığın şeyle güzel görünmeye devam et. Neredeyse sokağın karşısındaki kameraların içindeyim."

Oflayıp pufluyorum ve işimin başına dönüyorum.

"İçerideyim," diye sesleniyor.

"Güzel."

Buradan pek fazla insan geçmiyor. Barda aylak aylak dolaşan birkaç kişi var ama pencerelerden pek göremiyorum. Hedef kim olursa olsun, muhtemelen bir sonraki kişi o olacaktır. Buluşma bir dakikaya ayarlandığına göre,

Bahse girerim her kimse, bu Enzo denen adam bu kadar önemliyse onu bekletmeyecektir.

Nefesim kesiliyor ve kalbim neredeyse duracak.

Jimmy.

Kapıya geldiğinde telefonuna bakıyor, sonra durup yukarı bakıyor.

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını çimdikliyorum. Misha'nın dün gece nerede olduğumu anlamayacağını umuyorum.

"Gottcha," diye bağıyor neşeyle.

Gözlükleri tekrar gözlerime takarken göğsümde bir batma hissi oluşuyor.

Bana bir şeyler hissettiren tek adamı nasıl öldürebilirdim ki?

Neden o olmak zorundaydı ki? "Dur

bakalım."

Arkamı dönmeyi reddederek

siniyorum. "Charlotte. Kaldır kışını da

buraya gel."

Yumruklarımı sıktım ve yavaşça döndüm. Dürbünü masanın üzerine bırakıp mutfak adasındaki Misha'ya doğru ilerliyorum.

Ekranı işaret ediyor ve başını kaldırıp sırtıyor.

"Yüzün bana seni neden gün doğumunda koridorda koşarken yakaladığımı tam olarak anlatıyor."

Gözleri yüzümle ekran arasında gidip geliyor. Sustu.

"Seni pis fahişe, dün gece senin olduğun yerde miydi? O lanet olası hedefle mi yattın?"

Avucunu tezgâha vurup kahkahayı patlatmadan önce odayı sessizlik kaplıyor.

"Hayır." Sesimi düz tutuyorum.

"Yalancı. Vay, vay, vay, seni yaramaz kız," diye alay ediyor.

Ayağa kalkıp derin bir nefes alarak bana doğru eğildiğinde kanım kaynamaya başlıyor.

Burnu çıplak omzuma değdiğinde tüm tüylerim diken diken oluyor.

"Bu bilgiyi Vlad'dan saklayamayacağımı biliyorsun, değil mi?" Başımı

sallıyorum ve çenemi yukarıda tutarak geri çekiliyorum.

"Söyleyecek bir şey yok. Yanılıyorsun." Bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum. Geri adım atmıyorum.

Yüzünde sinsî bir gülümseme beliriyor.

"Seks kokuyorsun, bebeğim. Tüm bunların ortadan kalkmasının tek bir yolu var. Sessiz kalacağım ve işareti öldüreceğim, kimliğin asla açığa çıkmayacak."

"Öldürmek" kelimesini bu kadar kayıtsızca söylediğinde kalbim hızlanıyor.

Kıpırdamadan duruyor, seçeneklerimi değerlendiriyorum. Başka bir yolu olmalı.

Savaş, Charlotte.

"O zaman nasıl?" Başımı eğip ondan korkmadığımı hatırlatarak soruyorum.

Koltuğuna geri yaslanıyor ve kucağına vuruyor.

"Sakin ol. Koca sikime bin bebeğim. Bu pisliğe ne verdiğini göster bana."

Jimmy'nin ekranı dolduran fotoğrafını işaret ediyor.

O haliyle bile kalbimi hızlandırıyor. O bunu hak etmiyor. Benim ve bu piç ailenin yüzünden değil.

"Öyle mi? Hepsi bu kadar mı?" Saçlarımı işaret parmağımın etrafında döndürüyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum.

Yağlı saçlarını yüzünden geriye doğru savururken Misha'nın göğsünden bir hırıltı yükseliyor.

"Tanrım, uzun zamandır senin tadına bakmak istiyordum."

Yavaşça öne doğru bir adım atarak tulumumun bir askısını omzumdan aşağı kaydırıyorum. Bacaklarını açıyor ve ben başımı sallıyorum.

Elimi kalçasına koyarak eğiliyor ve fısıldıyorum: "Sana binmemi istiyorsan, üzerine çıkmam gerek." Geri çekiliyorum ve dudağımı ısırıyorum. Gözlerindeki açlık beni tiksindiriyor ama bu gösteriyi sürdürüyorum. Arkasına yaslanıyor ve kemerini çözmeye başlıyor.

Düzensiz kalbimi sakinleştirmeye çalışarak nefes alıyorum. Planıma kilitlenemez. Tam aletini çıkarırken sehpadan bıçağı kapıyorum. Yukarı baktı ve ben tereddüt etmedim.

Bıçağı boynunun sağ tarafına sapladım. Adem elmasıyla aynı hızda, umarım doğru noktayı vurmuşumdur.

Öne doğru sarsılıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor, ağzı düşüyor ve tam o anda boynundan hızla kan fışkırıyor.

Sapını tutuyor, yere düşerken parmaklarından kıpkırmızı kan akıyor.

Geri çekilip kan kaybından ölmesini izliyorum. Her şey çok hızlı oluyor, kan beyaz zemine dökülüyor.

Nefes almaya çalışıyor ama hırıltılı bir ses çıkarıyor, gözleri kocaman açılmış, bana bakıyor. Hareket edemiyorum. Hareket etmek istemiyorum.

Vücudu gevşerken sallanmaya başladığında ve tüm rengi akıp gittiğinde, yüz üstü fayansların üzerine düştüğünde geri sıçırıyorum.

Hay sikeyim.

Titreyen ellerimle kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp diğer elimle bıçağı sıkıca kavıyorum. Dünyada bana yardım edebilecek tek kişiyi arıyorum.

Nerede hizalandığına dair gerçek anı. Çevir tuşuna bastım ve ilk çalışta cevap verdi.

"Charlotte?" Drago'nun derin sesinde endişe açıkça görülüyor.

Titrek bir nefes alıyorum, onun hatta olması hızlı atan kalbimi sakinleştiriyor.

"Bir sorunumuz var. Büyük bir sorun."

"Hattı kontrol edeyim."

Birkaç tık sesi duydum ve geri döndü. "Ben

Misha, o öldü."

Sessizlik. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ellerim titriyor. "Nasıl?" diye soruyor sonunda.

"Boğazına bıçak saplandı."

Nefesinin altında küfrediyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

"Siktir. Siktir. Bırak da düşüneyim."

Okulda azarlanan bir çocuk gibi sessiz kalıyorum. Jimmy'nin ekrandaki yüzüne bakıyorum.

"İşaret. Onu teşhis edebildin mi? Kendini tanıttı mı? Kendini tanıttı mı varsayıyorum?"

"Kimliği belirlendi. Söylendiği gibi caddenin karşısındaki apartmandayız."

"Kimliğini tespit edecek kadar deliliniz var mı? Bu işi üstlenecek birine ihtiyacımız var, hemen." Dizüstü bilgisayara bakıyorum ve gözyaşlarımı tutuyorum.

"Charlotte. Konuş benimle. Bunu mahvedersen, ölmüş sayılırsın."

"Onu tanıyorum. Kim olduğunu, hangi odanın onun olduğunu ve ona nasıl ulaşacağımı biliyorum."

Bunu gerçekten yapmak istemiyorum. Ama ona karşı ben varım. Bu işi daha da berbat edersem, ben de öleceğim, babam da. Ve muhtemelen Drago da.

"Onu nereden tanıyorsun?"

Yaltaklanıyorum.

"Onunla yattım. Dün gece."

Telefonda bağıırken irkildim. "Tanrım.
Siktir."

"Başka seçenek yok. Bunu hedefin üzerine yıkacağız. Vlad'a, sen onu yakalamaya çalıştığında, onun dönüp Misha'yı boynundan bıçakladığını ve sana saldırdığını söyleyeceğiz. Sen de kaçtın."

Başımı salladım.
Mantıklı. Jimmy'yi
hayatta tutar. "Vlad
bunu yutacak mı?"

Kirli sakalını kaşıdığını duyabiliyorum.

"Polisleri peşine takarız. Arayabileceğim biri var, bize destek olması için gereken evrakları getirecek. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Tırnaklarımı çigneyorum, midemde korku çukurları oluşuyor.

"Çatı katına çıkabilirim. On beş dakika içinde halledebilirim. Güvenlik kameralarını hack'lerim, odasına gittiğinde seni uyarırım, böylece polisleri içeri sokabilirsin. Tatil köyünden ne zaman ayrılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Hemen yapılması gerekiyor."

"Hiç düşünmeden alacağı bir yere bırakın. Bıçağın üzerinde parmak izleri olmalı."

Kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı. Bu kadar önemsememeliydim. Kendimi düşünüyormalıydım. Ama elimde değil. Üzerimden atamadığım bir etkisi var.

"Gerçekten tutuklanacak mı? Hapse girecek mi?"

"O mafyanın bir parçası. Kaçmasa bile dışarı çıkacaktır, özellikle de Enzo'yla bağlantılıysa. Sadece bu bağlantılarla bizim peşimize düşmemesini ummalıyız."

"Vlad onun peşinden gitmez mi? İşaretin?"

İnliyor.

"Tek gecelik bir ilişkiden asla duygu kapma. Ve hayır. Enzo'yla uğraştığını açıkça belirtirsek olmaz. Enzo'ya karşı temkinli. Henüz kazanamayacağı bir savaş başlatmaz. Kanıtsız hikâyemize sadık kalmalı ve Vlad'ın buna kanmasını ummalıyız."

Titrek bir nefes aldım.

"O umurumda bile değil. Seni, babanı ve bazı açılardan kendimi korumak için buradayım. Her şey yoluna girecek. İşaretin Misha'yı öldürdü. Bir temizlik ayarlayacağım. Şimdi git. İşini yap. Davranışlarını eve döndüğünde tartışırız."

"Özür dilerim."

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Misha'nın ölü bedenine bakıyorum ve hiç pişmanlık duymuyorum. Aslında şimdi dövme tabancamı alıp onun çiçeğini üzerime çizmek istiyorum.

"Doğruyu söylediğin için minnettarım. Jetini ayarlayacağım. Ayrıntılar için telefonu yakınında tut ve bıçak yerleştirildiğinde beni ara."

Telefonu kapatıyor. Dizüstü bilgisayarı yukarı kaydırıyorum, Jimmy'ye ait tüm izleri silip atmaya hazırım.

Yaptıklarımın yol açacağı boktan fırtına için en azından bunu yapabilirim.

Bölüm 23

DECLAN

Çatı katıma çıkan asansör açıldığında iç geçirdim. Burası hala onun kokuyor. Her yerde o var. Bu anlaşılmayı yaptıktan sonra Enzo'dan onu bulmasını isteyeceğim.

Kahretsin. Babamı geri aramalıyım.

Bir adım attım ve ayağım kaydı. Hiç düşünmeden aşağı baktım ve bir gümüş parçası gördüm. Birkaç kez göz kırpyorum, eğilip onu alıyorum ve kalbim duruyor.

Kan ve bir bıçak.

Benim lanet çatı katımda.

Sessizce cebimden telefonumu çıkarıp Finn'i arıyorum ve çatı katında adımlarken omzuma yaslıyorum.

"Dec?"

"Birini kesip bıçağı benim evime bırakmadın, değil mi?"

"Hayır."

Balkon kapısını itip açıyorum, bir şey yok.

"Eşyalarını topla. Buradan gitmeliyiz."

"Duydum."

"On dakika içinde resepsiyonda buluşalım. Yapmam gereken bir arama var."

Mutfağa gidip çamaşır suyu ve bir bez aldım. Telefonumu Enzo için kullanarak aramaya basıyorum ve cevap vermesi için dua ediyorum.

"Alo?"

"Bir iyiliğe
ihtiyacım var."

"Bu kadar çabuk
mu?"

"Son iki saat içinde çatı katımdaki güvenlik görüntülerini alabilir misin?"

"Alabilirim. Dur bakalım. Ne arıyorum?" Hemen cevap verir. "Birisi yerime
kanlı bir bıçak bırakmış."

"Parmak izlerini sil."

Gözlerimi deviriyorum. Ben aptal
değilim. "Konuştuğumuz gibi
öyleyim."

Bıçağı diğerleriyle birlikte çekmeceye yerleştirip kapattım ve yumruklarımı
sıktım. Bunu her kim yaptıysa, kiminle oynadıklarının farkında değiller.

"Görüntüleri şimdi gönderiyorum. Bundan hoşlanmayabilirsin."

Onu hoparlöre alıp eklentiye açtığımda kaşlarım çatılıyor. Asla
unutamayacağım bir yüz.

Rüyalarımın kadınıyla geçirdiğim hayatımın gecesi. Lanet
bir kâbusa dönüştü.

Benim olduğunu iddia etmek için onu takip etmek istedim. O benim için
mükemmeldi.

Ben

Şimdi onu bulmak istiyorum ve onu kıracağım.

Benim lanet kalp kırıcım.

"Adını öğrendin mi?" Enzo soruyor ve beni öfkemden uyandırıyor. "Hayır.

Gerçek adını değil, elimde sadece Brittany var." Dişlerimi sıkarak
söyledim.

Aptalca davrandım. Bir daha asla. İlk görüşte bir şey değildi.

Beni kandırdı.

"Ne yapabileceğime bakacağım. Declan, bir sorunun daha var."

İçimi çekiyorum, avuçlarımı tezgâha dayayıp başımı eğiyorum. Bu bir baş
ağrısı.

"Polislere ihbarda bulunun. Tahmini varış süresi on dakika. Kardeşlerinizi alın,
sahile doğru giden patikaya gidin, sağınızda oraya çıkan bir yol var. Oraya gidin,
Romeo'ya sizi almasını söyleyeceğim. Bıçağı yanına al ve eve döndüğünde ondan
kurtul. Şimdilik seni güvenli bir eve yerleştireceğiz ve mümkün olan en kısa sürede
İrlanda'ya geri götüreceğiz."

Yumruğumu tezgâha vurdum. "Benden
ne istiyorlar?" Enzo iç geçiriyor.

"Senden mi benden mi emin değilim Declan. Daha önce bizi güvenlikten
çıkarmaya çalışan biri vardı. Bir bağlantısı var ve nasıl olduğunu bulacağım.

Şimdi git. Çıkmak için dokuz dakikan var."

Tüm önemli eşyalarımı çılgınca çantaya tıktırıp çıkıyorum. Güvende olana kadar öfkem şimdilik yatışmıştı.

Bir İtalyan hapishanesine gitmenin canı cehenneme. Kalbimi de sikeyim.

Asansöre bindiğimde, o resme bir kez daha bakıyorum. Gözlerindeki acı neredeyse unutulmaz.

"Sözlerimi unutma, kalp kırıcı, kabusun daha yeni başladı. Ne pahasına olursa olsun, senin kâbusun olacağım," diye fısıldıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, hiç şüphesiz kardeşlerimle birlikte katliama doğru yürümek üzereyim, hepsi biraz kedi uğruna.

Ama sıradan bir şey değil, o gece sonsuza dek beynimde yaşayacak. Şimdi ise nefretle lekelenmiş.

Bölüm 24

CHARLOTTE

Beş ay sonra.

Son giysilerimi de sırt çantama tıktırdıktan sonra Drago'nun bana verdiği para destesini alıp içine koyuyorum ve fermuarını kapatıyorum. Sonunda bu kadar.

Sırtıma geçirip koşarak merdivenlerden iniyorum. Şimdi bu bile nefesimi ağırlaştırıyor.

Kapıya ulaştığımda elim içgüdüsel olarak küçük yumruğuma gidiyor ve duruyorum.

Hızla mutfığa geri çekilip küçük bir bıçağı kot pantolonumun arka cebine saklıyorum.

Bu, kısa süreli de olsa, kaçmak için son bir girişimde bulunmak için elime geçen ilk fırsat.

İtalya'dan döndüğümde her şey değişti.

Artık sadece kendimi değil, karnımda büyüyen bebeğimi de koruyorum.

Babamı burada çürümeye terk etmek berbat bir şey ama bu küçük ışık huzmesi benim önceliğim.

Ve eğer Vlad'ın kafasına babası olmadığı henüz düşmediyse, yakında düşecek, özellikle de doğum yaptığımda.

Bu bebek, eminim, tıpkı babasına benzeyecek.

Gitmeliyim ve Drago da kabul etti.

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri Vlad ilk kez bugün bana nefes aldırdı. Acil bir durum için çağrıldı ve bu bana ihtiyacım olan fırsatı verdi.

Babamı terk etmek kalbimi acıtsa bile. Başımı sallıyorum, bunun üzerinde duramam, ilerlemeliyim. Babamı kurtaramam ama geleceğimi kurtarabilirim.

Kapıyı yavaşça açıp gri havaya çıkıyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Maxim verandamdaki bankta otururken soruyor.

"Sadece biraz yürüyeceğim, bütün gün burada tıklıp kalmak beni deli ediyor."

I

ses tonumu tatlı tutarak söyle.

Oflayıp pufluyor ve ayağa kalkıyor.

"Patronun kurallarına aykırı. İçeri dön." Kapıyı işaret ediyor.

"Kendimi iyi hissetmiyorum, sadece hava almam lazım." Sesim titriyor.

Başını sallıyor ve öne doğru adım atıyor, gözlerindeki ihtiyatı görüyorum.

"Vlad aldırılmaz. Benim için ona sor." Büyüyen karnımı elimle ovuyorum.

sol elini serbest bırakıp gülümsüyor.

"Tanrı aşkına Charlotte," diye homurdanıyor ve telefonunu çıkarıyor.

Yeni bir aceminin kapıya dayanması için mükemmel bir gün. Sanki Drago bunu planlamıştı.

Tabii ki planladı.

Ve bana açıkça "mümkün olan her şekilde evden çık" dedi.

O kaşlarını çatmış telefonuna bakarken, ben de fırsattan istifade bıçağımı alıp kapıyı açıyorum. Öne atılarak bıçağı doğrudan boğazındaki atardamara sapladım. Son zamanlarda bıçak becerilerimi daha fazla geliştiriyordum, buna hazırlanmak için.

Telefonu güverteye yuvarlandı ve elini uzattı, ben de bıçağı daha derine gömdüm ve çevirerek homurdanarak dizlerinin üzerine düşmesini sağladım.

Yüzü solgunlaşır ve nefes nefese kalır, kan dökülürken boynunu tutar

Dış

arı. Bir gümbürtüyle yüzüstü yere düşüyor, kıpkırmızı rengi ayaklarımın yanında birikiyor. Eğilerek, tabancasının kılıfını çıkarabilmek için ona manevra yaptırđım ve koştım.

kapılar için.

Neredeyse özgürlüğün tadını

alabiliyorum. Şimdi nereye

gideceğim?

Bilmiyorum. Ama buradan mümkün olduğunca uzağa. Drago'nun ayarladığı bir buluşma noktasının koordinatlarını a l d ı m .

Kiminle buluşacağım bir muamma. Umurumda değil. Burada kalmanın riski, bu yerleşkenin dışındaki tehlikelerden çok daha ağır basıyor.

Bu lanet olası cehennem çukuru.

Bacaklarımın beni götürebileceği kadar hızlı koşarken çakıllar botlarımın altında çıtırdıyor.

Burayı gardiyanların nerede olabileceğini bilecek kadar iyi tanıyorum.

Siyah demir kapılara yaklaştığımda bir çalının arasına saklanıp durumu değerlendiriyorum.

Kulübede bir koruma var.

Çitlerin arasına dalarak merdivenlere ulaşıyorum ve tepeye yaklaştığımda tabancamın emniyetini kapatarak tırmanıyorum.

Kendimi pencerenin altında tutuyorum. Nefes alıyorum, contaya tutunuyorum, sol elimle kendimi yukarı çekiyorum ve sağ elimle nişan alıyorum.

Telefonuyla meşguldü ve ben sırtımda tetiği doğrudan kafasının yan tarafına doğru çektim.

Pencereyi kaydırarak açıp içeri atlarken kalbim hızla çarpıyor ve kapıları açacak düğmeyi arıyorum.

"Üzgünüm Dan." Fısıldıyorum.

Artık bu canavarlar için gerçekten pişmanlık duymuyorum.

Yeşil düğmeye bastığımda kapılar yavaşça açılıyor. Pencereden aşağı inerken içimi bir heyecan kaplıyor.

Açık kapılardan koşarak geçerken adrenalinin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Çok yaklaştım. Çok yakın.

Evrenin hangi parçası Vlad'ı adamlarının çoğuyla birlikte bugün bir işe çıkardıysa, açıkça beni ve bebeğimi gözetiyordu.

Yeni bir hayat; neredeyse tadını alabiliyorum. Sadece ben ve bebeğim.

Motorların hafif gürleme sesleri beni durma noktasına getiriyor. Geriye doğru duvara yaslanıyorum ve meşe ağacının arkasına saklanıyorum.

Dört karartılmış araç yavaşça yanımdan geçiyor; son araba geçip yerleşkeye girerken nefesimi tutarak gardımı alıyorum.

Cesetleri görmeleri için fazla zamanım yok. Ya da kapıların ardına kadar açık bırakıldığını fark etmeleri.

Ayağa kalkmak için kendimi z o r l u y o r u m , ağaca tutunuyorum ve baş dönmesinin birkaç saniye içinde geçmesini bekliyorum.

Görüşüm geri döndüğünde, arkamdan gelen şiddetli alkış sesiyle irkiliyorum.

Lanet olsun.

Silahı elimde daha sıkı sıkıyorum.

Belki bir taşla iki kuş vurabilirim.

Yüzünü ona dönerek kocama nişan alıyorum, alkışlamaya devam ederken dudaklarında o iğrenç sırıtış.

"Oldukça iyi bir performans, Prenses."

Durup kollarını teslimiyetle havaya kaldırırken gözleri kararıyor. Ama sırtmaya devam ediyor.

"Burada gücün sende olduğunu mu sanıyorsun?" Başını öne eğiyor.

"Belki de öyleyimdir. Göğsüne silah doğrultmuş olan benim." Omuz silkiyorum, göz temasını kesmiyorum.

Öne doğru bir adım atıyor ve kotunu sıyıran bir mermi bırakıyorum. "Daha fazla yaklaşma yoksa seni öldürürüm Vlad," diye bağıyorum.

"Aptal kız. Kaçabileceğin hiçbir yer yok. Seni köşeye sıkıştırdık. Yani güç bana geri döndü. Beni öldürürsen, kardeşime o iğrenç bebeği karnından söktürürüm ve onun hayatını daha başlamadan bitirmesini izlemeni sağlarım. Sonra da seni lanet bir domuz gibi yerde kanlar içinde bırakacak."

"Adamlarınla baş edemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Tükürdüm.

"Senin durumunda değil, hayır. Böyle bir fahişe olmamalıydın, kocanı aldatıp kendini hamile bırakmamalıydın." Ses tonundaki nefret kalbimi hızlandırıyor.

Biliyor amına koyayım. Tabii ki biliyor.

Kim olduğunu biliyor mu acaba?

Kıkırdıyor.

"Onun kim olduğunu öğrendiğimde, merak etme, derisini canlı canlı yüzeceğim ve sen de çocukların için babalarının bir mankenini yapabileceksin."

Midem bulanıyor.

Başımı sallarken parmağım tetikte seğiriyor.

"Beni vurursan, tarihteki en kötü anne olursun. Beni öldürürsen, bebeğini öldürürsün."

"Alternatifi ne? Beni yine de öldürecek misin? Sanırım seni de kendimle birlikte cehenneme götürmeyi tercih ederim."

Başparmağını dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Örgütüm için çok yararlı olduğun için sana bir anlaşma teklif edeceğim. Ya da çocuğunuzla bir anlaşma. Senin anneleri olman gibi talihsiz bir şansa sahip olmaları onların suçu değil."

Elimi yumruğumun üzerine koyup çenemi kaldırıyorum. Onun sözleri kırılmaz Ben

"Eve döndüğünüzde çocuğunuz yanınızda olacak ve onlar Drago tarafından denetlenecek ve güvende kalacaksınız. Ancak sen sadece tutsağım değil, aynı zamanda suikastçım da olacaksın. Sonsuza kadar. Çizgiyi bir adım aşarsan, o silahtan çıkan kurşun çocuklarının gözlerinin arasına girer."

Arkamdaki yaprakların çıtırtısını duyarak nefesimi içime çekiyorum.

Bir silahın namlusunun kafamın arkasına dayandığını hissediyorum. Hay sikeyim.

Vlad yumuşak bir sesle, "Emil size eve kadar eşlik edecek, Prenses," diyor ve bir adım öne çıkıyor.

Çenemi sertçe kavriyor, silahım göğsüne çarpıyor ve Emil'in emniyetinin klik sesi kanımın çekilmesine neden oluyor.

"Eee? Ölüm mü görev mi Charlotte?" İsteksizce, "Görev" diye tükürdüm.

"Gözlerindeki o ateş. Onu senden almak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor, yanağını okşuyor ve boğazımdan safra yükseliyor.

Parmaklarımı silahımdan sıyrıyor ve silah kafatasımdan çıkarılırken kolum gevşiyor.

"Uzun sürmeyecek. Babanla yarım kalmış bir işimiz var. Buradaki misafirliği fazla uzun sürdü, öyle değil mi? Çocuğunuz onun yerini aldı."

Gözlerim yaşardı.

"Lütfen yapmayın." Yalvarıyorum ve şeytani kahkahası içime işliyor.

"Yapabilirim ve yapacağım. Çabucak yapacağım. Ve ona iyi haberi vereceğim. Ve onu nasıl kurban ettiğini."

Emil kabaca ellerimi tutuyor ve arkama itiyor. Karşılık vermedim.

Bu adamlar tehlikeli ve tehditleri gerçek.

"Yakında görüşürüz." Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor, burnuna çarpma isteğime direniyorum.

Şimdi ne yapacağım?

Bölüm 25

CHARLOTTE

5 Yıl Sonra.
Moskova'da.

Vlad'ın derin, çakıllı sesi uykumu yarıp geçerken yüzümden acı fışkırıyor. Gözlerimi açtığımda vücudum titriyor. Sert, soğuk zincirleri çekiştirirken bileklerim acıyor ve yanıyor, metal derimi ısıtıyor.

"Uyanma zamanı, fahişe," diye yüzüme tükürüyor.

Hareketsiz ve sessiz kalıyorum. Uslu durursam kızımı göreceğim. Eğer çuvallarsam, burada zincirli kalırım.

Gevşek kollarım düşüyor ve ben daha do ğ r u l a m a d a n sert eli boğazıma dolanıyor, basınç beni yatağa sabitliyor.

"Bugün özel bir gün, değil mi?" diye soruyor, işaret parmağını dudağımın üzerinde gezdirerek.

Koyu renk gözlerini arıyorum. Bana saf bir nefretle bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" Fısıldıyorum.

Dikkatli olmak zorundayım. Artık uğruna savaşmam gereken sadece kendim değilim.

"Nasıl unutabilirsin ki Maylshka?" Duraklıyor ve çenesi titriyor. Parmakları boğazımı sıkarken öksürükten boğuluyorum.

"Bugün Isabella'nın dünyaya gelişinin yıldönümü. Yoksa sürtük karımın başka bir adamla yattığı tarih mi demeliyiz?" Adını öyle kötü niyetle söylüyor ki, neredeyse midem bulanacak.

Beni boynumdan çekerek yüzünü yaklaştırıyor, bayat, dumanlı nefesi boğucu bir dalga.

Bu benim için iyi gitmeyecek. Son dört yıldır hiç iyi gitmedi. Beni öldürmeyecek, en azından şimdilik.

Kaçmaya çalıştığım gece bunu açıkça belirtti. Karnına bir bıçak saplanmış olsa bile, kurtuluş yoktu.

Artık üzerimde her zamankinden daha fazla etkisi var. Babam ölmüş olsa da, kendi kızımın üzerindeki tehdit daha ağır basıyor. En hain işlere gönderiliyorum; neden? Çünkü her zaman Isabella'ya döneceğimi biliyor.

Bu hapishaneden benim için bir çıkış yolu yok.

İçimde bir batma hissi belirliyor. Bugün, yaşadığımı hissettiğim son günün yıldönümü.

Acaba Jimmy'ye ne oldu?

Vlad'ın elinin başıma vurduğu sarsıcı darbe beni kendime getiriyor, kafatasım yana doğru itilirken donuk bir ağrıya itiraz ediyor.

"Bugün bana ne söyleyeceksin?"

Saçlarımı geriye çekip boğazımı yalarken, bacaklarımı ayırmadan önce omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Özür dilerim." Elimden geldiğince içten söylüyorum. Bu korkmuş, masum rolü neredeyse mükemmelleştirdim.

Bağışlanmak için yalvarıyorum ama aslında tek istediğim onun göğsünü yarmak. Bu sefer ölümcül bir şekilde.

"Fahişe," diye fısıldıyor, parmakları kalçama batıyor. Ürkmemek için direniyorum. Artık buna karşı hissizleşmişim.

Kolunu belime doladığında keskin bir nefes alıyorum, hassas bileklerimi kavrayışı yakıcı bir damga gibi. Yara üstüne yara. Beni yatağa zincirlemeyi bırakması için yalvarmaktan vazgeçtim.

Onu uykusunda öldürmeyeceğime güvenmiyor. Sanırım bu konuda zeki.

Bunun yerine, şimdi bir işim olduğunda, o kadar sıkı yapmayacak. İşimi etkileyebilir.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi beş yıl öncesine götürüyorum. Jimmy'nin ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu.

Sözleriyle, dokunuşuyla, her şeyiyle beni nasıl ateşlediğini. Beni önemsiyordu.

O, şimdi bile, yaşadığım bu kâbusun içindeki ışık.

Isabella'nın odasının kapısını açtığımda kapüşonumun kollarını aşağı doğru çekiştiriyorum.

"Anne!" diye ciyaklıyor heyecanla, kollarıma atlıyor. "Hey, bebeğim." Ona sıkıca sarılıp nefes almasını sağlıyorum.

"Drago Amca bugün matematik çalışacağımızı söyledi," diyor huysuzca ve ben gülüyorum.

"Matematik önemlidir."

Yüzü buruşurken alnında derin bir çatıklık oluşuyor, alt dudağı dışarı fırlıyor.

"Sonra kavga edebilir miyiz?" Bana arsızca sırtıyor. Bunu yaptığında bana babasını hatırlatıyor.

Onun gibi yaramaz ve ne isteyip istemediğini biliyor. Tıpkı onun gibi.

"Matematiğini yaparsan, biraz eğitim yapabiliriz, evet." Onu ayaklarının üzerine yatırıyorum ve o da elini benimkinin içine sokarak beni resim tezgahına doğru sürüklüyor.

"Vay canına, bu çok güzel, bebeğim."

Oturuyor ve bana pembe boyaya bulanmış bir fırça veriyor. "Seni ve beni çizdim."

"Bayıldım buna. Özel not defterime koyabilirim."

Bana bakıyor.

"Bana babamın neye benzediğini söyleyebilir misin?"

İçimi çekiyorum ve onun yanında yere bağdaş kurup oturuyorum. Vlad onunla hiçbir şey yapmak istemiyor, bu yüzden anlayabileceğini düşündüğüm anda ona babası olmadığı gerçeğini söyledim.

Babasının bu kadar kötü olabileceğini düşünmesini hiç istemedim.

Bu evi asla terk edemeyeceği için onun adına üzülüyorum. Ama herkes için en iyisi onun bir sır olarak kalması, tıpkı benim gibi. Vlad, Tatiana'dan korkuyor; bundan eminim, bu yüzden hayatlarımız onun yaptığı gerçeğe dayanıyor

Burada olduğumuzu bilmiyor. Ona göre ben sadece çocuksuz bir kiralık katilim. Kardeşinin gerçekte neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Sadece bu bile bizi hayatta tutuyor.

Öğrendiği an öleceğiz. Drago'nun Vlad'la yapmayı başardığı anlaşma bu. İşte bu yüzden bir alternatif bulmalıyız.

Drago'nun kardeşler arasındaki etkisi ve gücü bizi hayatta tutmaya yetti ama daha ne kadar sürer bilmiyorum.

"Onu özel günlüğüme kurşun kalemle çizmeme ne dersin?" Ona soruyorum.

Jimmy'nin şimdi nasıl görüldüğünü merak ediyorum.

Bazen onunla birlikte olsa ve beni burada çürümeye bıraksa daha mı iyi olurdu diye düşünüyorum.

Ama sonra bana gülümsüyor ve beni hayatta tutuyor.

Bir çekmecede sakladığım siyah deri defteri kapıyorum, önemli kişileri, tarihleri, isimleri bu şekilde not alıyorum. Kullanabileceğim her şeyi.

Ve Isabella'nın okul odasında kilitli. Mülkten ayrılamıyoruz, bu yüzden Drago beni takip etmenin yanı sıra onun eğitiminden de sorumlu hale geldi. Göğsümde bir acı hissediyorum. Bu hayatı hiç istememişti. Bodrumda bana rastladı ve o zamandan beri bu yükü taşıyor.

"Biri sayı mı dedi?" Drago'nun sesi odada gürlediğinde Isabella'nın parlak mavi gözleri parlıyor.

"Annem sonra dövüşebileceğimi söyledi!" Isabella

küstahça karşılık veriyor. Utana sıkıla yüzümü ona

dönüyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor.

"Şimdi mi söyledi? Peki annen dövüşebilecek durumda mı?" Başını öne eğiyor. Benim için endişeleniyor. Bunu biliyorum.

Geçen hafta neredeyse hedefimi kaybediyordum. Görevim, bir zamanlar Ivan Volkov'un ordusunun bir parçası olan adamlardan geriye kalanları ortadan kaldırmaktı. Birkaçının nasıl dövüşüleceğini bildiğini söylemek yanlış olmaz ve ben bir duvarla bıçak arasında kaldım.

İçgüdüsel olarak, ağrıyan bileklerimi ovuyorum. Bu hiç yardımcı olmuyor. "Ben her zaman hazırım."

Başını sallıyor, yanımdan geçip Isabella'nın yanına çömeliyor.

"Tahtaları ve kalemleri getirip masaya oturmaya ve beni beklemeye ne dersin? Annenle hemen konuşmam gerekiyor." Isabella'nın omzuna dokunuyor ve Isabella başını sallayarak küçük koltuğundan atlıyor.

Kulak misafiri olmamasını bekliyorum.

"Benimle ne hakkında konuşacaksın?" Kalçalarındaki gerginliği azaltmak için ayaklarımı kurbağa duruşuna getirerek soruyorum.

"Bir iş."

Omuz silkiyorum. Her zamanki gibi.

"İlginç bir şey var mı?" Neredeyse hiç ilgilenmeden soruyorum. Burada olmayı, Isabella'ya evde eğitim vermeyi ve kaçışımı planlamayı tercih ederdim.

"Daha sonra özel olarak konuşmamız gerek." Şakağındaki damar dışarı çıktı. Bu asla iyiye işaret değildir.

"Nasıl?" Kollarımı havaya kaldırıyorum.

"Vlad'la konuşacağım. Isabella yattıktan sonra benimle ofiste buluş." Drago ayağa kalkar ve takım elbisesinin ceketini fırçalar.

"Bu iyi işte. Sanki hayat daha kötüye gidemezmiş gibi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Charlotte. Kabullen artık. Sen hayattasın ve küçük kızın da öyle. Saçının bir teline bile zarar gelmedi. Ben elimden geleni yapıyorum, sen de öyle. Kes şu lanet acıma partisini. Kendini öldürteceksin ve sonra ona ne olacak? Ne tür bir anne bunu yapar?" diye tıslıyor, gözleri kararıyor ve ben ayağa fırlıyorum.

Bir saniye içinde, yumruklarım yanımda sıkılı, onun karşısındaydım.

"Bunu bir daha söylersen Drago, seni kışının üstüne düşürürüm. Şu anda biraz yenilmiş olabilirim. Zor birkaç hafta geçirdim. Ama hâlâ oradayım."

Geri adım atarken dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"İşte orada. Devam et. Onu tekrar bul. Hiçbir bok almayan savaşçı. Ona ihtiyacım var."

Birkaç kez göz kırptım.

"Beni neye bulaştırdı?" Sessizce soruyorum ve Drago başını sallayıp Isabella'ya bakıyor.

"Burada değil."

Bir nefes çekiyorum. İşte başlıyoruz.

Daha önce hiç olmadığım kadar kapana kısılmış durumdayım. Isabella'nın doğumundan sonra babamı öldürdükten sonra bile - hamile kalıp ondan kaçmamın cezası olarak. Artık beni yerinde tutmak için daha önemli birine sahip olduğunu biliyordu.

Kızım.

Ve onun da aynı kaderi paylaşacağı tehdidi.

Drago'nun yüzündeki ciddiyet bana bunun iyi olmadığını söylüyor.

Bölüm 26

DECLAN

Şarkı- Something in the Orange, Zach Bryan

"Kahretsin, bugünden nefret ediyorum," diye fısıldıyor Conan yanımda.

Omzuna vurup sıkıyorum.

"Beş yıl sonra bile hiç kolaylaşmıyor," diyorum babamızın arazimizdeki mezarına bakarak. Annemizin hemen yanında.

İkisi de Dublin'de ölmüş olsa da küllerini buraya, birlikte gömdük. Böyle olması gerekiyordu.

"Annemle birlikte. Eminim orada çok eğleniyorlardır, değil mi baba?" Finn şapkasını gri taşa doğru eğdi.

O bizi korurken öldü. Başımı sallıyorum. Yaşlı adam ne yaptığını biliyordu.

Savaşı durdurmak için kendini feda etti.

Kendini Bowen'lara teslim etti ve o amcık Arthur'un kafasına bir kurşun sıkmasına izin verdi.

Conan için olmalıydı. Yumruklarımı yanımda sıkarken, öfke içime yayılıyor. İtalya'da polislerden kaçmıyor olsaydım, onun bu kararı vermesini engellemek için eve zamanında varabilirdim.

O kanlı bıçağı yerleştirmemiş olsaydı babam hâlâ hayatta olabilirdi.

"Onu gururlandırıyoruz," diyorum kardeşlerime, boğazımda bir yumru oluşuyor.

Conan o olmalıydı. James'i o öldürdü. Bunun olmasına asla izin vermemeliydik. Ama bir savaşa girecektik.

Babamız bunu biliyordu, bu yüzden biz İtalya'dayken savaşı başlamadan bitirmeyi kendine görev edindi.

Savaşın başlamasını engelledi ve bize Pennsylvania'da köklerimizi verdi. Tüm para, içki fabrikası ve ordusu benim oldu.

"Şu anda bizi izlediğini ve güldüğünü hayal edebiliyorum. Çöküş oyunları fikrimiz onu çok eğlendirirdi," diye mırıldanıyor Conan.

Mezarın üzerindeki isme bakarak gülüyorum.

"Babamın gözü sadece bir kadında olurdu. Bunu anlayamazdı," diye cevap veriyorum.

Belki de bu benim kendi sorunumdur. Gözlerim geçmişte tek bir kadına bakıyor. Onu düşündükçe yumruklarım sıkılıyor. O gözler peşimi bırakmıyor. Bıçağı yerleştirirkenki görüntüsü rüyalarım giriyor.

Ben İtalya'da polislerden kaçarken babam öldürüldü. Burada bu mezar taşının başında duruyorum, babam için çiçek koyuyorum ve bunun için onu suçluyorum.

İlk hatası bana ihanet etmesiydi. Affedemediğim ikinci hatası ise bu.

İlk yıl boyunca o sürtüğü avlamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Keder ve öfke beni bir canavara dönüştüğüm noktaya kadar tüketti.

O her kimse, saklanmakta çok iyi. Enzo bile onun izini bulamıyor.

İçimden bir ses, bir gün onun gerçekte kim olduğuna dair cevaplarımı alacağımı söylüyor. "Entrikalarını duyabiliyorum kardeşim." Finn bana sırtıyor.

"Anlamsız entrikalar." Omuz

silkiyorum. Conan başını sallıyor.

"Belki gelecek yıl tatil köyüne gelir ve sen de onu buraya sürükleyebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum.

Aptalca bir fikirdi ama vazgeçemiyordum.

"En azından ben her yıl burada eğlence başlamadan önce tatil yapıp bronzlaşıyorum."

Her lanet yıl, o tarihe kadar, o İtalyan tatil köyüne geri dönüyorum. Bekliyorum. Umuyorum. Kalp kırıklığının benim için geri gelmesini.

Eğer onun hakkında inandığım şey doğruysa, yani başka bir grubun parçasıysa, o zaman geri dönmeyecek kadar zeki olacaktır. Bunun bir ölüm dileği olduğunu biliyor.

Yine de bir parçam hâlâ o gecenin gerçek olduğunu düşünüyor.

Bunu taklit edemezsin. Gözlerinin arkasındaki acıyı taklit edemezsin. Ham ve gerçektir. Birisi onun acı çekmesine neden oluyor.

Ve şimdi, beş yıl geçti; her yıl daha fazla öfke eklendi

Ateş

. Ona acı çektiren ben olmak istiyorum. O yok etmek için benim.

Bölüm 27

CHARLOTTE

Şarkı- Indigo, Sam Barber, Avery Anna

Onun mavi gözlerine sahip.

Kısa bir süre için onun olduğu gibi, o da benim ılık demetim.
Cehennem.

"Anne, bana hikâyelerinden birini okur musun?"

Kendini kollarıma atıyor ve bana sarılıyor. Onu okşuyorum
siyah buklelerini yüzünden uzaklaştırdı.

"Ne tür bir hikaye istersin bebeğim?" Başının üstüne fısıldıyorum.

Bu bizim olayımız, bazen kitap okuyoruz, çoğu zaman Isabella benim
uydurduğum hikayeleri istiyor.

"Aşk hikayesi. Kraliçe ve Prens. Dün kaldığın yerden devam et."

Yavaşça başımı sallıyorum.

Doğru düzgün yazacak kelimeleri bulmak istediğim bir hikaye var. Bizim
hikâyemiz. Ama son şu anda benim gerçekliğim değil; bu bir ya olursa.

Ya ben olduğum kişi değilsem? Ya

sadece bir gece olmasaydı?

Ya hayatımın aşkı olsaydı ve sonsuza dek mutlu yaşasaydık? Bu asla benim
hayatım olmayacak, ama hayal edebilirim, bunun hakkında yazabilirim.

Kızıma aşka, bu dört duvarın dışında daha iyisinin olduğuna inandıracak hikâyeler anlatabilirim.

Derin bir nefes alırım, göğsümün serin havayla genişlediğini hissederim.

"Kraliçe ağlayarak uyudu, küçük odaya kilitlendi ve kötü adam onu günlerce orada bıraktı. Onun ihanetini biliyordu ve gitmesine asla izin vermeyecekti."

Isabella'nın nefesi kesildi, ben de omzunu okşadım.

"Oradan çıkmanın hiçbir yolu olmadığını düşünmeye başlamıştı. Yıllar geçti ve kimse onu kurtaramadı, kendisi bile. Dünyadaki tek ışığı küçük prensesiydi."

Küçük kızımın başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Ama anne, Prens onu hapseden kötü adamdan kurtarmayacak mı?"

Gözyaşlarıma karşı koyuyorum. Dört yaşındaki çocuğuma her zaman seni kurtaracak birinin olmadığını söyleyecek kelimeleri nasıl bulabilirim?

Hayatının aşkının senin için asla geri dönmeyebileceğini.

"Hayır, bebeğim. Çünkü bazen Kraliçe'nin önce kendini ve küçük prensesini kurtarması gerekir." Koyu renk buklelerine tekrar bir öpücük konduruyorum.

"Ama bu senin hikayen anne. Prens gelsin ve onu kurtarsın, lütfen?"

Başımı sallıyorum ve onun güzel, küçük yüzüne tatlı tatlı gülümsüyorum. "Hayır. Nedenini bilmek ister misin?" Fısıldıyorum.

Heyecanla başını sallıyor.

"Çünkü Kraliçe kötü adamı alt ettikten sonra Prensini bulabilir. Kraliçelerin her zaman onları kurtaracak bir prense ihtiyacı yoktur. Kendi başlarına güçlüdürler."

Yumuşak yanağını okşarken, kendimi tutmayı başarıyorum.

Bazen Prens, Kraliçe'nin çok büyük bir tehlike altında olduğunu bilmez. Onun gerçek adını bile bilmiyor.

"Ama bulacak mı? Sevdiği kişiyi tekrar bulacak mı?"

"Evet. Sonsuza kadar ruh eşini arayacak. Söz veriyorum. Bu benim hikâyem, hatırladın mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onu bulacağım.

Umarım çok geç olmadan bulurum.

"Ama neler olacağını görmek için başka bir günü beklemen gerekecek. Uyuma vaktin geldi bebeğim," diye fısıldıyorum, onu kollarımın arasına alıp parlak pembe yatağına götürüyorum.

Onu yatağına yatırıp yumuşak nefeslerini dinlerken gülümsüyorum, içime sessiz bir memnuniyet yerleşiyor.

Sağlıklı, mutlu ve buradaki küçük dünyasının ötesinde neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok.

Drago ve ben onu koruyoruz ve tüm acıyı ben çekiyorum.

Ve Vlad'ın ona asla dokunmamasını sağlamak için bunu hayatımın sonuna kadar her gün yaparım.

"İyi geceler, güzel kızım."

Parmağımı burnunun ucuna bastırıyorum ve kıkırdayarak kalbimi eritiyor.

Ayağa kalktığımda bileğimi tutuyor ve kollarımın altındaki zincirlerin açtığı taze kesiklerden dolayı acı içinde irkiliyorum. Acıya rağmen yüzümde bir gülümseme beliriyor. Onun kalkanı olacağım.

"Anne, sence Kraliçe ve Prenses kaçabilecekler mi?

Belki bir gün kendi başlarına yaşarlar?"

Ruhumun derinliklerine bakıyor. O zeki küçük bir şey. Onu ne kadar korursam koruyayım, bu duvarların ötesinde bir dünya olduğunu bilecek.

Her gün ona öğretilen bu.

"Evet. Kraliçe bunu gerçekleştirecek. Söz veriyorum." Elini sıkıyorum ve burnunu çekiyor.

"Güzel."

Tek boynuzlu at ayıcığına sarılıp gözlerini kapatıyor ve gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve odama gitmeden önce ona son bir kez bakarak kapıya doğru yürüyorum.

Bu gece benim için bir kaçış. Vlad ve Emil bu gece iş için uzaktalar. Yani huzur içinde uyuyabilir ve yaralarımı iyileştirebilirim.

Isabella'dan önce, bunu kaçmak için bir şans olarak görebilirdim. Şimdi, bunu yapmamayı öğrendim. Her yerde muhafızlar var ve sürekli izleniyorum. Bir adım çizgiyi aşarsam, o hasta orospu çocuğu Isabella'yı alır.

Zincirler beni burada tutmak için kullanılmıyor. Kızıma yönelik tehditlerin bunu kendi başına yapacağını biliyor.

Zincirler beni yıkmak için. Beni zayıf, savunmasız ve korunmasız kılmak için.

Yanaklarımdan süzülen taze gözyaşlarını silerek dizüstü bilgisayarını açıyorum ve boş belgeye bakıyorum. Tüm arama geçmişi izleniyor, ama ben

Isabella'nın evde eğitim klasörleri arasında kayıtlı bir belgeyi kontrol edeceğinden şüpheliyim. Baksa bile, bu sadece bir hikâye.

Belki hikâyemi yeniden yazabilir ve sayfalarındaki kelimelerin içinde kaybolabilirim. İçinde yaşadığım kabusu unutabileceğim bir kaçış.

Charlotte'un olması gereken hikayesini anlatabilirim. Satılmadığı ve cinayetle dolu bir hayata zorlanmadığı hikayeyi.

Hayır. Bu benim sonsuza dek mutlu olduğum, Prensimi tekrar bulduğum hikaye olabilir.

Hikayemizin üç gün sonra bitmediği yer.

Bu benim "ya olursa "m.

Ya kendimi kurtarıp Jimmy'yi tekrar bulursam?

Bu iki kelimeyi ekrana yazıyorum ve doğru geliyor. Birlikte geçirdiğimiz gecenin görüntüleri tekrar tekrar oynatılıyor.

Sanki vücudumun her yerinde onun dokunuşunu hissedebiliyorum.

Yaralarımı öptüğünü hayal ediyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Başımı ellerimin arasına alıp gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum.

Ne kadar yıkılırsam yıkılayım, tekrar ayağa kalkıyorum. Ama her geçen gün bunu yapmak daha da zorlaşıyor.

Bir kaçışa ihtiyacım var, hem de hemen. Drago ile konuşacağım. Belki de bu son gizemli iş benim çıkış yolumdur. Hikayem böyle bitmeyecek.

Jimmy'nin ruhuma bakan delici mavi gözlerini hayal ettiğimde gülümsüyorum.

Gözyaşlarımın arasından ekrana bakıyorum ve ellerimi klavyenin üzerinde gezdiriyorum.

Geçmişimi yeniden yazamam ama geleceğime karar verebilirim.

Kurgu ya da değil, bir gün ruhlarımızın tekrar bir araya geleceğine ve bu evde cehennemi hüküm sürebileceğime inanmak zorundayım.

Yazmaya başladığımda, İtalyan otelini tarif ederken kelimeler öyle özgürce akıyor ki. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Şu anda dizüstü bilgisayarımın dışında bir dünya yok.

Bu dünyada, bir yarışma için uzakta olan belalı bir dövüş sanatları eğitmeniyim. Dünyadaki tek umurum dövüşümü kazanmak. Hayatımın böyle olacağını hayal etmiştim.

Kapının çalınması beni gerçekliğe geri döndürdü. Derin bir nefes aldım ve dizüstü bilgisayarı kapattım. Drago ne olduğunu ve Isabella'nın babasının gerçekte kim olduğunu biliyor. Tüm detaylara ihtiyacı yok.

"İçeri gel," diyorum ona.

Tek kelime etmeden kapıdan içeri adımını attı, yıpranmış eşofmanları ve solmuş siyah tişörtü üzerinde gevşekçe sallanıyordu, gözlerinin altındaki gölgeler

Endişemi derinleştirdi.

"İyi misin, Drago?" Bana sessizce bir yığın evrak verirken soruyorum.

Tatiana'nın kafa travmasını atlatmasına yardım etmekle meşgul olduğunu biliyorum. Kafatasına isabet eden bir kurşundan pek çok insan kurtulamaz ama o kurtuldu. Tek bildiğim ve bana söyleyeceği tek şey bu.

"Bak, bunu okumadan önce son hedefini hatırla." Kirli sakalını kaşıyor ve ben de kâğıdı elinden kapıyorum.

Süslü bir fontla yazılmış kalın başlığı okurken kaşlarımı çatıyorum.

Decadence Oyunlarına katılmaya davetlisiniz. Lütfen kuralları ve sözleşmeyi dikkatlice okuduğunuzdan emin olun. Cenneti tatmak için cehenneme adım atmak gerekir. İmzaladıktan sonra Decadence'ın malı olacaksınız. Yakında sizi ağırlamak için sabırsızlanıyoruz.

"Drago. Decadence oyunları da neyin nesi? Mülkiyet mi? Oyun mu? Ne?" Gözlerimi kelimelerden ayıramıyorum.

Bunu doğru düzgün okuyamıyorum.

BDSM, acı ve zevk görüyorum. Adını bile duymadığım şeylerin listeleri.

Son sayfaya göz

kırpıyorum. Ölüm.

"Drago, bana bu işin boktan bir seks oyunundan başka ne olduğunu anlatmanı öneririm."

Ona bakıyorum ve irkiliyor.

"Kelimeler." Kağıdı masamın üzerine fırlatarak bastırıyorum.

"Vlad'a özel bir davetiye verildi. Erkekler eşlerini ya da kızlarını oyunlara kurban etmeye davet ediliyor. Görünüşe göre her yıl ev sahipliği yapılıyor. Sadece bir kadın hayatta kalıyor ve bir miktar parayla birlikte özgürlük bileti alıyor; kazananın ailesine Cehennem'e giriş izni veriliyor. Asıl ödül de bu."

"Hmm."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Vlad Amerika'ya 'girmek' istiyor ve ben de lanet olası bir yemim.

"Peki ben neyim? Vlad'ın Amerika'ya altın bileti mi?" Sesim yükselince sustum.

"Ben onun lanet kurbanı mıyım?"

Yumruğumu masaya vuruyorum, ses ani sessizlikte yankılanıyor. "Bunu yapmayacağım. Ölüme doğru yürümeyeceğim."

Drago yaklaşıyor. Elimi kaldırıp başımı sallıyorum. "Hayır. Bu senin işin değil."

Başımı kaldırıyorum.

"Senin işin içeri girmek, oyunları kazanmak ve Usta'ya giden o lanet bileti almak. Ona götürüldüğünde, onu sorguya çekeceksin."

Tırnaklarımı ahşap masaya vuruyorum.

"Onu sorgulamak mı, neden? Artık sır yok, İtalya gibi değil. Her şeye ihtiyacım var. O kim ki?"

Drago kaşlarını çatıyor. Bir şeyler saklıyor. Gözbebekleri büyüyor. Iyy. Ya hasta, ürkütücü yaşlı bir adamsa?

"İtalya'yla bağlantılı sayılır. Vlad, Enzo'nun özellikle onun için davetiye gönderdiğinden bahsetti. Bu oyunların arkasında kim varsa Enzo için çalışıyor. Kim ve neden olduğunu bilmemiz gerek. Oyunların amacının ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Dağınık evraklara bakıyorum.

"Sahip oldukları bazı boktan fantezileri gerçekleştirmek için mi?" Drago başını sallıyor.

"O kapıların ardında daha fazlası var, Charlotte. Sözleşmeyi ve şartları tam olarak oku. Anketi doldur. Takma adınızın ayrıntılarını içeren bir sayfa ekledim. Bazı tercihler var."

"Tercihler mi?"

Boğazını temizliyor ve ayaklarını sürüyerek yürüyor.

"Cinsel. Şartları okuduktan sonra Google'da biraz araştırma yap. Onun istediği noktalara değindiğinden emin ol."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve kucağımdaki ellerime bakıyorum.

Hep böyle mi olacağım? Bir adamın malı mı olacağım?

"Üzgünüm Charlotte. Ama bu seni buradan çıkarmak için son çaremiz olabilir." Sesi acı dolu.

Neye katlandığımı biliyor.

Yanımda çömeliyor ve kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Bunu gerçekten kazanabileceğimi mi düşünüyorsun? Ben dövüşürüm, Drago. Bu benim uzmanlık alanım değil."

Ellerimi saçlarımda gezdirerek kafatasımda oluşan gerginliği azaltmak için saçlarımı çekiştiriyorum.

"Sen her şeyi yapabilirsin Charlotte. Bence bu senin çıkış yolun olabilir."

Kalbim neredeyse duracak. Gözlerim ona kayıyor.

"Nasıl?"

"Vlad'ın peşinde olduğu bilgi her neyse, bunun için çaresiz durumda. Onu bul ve kendi yararına kullan. Onu tedirgin eden bir şey var. Ve sen birkaç haftalığına Amerika'dayken, ben de Isabella için bir tahliye planı üzerinde çalışabilirim."

"Benimle gelmiyor musun?"

Başını sallıyor.

"Gelemem. Yalnız gitmek zorundasın. Şartların bir parçası. Nerede yapıldığını bile bilmiyoruz. Jet aracılığıyla alınacaksın. Tek başına olacaksın."

Derin bir nefes alıyorum.

"Isabella'yı çıkarabileceğini düşünüyor musun?" Başını sallıyor.

"Ama nasıl? Neden şimdi? Dört lanet yıldır bir yol bulamadık, Drago." Ellerimi havaya kaldırıyorum.

Şu anda bu benim için bir kaçış değil, bir intihar görevi gibi görünüyor.

Plan.

"Hedefi öldürdüğünüze dair bilgi ve kanıt alın. Evet, sanırım

Bu bize ihtiyacımız olan avantajı sağlayacak. Bilgi karşılığında Isabella'nın özgürlüğü. Zaten ülke dışında olacaksın, gözetimsiz, takipsiz."

Alay ettim.

"Bekle. Sahibini öldürmek zorunda mıyım? Bu kendi ölüm fermanımı imzalamak demek. Onun evinde mi? Onun ordusunda mı? Tek başıma mı? Vlad'ın anlamaya yanaşacağını sana düşündüren nedir?"

Dragos'un sert eli dizime vuruyor.

"Isabella'yı kurtarmak için kendimizi feda etmemiz gerekebileceğini söylediğimizi hatırlıyor musun? Bence böyle olması gerekiyor. Buradaki risk ödüllendirilmeye değer. Tatiana şu anda savunmasız ve Vlad da ele geçirmenin peşinde. Ona bunun mümkün olduğunu düşündürecek kadar iyi bir şey vermeliyiz. Burada bir bağlantı var, onu bulup kullanmalıyız. Özgürlüğün anahtarının bu oyunların içinde olduğuna gerçekten inanıyorum. Vlad'ın bunu başka türlü düşünmesi için başka bir neden göremiyorum."

Gözlerim doluyor ve başımı sallıyorum.

"Peki ya kazanamazsam? Bebeğimin büyüdüğünü göremeyeceğim," diye fısıldıyorum, ellerim titriyor.

Beni kucağına çekiyor.

"Bunun olacağını söylemiyorum. Bu hazırlıklı olman gereken bir olasılık. Bu iş daha öncekilerden çok daha farklı. Oyunlar bir hayatta kalma görevidir, bundan sonraki görevin tehlikelidir. Ama seni tanıyorum ve buradan gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Bunu başarabilirsin."

Gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor.

"Bu bilgilerle sana nasıl ulaşacağım?" Bana daha sıkı sarılıyor.

"Bir yolunu buluruz. Sen gitmeden önce bir haftamız daha var. Akıllı olmamız gerek. Eğer bunu başarabilirsek, sen ve Isabella özgür olacaksınız. Bunu unutma."

Geri çekildim ve gözlerimi sildim.

"Eğer bir şans varsa, bunu kullanmalıyım." Parmaklarımı bileklerimde gezdiriyorum. "Bu gece evrak işlerine başlayacağım."

"Bu bilgi her şeyin anahtarı olabilir Charlotte," diye fısıldıyor.

"Peki ya Tatiana?" Geri çekilirken soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Şimdi bile ona ihanet eder miydin? Kafasına yediği kurşunun etkisinden kurtulmaya çalışırken."

Makosen ayakkabılarına bakıp iç geçiriyor.

"Tatiana onlar gibi bir canavar değil. O kayıp bir ruh, Charlotte. Tıpkı senin gibi. Ona yardım ediyorum, tıpkı sana ettiğim gibi. Bu bir ihanet değil, ikinize de yardım etmek. Tamam mı? Bu yüzden ona senden ya da Isabella'dan bahsedemem, tehdit ikiniz için de gerçek. Bu konuda bana güvenmelisin."

Bilgiyi işliyorum.

O bizim liderimiz. Nasıl kayboldu?

Üstüne gitmeye zahmet etmiyorum. Onun hakkında hiçbir şey söylemiyor. O asla çözemeyeceğim bir gizem.

Bazı kısımlarını biliyorum. Vlad ve Emil'den duyduğum şeyler.

"Onun gerçekte kim olduğunu hatırlamaya ihtiyacı var, tıpkı senin Charlotte'un gerçekte kim olduğunu hatırlamaya ihtiyacın olduğu gibi."

Omzuma hafifçe dokunup sessizce gidiyor. Bu da aklımı başımdan alıyor.

Bölüm 28

DECLAN

Inferno'daki ofisimin kapısı büyük bir gürültüyle açılıyor ve hayal kırıklığı içinde iç çekmeme neden oluyor.

Bu kulüp Decadence içindeki sığınağımız.

Fabrikanın arkasında sadece seçkinler için dört kat günah saklı. Ve Enzo, Mikhail Volkov ve Frankie Falcone'a ulaşmanın tek yolu.

Aramızda kalsın, Amerika'daki en büyük mafya operasyonunu yürütüyoruz. Inferno'nun bir parçası olmayanlar onun bir parçası olmak istiyor.

Aslında, o kadar çaresizler ki, bizimle omuz omuza olma şansı için karılarını ve kızlarını feda etmeye hazırlar.

Eğer Inferno'yu biliyorsanız, içeri davetlisiniz, yoksa altı ayak altında kalmadan önce öğrendiğiniz son şey bu olacak.

Conan doğrudan puro dolabına yönelirken bana "Stresli görünüyorsun kardeşim," diyor.

Sarsıldım. Her yıl aynı şey. İtalya'ya gidiyorum, geri dönüyorum ve kendimi Decadence oyunlarına kaptırıyorum.

Bir parçam bir gün ortaya çıkacağına ve onu tekrar tadabileceğime inanıyor.

Onun amcığının tadına yaklaşılabilecek bir çikolata bile icat edilemez.

Ve bizim çikolatamız iyidir. Hatta en iyisi. Piyasadaki en çılgın tatlara sahip.

Kendimi başka hiçbir yerde tatmin edemem. Ve Tanrım, denedim. Inferno böyle doğdu.

Yine de kimi şımarttığının önemi yok. Aklımda hep tek bir kadın var.
Bu noktada başımın belası.
Göğsümdeki dövmeyle ovuşturuyorum, yemin ederim her düşündüğümde
yanıyor.

onu.

Geçen her yılla birlikte, şehvetim yerini öfkeye bırakıyor.
Eğer yollarımız bir daha kesişirse, onu kırmaya ve
benimle birlikte cehennem derinliklerinde.

Ben beş yıl önceki adam değilim. Nerede
saklanıyorsa orada kalsa iyi olur.

Conan yaklaşırken purosunun keskin kokusu havayı doldurdu, boğazını
temizlemesi beni gerçekliğe geri döndürdü.

Tıpkı babama benziyor.

"Yolculuk iyi miydi?" Conan'ın sinsi gülümsemesi neyi kazdığını çok iyi
bildiğini gösteriyor.

Raftan bir şişe viski alırken, "Oyunlar hâlâ devam ediyor o zaman?" diye
soruyor.

"Oyunlar her yıl oynanıyor," diye cevap veriyorum kuru bir sesle.

"Neden kafayı taktığın o kadını bulup onunla evlenmiyorsun? Neden onu
davet etmeden sana gelmesini sağlıyorsun? Yani, hadi ama, gerçekten istesen onu
bulabilirsin. Enzo'ya tekrar sor. Ondan nefret ettiğini söylüyorsun ve ben de sana
inanıyorum ama seni bundan daha iyi tanıyorum."

Enzo'ya tekrar sorabilirim. Ama doğrusu, nasıl tepki vereceğimi
bilmiyorum. İlk seferinde onu bulamadı. Şimdi neden bulsun ki?

Kafamda tekrar tekrar oynadım, ilk kez tekrar karşılaşmamızı. Her seferinde,
onun yalanlarına inandım.

Beni zayıflatabilir.

Ya da beni o kadar karanlığa sürükleyebilir ki insanlığımın son kırıntısı da yok
olur.

Ve kardeşlerimin bana ihtiyacı
var. "Affedersiniz?"

Kardeşimin kiminle konuştuğunu sandığını bilmiyorum. Kafeste dövüşüyor
olması kafatasını kırmayacağım anlamına gelmiyor.

"Ben bir eş istemiyorum. Köle istiyorum."

"Oh, siktir git. Kölelerine karşı çok iyisin. Hiç birini bütün gece ormanda
bıraktın mı?"

"Senin dengesiz olman benim iyi olduğum anlamına gelmez. Cezalarımı farklı şekilde uygulardım, her biri kadına özeldir."

Gözlerini deviriyor ve önündeki kadife koltuğa yığılıyor. "Öyle demek istemedim. Yani, beş yıl oldu. "Beş yıl oldu. Inferno'da çalışan kadınlar senin istediğin gibi."

Viskimin içindeki buzu döndürüyorum ve şingirdama sesi sessiz odayı dolduruyor.

"Öyle biri yok."

"Hmm." Kendi içkisini devirip önündeki masaya çarpıyor, sonra ayaklarını havaya kaldırıyor. Ben de onları tokatladım.

"Ayaklarını çek, seni pis domuz."

"Kaçmasına şaşmamalı. O sopayı kışından çıkar, kardeşim."

O daha devam edemeden kolumu masanın üzerinden geçirip boynundan yakalıyorum.

"O kaçmadı. Bana ihanet etti ve neredeyse beni bir İtalyan hapisanesinde çürümeye terk ediyordu. Hayatının geri kalanında ormanda yaşayıp yiyecek aramak istemiyorsan, o lanet çeneni kapatıp gidip biraz çalışmanı öneririm. Çikolata fabrikası hala çalışmak zorunda, biliyor musun? Paravanın amacı da bu zaten."

Dudaklarında hınzır bir gülümseme

beliriyor. "Çalışıyor, değil mi?"

Elimi daha sıkı sıkıyorum.

"Belki de boğulmak hoşuma gidiyordur. Çek ellerini üzerimden Declan, yoksa seni fındıklayıp o güzel suratını dağıtacağım."

Onu bırakıyorum ve sandalyesinde geriye doğru yığılıyor.

"Oldukça iyi kavrama. Sana söylediğim gibi antrenman mı yapıyorsun?" diyor boynunu ovuşturarak.

"Her gün antrenman yapıyorum."

Kıs kıs gülüyor ve ben de sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Peki, bu yılki yarışmacılarınız kimler?" Ellerini birbirine vuruyor, önündeki evraklara bakıyor.

Bize hiç fotoğraf gönderilmez. Sadece özgeçmişler, testler ve tercihler.

Bu aileler Decadence'a girmek istiyorlar, yani ülke çapında sahip olduğumuz mafya bağlarını istiyorlar.

Decadence oyunlarının amacı da tam olarak bu. Enzo için dünyamızdaki kötöleri ayıklamak.

Bu kapıların ardındaki her şey inanmalarını istediğimiz kadar kötü değil. Onları, kazananın bir yıl boyunca benim itaatkarım olacağını ve kaybeden yarışmacıların bir mezarda son bulacağını düşünmeye yönlendiriyoruz. Keşke gerçeği bilselerdi. Aslında kazanan bir milyon dolar ve yepyeni bir hayat için bilet kazanıyor. Tacizci ailelerinden ya da kocalarından çok çok uzakta.

"Önceki yıllarla aynı kriterler. Ateşli, siyah saçlı, acıyla başa çıkabilen, karşılık vermeyen." Sayfaları karıştırıyorum ve hemen gözüme çarpan bir tanesinin üzerinde duruyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Hâlâ Enzo'dan son yarışmacılarımı bekliyorum." Conan parmaklarını çıtlatıyor.

"Evet, benimki için daha uzun süre beklemem gerekti. Bağ kurmak istediği bir Rus aileyle ilgili bir şey. Son yeri teklif etmeden önce onların yanıtını bekliyormuş."

Nadiren sorgularım. Her yıl final yarışmacısının kağıtlarını masama bırakır. Rolünün bu olduğunu açıkça belirtti. Biz kadınlara bakmıyoruz. Başvurulardan sorumlu ailelerin peşindeyiz.

Kulübümüze girebilmek için kızlarını ya da eşlerini feda edecek kadar çaresiz erkekleri.

Inferno sadece bir seks kulübü değil.

Tamamen başka bir dünya. Sadece bunu bilmeye layık olanlar varlığından haberdardır.

Sizi sadece sekse açmaz.

Ama silahlara, uyuşturucuya, aklamaya, tetikçilere. Aklınıza ne gelirse, Quinn kardeşler bunları sağlıyor.

Bu aileler üyelikleri için bana bir kurban veriyorlar.

Hayal edebileceklerinden çok daha fazlasını kaybetmek üzere olduklarının farkında değiller.

İşte Finn ve onun tehditkâr, hatta şeytani yöntemleri burada devreye giriyor. Oyunlarda ölüm var; bu bir gerçek.

Ancak bileti alan kadının ailesi için en büyük ödül budur. Bu onların Vegas, New York, Chicago, Londra ve İtalya'daki mafyalara kadar uzanan yakın çevremize giriş biletleridir.

Tekrar ediyorum, bu çok kısa süreli bir anlaşma.

Kimin kafası daha hasta bilmiyorum. Biz mi, yoksa kızlarını bu oyunlara satan babalar mı?

"İyi görünüyorlar. İyi bir çeşitlilik var. Bu yıl kimin kazanacağını görmek ilginç olacak."

Ellerimi gözüme çarpan bir raporun üzerinde kaydırıyorum. Ebony West.

BDSM dünyasında cinsel açıdan deneyimsiz görünüyor.

Hoşlandığı şeyler: şaplak. Bağlanmak. Gözbağı.

Zor sınırları: yok.

Bu oyunda herkesin zor bir sınırı vardır. Oyun sırasında var olduklarından değil. Ama sonunda, kazanan kadın bir seçim yapar. Parayı alıp kaçabilir ya da ikimiz de istersek bir yıl boyunca benim itaatkarım olabilir. Şimdiye kadar ilgimi çeken bir kadınla karşılaşmadım ki ona böyle bir teklifte bulunayım.

Şimdi Ebony'nin cevaplarına bakınca, onun zor sınırını bulmak istiyorum. Bu içgüdü onu almak, kırmak ve benim için mükemmel bir itaatkâr haline getirmek istiyor.

Benim olması için birini kırmaktan daha iyi bir şey yoktur.

"Hoşlandığın biri var, değil mi? Kuralları biliyorsun Declan. Favorilerimiz olamaz."

Dudağımın içini ısıyorum.

"Ben ailenin reisiyim. Canım ne isterse onu yaparım Conan," diye homurdanıyorum kızgınlıkla.

Belki de sonunda gizemli kızımı unutmak için ihtiyacım olan şey budur.

Onun yerine paramparça edeceğim başka biri.

Artık böyle zevk alıyorum. Başkalarına acı çektirerek.

İncinenler, başkalarını incitir. Ve bu benim dünyamın acı gerçeği.

"Bir bakayım." Ben önümden çekip alamadan, parmaklarımın arasından kapıyor.

"Oh, seksi isim. Ebony."

İçime bir kıskançlık ateşi düştü. "Yeter."

"Ve şaplak atmayı seviyor. Bunun dışında oldukça mülayim. Gözüne ne çarptı?"

Raporu tarıyor ve sonra yeşil gözleri kâğıttan yukarı bakarken ışığın sönmesini izliyorum.

"Lanet olası sert sınırlar yok. Kardeşim, bu kız kazanmak zorunda. Onları bulmak için neler yapabileceğini bir düşünsene. Onu oyunlarımda istiyorum. Sana kızlarımdan birini vereceğim. Takas yapalım mı?"

"Aynen öyle düşünüyorum. Ve hayır. Siktir git."

Onu geri aldım ve diğerlerinin yanına koydum.

"Peki, oyunları etkileyecek misin? Ya da bu sefer katılacak mısın? Katılmalısın. Eğlencelidir. Sadece maske tak ki kimse yüzünü görmesin."

Belki bu yıl monitör ekranı yerine kenardan izleyebilirim. Hem Conan hem de Finn kendilerini Çöküş oyunlarının kendi versiyonlarına kaptırıyorlar. Finn'inkinden çok uzak duruyoruz.

Ama bu kadın bu kadar tecrübesizse, kazanacağına dair hiç umudum yok. Tabii gerçekten doğruyu söylüyorsa ve katı sınırları yoksa.

Ama bu, şu noktada sihirli bir tavuğun kokain dolu altın yumurtalar yumurtlaması kadar olası.

"Hayır. Oyunları asla etkilemeyiz. Bütün mesele bu Conan. Özgürlük biletlerini kazanmak için kendi başlarına hayatta kalmak zorundalar."

Kıkırdıyor.

"Biri beynimizin içine bakmalı. Hepimiz berbat durumdayız Dec. Kıymetli doktorumuz Finn bile. Bahse girerim yarışmacıları bir test deneyi gibidir."

Boğazını temizliyor ve "Finn" karakterine bürünüyor. Bu ikisi tebeşir ve peynir gibi. Kafes dövüşü delisi Conan'ın çenesi hiç kapanmıyor, Finn ise çok zeki ve düşünceli bir doktor. Sessizdir ama birini doğrarken gözünü bile kırpmaz. Muhtemelen bulabileceğiniz en gerçek psikopat.

"Bacaklarını aç bebeğim. Benim için yeterince sıkı olduğundan emin olmak için amına iyice bakmam gerek. Değilse, birkaç dikiş atarım," Conan kardeşimizin derin ama iyi konuşulan sesini taklit ediyor.

"Lanet olsun, Conan." Kalemimi kafasına fırlatıyorum. Şimdi beynimde istemediğim görüntüler canlanıyor.

"Asla doktor rolü oynamaya çalışmayın."

Sanki derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatıyor.

"Biraz kan ve bıçak oyunu hoşuma gidiyor. Bir denemem gerekebilir. Eminim Finn onun müstehcen tıbbi odasını kullanmamı sorun etmeyecektir." "Anahtarları ondan alırken iyi şanslar," diyorum ona.

Finn üçümüz arasında en ketum olanı. İkimiz de içeriği görmedik, görmek istediğimden bile emin değilim.

Oyunlarımızda önemli bir rolü var. Onu tatmin edecek her şey bizi ilgilendirmez.

Ebony'nin dosyasına tekrar bakıyorum. Onunla ilgili bir şey göğsümü ağrıtıyor. Onun gelişini izleyeceğim için heyecanlıyım. Üç numaralı yarışmacı izleme listemde üst sıralarda olacak.

Bölüm 29

CHARLOTTE

Tezgâha yaslanıp yeni demlenmiş kahvenin zengin, koyu aromasını içime çekiyorum, fincanın sıcaklığı parmak uçlarımla yatıştırıcı bir kontrast oluşturuyor.

Mutfak kapısı büyük bir gürültüyle açılıyor ve Vlad'ın botlarının sesi ahşap zeminde yankılanıyor.

"Sözleşmeyi imzala. Bugün," diye emrediyor ve kâğıdı yemek masasının üzerine fırlatıyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım onun yoğun bakışlarından uzaklaşıyor.

Kapsamlı bir araştırmadan sonra başvuruyu çoktan göndermiştim. En hafif tabiriyle göz açıcıydı. Ani ses tonundan anladığım kadarıyla kabul edildiğimi teyit etmiş olmalıyız.

İçimi bir huzursuzluk kaplıyor ve içgüdüsel olarak Isabella'nın yanına gidip koruyucu bir kolla onu sarıyorum.

Ondan çok korkuyor.

Çoğunlukla onu görmezden geliyor. Kız ondan öğreniyor.

"Çıkar şu veledi buradan, yoksa onu domuz çiftliğine gönderirim." Parmağını ona doğru salladı.

Bana karşı titriyor, neredeyse kendini bacağıma yapıştırıyor. Ben uslu durduğum sürece hayatta ve zarar görmemiş olarak kalacak.

Sonuçta babamı kurtaramadım. Vlad annemi de benden aldı. Bebeğimi almıyor.

Bu adamın kızıma dokunmasına asla izin vermeyeceğim.

Lafı açılmışken, s a a t e baktım, sekizi iki geçiyor.

Drago gecikti.

Alışılmadık bir
durum.

Isabella'nın yanına çömelerek koyu renk buklelerini omzundan
uzaklaştırıyorum.

"Neden gidip oturma odasında beklemiyorsun ve bir kitap seçmiyorsun? Biz
Drago Amca'yı beklerken ben okurum. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve ben de alnına bir öpücük
konduruyorum. "Aferin kızım," diye fısıldıyorum.

Masanın etrafından dolanıp Vlad'ın yanından geçerken gözlerimi ondan
ayırmiyorum.

"Bana güvenmiyor musun?" Vlad alay ediyor ve ellerini sıkarak öne doğru adım
atıyor.

Yumruk.

"Ben mi? Yaptığın şeyden sonra, seni pis fahişe. Bana güvenmiyor musun?"
bağırıyor.

Sandalyeyi masadan uzaklaştırırken ve sandalye yere çarparken irkilmiyorum.
Çenemi kaldırıyorum. Ondan çekinmeyeceğim.

Kağıdı alıyor ve göğsüme doğru itiyor.

"İmzala. Karım gibi bir sürtük için mükemmel bir görev." Tükürüğü yanağıma
çarpmıyor ve hırkamın koluyla siliyorum.

Kâğıdı alıyorum ve popom dolaba çarpmana kadar geri çekiliyorum. "Sevinçten
havalara uçmamana şaşırdım. Uzakta zaman geçiriyorsun ve
Fahişe." Saçımı parmağının etrafında döndürürken dudakları sırtıyor.

Çekiyor ve ben irkiliyorum.

"Ailem için bir değer olduğun için şanslısın; yoksa şimdiye ölmüş olurdun,"
diye kükrüyor.

Geri çekiliyor, çenemi kavrarken şeytani gözleri benimkilere bakıyor.

"Ve seni evcil hayvanım olarak görmek hoşuma gidiyor. Kilitli ve parmağımın
altında.

Beni tahrik ediyor." Aletini tutuyor ve burnum kırılıyor.

Eğilip yanağıma özensiz bir öpücük kondurunca irkiliyorum.

"Ben eve gelmeden veledin yattığından emin ol. Karımla bir akşam geçirmek
istiyorum. Bu son gecemiz olabilir." Beni bırakıyor ve göz kırparak ön kapıya doğru
yürüyor.

Kontratı yere attıktan sonra tezgâhı tutuyorum ve titrek bir nefes alıyorum.

Nefret. Hissettiğim tek şey bu.

Bana her dokunduğunda, onu boğazından bıçaklamanın bana vereceği keyfi hayal ediyorum.

Bir gün.

"Anne? Artık okuyabilir miyiz?" Isabella kapı kapandıktan sonra soruyor.

"Geliyorum bebeğim," diye sesleniyorum.

Saçlarımı yeniden kabartıyorum, kahvemi alıyorum ve onu görmek için içeri giriyorum.

Çok mutlu, ışıltılı pembe elbiseleri içinde bebekleriyle oynarken kendi kendine kıkırdıyor.

Bu gülümseme yüzünde sonsuza dek kalacaksa ne kadar acıya katlanmam gerektiği umurumda değil.

"Hangi kitap?" diye soruyorum. Kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor, ıslıl ıslıl ve hayat dolu.

Suratını asıyor ve dudaklarına dokunuyor.

"Düşünüyordum da, yine özel olanın mı?" dedi, bana arsız bir bakış atarak

Sırt

arak. "Dün gece bitirmemiş miydik?" Başımı eğiyorum.

Değiştirmem için çırpınıyor.

Keşke geçmişimi yeniden yazabilsem.

"Evet. Ama farklı bir versiyonunu yapabiliriz. Lütfen?"

Uсталıkla kirpiklerini kırıştırıyor ve bana üzgün bir dudak büküşü yapıyor. "Peki. Bazı değişiklikler yapabiliriz," diyorum ona.

Deri kanepeye oturup yanıma atlıyor ve sarılır.

Eğer eğitimde ya da işte değilsem, kitabımı yazıyorum. Benim için mükemmel bir kaçış. Ama Jimmy'nin bütün günü ve gecesi aklımdan çıkmıyor.

Daha yarısına bile gelmeden Drago kapıyı çalıyor. "Git onu içeri al," diyorum ona, kameraya bakıp o olup olmadığını kontrol ederken.

Mutfağa gidiyorum, ona bir kahve dolduruyorum ve Isabella'yı içeri taşıırken ona uzatıyorum.

"İyi misin?" diye

soruyor. Başımı

sallıyorum.

Sözleşmeyi eline alıp kaşlarını çatıyor ve Isabella'yı ayağa kaldırıyor.

"Bugün imzalayacağım," diyorum ona, içkimi bitirip lavaboda yıkarken.

"Teşekkür ederim. Bölgeye yakın temaslarda bulunmak için çalışıyordum.

Biraz araştırma yaptım. Yeterince yakın bir yer bulduğumdan oldukça eminim."

"İyi. Diğer planımız nasıl gidiyor?"

"Sanırım bir yolunu bulabiliriz; yeter ki işi halledelim. Tamam mı? Güven bana.
O kapıların ardında her kim varsa bu işin anahtarı o."

Başımı salladım.

Bana güvenmemem için hiçbir sebep vermedi.

Isabella'ya bir veda öpücüğü verdikten sonra sözleşmeyi alıp kanepeye
kıvrılıyorum.

Sabah okumam oldukça farklı.

Çöküş Oyunları Sözleşmesi

Bu anlaşma The Master of Inferno (burada 'Usta' olarak anılacaktır) ve Ebony West (burada 'Yarışmacı' olarak anılacaktır) arasında yapılmıştır.

KATILIM:

Bu sözleşme yarışmacıyı Efendi'ye bağlar. Yarışmacı mülkün kapısından içeri girdiğinde, kendi isteğiyle tüm kontrolü Efendi'ye verir.

Yarışmacı bunun bir hayatta kalma oyunu olduğunu anlar. Diğer ALTI kadınla yarışacaktır.

Tamamlanması gereken toplam beş oda olacak. Sadece BİR kadın altın bileti alacaktır.

ÖDÜL:

Yarışmacı, kazanması durumunda ödülünün altın bilet olduğunu anlar.

Altın bilet kesilecek ve kabul etmesi için Usta'ya verilmelidir.

Karşılığında, Yarışmacı bir milyon dolar alacaktır. Ailesi Cehennem'e davet edilecektir. Kazanılan başka avantajlar da vardır, bunlar biletin alınması sırasında doğrudan Efendi ile görüşülecektir.

ONAY:

Çöküş Oyunları, Yarışmacının hem acıya hem de zevke karşı toleransını belirlemek ve test etmek için tasarlanmıştır.

Bu nedenle, Yarışmacı aşağıdakileri kabul eder, ancak bunlarla sınırlı değildir:

- Şaplak atma (çeşitli aletler kullanarak)
- Saç çekme
- Kısıtlamalar (tüm vücut)
- Seks oyuncaklarının kullanımı
- Yemek oyunu
- Duyusal oyun
- Markalaşma
- Anal
- Vajinal penetrasyon
- Boğulma
- Isırma
- Tükürme
- Sert oyun
- Rol yapma oyunu
- Kendini tatmin etme
- Kenar
- Orgazm inkarı
- İşkence
- Bozulma
- Aşağılama
- Ölüm

Yarışmacı, kendisine tahsis edilen muhafızın/bakıcının kendisini tesis içinde yönlendirmesine izin vermeyi kabul eder. Koruması olmadan hiçbir yere gitmemelidir.

Emirlere uymak zorundadır.

Oyunlar için gerektiği gibi giyinmelidir. Kıyafetler Efendi tarafından sağlanacaktır.

Efendi tarafından özel olarak talimat verilmedikçe oyunlarda doruğa ulaşmamalıdır.

Decadence'ın bir parçası olanlara, oyunlar sırasında efendisine gösterdiği gibi saygı göstermelidir.

SONUÇLAR:

Yarışmacı bu oyunların hayatta kalma unsurunun farkındadır. Bu nedenle, Yarışmacı, Çöküş'ün kapılarına girdiğinde, oyunlarda başarısız olursa, hayatının nihai olarak sona erdirilmesine rıza gösterdiğini anlar.

Eğer Yarışmacı Çöküş'ün bir üyesine zarar vermeye ya da kaderinden kaçmaya çalışırsa, ölüm cezasına da rıza göstermiş olacaktır.

Cenneti tatmak için cehenneme adım atmak gerekir.

İMZA VE TARİH:

Yarışmacı, bu sözleşmeyi imzalayarak zihnini, bedenini ve ruhunu Decadence'a teslim ettiğinin farkındadır.

Taraflar işbu sözleşmede belirtilen hüküm ve koşulları kabul etmekte olup, bu husus aşağıdaki imzalarıyla gösterilmiştir:

.....

Vay anasını.

Sonunda o noktalı çizgiyi imzalayana kadar tekrar tekrar okudum. Sahte ismimi taklit ederken, kaderimi mühürlüyor.

Her Şey bu son denemeye bağlıyken, bu benim 6zg6rl6k için son Şansım.
Bir milyon dolar sorunlarımı 6zemez ama Usta'yı 6ld6rmek 6zebilir.

Bölüm 30

DECLAN

Yüzü kıpkırmızı ve terden sırlıklam olmuş Conan bana doğru koşuyor, gergin bir ifadeyle alnını siliyor.

"Sana geç kalmamanı söylemiştim."

Kafasının yan tarafına bir tokat atıyorum ve Finn Conan'a ters ters bakıyor.

Con kaşlarını çatıyor, Rolex'inin saatini kontrol ederken kaşları daha da çatılıyor. "Sadece iki dakika geciktim!" diye itiraz ediyor.

Yanımdaki Finn'den bir kıs kıs gülme geliyor.

"İşte bu yüzden sana Enzo'nun gerçekte geleceğinden on dakika daha erken bir saat söyledik," diyor Conan'a. O da sırtarak karşılık veriyor.

Kafes dövüşü kariyerini canlandırmaya kendini o kadar adanmış ki, onu neredeyse hiç göremiyoruz. Kafeste yaşıyor ve nefes alıyor.

Ama Çöküş Oyunları onu oynaması için dışarı çıkarıyor.

Spor ayakkabılarını çakıllara vuruyor ve fabrikanın ön kapısına dönüp bakıyor.

"Nedir bu, göster ve anlat? Oyunlarımızı nasıl oynadığımızı biliyor. Bu yılı farklı kılan ne ki lanet olası bir tura ihtiyaç duyuyor?" Finn tersliyor.

Omuzlarımı kayıtsız bir hareketle kaldırıyorum. "Enzo'nun beyninin nasıl çalıştığını asla anlayamayacağız."

Sinirlendiği her halinden belli olan Finn yanımda alaycı bir ses çıkarınca ona dönüyorum.

"Bu hiç de onun 'sessiz ortağı' gibi değil. Oyunlar bizim fikrimizdi. İkisini yürüttük; sonrasında yapmam gerekeni yaptım. Con haklı. Neden şimdi birden bu kadar ilgilenmeye başladı?"

"Bilmiyorum. Belki de davet ettiği Rus aileyle bağlantılıdır? Son zamanlarda Rusya'da oyunun değiştiğini biliyoruz. Belki de arkasında Mikhail vardır?"

Finn dudağını ısıyor, derin düşüncelere dalmış.

"Ivan öldüğüne göre, bu mantıklı. Yine de Mikhail'in kendi babasını öldürdükten sonra Rusya'dan olabildiğince uzakta olmak isteyeceğini düşünmüştüm."

Kendi babamızın fedakârlığını düşününce göğsümde bir acı hissettim. Ama onunki farklıydı. Ivan önce kendi ailesini öldürmeye çalıştı. Bunu hak etmişti.

Mikhail'le ara sıra görüştük. Vegas'ta onunla ve ailesiyle, New York'ta da Frankie Falcone ile ittifakımızı sıkı tutuyoruz. Artık silah ve uyuşturucularının çoğunu biz getirdiğimiz için bize ayıracak zamanları var.

Decadence'ın kapıları açıldığında sessizlik çöküyor ve hepimiz şık, siyah Bentley'in içeri süzüldüğünü, lastiklerinin asfaltta uğuldadığını görmek için boynumuzu uzatıyoruz.

"İşte Kralımız geliyor," diye fısıldıyor Conan, alaycı bir tavırla.

"Bizi bugünkü halimize o getirdi. Bu lanet imparatorluk onun yardımıyla kuruldu. Şimdi uslu dur," diye tıslıyorum Con'a.

Bentley usulca durduğunda, şoförü kapıyı açtığında motorun sessiz uğultusu kayboluyor ve ben de yanına gidiyorum.

"Enzo. Decadence'a tekrar hoş geldin." Elimi uzatıyorum ve o da sıkıca sıkıyor.

"Geri dönmek güzel."

Arkamda sessizce duran ve yüzleri asık olan kardeşlerime başıyla selam veriyor.

"Gördüğüm kadarıyla bugün tam bir aile turu var," diyor Enzo, donanmasını düzelterek

Kra

vat. "Evet. Şimdi, bu yılın oyunlarını görmek ister misin?"

Sırıyorum. "İstiyorum. O zaman seninle konuşmam gereken bazı şeyler var."

Saat beş yönündeki gölgesinde gezinen parmaklarının sesi başımı sallamama eşlik ediyor.

"Elbette. Beni takip edin."

Kartımı fabrikanın ana kapısına doğru okutuyorum. İçeri girdiğimizde tatlı çikolata kokusu çarpıyor yüzünüzü.

"Yeni tatlar var mı?" Enzo yanımda soruyor.

"AK-47 ve biraz bal peteği."

Gürültülü makinelerin yanından geçerken kıkırdıyor. İşilerimiz mafya ailelerinin bir parçası ya da doğrudan bana bağlı.

Gizlilik yemini etmişler.

İkizler, Rowan ve Reggie, yan ofisten çıkıyorlar ve ayakkabılarının cilalı zemindeki yumuşak tıkırtılarını duyarak başımı sallıyorum.

Duruyoruz ve Enzo aralarına bakıp onları inceliyor. "Bekle."

Parmağını kaldırıyor. "Sakin söyleme."

Enzo sol taraftaki Reggie'ye elini uzatırken hepimiz sessizlik içinde duruyoruz. Siyah saçlarındaki koyu yeşil çizgilere kadar birbirlerinin aynısılar. Aynı tarz, yanları traş edilmiş, üstleri taranmış.

"Reggie," diyor Enzo sonunda sırtarak ve Reggie kahkahayı patlatarak el sıkışmayı kabul ediyor.

"Anladım. Nereden anladın?" diye soruyor Enzo.

"Gözünde hafif bir kehribar lekesi var."

Reggie etkilenmiş bir şekilde bana bakıyor. İkizler bizim sağ kolumuz. Her şeyi yapmaya hazırlar. Çoğunlukla buradaki çikolata dışı operasyonlarımızı denetliyorlar.

Rowan, "Hiçbir şeyi kaırmıyorsun," diyor ve Enzo başımı sallıyor.

"Efendim, bugün bir teslimatımız var. Bay Volkov ve Bay Falcone arasında paylaştıracamız ve yarın birer tane teslim edeceğiz. Sonra da oyunları yönetmek için zamanında dönmüş olacağız," diyor Rowan.

"İyi iş çıkardınız. Oyunlar için her şey hazır, değil mi?"

Başlarını sallıyorlar, gözleri ışığını kaybediyor, her zamanki kıvılcımın yerini ürpertici bir karanlık alıyor.

"Evet. Bunu dört gözle beklediğimi söylemeliyim. Hangi kadın kazanırsa kazansın tam bir baş belası olacak."

Dudaklarım geniş bir sırıtışla kıvrılıp dişlerimi gösteriyor. Planımız bu.

"Bu yılki oyunların onları mutlak sınırlarına kadar zorlamasını istediğimi söylemiştim."

"Öyle olacak." Reggie sırıtıyor.

Acı ve zevk. Oyunlarımın temeli. İçimde hissettiğim işkencenin bir kısmını uygulayabileceğim bir kadın bulmanın bir yolu.

Duygu yok. Net bir son tarih. Bağ yok.

Bu mükemmel.

Oyunlar bize tam olarak neye ve kime ihtiyacımız olduğunu veriyor. Ama bundan çok daha fazlası. Bu oyunlar Quinn kardeşlerin dünya için kim olduğunu ortaya koyuyor.

Onların kurtarıcıları olabilmemiz için bizim gerçek kötüler olduğumuz yanılmasına inanmaları gerekiyor.

Bir kez Decadence'a adım atıldığında, çıkış yolu yoktur.

İllüzyon gerçektir. Bir anlamda, cenneti tatmaları için onları cehennemden geçiriyoruz.

"Hazır mısınız?" Kapıyı itip açıyorum ve Enzo'ya dönüyorum. "İşte şimdi beni heyecanlandırdın."

Ben onları uzun koridorda yönlendirirken grup arkamdan geliyor, ayak sesleri yumuşak bir şekilde yankılanıyor. Burayı fabrikanın arka tarafına bir eklenti olarak yaptık, tamamen ayrı ve geçilmesi gereken güvenli bir yer. Sadece Decadence oyunları için kullanılacak.

İki gizli çıkış var.

Biri kazanan kız için, onu bana götürecektir.

Parmağımı pad'e okutup kodu yazıyorum ve sürgü kilidinin dönmesini sağlıyorum. Solumdaki ilk oda bekletme odası.

Kaybeden yarışmacıların kaderleriyle tanışmadan önce tutuldukları yer.

"Yeni zeminler mi?" Enzo ayaklarının altındaki parılayan mor mermere bakarak soruyor.

"Dağınıklığı temizlemek daha kolay," diyorum ona ve sırtıyorum.

Onu ilk kapıya götürüyorum ve bir arada duran kardeşlerime dönüp bakıyorum. Conan'ın gülmek istediğini söyleyebilirim.

Enzo'nun içeri girmesine izin veriyorum

ve Finn'in yanında bekliyorum. "Tanrım,

Declan."

Bu Conan'ı uçurumun kenarına gönderdi. Eğilip karnını tutuyor, kontrolsüzce gülerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Odadaki serin hava bana çarptıkça ürperiyorum.

"Hava buz gibi." Enzo aceleyle odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Kalıpları mükemmel durumda tutmalıyım. Çikolata eriyor." Sırtışıma geri çekiyorum.

Başını sallarken Enzo'nun dudaklarından kısık bir kıkırdama çıkıyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor.

"Söyleyecek söz bulamıyorum. Yaratıcı. Ama onlar için kolay bir başlangıç mı?" Kaşlarını çatıyor.

Çarkların döndüğünü duyabiliyorum.

Elimi omzuna koyuyorum.

"Bundan sonrası daha da kötüleşecek. Sahte güvenlik hissi. Nasıl davranacaklarını görmek istiyorum. Ciddiye alacaklar mı, almayacaklar mı?"

Enzo bana göz kırpmıyor. Az önce gördüklerini anlayan Conan sonunda gülmeyi kesiyor.

"Bana en kötü odayı göster," diye soruyor

Enzo. "Nasıl isterseniz."

Bölüm 31

CHARLOTTE

"Dimi, arkanda," diye bağıyorum. O çok yavaş.

Keskin bir nefesle, ağırlığı elime tanıdık gelen bir fırlatma yıldızını havaya kaldırıyorum ve Dimi'ye doğru koşan adama nişan alıyorum.

Yıldız tam boynunun arkasına düşüyor. Onu yakalıyor ve yere düşüyor. Sonunda Dimi dönüyor ve adamın boğazını keserek işini bitiriyor.

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum.

Ormanda ilerlerken, Ivan'ın kalan adamlarının beklediği, yüksek ağaçların arasında yalnız bir yapı olan son kulübe ortaya çıkıyor.

Oğlu Mikhail'in geçen ay onu katletmesinin ardından ölümünden beri saklanıyorlar. Belli ki kimse babasının iğrenç operasyonlarını devralmak istemiyor. Vlad geri kalanları temizlememiz için bizi görevlendirdi.

Bu şekilde Rusya üzerinde tam kontrol kurmaları daha kolay olacak. İşte buradayım.

Hayatlarını sona
erdiriyorum. Çiçek
çiçek.

Rüzgâr eserken titriyorum, meşe ağacının yanında duruyorum.

Dimi'ye "Sen arkayı al, ben önü alacağım" diyorum.

"Kaç tane saydın?" diye soruyor arkamdan.

Bana göz kulak olmak için orada, Drago meşgulken onun yerine bakıyor, ama yönettiğim her operasyonda olduğu gibi. Neredeyse Misha kadar işe yaramaz.

Ama bu daha az ürkütücü. Vlad'dan korkuyor ve bu onu benden uzak tutuyor.

"Ön tarafta silahlı bir koruma var. İçeridekini kimse tahmin edemez. Yeterince cephane var mı?" Ona dönüyorum ve başını kaşıyor.

"Evet. Senin?"

Başımı salladım, silahımı aldım ve emniyetini kapattım.

"Diğer tarafta görüşürüz sanırım. Benim atışım girene kadar bekle," diyorum ve nöbetçiye ateş edebilmek için yeterince yaklaşıyorum.

Hizaya geldiğimde, sigarasını yakmasını izlerken içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor.

Acaba bir ailesi var mı?

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. O da Ivan'ın diğer adamları gibi pisliğin teki. Kafamı uçurmakta da tereddüt etmezdi.

Tetiği çekerken geri tepme omzumu sarsıyor ve ağır çekimde yere yığılışını izliyorum.

Bir.

İki.

İki.

Üç.

Bam!

Dimi içeride.

Silah seslerinin keskin çatırtısı havayı dolduruyor ve anında tepki veriyorum, ön kapıya doğru koşuyorum, geçerken muhafızın AK-47'sini kapıyorum.

Ön kapıyı iterek açtığımda beni ağır, beklenti dolu bir sessizlik karşılıyor, tek ses menteşelerin hafif gıcirtısı. Ayaklarımın önünde iki ceset.

Dimi sırtıyor ve ellerini birbirine sürtüyor. Elbette tüm bunlardan kazançlı çıkan o olacak.

Konuşmak için ağzını açtığında, kulakları sağır eden bir silah sesi duyulur ve kendini siper etmeye çalışır.

Lanet olası amcık.

Kendimi en yakın duvarın arkasına atıyorum, nefesimin sesi ani sessizlikte yankılanıyor ve köşeden bakıyorum, gözlerim görmek için zorlanıyor.

Yatak odalarından birinden uzun boylu, siyah saçlı bir adam çıkıyor, varlığı koridoru dolduruyor.

Vahşi bir kükremeye Dimi'ye doğru hamle yapıyor, o da karşılık olarak hemen bir ayı kucaklamasıyla onu yere seriyor, darbe sarsıcı. Adam aynı zamanda tam bir canavar.

Dimi onu yere çarparken yanına koşuyorum, boynu Dimi'nin ağırlığı altında sıkışmış ve nefesi ciğerlerinden vınlayarak çıkıyor.

Silahı ikisinin arasına doğrultup soğuk çeliği tenine bastırırken gözleri dehşetle açılmış, bana yalvarıyor.

"Sana her şeyi anlatacağım," diye mırıldanıyor.

Dimi'ye bakıyorum. Belki de dinlemeliyiz. Örgütler hakkında ne tür hikâyeleri olduğunu merak ediyorum.

Benim için her bilgi güçtür.

"Vurun onu," diye bağılıyor Dimi, adam debelenirken. Adam genç. Muhtemelen yirmi yaşlarında.

Ben bir canavarım, ama bir yanım onu Dimi'yle savaşması için bırakmak istiyor.

Ya onu alt ederse? Kocamın adamlarından biri daha gitmiş olurdu. Dünya daha iyi bir yer olurdu.

Sonra Vlad'ın küçük kızına neler yapabileceğini hatırladım. Artık beni kimin izlediğini asla bilemiyorum.

Tetiği çekerken başka tarafa bakıyorum.

Ben lanet bir canavarım ve bundan nefret ediyorum. "Yeterince uzun sürdü," diye tükürüyor Dimi.

"Sana daha önce yardım etmeseydim ölmüş olacaktın. Bir daha konuşmadan önce bunu unutma," diyorum ona, sopayı cesedin yanına fırlatarak.

"İşimiz bitti," diye homurdanarak ön kapıya yöneliyorum.

Eve gidip Isabella'yı görmek ve günahlarımdan arınmak istiyorum.

Keşke hayatta kalmak bu kadar zor olmasaydı. Kamyonete doğru koşarken sürücü koltuğuna atlayıp çalıştırıyorum.

"Bana iyi davranırsan Vlad'a neredeyse beni öldürttüğünü söylemem." Dimi'nin boğazını kesme görüntüleri beynimde yanıp sönüyor.

Kızımdan uzakta, lanet olası bir ölüm görevine gönderiliyorum. Dimi, Vlad'ın en iyi yeni elemanlarından biri.

"Özür dilerim. Tamam mı?" Bunu söylemek bana acı veriyor. Ama neredeyse onu terk ediyordum.

Öl

me Ben uzaklaşırken iç çekiyor.

k. "Sorun değil. Hayatımı kurtardığına göre bu işi bitirelim."

Başımı sallayıp hapisaneme geri dönüyorum.

"Minnettarım."

Decadence'a bu kadar yakın bir zamanda işlere çıkacağımı hiç düşünmemiştim. Oyunlar. Uyanık olduğum her anı Isabella ile geçirmek istiyorum. Ne kadar süre yok olacağımı bilmiyorum.

Ama yine de buradayım. Lanet ormanda, kığım donuyor. Bu oyunları kazanmak için formda olmalıyım, bitkin ve dayak yemiş değil.
Sanki Vlad başarısız olmamı istiyor.

Bölüm 32

DECLAN

Telefonumu kulağıma dayayıp diğer elimi serin pencere pervazına koyuyorum; sabahın serin havası tenimi okşarken sessiz ve durgun ormana bakıyorum.

Tanrım. Tanrım.

Sabrım tükeniyor.

"Ne demek istiyorsun?" Telefonda Conan'a bağıyorum. "Aynen ilk seferinde söylediğim gibi. Nereye götürmemizi istiyorsun? onu?"

Şakaklarımı ovuşturuyorum, gözlerimin arkasında donuk bir zonklama hissediyorum.

Bugün, kızlar geldiğinde, kamyon şoförlerimizden biri bir silah teslimatında kuyruğa takılıyor.

Fren yapıyor, adamın arabasına çarpıyor ve baygın bedenini bana teslim etmek üzere kamyonu sürüklüyor.

"Takip edildiğinden ne kadar eminiz?" diye sordum. "Asher saçmalamıyor. Enzo'nun en iyilerinden biridir."

"Benim kulübemi kullanabilir miyiz?" Conan önerdi.

Başımı sallıyorum. Aslında ondan iyi bir fikir. Arazimizdeki ormanda kurduğu düzenek işe yarıyor.

Conan için burası onun avlanma alanı.

Ama bizi koruyor.

"İyi plan. Şimdi oraya gidiyorum."

Ayaklarımı botlarımın içine sokup bir sigara yakıyorum ve ormanın içinden Conan'ın kulübesine doğru yürüyorum. Hemen arka tarafta.

Ağaçlardaki işaretleri görüyorum ve kıkırdıyorum.

Kendi Decadence Chase'i için hazırlıklara başlamış bile.

Şifreyi girdiğimde kapı gıcırıyor. İçerisi oldukça iyi. Ahşap mobilyalar, rahat bir odun ateşi ve deri kanepeler.

Ve bir bar. Babamızın viskisiyle dolu bir bar.

Kendime bir bardak dolduruyorum ve kardeşimin gelmesini bekliyorum.

Kanayan adamın ağır yükü omzunda, Finn de peşinde olduğu halde kapıdan içeri dalıyor.

Con onu kanepeye bırakıyor, çarpma sesi minderler tarafından bastırılıyor. Finn hemen adamın hayati fonksiyonlarını değerlendirmeye başlar, parmakları ustalıkla nabzını kontrol eder.

"İyi misin?" Finn'e soruyorum.

Adam hiç de iyi görünmüyor.

"Nefes alıyor. Kalp atış hızı çok düşük. Eğer onu hayatta tutmak istiyorsak, hemen revir odama götürmeliyim."

"Ceplerini kontrol et," diyorum ona yaklaşırken. Yüzü

şu anda tanınmaz halde. Muhtemelen bu pisliğin

acısına son vermeliyiz. Finn cüzdanı bana fırlattı.

Açtım ve ruhsatı çıkardım. Igor.

Rus.

İlginç. Burada ne işleri var? Mikhail'in adamlarından biri olamaz. Ama bu herifin kim olduğunu biliyor olabilir.

"Birkaç arama yapacağım. Onu hayatta tutmaya çalışmaya değer mi?" Finn'e soruyorum. "Dürüstçe mi? Hayır. Zaman kaybı. Kafasına böyle vurdu. O değil bize bir şeyler anlatacak."

Kaba bir baş sallama ve keskin bir nefes alma ile tabancamın kılıfından çıkarken çıkardığı metalik tıkırtı duyuluyor.

Ben tetiği çekerken Finn iyice yoldan çekiliyor. Conan

arkamdan, "O kanepeyi sevdim," diye sızlanıyor.

"Onu da yak. Yeni bir kanepeler alın." Onu başından savdım. Dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak vaktim yok.

Bütün bunlar beni delirtiyor, hiçbir anlam ifade etmeyen kaotik bir bulmacanın başka bir parçası. Belirsizlik boğucu bir ağırlık.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Bugün o gün değil; oynamam gereken oyunlar var.

Bölüm 33

CHARLOTTE

Şarkı- Dreams, SKUM, Meisym.

Kamyon gıcırdayarak durur, lastikler çakıl püskürtür. Ay ışığı ağaçların arasından süzülürken Drago motoru durdurur.

Klişe pislikler. Muhtemelen bir görevden önce ilk kez bu kadar korkuyorum.

Buna bağlı olan sadece benim hayatım değil. Küçük kızım ve Drago, aynı zamanda.

A nervous throat-clearing sounds as I fixate on the thrumming Helikopter.

"Buranın tipik bir seks kulübü olmadığını biliyorsun, değil mi?" Sesi alçak.

"Hayır, Drago. Lütfen bana daha fazlasını anlat."

Gözlerimi deviriyorum. Lanet sözleşmeyi okudum. Onlara cinsel tercihlerimi söyledim ve kendi ölümüne rıza gösterdim.

"Oyunlar. Eğitimini hatırlaman gerekecek." "Suikastçı 101'in bir parçası olarak nasıl sevişileceğini öğrendiğimi hatırlamıyorum."

Bedenimden bir ürperti geçiyor ve yumruklarım sıkılıyor. Bu ifade yanılttı. Vlad'la evlenmek beni istemediğim bir seks hayatına bağladı. Eğer bununla başa çıkabiliyorsam, her şeyle başa çıkabilirim.

"Ben iyiyim. Acıyla başa çıkabilirim. Bir seks kulübünde en kötü ne yapabilirler ki?"

Beni öldürmeyecekler. Onlara izin vermeyeceğim. Kocam bana bir şey öğrettiyse, o da rızanın önemli olmadığıdır.

Yani imzaladığım Decadence sözleşmesinin bir anlamı yok. Kendi ölümüne rıza göstermiyorum. Her yeri yakıp yıkacağım.

"İşkenceyle başa çıkman beni ilgilendirmiyor. Zevk ve acıyla başa çıkabilir misin? Kazanmanın en iyi yolunun kendini oyunlara kaptırmak olduğunu düşünüyorum. "Efendi'ye giden yolu bulmalısın."

Hmm. Bunu bilmiyorum. Şimdiye kadar sadece zevkime odaklanan bir adamla birlikte oldum.

O sadece benden almadı.

Bu dünyada sesime değer veren tek bir adam var ve bu işi bitirdiğimde onu tekrar bulacağım.

"İyi olacağım. Biraz şaplakla başa çıkabilirim."

Drago kıkırdıyor, bu da beni daha az gergin yapıyor. Ama sonra çenesi sıkılıyor ve bana dönerken gözleri kararıyor.

"Sizden biri var. Silahsızsın ve buna ev sahipliği yaptıklarına göre açıkça dengesizler. Dalga geçme Char. Oyunları kazan. İşini yap."

Kucağımda parmaklarımı oynatıyorum.

"Ona zarar vermediğinden emin ol, Drago. Lütfen."

"Size söz veriyorum. Elimden gelen her şeyi yapacağım. Tıpkı hayatı boyunca yaptığım gibi. Ne olursa olsun, kan bağıımız olmasa bile ikiniz de benim ailemsiniz. Unutmayın, sadece doğru zamanı bekliyorsunuz. Sonunda her şey yoluna girecek."

Başımı sallayarak onayladım.

On yıldır cehennemi yaşıyorum. Sonunda özgür olacağımız anlamına geliyorsa daha fazla bekleyebilirim. Onunla kaçarsam dünyanın hiçbir köşesinde güvende olamayacağımı bilecek kadar zekiyim. Drago yanımda olsa bile.

Vlad'ın vücudundaki her kemik kötü niyetli. Şeytani.

Bileklerimdeki yaraları ovuyorum. Beş yıl boyunca geceleri uyumak için yatağa kelepçelendikten sonra derinin sertleşeceğini sanırsın.

O kaltak hâlâ acıyor.

Özgür olduğumda, yara izlerinin üzerine dövme yaptıracağım. Ve onun çiçeğini ağacıma eklemek şimdiye kadarkilerin en iyisi olacak.

"İyi olacaksın, ufaklık. Seni iyi eğittim. Odaklanmaya devam et. Acı çekerken nefes al. Fırtınaya dayanmak için orada değilsin Charlotte. Sen fırtına olmak için oradasın."

Eğitimimizdeki en önemli mantrayı okumak için derin bir nefes alıyorum.

"Bir dövüşçünün ruhu asla zayıflamaz. Bedenim yere serilse bile ruhum dimdik ayakta duracaktır."

Bana ne yaptıkları önemli değil. Çocuğunu koruyan bir annenin ruhuyla savaşabilecek hiçbir şey yoktur.

Beş oda. Bir altın bilet. Bir cinayet.

Sonra eve gelip kocamın imparatorluğunu yok edeceğim.

Bu bilet beni hangi altın madenine götürürse götürsün, beni ve kızımı sağ salım çıkarmaya yeteceğinden emin olacağım.

Yeterince uzun süre oyun oynadım.

Artık kazanmaya hazırım.

"Unutma. Çıkış yolu yok. Isabella'ya göz kulak olmamı istiyorsan yok. Ama yakınlarda hazırda bekleyen birkaç adamım var. Ya da vardı. Igor'la bağlantıyı kaybettim."

"Ne yapayım? Lanet bir duman sinyali mi göndereyim?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Yalnız yürüdüğümü biliyorum. Neredeyse içime bir heyecan yayılıyor.

"Hayır. Pennsylvania'da gözlerim var, merak etme." Ona

ters ters bakıyorum, gözlerim şiddetle yanıyor.

Bize neden davetiye gönderildiğini bile merak ediyorum. İşten haberdar değilim; sadece sorunlarını çözüyorum.

"Fazla düşünme. Bir plan var, ama en güvenli yol işi berbat etmemek."

Koluna bir şaplak attım.

"Ben ne zaman bir işi berbat ettim ki? Yapsaydım, bu arabada seninle oturuyor olmazdım."

Drago elini bana uzattı. "Kolyeni

çıkart."

Ağzım açık kaldı.

"Oh, gerçekten özgür olacağım."

Başından beri bunun lanet bir takip cihazı olduğunu biliyordum. Kaçtığımda o pislik beni böyle buldu.

"Korkarım bunun bir iz sürücü olduğunu kolayca anlarlar, o zaman kimliğiniz açığa çıkar." Duraksıyor.

"Ben de Vlad'a öyle demiştim," diyor tehditkâr bir sırtışla. "Teşekkür ederim."

Bana bir şans verdi. Gerçek bir şans. Tatiana vurulduktan sonra evdeki dinamikler değişti. Vlad daha çok uzakta. Dikkati dağıldı. Zamanlama doğru, onu zayıf anında vurmak.

"Nedir bu, bir çeşit tarikat mı?" Kaşlarımı çattım.

Kar maskeli, özel dikim siyah takım elbiseli, ellerinde AK-47'lerle helikopterin etrafında duran beş adama bakıyorum.

"Silah olarak sınıflandırılacak bir şeyiniz olmadığından emin misiniz?" Drago gözlerini öndeki adamlardan ayırmadan soruyor.

"Yani, şu anda sahip olduğum tek silah bot bağcıklarım."

Yakın mesafeden silahı olan hemen herkesi etkisiz hale getirebilirim. Onları yere serip ellerindeki alabilecekken kendim için bir silaha ihtiyacım yok.

"İyi şanslar Charlotte."

"Enzo gerçekte kim? Vlad onu İtalya'da istiyordu, şimdi de bu mu? Onun peşinden gitmem daha iyi olmaz mıydı? Gerçek kaynağın mı?"

Kocamın istediği tek bilgi bu ve Efendi konuşursa özgürlüğümün anahtarı olabilir.

Bu adam bir tehdit. Kocamın onun adını söyleme şeklinden anlayabiliyorum. Gözlerinde korku var.

Bu hoşuma gitti.

Şu Enzo denen adamı bulmak istiyorum. Drago hala duruyor.

"Peki ya Enzo?" Kirli sakalını kaşıyor.

"Bilmiyorum. Bütün mesele de bu zaten." Ellerimi havaya kaldırıyorum ve hemen geri indiriyorum.

"Hiçbir koşulda Enzo'nun peşinden oraya gitme Charlotte. Siktir!"

Yumruğunu gösterge paneline vuruyor, aksi halde sessiz olan arabada keskin bir çatlama sesi yankılanıyor.

"Tamam. Tamam. Tamam. Onun peşine düşmeyeceğim."

Ama belki burnumu sokabilirim. Ya da bilgiyi kendim bulup sessiz kalabilirim.

"Yemin eder misin? Bu çok önemli. Hepimizin hayatı buna bağlı. Onu istemiyoruz. Sadece istihbarat istiyoruz. Vlad'ı ne kadar çok şeyle tehdit edersek, konumumuz o kadar güçlenir."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Burada bazı önemli bulmaca parçalarını kaçırmışım gibi hissediyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

"Buradan çıkar çıkmaz seninle konuşmamız gerek. Beni bilgilendirmelisin ki ben de o piçi haklayabileyim. Bunu körlemesine yapmaya devam edemem. İstihbarat her şeydir. Bunu bana sen söylemiştin!"

Ani bir hareketle kollarımı açtım ama o kollarımı yakaladı. Güçlü bir şekilde kavıyor, kollarımı sıkıca iki yanımda tutuyor.

"Tartıştığımızı düşünmelerine izin verme. Konuşacağımıza söz veriyorum. O ailede bulunduğum yerde olmamın bir nedeni var. Bu bana seni hayatta tutmaya yetecek kadar güç verdi ama özgürlüğün için son oyunumuzu oynamaya henüz yetmiyor. Bilgiye ihtiyacımız var ama Enzo'yu bu işe bulaştırmamalıyız, tamam mı? Onun radarından uzak durmalıyız."

Daha fazlasını biliyor ya da ben olmayan birini koruyor. Bu hiç hoşuma gitmedi, hem de hiç.

"Buna bir son vereceğim."

Ciddiyetle başını sallıyor.

"Hey, bu kadar asık suratlı olma. Geri geleceğim." Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum.

Bu on yıl içinde beni kurtarmakla kalmadı, ailem oldu. Beni kanatları altına aldı. O ve eğitimi olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar kendimi çatıdan atmış olurdum.

Her zaman arkamı kollayan bir arkadaşı.

"Isabella güvende olacak."

Hay sikeyim.

Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor ama her zaman yaptığım gibi onları tutuyorum. "Teşekkür ederim, Drago."

Yolcu kapısını açıyorum. Yanımdaki koltuktan ağır sırt çantamı kaptığım gibi dışarı kayarken serin sabah havası içeri giriyor. Hayatta kalmak için gerekli olan şeyler.

Kapıyı büyük bir gürültüyle çarparak kapattım ve çıkmadan önce ona son bir kez başımı salladım. Loş ışıkta silahları tehditkâr bir şekilde parıldayan silahlı muhafızlara yaklaşırken kalbim kaburgalarımın doğru çılgınca çarpıyor.

Çantamı nemli çimlerin üzerine atıp ellerimi teslimiyetle önlerine koyuyorum.

Öndeki iri yarı adam, gömleğinin altından kasları kabarmış bir halde, arkadaşına hafifçe başını sallıyor. Aşağı bakıyorum ve dövmeli elindeki siyah çantayı fark ediyorum.

Harika.

Öne çıkıp çantayı başıma geçirirken gözlerimi kapatıyorum ama hâlâ rahat nefes alabiliyorum.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve deri bir koltuğa oturtuyor.

"Oyunlar şimdi başlıyor, Yarışmacı Üç. Biraz dinlenin. Buna ihtiyacın olacak," diyor derin bir ses maskenin içinden.

Uykuya dalarken üzerime bir yorgunluk dalgası çöküyor, etraftaki sesler donuk bir uğultuya dönüşüyor.

Bu orospu çocukları.

Bölüm 34

DECLAN

"Bay Volkov. Ben Declan Quinn. Bir dakikanız var mı?"

Telefonda homurdanırken çakmağımı masama vuruyorum.

"Mikhail. Ara beni, Mikhail." Derin Rus aksanı korku uyandırmaya yetiyor.

"Mikhail. Nasılsın? Rusya'da epey karışıklık olduğunu duydum."

Kıkırdıyor.

"Amcık bunu hak etti. Eminim kendi kendine
çözülecektir." Hmm.

"Bu ismi tanıyor musun? Igor Popov?" diye sordum.

"Aklıma gelmiyor, hayır. Babamın mirasından aldığımız kayıtları kontrol
edebilirim. Ivan için çalışmışsa, size söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim."

"Hayatta mı?" Mikhail sessizce sorar.

"Hayır. Decadence'a sızmaya çalıştı. Bunun arkasında kimin olduğunu bilmek
istiyorum."

"Amerika'da iktidar için gelen bir Rus görmüyorum. Önce beni geçmeleri
gerekir. Bunun babamla ilgisi olmadığını söyleyebilirim. Her gün yok ediliyorlar.
Kaynaklarımdan geriye neredeyse hiç kimse kalmadı."

Şakaklarımı ovuyorum, her dairesel harekette gerginliğin yavaşça eridiğini
hissediyorum.

Peki bunun arkasında kim var?

"Eminim bu işin dibine ineceğim."

"Her zaman birileri vardır. Bana ya da adamlarıma ihtiyacın olursa haber ver. Artık burada çok iyiyiz."

"Teşekkürler, Mikhail. Aynısı senin için de geçerli." Vedalaştık ve görüşmeyi kestik.

Kimlik kartının fotoğrafını çekip Enzo ve Mikhail'e gönderiyorum.

Onu çok fazla rahatsız etmemeye çalışıyorum. Kendimizi kendi birimimiz olarak kabul ettirmek istiyoruz.

Ama bunun kim olduğunu bulabilir.

Decadence'ın güvenlik yayınlarını kontrol ederken, ön demir kapıları görüyorum, şafak öncesi ışığında hareketsizlikleri ürkütücü bir sessizliğe işaret ediyor.

Her biri sırt çantası taşıyan, kararlı ama korku dolu görünen üç yarışmacı çoktan gelmiş. İsimlere yüzler eklemek için son ikisini merakla bekliyorum.

Dört gözle beklediğim kişi Ebony. Üç numaralı yarışmacı. Ona alternatif bir anlaşma teklif etmeyi düşünecek kadar gözüme çarpan ilk kadın.

Telefonum titriyor ve arayan adam, Enzo'nun ta kendisi. Evime dönerken bilgisayarımı kilitliyorum.

Oyunların başlaması için hazırlanmalıyım.

Bölüm 35

CHARLOTTE

Boğucu ve gözlerim bağlı bir yolculuğa katlanmak zorunda kalmadığım için havaalanından arabayla gelmek hoş bir rahatlama oldu.

Ama karartılmış camlar yüzünden hâlâ dışarıdan hiçbir şey göremiyorum.

Escalade'de her iki yanımda ağır silahlı iki koruma var. İkisi de bana tek bir kelime bile söylemedi, hatta yüzüme bile bakmadılar.

Dikkatim dağılmış bir halde ellerimi bağlayan ipi gergin bir şekilde büküyorum, kaba kenevir derimi tırmalıyor, bileklerimde donuk bir ağrı büyüyor. Araba yavaşlıyor ve şoför camını açıyor. Siyah bölmeden göremiyorum ama onu duyabiliyorum.

Muhtemelen İtalyanca. Sesler o kadar boğuk ki anlamak zor.

Solumdaki muhafız kapısını açarken mümkün olduğunca hareketsiz kalıyorum. Derin bir nefes alıp temiz hava almak beni rahatlatıyor. Buraya geldiğimden beri kafam hâlâ biraz bulanık.

Dışarıya baktığımda ışık beni neredeyse kör ediyor. "Hadi," diye homurdanıyor.

Hayır. Amerikalı mı?

Ayak sürüyerek dışarı çıkıyorum, bacaklarım titriyor ve beni ayakta tutmak için elini uzatıyor.

Ona teşekkür etmeye gidiyorum, sonra neye doğru yürüdüğümü hatırlayarak duruyorum.

Araba uzaklaşıyor ve ben iki yanımda iki korumamla, davetiyede ve sözleşmede olduğu gibi aynı "D" harfi desenine sahip devasa bir demir kapı setine giden çakıllı bir patikaya bakıyorum.

Kapıların arkasındaki tuğla fabrikasından dumanlar yükseliyor. Dalga geçmiyorlardı.

Bir ikolata fabrikası. Ön tarafında parlak mor Decadence işareti var. Kapılara yaklaşırken solumdaki muhafıza bakıyorum. Ama o beni görmezden gelmeye devam ediyor.

Botlarım akılda ıtırdarken, kapılara yaklaşıyoruz. Devasa bir su fıskiyesi, güneş ışığında parıldayan bir kavis çizerek kapıların arkasında duruyor ve heybetli fabrikanın girişini işaret ediyor.

Sol taraftaki mor markalı dağıtım kamyonları rölantide çalışıyor, motorları sabah havasına karşı hafif bir gümbürtü çıkartıyor, egzozları hafifçe mazot kokuyor. Titreyerek kollarımı kendime doluyorum, sıcak havaya rağmen gövde mi sıkıca sarıyorum; derin bir ürperti hala kemiklerime nüfuz ediyor.

Sözleşmedeki kelimeler tekrarlandıkça dehşet beni tüketiyor.

Cehenneme doğru adım atıyorum ve geri dönüşü yok.

Bunun arkasında her kim varsa beni tuzağ a düşürdü. Buradan asla geri dönememe ihtimalim de var.

Drago'nun buranın beni özgür kılabileceğine dair sözlerini hatırlayarak çenemi yukarı kaldırıyorum.

Zaten cehennemdeydim. Şimdi cenneti tatma zamanım.

Kapılar elektronik olarak açıldığında olduğum yerde donup kalıyorum. "Gel," diye homurdandı gardiyan.

Yürüyemiyoru

m.

Hareket

edemiyorum.

Bir cehennemle diğeri arasında sıkışıp kaldım.

"Bu oyunlara katılmak için son şansın," diyor alçak bir tonda ve bu ihtiyacım olan tekme.

Başka seçeneğim yok. Kızımın bana ihtiyacı var.

Onu ana kapılara kadar takip ederken her şeyi kavramak zor.

Burası normal bir fabrika. Devasa elik makineler. İşçilerin hepsi beyaz önlükler giymiş. Hayaletmişim gibi beni görmezden geliyorlar.

Ve koku. Gerçekten ökmüş. Karnımı guruldatıyor ve gözlerimi kocaman açıyor.

Yozlaşmış. Beş yıldır duymadığım bir kelime. Midemi bulandıran bir kelime. Neredeyse gülmek istiyorum. Bunun olma ihtimali nedir?

"Oyunlardan önce Efendi'yle tanışacak mıyım?" Fısıldıyorum.

Muhafız durdu ve bana doğru döndü; koyu yeşil gözleri

Ben

"Kurallar. Sana s ö y l e n m e d i k ç e konuşmayacaksın. Şimdi yürü. Takip edin.

emirleri." Bir çift kapıya doğru ilerlemeden önce başını sallıyor. Parmak izini giriyor ve ben bunu beynime kaydediyorum.

Tamam, kesinlikle Amerikalı.

Ve eğer herhangi bir noktada kaçacaksam birinin başparmağını kesmem gerekecek.

Onları koridorda takip ederken, sağdaki bir kapıya kadar onun peşinden giderken ıslak boya kokusu burun deliklerimi sızlatıyor.

"Burası," diye homurdanıyor adam ve kapı açılırken çıkan tıkırtıyı duyuyorum.

Kapılardan uzaklaştıkça çikolatanın zengin kokusu kayboluyor, yerini temizlik kimyasallarının keskin, steril kokusu, hafif deri kokusu ve boyanın taze, hafif buruk tınısı alıyor.

İçeri adımımı attığımda arkamdan boğazını temizliyor ve ben de dönüp karşımdaki siyah kar maskeli deve bakıyorum. Kollarını saran dar siyah bir bluz giymiş vücudunu tararken koyu kahverengi gözleri yoğun ve tereddütsüz bir şekilde gözlerime bakıyor.

İşaretler arıyorum. Hangi aileye ait o l d u k l a r ı n a dair bir işaret.

Hiçbir şey yok. Tepeden tırnağa örtülü.

"Bu gece hazırlık gecesi," diyor arkamdan başını sallayarak.

Onun görüş alanını takip ediyorum, saten mor örtüleri olan pelüş bir çift kişilik yatak.

Bir banyo. Ve yatağın üzerinde siyah bir spor çantası. "Hazırlık mı?" Ona dönerek soruyorum.

"Duş al. Temizlen. Uzun bir yolculuk yaptın. Biraz uyu.

Akşam yemeği otuz dakika içinde servis edilecek. Oyunlar gün doğumunda başlayacak." Başımı salladım.

"Peki ben tam olarak neredeyim? Bilirsin, böylece jet lag durumumu çözebilirim." Kirpiklerimi ona fırlatıyorum.

"Pennsylvania'da. Bir çikolata fabrikasında."

Ani ve beklenmedik bir kahkaha attım, yüzüm kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim. Yüksek sesle söyleyince kulağa şaka gibi geliyor."

Gözleri karardı ve sanırım maskenin altındaki sakalını kaşıdı.

"Biz şaka yapmayız."

Ağzımı kapatıyorum. Neden birden sesi daha az Amerikalı gibi çıkmaya başladı? "Tamam. Gün doğarken beni almaya geleceksin. Kaç saat sonra?"

Parlayan saatine bakıyor; kolunu kaldırdığında tabancasını görebiliyorum.

"Yedi saat," diyor kesin bir dille.

Bir esnemeyi ısırarak geri çekiyorum. Beni bayıltan şey her neyse belli ki hâlâ etkisini sürdürüyor.

"Tamam," diyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Çantada ne var?" Onu gösterdim. Yanımda tek bir şey bile getirmeme izin verilmemişti. Sırt çantam gardiyanların elinde olmalı.

"Oyunlar için kıyafetin."

"Kostüm gibi mi?" İnanamayarak başımı salladım. Ne haltlar dönüyor Ne?

Öne çıktı ve üzerimde yükseldi.

"Burada hiçbir şey şaka değil. Sözleşmeyi okudunuz. Sözleşmeyi imzaladın. noktalı çizgi. Artık Decadence'a aitsin."

Ona göz kırpıyorum, sesindeki sertlik tüylerimi diken diken ediyor.

"Özür dilerim," diye isteksizce fısıldıyorum.

"Gerginim." Tamamen yalan söylemiyorum. Bu maçlara çok şey bağlı. Ve tam olarak öyle, büyük bir hasta oyun.

Tamamen kazanmaya niyetli olduğum bir oyun.

Öfkeli bir hışımla kapıyı çarparak kapatıyor, ses odada yankılanıyor ve ağır kilit yerine oturuyor. Ağır ayak sesleri kaybolduğunda yatağın kenarına oturuyorum.

Sadece küçük kızımı geri istiyorum.

Titrek bir nefes vererek çantayı aldım ve baş aşağı çevirdim. "Kıyafet mi?"

Kendi kendime mırıldandım.

Tek gördüğüm bir dizi siyah ve mor deri kayış. Bir bölümü alıp başımı eğerek yukarı kaldırıyorum.

Neredeyse hiç örtünmeyeceğim. Bir sürü altın çember var.

Geri kalanları karıştırıp kancalı iki mor deri kelepçe seçiyorum.

"Bütün bunlara nasıl gireceğim? Talimatlar var mı?" Çantayı tekrar sallayarak mırıldanıyorum.

Harika. Bir iç çamaşırı

bulmacası. İlk sınavım.

En iyisi iki saat önce uyanayım ki bu işi çözebileyim. Şu anda sıcak bir duş ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var.

Savaşın birinci kuralı: Fiziksel olarak hazır olun.

Bölüm 36

DECLAN

Reggie karşımdaki koltuğa otururken, "Hepsi içeride," diyor. "İyi iş. İlk izlenimler?"

Yakasını çekiştiriyor. Biri onu kızdırmış. Bunu vahşi gözlerinden anlayabiliyorum.

Enzo'yla gizemli Rus davetsiz misafirimiz hakkında telefon görüşmeleri yapıyordum ve son iki girişi kaçırmıştım.

"Biri tam bir velet. Yarışmacı iki."

Gözlerimi deviriyorum ve viski sürahisini elime alıyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam, ikinci yarışmacı Tara'ydı. Silah tüccarları ve insan kaçakçılarından oluşan çok zengin bir aileden geliyor.

Dünyanın mutlak pisliği.

"Evcilleştirmek eğlenceli olabilir." Omuz silkip ilk bardağı dolduruyorum.

"Hayır, patron. O sinir bozucu. Babasının parası. Çenesini kapatmıyor. Babam şöyle, babam böyle. Ve seksi bir şekilde değil, 'psikolojik teste ihtiyacı var' şeklinde."

Boston aksanı bu ifadeye gerçekten bir hava katıyor.

"Aksanını bırakabilirsin Reg," diye kıkırdıyorum.

"Karakterime uygun davranıyorum. Bunu mükemmelleştirmek ne kadar zamanımı aldı biliyor musun?"

"Mükemmelleştirdin mi?" Sırıyorum.

"Siktir git." Dublin aksanı parlıyor ve ben kendimi kaybedip kahkahalara boğuluyorum.

"Ah, işte orada."

"Siktir, bu daha iyi hissettiriyor. Benim aksanım Conan'inkinden daha iyi. Bu boku duydun mu?" Boynunu ovuşturuyor ve viskisini almak için eğiliyor.

"İşte Reggie, Conan'ın ağzını açmaması için talimat almasının nedeni de tam olarak bu." Sırıyorum.

Conan ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o İrlanda aksanı onu terk etmiyordu.

"Neden İrlandalı olamıyoruz ki zaten? Kimsenin bizim olduğumuza dair bir fikri yok," diyor Reggie

sorar.

Başlangıçta bu bizi gizlemek, bir bakıma korumak içindi. Biz yeni İmparatorluk.

"Pekala, şimdi, tamamen kendi eğlencem için, Reg. Şimdi bana yarışmacılarımdan biraz daha bahset." Yüzüklerimi bardağıma vuruyorum ve öne doğru oturuyorum.

"Benim favorim Yarışmacı Üç. Farklı bir şekilde arsız."

Büyük bir yudum alırken viski bardağımın şingirtisiyle kulaklarım dikiliyor.

"Farklı mı?"

"Zeki biri. Doğru soruları soruyor. Her şeyi değerlendiriyor ve altı kişinin en sakini. Çokolata fabrikasında olduğumuza bile güldü."

Acaba ilk dikkatimi çeken bu muydu? Zor sınırlar yok.

"Korkusuz mu? Yoksa

aptal mı?" Omuz

silkiyor.

"Onu anlayamıyorum. Yine de kesinlikle büyüleyici," diye fişkırıyor ve yumruklarım sıkılıyor.

"Ah. En iyi itaatkâr türü. Bunu arzulayanlar. Doğal olarak sertler ama yatak odasında kontrolün kendilerinden alınmasını talep ediyorlar."

Sikim zonkluyor.

"Bence iyi bir şans var. Fiziksel olarak mükemmel."

Kıkırdıyorum.

"Sen ve Rowan iyi iş çıkarmaya devam edin. Belki bir yıl kendi oyunlarınıza ev sahipliği yaparsınız."

"Hayalim bu."

Ellerimi kucağımda gevşekçe kavuşturup yaslanırken sandalyemin yıpranmış derisi usulca gıcırıyor.

"Artık hayalin ne olduğunu bilmiyorum," diyorum yanlışlıkla yüksek sesle.

"Rüya görmüyor musun?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan bir iç çekiş
kaçıyor. "Hayır. Kabuslar."

Her seferinde aynı kadının yüzü. Kanlı bıçak. Babamın cesedi. Her şey her gece
bir cehennem döngüsünde birleşiyor.

Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğu gerçeği. Gerçeği asla
öğrenemeyeceğim. Neden bana komplo kurmaya çalıştı? Neden beni İtalya'da
avladı?

O gece benim için olduğu kadar onun için de gerçek miydi?

İç çekerek viski şişesine uzanıyorum, pürüzsüz camı parmaklarıma serin
geliyor.

Acıyı yak. Utanç duygusunu.

O günden beri buz gibi soğudum, babamın ölümüyle hissizleştim.

Enzo'nun olmamı istediği öfkeli mafya babasının her bir parçasıyım.

Günlerimi dikkat dağıtıcı şeylerle dolduruyorum. Ve Decadence oyunları
bunun için mükemmel.

İçgüdülerim onun hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu söylüyor. Muhtemelen
beni alt ettiği için gülüyordur.

Acaba hala beni düşünüyor mu?

Onun benim kabuslarıma girdiği gibi ben de onun
kabuslarına giriyor muyum? "İyi misin patron?"

Parmak eklemlerimi kırıp boynumu geriyorum. Kahretsin, gerginim.

Cömert bir ikinci porsiyon doldurup geri atıyorum ve ayağa

kalkıyorum. "Evet. Biraz dinlenmeye gidiyorum. Yarın büyük gün."

Bölüm 37

CHARLOTTE

Dantel külotu yukarı çekip yumuşak kumaşı tenimde hissediyorum. "Ne oluyor lan?" Tıslıyorum.

Kasıksız tanga.

Deri kayışları tutarak yatağın önündeki boy aynasının önünde duruyorum.

Kıçıma bakmak için dönüyorum.

Çok iyi. Bütün çömelmeler işe yarıyor.

Aleti önümde tutarak oynuyorum, hangi parçanın nereye gireceğini bulmaya çalışıyorum.

Çok küçük görünüyor. Kaşlarımı çatıyorum, altın tokalara bakıyorum.

Bir tarafını çözmeye çalışıyorum ve içine giriyorum. Yukarı çekerken, kalçalarım yapışıyor.

"Tanrım."

Çıkarıp tekrar deniyorum. Yüzüm hayal kırıklığıyla kızarıırken öfkemin cızırdadığını hissedebiliyorum.

İkinci denemede, hala doğru değil.

Bu sefer onu koparıyorum ve duvara fırlatırken bir çığlık atıyorum. Bu daha birinci adım ve şimdiden zayıflığımı gösteriyorum.

Birkaç derin nefes alıp, yürüyorum ve onu alıyorum.

Tamam. Görünüşe göre bacağımın etrafındaki kayışlardan çıkan bir jartiyer var ve jartiyerin halkası sutyenimin kopçasından aşağı sarkan halkaya bağlanmalı.

"Bunu yapabilirim."

Soğukkanlılığımı koruyup konsantre oluyorum ve on dakika sonra içerideyim. Her iki bileğimde siyah deri kelepçeler bile var.

Öldürücü siyah topuklu ayakkabılarımla tamamladıktan sonra şeffaf dudak parlatıcımı sürüyorum ve aynaya bakmadan önce uzun buklelerimi karıştırıyorum.

"Kahretsin." Ağzım açık kaldı.

Hayatımda hiç bu kadar seksi görünmemiş ya da hissetmemiştim. Bunun için bir nedenim de hiç olmamıştı.

Neredeyse boynumda ince bir yaka gibi duran askılar, şeffaf siyah sutyenin üzerinden aşağı iniyor. Belimdeki jartiyer beni sıkıştırıyor.

Döndüğümde kığım mükemmel görünüyor.

Neredeyse dikkatimi oyunlardan uzaklaştırıyor.

Eğer kıyafet buysa, o zaman ben ne halt edeceğim? Ya da bunu bana kim yapacak?

Kaçış düşüncesine ve oyunların kendisine o kadar odaklandım ki, buna daha çok bir savaş olarak baktım. Ama şimdi kendime baktığımda, bu şimdiye kadar en az hazırlıklı olduğum an olabilir.

Banyoya koşuyorum, musluğu çevirirken lavabonun soğuk porseleni nemli ellerimi şok ediyor.

Vlad'ın üzerimdeki ellerini düşündükçe boğazımda safra birikiyor. İlk seferini. Durması için nasıl çılglık attığımı ama bunun her şeyi daha da kötüleştirdiğini.

Sonsuzluk gibi geldi. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi.

Kanım kaynarken o öldürücü his geri geliyor. Bu oyunları kazanmalıyım ki o pisliği öldürebileyim. Bu beni tahrik ediyor. On yıllık acı benim yakıtım.

On sekiz yaşındaydım. Ne kadar savaşırsam, o kadar kötü cezalandırıldım. Yıllarca.

Ve şimdi, uyuşmuş durumdayım. Bu adamlar beni kocamdan daha fazla incitemez.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sakinleştirmek için buzlu suyu yüzüme çarpıyorum. "Buna bir son vereceğim," diye fısıldıyorum, tekrar tekrar.

Jimmy'nin yüzü zihnimde beliriyor ve beni sakinleştiriyor. Kulağımda onun yumuşak övgülerini duyabiliyorum.

Sanki buradaymış gibi.

Dokunuşu, dili, her şeyi bana kafesimin dışında daha fazlası olduğunu hatırlatıyor.

Onunla geçirdiğim o bir gece tüm bakış açımı değiştirdi. Bana umut verdi.

Rızaya saygı duyan erkekler olduğunu kanıtladı. Kadınlarını kırmak yerine onlara tapacak erkekler.

Sadece biraz d a h a hayatta kalmam gerekiyor, belki o zaman iyileşmeme yardımcı olacak birini bulabilirim.

O zamana kadar savaşmaya devam edeceğim.

Bölüm 38

DECLAN

Üçüncü yıllık Çöküş Oyunları nihayet geldi.

Bir yıl için yeni bir itaatkar.

Ve bu dünyadan daha fazla pislik yok edildi.

Her odadaki monitörleri son bir kez kontrol ediyorum. Ses değiştirme sistemini çoktan kontrol ettik.

Her şey hazır ve kadınlar şimdi ilk odaya götürülüyor.

Birinci yarışmacı odaya sokulurken bakışlarımı birinci monitöre kilitliyorum.

Çok gergin. Ellerin önünde titrediğini görebiliyorum.

Minyon bir vücut, uzun kıvılcık saçlar, dolgun dudaklar. Ama korkmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

Kapı çaldığında homurdanıyorum.

"Evet?" Kızgınlıkla seslendim.

Babam gibi konuşmaya başladım.

"Heyecanlı mısın?" Conan dövmeli ellerini birbirine sürterken masama siyah bir şey fırlatıyor.

"Neden?" diye soruyorum. Siyah kar maskesini tutarak soruyorum.

"Teklifimi kabul etmek istersin diye. Buraya gelirken yarışmacılardan birine bir göz attım. Ekranı bakmak isteyebilirsin kardeşim."

Başıyla bilgisayarımı işaret ediyor ve ben de kaşlarımı çatarak maskeyi avucumun içinde sıkıyorum.

Ne zaman kontrol etmeye gitsem, uğraşmam gereken bir şey çıkıyor karşıma.

Kapı içeri doğru sallanıyor ve Reggie'yi ortaya çıkarıyor, hafifçe odun dumanı ve tatlı bir şey kokuyor. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor, ağzım şaşkınlıktan bir karışık açık kalıyor.

"Olamaz," diye mırıldanıyorum.

Görüşüm kaybolmaya başlıyor, ama sisin içinden bile o çiçek dövmelerinin karmaşık detayları seçilebiliyor.

Daha fazlası var. Beş yıl öncesine göre çok daha fazlası. Omzuna doğru.

Saçları. Mor ve siyah bukleler.

Onunla ilgili her anı zihnimi dolduruyor, her birine vanilyalı parfümünün tatlı, kalıcı kokusu eşlik ediyor.

Çökmüş.

Öfkeyle yumruğumu masaya vuruyorum ve kahvem koyu, acı bir su birikintisi halinde yere düşüyor.

"Monitöre bak," diye bağıriyorum ona, beni duymasa da. O mavi gözleri görene kadar inanmayacağım. Beni rahatsız eden gözleri.

Ruhunun derinliklerindeki acıyı gösteren gözleri. Kendinden emin adımlarla odaya giriyor, topuklarının tıkırtısı yankılanıyor ve benim çenem tepki olarak sıkılıyor.

"Kalp krizi geçirmeden önce sakinleş," diyor Conan, sert bir elini omzuma koyarak.

Keskin bir hareketle elini çekiyorum, kalbimin çılgın ritmi kulaklarımda yankılanıyor. Kahretsin, duvarlar üzerime mi geliyor?

Doğrudan monitöre bakarken dünyam duruyor. Sanki damarlarımda yanıyor ve nefes almayı bırakıyorum. "Hayır. Bu olamaz."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Bu iyi bir şey, değil mi? Sonunda onu yakaladık. Bunu neden yaptığını öğrenebilir miyiz? Kim olduğunu?" Conan gergin bir şekilde söylüyor.

Başımı yavaşça sallıyorum, midemde bir çukur oluşuyor.

"Bu lanet olası bir tesadüf değil Con. Bu çok tehlikeli." Bu bizim sonumuz olabilir.

"Finn'i ara. Onu hemen buraya getir," diye emrediyorum Conan'a.

Dikkatimi yarışmacıların çarşaflarını kaldırmaya veriyorum.

"Ebony. Brittany değil," diye alay ediyorum.

Ölçüler uyuyor. "Siktir!"

Kükrüyorum.

Sözlerinden onu duyabiliyorum. Belgeleri tararken kaşlarımı çatıyorum. "Bu çok kötü."

Kendimi masamdan uzaklaştırarak ayağa kalkıyorum ve ellerimi tahtaya dayıyorum.

"Bu sefer benden ne istiyorsun... Ebony?" Bu isim kulağa yanlış geliyor. Başka bir sahte olduğuna bahse girerim.

Parmağımı sıcak ekranın üzerinde gezdiriyorum. Gözleri odanın içinde gezinirken neredeyse gergin görünüyor ama bunu iyi saklıyor.

Benim dışımda. Onu okuyabiliyorum. Vücudunu tanıyorum. Dilimi tüm kıvrımlarında gezdirdim.

"Geliyor."

Yumruklarımı sıkarak, ona acı çektiren kişi olmak istiyorum. Bunu hak ediyorum.

Kendimden geçmeliyim. Sonunda onu avucumun içine aldım, ama içgüdülerim bunun çok kötü olduğunu söylüyor.

Bölüm 39

CHARLOTTE

Şarkı- Afrodizyak, KIRRA47, Desire4u.

Ne. İçinde. Ne. Cehennemde.

Hayatımda gördüğüm onca boktan şey içinde bu en iyisi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup titremeye başlıyorum, soğuk iliklerime kadar işliyor. Burası buz gibi. Nefesim önümde yükseliyor, soğuk havada gözle görülür bir buğu oluşturuyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, önümdeki manzara karşısında bir an için afallıyorum.

Canlı mor duvar, dildo şeklindeki altı devasa çikolata kreasyonuyla süslenmişti.

Yani devasa uzunlukta ve genişlikteydi.

İşleyicim Richard'a dönüyorum - ona bu lakabı takmıştım çünkü tam bir pislikti - ve elindeki siyah kırbacı gördüğümde midem bulanıyor. Görüntü mide bulandırıcı ve hafifçe deri ve ter kokuyor.

"Efendi sana talimatlarını verene kadar başını eğ," diye fısıldıyor.

Keskin bir dönüşle hemen talimatlarını yerine getiriyorum, havada yoğun bir beklenti var.

"Üçüncü geleneksel Çöküş Oyunları'na hoş geldiniz. Sizi burada ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Şimdi, muhtemelen hepiniz ilk görevinizin ne olduğunu merak ediyorsunuzdur."

robotik ses odanın içinde gürlüyor.

Kılık değiştirmiş olsa bile, derin olduğunu söyleyebilirim. Ne zaman çökmüş kelimesini duysam, Jimmy'ye yaptıklarımı düşünerek anında pişmanlık duyuyorum.

"Artık her biriniz Decadence'ın malısınız. Bu bir hayatta kalma oyunu. Sadece kazanan yarışmacı altın bileti alacaktır. Bu bilet sadece sizin değil, sizi bize teslim eden ailenizin de hayatını değiştirecek. Oyunların hepsi m kemm l kazananı bulmak için basit ama etkilidir. Bu acı ve zevkle ilgili, ikisi arasındaki m kemm l dengeyi bulmak coşkulu olabilir. Ama asıl soru şu: Sana verebileceklerimi kaldırabilecek misin? Buna layık mısınız?"

Yanımdaki kızın burnunu çektiğini duyduğuma yemin edebilirim, k     k, neredeyse fark edilmeyen bir ses.

"İlk oyuna geçelim. Önünüzde gördüğünüz gibi bir duvar var ve her birinizin ilgilenmesi gereken kendi çikolata parçası var. Ne kadar derine inebilirsiniz?"

Yutkunuyorum.

Alçak bir kıkırdama havada titreşerek yumruklarımı sıkmana neden oluyor.

"Bu zevk unsuru. Belki de sahip olabileceğiniz en tatlı alet. Bazılarınız için sonuncusu. Ama unutmayın, zevkin olduğu yerde acı da vardır."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Kırba .

"Gardiyanlar performansınız için size on üzerinden bir puan verecek. En düşük puanı alan kadın elenecek. Efendiniz bu tatlı cehennemde size şans diliyor. şimdi, dört ayak üzerine kalk. Ne kadar dayanabileceğini görme zamanı."

Yüzümü buruşturarak önümdeki duvarda asılı duran çikolatadan dildoya bakıyorum.

Bu utanç verici.

Eğitimini aldığım onca şey arasında bu, hakkında hiçbir fikrim olmayan bir şey.

Uyuşmuş parmaklarım buz gibi kalçama vurarak ritim tutarken, seçeneklerimi düşündüm.

Silahsızım, altı muhafız var ve çıkış yolu yok. Her yerde kameralar var, sadece sineye çekmek zorundayım, kelimenin tam anlamıyla ve bir sonraki oyuna ge meliyim.

Böylece  ne çıkan ilk kadın ben oldum, hem alçakgönüllü hem de garip bir şekilde güçlendirici bir pozisyon olan dört ayak üzerine düştüm.

Diğer kızlar da sonuncu olmak istemedikleri için hemen aynı şeyi yapıyorlar. Kim bilir nasıl puanlanıyoruz?
Usta dedi ki, "Ne kadar derine inebiliriz?"

Derin bir nefes alarak, bunun bana zorla yaptırılmadığını, kendime güvenmem ve sınırlarımı zorlamamla ilgili olduğunu fark ediyorum. Zorlama yok. Beni bir duvara çarpmak yok.

Zihnimde İtalya'ya dönerek dünyayı bloke ediyorum. Çikolata şaftının elime değen pürüzsüz dokusu aklıma hemen onu getiriyor.

Dudaklarımı aralayıp çikolatayı ağzıma götürdüğümde, boyutunun da ona benzediğini fark ediyorum.

Ucu ağzımın arkasına çarptığında, öne doğru sarsılıyorum ve boğuluyorum, kırbacın kıcıma sertçe vurduğunu hissediyorum.

Ve diğer tarafta tekrar.

Gözlerimden sıcak yaşlar akıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ama devam ediyorum, gerginliği azaltmak için boğazımı gevşetiyorum.

Bu işkence eğitim tekniklerinden farklı değil. Burnumdan nefes alıyorum ve acıya katlanıyorum.

Derimi parçalasa bile.

Batıyor, yanıyor, ağrıyor. Daha derine indikçe kalbim hızla çarpıyor.

Odanın kaotik gürültüsünden koptuğum için kulaklarımdaki çıldırtıcı çınlamanın ve öğürme refleksimin periyodik, gırtlaktan gelen seslerinin aşırı farkındayım.

Ağzımın sıcaklığı boğazımdan aşağı damlayan çikolatayı eritiyor.

Lanet olsun. Çok lezzetli.

"Aferin kızıma. Bir santim daha atarsan mükemmel puanı alacaksın," diye mırıldanıyor Richard yanımda. Gözlerimi soluma çevirdiğimde, onun başımda durup dikkatle beni izlediğini görüyorum.

Ben yaklaştıkça odadaki gerilim hissedilir hale geliyor ve o son, yoğun tokadı atmadan hemen önce adrenalinin tadı ağzıma doluyor.

Kahretsin, hasta olacağım.

"Şimdi dilinle bütün çikolatayı yala," diye emrediyor.

Geri çekilip boğazımı serbest bıraktığımda rahatlıyorum ve yalamaya başlıyorum. Aslında kıcımın yandığı gerçeğinden uzaklaşıyor.

Çikolata kolayca eriyor. Pürüzsüz, tatlı, hoşgörülü.

Adının "Çöküş" olmasına şaşmamalı. Gerçekten öyle. Acı ve tatlı notaların hoş bir kontrastı, karmaşık ve tatmin edici bir tat yarattı. Neredeyse

Yutkunurken kremsi.

Hava buz gibi bir vahşetle ısırırken şiddetli bir ürperti kollarımı sarıyor.
Meme uçlarım o kadar sert ki yakında dantel kumaşı kesebilirler.

Kıçımın üzerine oturup irkiliyorum, y a n a k l a r ı m d a n keskin, yakıcı bir acı fişkırıyor.

"Tamamen temiz."

Yumuşak, esnek deriyi sırtımda gezdiriyor, dokunuşunun sıcaklığı beni saran buz gibi korkuyla tam bir tezat oluşturuyor, beklenmedik bir sıcaklığa dönüşen bir korku.

Belki de bu işte düşündüğüm kadar kötü değilimdir. Kendi kendime gülümsüyorum ve bekliyorum.

Bölüm 40

DECLAN

Onun tarafından büyülendim ve gözlerimi ondan alamıyorum.

Orada olma düşüncesi ellerimin kontrolsüzce seğirmesine neden oluyor, avuçlarımda soğuk bir ter oluşuyor.

Elimde kırbaç olsaydı, ona neler yapmazdım...

Onu odadan dışarı sürüklemekten kaçınacak kadar kendimi kontrol edebilir miydim?

Sikeyim.

Sonunda yalayıp şekli alaycı ve kışkırtıcıydı. Onun günahkâr lanet ağzı.

Benim için parçalandığında ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayınca, vücudum arzuyla tutuşuyor.

Bardağımı kaldırıyorum, soğuk yoğunlaşma dışarıya yapışıyor ve derinlemesine içiyorum, sıvı ateş boğazımda bir yol yakıyor, içimdeki cehennemi yansıtıyor.

Beş yıl boyunca onun düşüncelerimi tüketmesine

izin verdim. Neden, nasıl, her şey.

Cevaplarımı istiyorum.

Ama aynı zamanda arkama yaslanıp onun acı çekmesini izlemek istiyorum.

Gözleri odayı tararken, otururken yüzünü buruşturduğunda dudaklarım bir sırıtışa dönüşüyor.

"Ah, kalp kırıcı, bu senin için sonun sadece başlangıcı," diye fısıldıyorum.

Düşmanımı değerlendir ve analiz et. Sonraki adımlarım bunlar.
Ve sonunda kabusumla yüz yüze geldiğimde kendimi tutmaya çalışıyorum.

Bölüm 41

CHARLOTTE

"Odanın ortasında bir sıra halinde **diz çökün**. Ellerinizi kalçalarınıza koyun ve başlarınızı eğin. Efendi'den haber bekleyeceğiz," diyor büyük maskeli adam bize.

Kocaman yeşil gözleri var ve bir ara saçlarının bir anlığına görüldüğüne yemin edebilirim, gerçekten koyu bir yeşil.

Sıraya giriyoruz ve ben dizlerimin üzerine çöküp pozisyon alıyorum.

Yutkunurken çikolatanın tadını alabiliyorum. Bu sinir bozucu çünkü gerçekten çok güzel.

Sol tarafımdaki kızın düzensiz nefes alış verişi dışında sessizlik sağır edici.

Panik atak geçirmeden önce sakinleşmesi gerekiyor.

Yanımda, daha önce beni küçümseyerek süzen sarışın kıs kıs gülüyor, platin saçları ışığı yakalıyor. Yüzünde yavaş ve bilmiş bir gülümseme var; sessiz kahkahasının sesi kulaklarımda belli belirsiz yankılanıyor.

"Bu kolaydı. Hoşuma gitti," diye fısıldıyor ve ben irkiliyorum.

"Ne, hoşuna gitmedi mi? Anladığım kadarıyla müstehcen şeylerden hoşlanmıyorsun?" diye devam ediyor ve yumruklarımı sıkıyorum.

"Oh, her neyse. Nasıl olsa bu oyunları ben kazanacağım."

Gözlerimi deviriyorum, inançsızlığımın sessiz bir ifadesi.

Tavandaki hoparlörden manipüle edilmiş bir ses gelirken başımı eğiyorum.

"Bu yıl ne kadar iyi kızlardan oluşan bir grubum var. Size kolay bir başlangıç yaptım, değil mi? Bu neredeyse bir ikramdı."

Kıkırdıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Şimdi, hepiniz sözleşmeleri okuyun. Birinizin gitmesi gerektiğini biliyorsunuz. Decadence'taki zamanınız ne yazık ki sona erdi."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Umarım yeterince şey yapmışımdır. Vlad'ı ve bana yaptıklarını düşünmemeye çalışıyorum. Ama bu öfke işe yarayabilir.

"Yarışmacı üç. Lütfen ayağa kalkın."

Kendimi dik tutmaya çalışırken bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor, başım öne eğiliyor, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Tebrikler. İkinci odaya girmeyi başardınız. Lütfen adamlarımın size kapıya kadar eşlik etmesine izin verin."

Başımı sallıyorum, yanımda duran adamın pazumu şaşırtıcı derecede sıkıca kavradığını hissediyorum.

"Efendi'ye ne diyorsun?" diye homurdanıyor nefesinin altından. Boston.

Aksan bu. Sanırım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum neredeyse.

"Teşekkür ederim, ne?" diyor yukarıdan gelen ses.

Nefesimi bırakıyorum.

"Teşekkür ederim,
efendim." "İyi işti."

Ön taraftaki kapıya kadar bana eşlik ediyor. Pantolonunun zincirindeki anahtarları alıp kapıyı açıyor. Tamam, korumamda anahtar var. Onlara ve başparmağına ihtiyacım olacak.

"Üçüncü masayı bul ve otur," diye emrediyor.

Bunu düşününce irkiliyorum. Kıçım çok acıyor, gerçekten oturmak istemiyorum.

Kapı arkamdan çarparak kapanırken başımı kaldırıp kameraya bakıyorum.

Gözlerim kocaman oldu. Neredeyse çocukken gözetleme yaparken yakalanmak gibi.

Masaya doğru koştum ve bir sandalye çektim.

Üç eşya var.

Düğmeleri olan, neredeyse U şeklinde mor bir oyuncak cihaz. Keskin, sivri bir bıçak ve bir çizim. İç içe geçmiş D'ler, fabrikaya vardığımda ham demir kapıların üzerindeki tasarımın aynısı.

Parmağımı beyaz, ahşap masaya vuruyorum, bıçağı elime alırken farklı senaryolar oynuyorum.

Gardiyan beni değerlendiriyor, gözlerini nötr tutuyor. Acaba ne düşünüyor?

Gardiyanın boğazını kesip kaabilirim. Ama bunun bana ya da Isabella'ya bir faydası olmaz. Kapı tekrar açıldığında yumruklarımı sıkıyorum. Bu sefer üç kız daha kapıdan içeri itiliyor.

Biri neredeyse titreyen bacaklarının üzerine düşüyordu.

"ek ellerini üzerimden," diye tıslıyor sinir bozucu sarışın kız.

Gözlerimi deviriyorum.

Kaybettiğini görmek için sabırsızlanıyorum. şımarık velet.

Sessizce masalarına doğru ilerliyorlar. Kızıl saçlı, gergin kız bana bakıyor ve gözleri doluyor.

"Sorun yok," diyorum ona.

Öyle olup olmadığına dair en ufak bir fikrim olmamasına rağmen.

Kapı kapandığında sadece dört muhafız içeri giriyor, yani ikisi ilk kaybeden yarışmacının yanında. Kapıya kaşlarımı atıyorum.

Onlar olamaz-

Önümdeki odadan gelen bir silah sesi sessizliği yırtarak kulaklarımı ınlatıyor.

Yanımdaki kız histerik bir ağlama krizine giriyor, hıçkırıkları etrafımızda yankılanıyor; bu dikkat dağıtıcı. Gözlerimi gardıma sabitleyip bıağımın kabzasını daha sıkı sıkıyorum.

Bir irkilme bile yok. Duygusuz.

Psikotik.

Vücudumdaki her tüy ayağa kalkıyor. Bu gerçekten bir hayatta kalma oyunu.

Bir parçam bunun korku uyandırmak için saçmalık olduğuna inanıyordu. Yine de, o silah sesi durumun böyle olmadığını doğruladı.

Bu her şeyi değiştirir.

Kaybedemem. Efendi'ye ulaşmadan ölmeme imk n yok.

Bölüm 42

DECLAN

Yüzündeki şok maskesi, y a k a l a y ı p duvarıma asmak istediğim paha biçilmez bir tablo.

Korku.

Bunun bir şaka olmadığını şimdi anlıyor. Bir çelik parıltısı gözüne çarpıyor ve bakışları soğuk, ölümcül bıçağa kayıyor.

Her şeyi değerlendiriyor. Tıpkı eğitildiğini düşündüğüm gibi.

Tüm kızlar masalarına oturduktan sonra mikrofonu önüme kaydırıyorum ve kırmızı düğmeye basıyorum.

"İkinci oyuna hoş geldiniz."

Parmaklarımdaki halkaları döndürüyorum ve ona odaklanıyorum. Doğrudan onunla konuşuyorum, sonraki kelimelerimin dikkatle seçildiğinden emin oluyorum.

"Bu oyun önemli. Burada resmen Decadence'ın malı haline geliyorsunuz. Hem hayatta hem de ölümden ruhun bana ve sadece bana, Efendine ait olacak şekilde işaretlenecek. Acın sayesinde yeni bir başlangıç olacak."

Nefes alışını izleyerek duraklıyorum. Yavaşça odanın köşesindeki kameraya bakıyor ve sanki ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Sanki o da benim ruhumu bedenimden çalıyormuş gibi, içime ürpertici bir boşluk yayılıyor.

Başımı sallayarak zihnimdeki sisi temizlemeye çalışıyorum, puro dumanının kalıcı kokusu hala burun deliklerimde. Beni etkilemesine izin veremem.

Ağzımı tekrar mikrofona götürerek devam ediyorum.

"Ama unutmayalım, acı verirken aynı zamanda zevk de veriyorum. Ama henüz hiçbiriniz bunu tam anlamıyla hak etmiyorsunuz. Sanırım hepiniz masanın üzerindeki oyuncakları fark etmişsinizdir. Kurallar basit, iyi dinleyin. Önce oyuncacı kendinize sokacak ve çalıştıracaksınız. Daha sonra önünüzdeki çizimi ezberlemeniz için size 60 saniye verilecek. Gardiyanınız gözlerinizi bağlayacak ve bıçağı size verecek. Daha sonra tasarımı kalçanıza kazımak için beş dakikanız olacak."

Sessiz odayı dolduran keskin nefes alış verişlerini duyuyorum.

Onlara ne kadar büyük ya da küçük, ne kadar derin, gerçekçi bir şekilde söylemedim; eğer akıllılarsa, çok fazla acıtmasına gerek yok.

Ancak klitorislerini emen oyuncacı yanı sıra, doğru kadın için keyifli bir deneyim sağlamalıdır.

Benim gerçek kazananım koltuğunda kıvranan, boşalmak için yalvaran kadın olurdu.

Daha fazlası için yalvaracak.

Ben de kalçasındaki kanı yalayıp onu öper, kendi tadına bakmasına izin verirdim.

Onu, kalp kırıklığımı, kan damladığını ve sikim için yanıp tutuştuğunu hayal ederken sikim pantolonuma yapışıyor.

Decadence'ta başarılı olmak ve Inferno'ya girmeye layık olmak için korkusuz ama güven dolu olmak gerekir.

Onlarla ilgilenebileceğime güvenmeliler.

Eğer oyunlara güvenebilirlerse, gerçek, anlık korku altında gelişebilirlerse, o zaman kadınımı bulmuşum demektir. İtaatkârım olması için anlaşma teklif edeceğim birini.

Avucumu göğsümdeki donuk ağrının üzerine sürterek ekrandaki kadına bakıyorum.

Korkarım o kadını beş yıl önce bulmuştum.

"Hepinizi yakından izliyor olacağım. Son bir kural var: Hiçbir koşulda orgazm olmanıza izin verilmiyor."

Hepsi kaşlarını çatıyor ama Ebony, hayır, o kaşlarını çatıyor. Sanırım boşalmak istemenin mümkün olduğuna bile inanmıyor.

Kıkırdıyorum, oyuncacının kumandasını alıyorum.

"Oyuncaklarınızın yoğunluğundan gardiyanlar sorumlu. Sınırı aşarsanız, oyundan çıkarsınız. Tasarım çalışmanız yüksek bir standartta tamamlanır tamamlanmaz oyuncacı çıkarabilirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Ebony hariç hepsi başını sallıyor. O oyuncağa bakmakla meşgul. O güzel yüzündeki şaşkınlık mı?

Ellerimi birbirine vurarak sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Daha önce hiç kullanmadın mı, güzelim?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Tanrım, kendi ellerimin altında acı çektiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdilik, oyuncağının kontrolünü ele alacağım. İstersem herhangi bir oyunu ele geçirme gücüne sahibim. Şimdiye kadar hiç yapmadım.

Kulaklığı gruba doğru bastırarak boğazımı temizliyorum.

"Reggie, bunu ben yöneteceğim."

Uzaktan kumanda sıkıca elimdeyken, sıkım fermuarıma doğru seğiriyor.

"Oyuncağı nasıl kullanacağı konusunda ona biraz rehberlik et, kafası karışmış gibi görünüyor." Ben daha düşünmeye başlamadan kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

Oh, birlikte ne kadar eğlenebilirdik.

Bölüm 43

CHARLOTTE

Şarkı- RÜYALAR, SKUM, MEISYM.

Drago'nun sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Zevkle başa çıkabilir misin?

Oyuncağı elime aldığımda, gardiyanın kayganlaştırıcıyı ekleme sırasının bana gelmesini beklerken vücudum titriyor.

Richard yanıma geldiğinde, berrak sıvıyı eklerken onu tutuyorum.

Eğiliyor, kolonyasının kokusu duyularımı dolduruyor ve bedenim anında geriliyor. Gözlerinde kehribar rengi lekeler mi var?

"Büyük ucu içine girecek, diğer ucu emici, onu klitorisinin üzerine koy" diye fısıldıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Neden bana yardım ediyor ki?

Ve aksanı, görünüşe göre... şimdi daha az mı? Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum.

Sinir ve utanç beni sarsıyor. Bacaklarımı açıp külotumu çekerken, işleyicim hızla başını çeviriyor.

Titreyen ellerimle oyuncağı açmaya devam ediyorum ve soğuk nesnenin içeri kaydığını hissettiğimde istemsizce dudaklarımdan bir nefes çıkıyor.

Vücudumda dönüp duran duygularla savaşmayı bırakıyorum.

Bu bir oyun. Bu gerçek değil. Sona giden bir yol. Tıpkı hayatımdaki her şey gibi.

Burnumdan nefes vererek tamamen yerleştiriyorum ve içimde olmasına alışarak rahatlıyorum. Bu adımı tamamladıktan sonra, dikkatlice

Klitorisimi emiyor.

Henüz hiçbir şey hissetmiyorum, ne bir karıncalanma, ne bir titreşim, hiçbir şey.

Koltuğumda kıpırdanıp rahat etmeye çalışırken, yanaklarımdaki ani bir acı beni irkiltiyor.

Sert bir tahta koltuk ve şaplaklanmış bir kık başlı başına bir sınav. Bir hışımla resmi elime aldım ve inceledim. Çok kolay.

Çizgide birleşen iki D ve birkaç girdap.

Benim dövmelemlerim çok daha karmaşık. Kâğıdı tekrar yerine koyup göz bağımlı takıyorum ve görüşüm kararmadan önce bıçağı elime alıyorum.

"Gözlerini bağlamamı ve bıçağı sana vermemi beklemen gerekiyordu," diye homurdanıyor alçak bir ses kulağımda.

Kaskatı

kesiliyorum.

Kahretsin. "Özür dilerim."

Homurdanıyor ve midem bulanıyor. Her savaşta olduğu gibi, müttefiklere ihtiyaç duyarsınız.

Richard benden nefret ediyor gibi görünmüyor, aslında bana yardım ediyor.

Beklerken, sol işaret parmağımla sağ uyluğuma, derimdeki dövmenin şeklini alıştırıyorum.

Ne kadar büyük olduğunu belirtmemişler. Bir inç yeterli olmalı.

Büyük ihtimalle bu gardiyanların sikleriyle aynı büyüklükte.

Birkaç dakika geçti ve adamımın önümde boğazını temizlediğini ve ardından ağır ayak seslerini duydum.

Keşke yanımdaki kız hiperventilasyonunu kesse. Etrafımı değerlendirmek istiyorum, onun nefes nefese kalışını dinlemek değil.

"Yapamam," diye inliyor.

"Ben başlayabilir miyim?" Korumamın duyabileceğı

kadar yüksek sesle söylüyorum. "Hayır,

bekleyeceğiz," diye homurdanıyor.

"Yapabilirsin," diyor gardiyanı ona nefesinin altında ve o da

Hıçkırığa hıçkırığa.

"Kanı sevmiyorum. Bayılacağım," diye sızlanıyor ve ben de onu sıkıca kavırıyorum.

bıçağımla sapı.

Bu işin bitmesini istiyorum.

"Bıçak yeterince keskin, çok kötü hissetmeyeceksin. Ayrıca gözlerin bağlı, görmeyeceksin," diyorum sesimdeki kızgınlığı gizlemeye çalışarak.

"Ama çirkin görünürse sosyal medyada asla yayınlayamam.

Çok fazla takipçi kaybederim."

Boğuluyorum, boğazımı tıkayan bir öksürük nefesimi kesiyor.

Ciddi mi bu kız?

"Mezardan nasıl paylaşım yapmayı planlıyorsun?"
Soğukkanlılıkla söylüyorum. Muhafızım kıkırdıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Finalde karşısına çıkmak istediğim kız o. Eğer onu oraya getirebilirim, bu kolay bir galibiyet olacak.

"Küçük yap," diye fısıldıyorum.

Oda tekrar sessizliğe gömülüyor ve ben sakinleşmek için nefesimi düzene sokuyorum.

"Beş dakikanız var. Şu andan itibaren," diye emrediyor çarpık ses.

Oyuncağım canlandığında yerimde zıplıyorum. Düşük titreşimler beni koltuğumda acı içinde kıvrandırıyor. Görme eksikliğimin her şeyi daha da arttırdığına yemin edebilirim.

"Oh, kahretsin." Klitorisimdeki emme kısmı devreye girdiğinde neredeyse koltuğumdan fırlayacaktım.

Vücudumun her yerini ısıttığını hissedebiliyorum.

İçimdeki her şey hızla kabarıken ellerim titriyor. Richard bana "Kuralları unutma," diyor ve sanki buzlu bir kova

Üzerime su döküldü.

Gelemiyorum.

Ama nasıl durabilirim ki?

Kalçalarımı sıktıkça zevk yoğunlaşıyor, daha derin, daha elektriksel bir akım içimde dalgalanıyor.

Ciğerlerim yanana kadar çığlık atmak ve saçlarımı tutam tutam yolmak istiyorum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tek gördüğüm Jimmy. Zevk artıyor, bu duygunun üzerime çöktüğünü ilk kez hissediyorum.

Başımı sallayarak bıçağın ucunu uyluğuma saplıyorum. Acı beni diğer her şeyden uzaklaştırıyor.

Acıya uyum sağladığımda sıcak, bulanık bir his beni sarıyor.

Kukum oyuncağın etrafında zonklarken bile, kalçamda ilk çizgimi yapıyorum.

Dikkatlice. Nazikçe. Ama gerçekten hissedecek kadar derine.

Bir taraftan bitirip bıçağı çıkardığımda bir inilti çıkarıyorum ve yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor.

Her şey daha yoğun. Vücudum serbest bırakılmak için yalvarırken neredeyse dayanılmaz.

Hızlıca ikinci taraf üzerinde çalışmaya başlıyorum ve ortadaki düz çizgiyi bitiriyorum. Bıçağın üzerindeki baskıyı hafifleterek girdap detaylarını ekliyorum

harflerin içinde.

"Benden bu kadar," diye soluk soluğa söylüyorum.

Bunu yaparken, tekrar ortaya çıkıyor. Bıçağımı kenara fırlatıp ellerimi masanın kenarına koyuyorum ve dişlerimi sıkarak sıkıyorum.

Kanın kulaklarımda uğuldadığını duyabiliyorum. Sanki içime milyonlarca elektrik enjekte ediliyor.

Her şeyi hissedebiliyorum.

Ayaklarımın yere her vuruşunda, güçlü zevk dalgasını kontrol etmek için savaşıyorum. Yaramdaki acı o kadar hafif ki neredeyse hiç yok. Sadece yüzeyin altında donuk bir zonklama. Zevk, güçlü ve tüketen, içimde bir ateşi tutuşturarak beni süpürüyor.

Gözlerimi sıkarak kapattığımda, göz kapaklarımdaki karanlıkta renkli havai fişeklerin patladığını görüyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Ve tam orgazmın eşiğinde kesiliyor.

Bitkin bir halde başımı ahşap masanın üzerine bırakıyorum, sert damarlar derimi çizerken vücudumda bir karıncalanma patlak veriyor.

Kendimi güçsüz ve patlamak üzere hissediyorum.

"Otur. Gözbağını çıkar." Kulaklarımdaki çınlamadan onu duyuyorum ve isteksizce bedenimi yukarı çekiyorum.

Gözbağı çıkarıldığında parlak ışıklar gözlerime çarptığında gözlerimi kısarak tek gözümle yaptığım işe bakıyorum.

Kan, kıpkırmızı bir akıntı halinde uyluğumdan aşağı damlıyor. Parmağımı yalıyorum, kanı silerken bakırımsı tadı alıyorum.

"Fena değil," diye kendimi övüyorum.

Temiz çizgiler. Girdaplar en iyi çalışmam değil, ama bu koşullar altında birinin nasıl performans gösterebileceğini görmek isterdim.

Çılgınlık odayı yırtarken duraklıyorum ve soluma bakıyorum.

Panik kızın beti benzi atmış, kalçasında yarattığı dağınıklığa bakıyor. "Daha bitirmedin," diyor gardiyan kızgınlıkla.

Ellerini önünde sımsıkı kenetlemiş, yüksek bir figür olan gardiyan kızın üzerine abanıyor ve boğazımda gergin bir yumru oluştuğunu hissediyorum.

"Bunu daha fazla yapamam. Lütfen. Daha fazla yapmayın. İğrenç görünüyor ve çok acıtıyor."

Dikkat çekmeden eğilip bakıyorum. Allah kahretsin.

Sadece dağınık çizgiler var ve derin de kesmiş.

Hıçkırıklara boğuluyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Kan. Durdur şunu," diye feryat ediyor çılgınca.

Gardiyanın gözlerindeki kızgınlığı görebiliyorum. Bana bakıyor, ben de başka tarafa bakıyorum.

Derisindeki kanı çılgınca siliyor, ellerinden damlamasını izlerken daha büyük bir karmaşa yaratıyor.

Çok derin. Çok dağınık. Başımı sallıyorum.

"Yarışmacı dört, oyunlardaki zamanınız sona erdi ve kaderiniz mühürlendi. Lütfen odadan çıkarken korumanızı takip edin," diyor robotik ses ve diğer kızlar nefes nefese kalıyor.

Korkmuyorum. Sadece izliyorum.

Ben daha çok onun başaramamasına kızdım. Diğer üç kız ondan daha sert.

Ve bu oyunlar kolay değil. Benim zayıflığım zevk, diğerleri içinse acı.

Sonraki odalara bağlı olarak, mahvolabilirim.

Gardiyan gözbağını tekrar takıyor ve kapıdan ilk odaya geri götürülürken başka tarafa bakıyorum.

Zekice, onları buz odasında öldürmek.

Silah sesinin duyulması uzun sürmedi. Bu odadaki korkuyu hissedebilirsiniz. Bu hissedilebilir.

"Tebrikler. Lütfen oturun. Doktorumuz şimdi sizi iyileştirecek. Lütfen bir sonraki oyundan önce hafif içeceklerin tadını çıkarın. Enerjiye ihtiyacınız olacak."

Gardiyan geri döndüğünde midemi soğuk bir korku kaplıyor, şişelerin şingirtisi ve protein bar ambalajlarının hisirtisi sessizlikte yankılanıyor.

Bu yeni gardiyan benimkinden daha kısa olmasına rağmen güçlü bir yapıya sahip. Siyah üniforması ve maskesi heybetli duruşuna katkıda bulunuyor. Kaslı vücudu uzun kollu siyah tişörtün içini dolduruyor, tişört sıkıca yapışarak kaslarının belirginliğini ortaya çıkarıyor.

Barı elime aldığımda ona bakıyorum, yüzünde kayıtsızlık maskesi var.

Benzersiz soluk gri gözleri uzak, neredeyse boş bir bakışa sahipti ve içinde ne olduğunu pek göstermiyordu. Bu tedirginliği daha önce de hissetmiştim.

"Zehirli olmadığını nereden bileceğim?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Gözlerini deviriyor, eğilirken vücut dili değişiyor, göğsünde alçak bir kıkırdama gürlüyor.

"Uyuşturucu kullanmak senin için basit bir kaçış olurdu." Konuşurken bir parça İrlandalı olduğuna yemin edebilirim. Sanki Amerikan aksanının altında saklıyormuş gibi.

Elinde sterilizatör sıvısı ve bir bezle bana dönmeden önce kalan şişeleri ve atıştırmalıkları dağıtıyor. Zihnim koşuşturuyor - İrlandaca mı duydum?

Bu gözleri tanıyor muyum? Yoksa bu oyunlar kafamı mı karıştırıyor?
Jimmy hakkında bu kadar düşünmek bana oyun oynuyor olabilir.

"Biraz acıtabilir." Omuz silkip sandalyemi geri iterken ses tonundaki tehdidi duyabiliyorum.

İrlandalı tınısı artık orada değil.

"Devam et," diyorum ona, sesimi nötr tutarak. Ben bir tıslama sesi çıkarırken güldüğüne yemin edebilirim.

"Sana söylemiştim."

Yüzümü düz tutuyorum. İrkilmiyorum, sadece oturuyorum ve yapması gerekeni yapmasına izin veriyorum.

"Güzel kesimler. Çok hassas."

Suyumu kaptığım gibi tüm şişeyi tek seferde içiyorum.

Sanırım üç oda daha kaldı.

Ya da oyunun sonuna bir oda daha yaklaştım.

Bölüm 44

DECLAN

Finn'in Ebony ile ilgilenmesini izlemek kanımı kaynatıyor.

Kanı siliyor ve onu gülümseten bir şey söylüyor. O gülümseme içime bir tekme gibi iniyor.

Masamın üzerindeki kar maskesine bakıyorum. Benimle alay ediyor. Fark edilmeden içeri girebilirim.

Acaba aynı şekilde mi kokuyor? Yoksa parfümünü mü değiştirdi?

Finn odadan çıkar çıkmaz ekrana tıklıyorum, bir sonraki oda için hazırım.

Büyülendim.

Bir dakika içinde kapımı açıyor ve maskesini çıkarıp parmaklarıyla saçlarını karıştırıyor.

"Endişeliyim," diye ağzından geçiriyor, kendine bir viski doldururken. "Neden?" Onu değerlendirmek için sandalyemi döndürüyorum. Sarsılmıştı.

Geri devirdi ve bir tane daha doldurdu. Onun gelişi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Şimdiye kadar sessiz kalmıştı.

"O tehlikeli, Declan." Başımı salladım.

"Bunu anlamıştık. Ama son oyunda mücadele ettiğini gördüm."

Onun üzerinde kullandığım kumandayı hızla alıp çekmeceme atıyorum. "O tür bir tehlike değil. Şiddet g i b i . Duygu eksikliği ve

Acıya tepki. Muhtemelen kendi hayatını tamamen hiçe sayıyor. O kırılmış, kardeşim."

Ovaladığımda göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

Beş yıl önce de benzer bir değerlendirme yapmıştım ama onu hayata döndürmüştüm. O oradaydı, acının altında saklanıyordu.

"Ne diyorsun sen?" Bastırıyorum.

Ellerini birbirine vuruyor.

"Birinin içindeki o ışık söndüğünde, muhtemelen çaresizlik içinde, her şeyi yaparlar. Herkesi öldürürler. Sebeplerini bilmiyoruz."

Parmaklarımın masanın üzerindeki ritmik tık tık tıkları, onun sözlerini düşünmemi noktıyor.

"O kazanana kadar cevap alamayacağız. Artık onun sahibi biziz, bunu unutmayın."

Finn başını sallar.

"Sence sorgulama ürkmeyen, kendini kesmeyen biri üzerinde işe yarar mı?"

Gözlerimi tekrar ekrana çevirip onun "tatlı al" odasına girişini izliyorum.

"Onun zayıf noktasını bulacağım."

Bakışlarımı takip ediyor ve eğiliyor.

"Seninkini bulduğu gibi, hmm?" İzlerken dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. onu.

"Büyüleyici biri. Çalışmaya ihtiyacı var, gerçekten," diye fısıldıyor Finn. onu uzaklaştırdı.

"Oraya geri dön ve onu izle."

Başını sallar ve maskeyi kafasının üzerinden kaydırır.

"Yani. Son oyunda muhafızları bıçaklayabilirdi ama yapmadı. Tehlikeli. Sana söylüyorum, bir oyun planı var." Başının yan tarafına vuruyor.

Onun içgüdülerine güveniyorum.

Ama ben de kendiminkine güveniyorum.

Beni tekrar yenmesine izin vermeyeceğim.

Ondan daha çok biz varız. Eğer bir şey varsa, bu bana onun bir planı olduğunu ve bunu mahvetmeyeceğini gösteriyor. Gözlerindeki kararlılığı görüyorum.

Kazanmaya niyetli olduğum bir savaşa başlıyoruz.

Bölüm 45

CHARLOTTE

Şarkı- Şeker, Uyku Simgesi.

Bir sonraki odaya adım attığımda, her çocuğun rüyası gibiydi.

Havayı tatlı şeker kokusu kaplıyor. Derin bir nefes ciğerlerimi çeşitli ikramların şekerli kokusuyla dolduruyor.

Kurallara aldırmadan yukarı bakıyorum ve midem gurulduyor. Bu duvarın her bir santimi şekerle süslenmiş. Sanki bir gökkuşağı buraya kusmuş gibi. Pembeler, kırmızılar, morlar. İnanılmaz derecede uzun ve doğal olmayan şekerli bir parıltıyla parıldayan altı metrelik bir lolipop önümde yükseliyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Aşağı baktığımda, yumuşak, pembe, kuma benzer şeker bulutları etrafımı sarıyor.

Ayaklar.

Vay canına.

Ama en sola baktığımda, durumun keskin gerçekliği yüzüme çarpıyor tüm gücüyle.

Masanın üzeri dildolar ve adını bilmediğim diğer gizemli aletlerle kaplı.

Odanın ortasına götürülüyoruz, sessizlik ayak seslerimizi güçlendiriyor. Sadece dördümüz kaldık. Şirret sarışına bir bakış attığımda bana kaşlarını çatıyor.

Eminim gerçeklik duygusu yoktur. Muhtemelen her şey ona gümüş tepside sunulmuştur.

Ona göre bu bir oyun. Hayatta kalmak için değil çünkü kaybedebileceğine inanmıyor.

Sessizce duruyoruz, tek ses kalbimin her saniye kaburgalarımın vuran çılgınca gümbürtüsü.

Ta ki artık tanıdık gelen robotik ses hoparlörden yükselene kadar.

Omurgamı dikleştiriyorum, omuzlarımdaki gerginlik azalıyor ve sonra yavaşça başımı eğiyorum, saçlarım göğsüme sürtünüyor.

"Rüyalar odasına hoş geldiniz. İlk iki oyunu tamamladığınız için küçük bir ödül."

Titrek bir nefes alıyorum.

Bu bir ödül değil. Yine de bir sınav olacak.

"Burada meydan okuma yok." İlginç.

"Eminim şeker dizisini görmüşsünüzdür ama bazılarınız diğer lezzetlerden oluşan masayı da fark etmiş olmalı. Silahınızı akıllıca seçin. Bir sonraki oyun için ona ihtiyacınız olacak. Seçiminizi yaptıktan sonra, kendinizi şımartmak için on beş dakikanız var. Her şey yenilebilir. Afiyet olsun."

Ses kesilir ve sarışın kız masaya doğru koşar. Diğer kızlar da onu takip ediyor.

Richard'a bakıyorum. Gözlerinin hızlı bir hareketiyle bana sessiz bir "git" komutu veriyor.

"Bu çok büyük!" diyor kızıl saçlı kız dehşet içinde, devasa bir dildoyu gururla havaya kaldıran sarışına, boktan bir sırtışla.

"Ben amatör değilim," diye karşılık veriyor ve koyu sarı gözleriyle bana dik dik bakıyor.

"Umarım bir sonraki oyun anal içerir," diye fısıldıyorum kendi kendime; bununla kışını ikiye bölecek.

Diğer iki kız birbirlerine ihtiyatla bakıyor ve 'silahlarını' seçiyorlar.

Onlar yoldan çekilirken ben de masanın önünde duruyorum.

Tamam, neden hepsi biraz korkutucu görünüyor?

Ortada gözüme çarpan siyah bir tane var. Üstünde bir kanca şekli var; ben de onu elime alıyorum. Tek bir düğmesi var, ona basıyorum ve arkamda sohbet eden kızları durdurarak vızıldıyor.

"Bununla ilgili talimatlara ihtiyacın var mı?"

Sarışın kızın gıcırtılı sesiyle oyuncağı sıkıyorum ve elim titriyor.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Adın ne senin?" diye soruyorum. Bu sinir bozucu sese bir isim bulmalıyım.

"Tara."

Ben de ona benimkini teklif

etmiyorum. "Tara, ne?"

"Hain. Neden?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Onları hiç duymamıştım ama bu bana onun üst sınıf yaşamı hakkında bir fikir veriyor.

"Seninki ne o zaman?" Elini kalçasına götürüyor.

Onu görmezden gelip telefonu kapatıyorum, ama düğmeye tekrar bastığımda daha sert titreşiyor. Ve tekrar. Dördüncüsünden sonra duruyor.

Utanç yanaklarımı ısıtırken masadan uzaklaşıyorum. Diğer iki kız şimdi duvardaki şekerleri koparıyor.

"Gerçekten o kadar şeker yememeliler. Böyle devam ederlerse bunlardan şişecekler." Tara pembe sütyeninin üzerindeki deri kayışları çekiyor.

"Ne yedikleri neden bu kadar önemli? Hem de şimdi? Mezarda bir önemi kalmayacak," diyorum soğukkanlılıkla.

Omuz silkiyor ve ben de ondan uzaklaşıp jöleli şekerlerle kaplı arka duvara yöneliyorum. Bir tane koparıp ağzıma atıyorum.

Eğer burada öleceksem, istediğimi yerim.

Kahretsin, bu harika.

Tanrım, şekere ihtiyacım vardı. Bir tane daha aldım, bu sefer kırmızı ve yeşil sakızlı solucan.

Tam son ısırığı alırken, muhafızların mor çiçeklerle süslü ahşap kapının önünde sıraya girdiklerini fark ediyorum.

Kapı Richard tarafından açılırken derin bir ses "Şimdi üçüncü oyunun başlama zamanı," diyor.

Tara elinde gururla tuttuğu kocaman yapay penisiyle kendinden emin adımlarla ilerliyor. Onun ve arkamda kalan iki kızın arkasında sıraya giriyorum.

Cihazıma bakıyorum ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Bunu yapabilirim.

Olsa olsa Tara'yı yenmek ve yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmek için.

Bölüm 46

DECLAN

Ebony'nin mırıldandığı küfrü yakaladığımda göğsümde içten bir kahkaha gümbürdüyor.

Anal.

Sikeyim. Bu mükemmel olurdu.

Kızlar krem odasına götürülürken ağzımda sinsî bir gülümseme beliriyor -Duvarlar yumuşak ve steril bir renge boyanmış. Ama bundan sonra olacıklarda nötr bir şey yok. Buradaki oyun renklerle ilgili değil. Kontrolle ilgili. Son direnç katmanını kırmak ve çatlamasını izlemek hakkında.

Abanoz odadaki en iyi silahı elinde tutuyor ve bunun farkında bile değil.

Dış

Ucundaki kavis bir kadını içten parçalamak için tasarlanmıştır. Ama sadece arı.

doğru kullanacak kadar uzun süre bırakırsa.

Bu onun sorunu. Her

zaman hesap yapıyor.

Her zaman kafasının içinde kilitli, kimsenin sunmadığı bir kaçış planlıyor.

Ama şu anda yüzündeki ifade... kafasını karıştıran o ifade keskin özellikler...

Bu çok güzel.

Farkına varması için sabırsızlanıyorum.

Yatağa doğru yönlendirilirken omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. Odada eşit aralıklarla dizilmiş, her biri yıpranmış deri bağlarla tutturulmuş dört tane yatak var,

kullanımdan dolayı sertleşmiş. Ağır zincirler yatak başlıklarından çelik yakalara kadar uzanmakta ve yumuşak boğazları sarmak için beklemektedir.

Öne doğru sarsılırlarsa, yükselmeye çalışırlar;

boğulurlar. Bu kadar basit.

Teslim ol ya da boğul.

Gardiyanlar onları bağlamayı bitirdikten sonra, karıştırma sırası bende.

pot.

Boğazımı temizledim, hoparlör düğmesine bastım ve sesimin kaymasına izin verdim.

Bir bıçağın üzerine sıkıca çekilmiş ipek gibi odanın her tarafına yayıldı.

"Üçüncü odaya hoş geldiniz hanımlar. Buraya Krem Odası deniyor. Ama duvarları yumuşak olduğu için değil."

Ebony'nin sağ bacağı seğiriyor. Kıpırdamamaya çalışıyor, k a l ç a l a r ı n ı sanki onu bir arada tutan tek şey onlarmış gibi sıkıyor.

"Bu oda aslında sana biraz rahatlama sağlayabilir." Elinde

saçma sapan büyüklükte bir dildo olan Tara sırtıyor.

Hiçbir fikri yok.

Burada neyin tehlikede olduğuna dair

hiçbir fikri yok. Ama benim kızımın var.

O hala. Odaklanmış. Hazır.

Bu yüzden bu kadar iyi davranıyor. Çünkü

başarısızlığın bedelini anlıyor.

Ve farkında olsun ya da olmasın, o zaten benim.

"Seni bu ıstıraptan kurtaracağım," diye devam ediyorum, gözlerim ekrana kilitlenmiş. "Oyun basit. Benim için yağmur yağdıracaksın. Oyuncağını, parmaklarını... neye ihtiyacın varsa onu kullanacaksın. Bir sonraki odaya geçmenin tek yolu zihnini özgür bırakmak."

Ebony bu sözlerle omurgasını kırmışım gibi kaskatı kesildi. Sonra

başını çevirip kameradan kaçıyor.

Çenem titriyor.

Hayır, hayır.

Onun gözlerini istiyorum.

Meydan okumasını, tahrik olmasını, korkmasını, hepsini

istiyorum. Gözleri bana söylemediği şeyi söylüyor.

"Yağmur derken," diye yavaş ve keskin bir sesle söylüyorum, "Efendin için kendini fişkırtman gerektiğini kastediyorum. İstedğin kadar boşalmana izin verdiğim için bana teşekkür etmelisin. Görevi tamamlayan ilk üç kadın yoluna devam edecek."

Muhafızlar geri çekilip kızların başlarının arkasına yerleşiyor. Tamamen teslim olmak için mahremiyet yanılısamasına ihtiyaçları olacak.

Bu kadar sert, bu kadar yüksek sesle boşalacak kadar kendilerini bırakmaları için.

"Kendinizi ne kadar iyi tanıdığınızı bana gösterme zamanı. Özgürlüğe giden altın bir bilet için ne kadar ileri gidebileceğinizi. Bana neler yapabileceğinizi gösterin."

Parmağım bir saniye daha düşmanın üzerinde geziniyor. "İyi eğlenceler. Sizi duyayım."

Yayını kesiyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum, göğsümdeki ağrı açılığa dönüşüyor.

Yakınlaştır

ıyorum.

Onu.

Hep o.

O vücudu elime almak için can atıyorum.

O ağzı. Bastırmak için çok uğraştığı o ateş ve öfke. Ama bunun olması için-

Kazanmak zorunda.

Bölüm 47

CHARLOTTE

Fıskırtmak mı?

Bunu nasıl yapacağım?

Sikeyim.

Kalçalarımı açarak başımı kaldırıyorum, ani hareket yakamın nefes boruma baskı yapmasına neden oluyor ve öksürüğümü tetikliyor.

Bunun yerine başımı geriye yatırıp derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum, sessizlik üzerime bastırıyor.

Bunu daha önce hiç

yapmamıştım. Herkes bunu

yapabilir mi?

Gözlerimi kapatıyorum ve vibratörümün düğmesine basıyorum.

Yanımda Tara'nın sahte ve dramatik inlemelerini duymak gerçekten çok itici.

Bütün bu lanet oda öyle.

Kalçalarımı açıyorum, soğuk nesnenin ucunu klitorisime sürüyorum ve İtalya'daki dalgaların sesini hayal ediyorum.

Jimmy'nin sandal ağacı tıraş

losyonunu. Gözlerini.

Dilini.

Hepsini.

Eğer bu konuda bir şansım varsa, o da onun hafızasıdır.

Odanın tamamen dışına çıkıyorum ve kendimi beş yıl öncesine götürüyorum. önce.

Neredeyse bir işkence tekniği gibi, ama bu sefer zevk ve günaha dalmış durumdayım.

Onun yakışıklı yüzünü bacaklarımın arasında hayal ediyorum.

Oyuncağı girişime doğru kaydırırken, yavaşça içime batırıyorum ve bir nefes veriyorum.

Derin titreşimleri bacaklarımı anında titretiyor.

Her hafifçe içeri ve dışarı itişinde, o dünyayı sarsan geceyi tekrar yaşıyorum.

Amımın onun sikişinin etrafında nasıl gerildiğini.

Her santimimle nasıl ilgilendiğini.

Hızımı artırdıkça tüm vücudum titriyor. Beynimi bundan başka her şeyden uzaklaştırıyorum.

Her itiş beni yatağın üzerinde sarsıyor, bu da boğazımdaki tasmayı sıkıyor.

Başım dönüyor ve kolumu yüzüme atıp sesi bastırmaya çalışırken kan tadı alacak kadar sert ısırıyorum.

Parçalanmaya çok yakınım.

Her şey karıncalanıyor. Beş yıldır yaşamadığım bir şey. Bir orgazm.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ve titreyen kolumu ısırıyorum.

Deri yatağın üzerinde titrerken şiddetten paramparça oluyorum, bu his içimden geçerken neredeyse şiddetleniyor.

Tenimin nemli sıcaklığı kumaşı yapış yapış yapıyor.

Kendime geldiğimde, elimi yüzüme sürüp uzun bir nefes veriyorum.

Sağıma dönüyorum; altıncı yarışmacı olan siyah saçlı kız çoktan serbest bırakılmış.

Nefesim sığlaşıyor ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Kimse beni serbest bırakmadı.

"Siktir," diye fısıldıyorum.

Bir daha gidemem. Bunu nasıl yapabilirim ki?

Dünyanın ağırlığı aniden göğsüme çöküyor.

Sanki nefes alamıyorum. Başarısız olma seçeneğim yok. Sona bu kadar yaklaşmışken şimdi olmaz.

Bu ağlar . ve kızıl saçlı Kız rip aracılığıyla ve Oda,
Neredeyse hayvani ve gardiyan masasına doğru yürürken kalbim sıkışıyor.

Başımı sallıyorum ve vibratörü tekrar yarığım boyunca kaydırıyorum. Hiçbir şey yok. Beynim çok hızlı çalışıyor.

Neredeyse her şeyden çok acı veriyor ve çok hassas. Çok garip.
Tara hayal kırıklığı içinde çılgık atıyor ve ben bunu eğlenceli bulmaktan kendimi alamıyorum.

Koca şişko dildo tam olarak istediği şeyi yapmıyor.

Hadi, Charlotte. Düşün. Nasıl fişkirtacaksın? Benim için imkansız olamaz.

Vibratörü içime geri kaydırıyorum ve tekrar alışmak için birkaç saniye bırakıyorum.

Bu sefer hayal gücümü farklı bir senaryo için kullanıyorum. Yazacağım gibi bir senaryo. "Ya olursa?"

Belki bir kitap rafına yaslanmış, eli boğazımda, kulağıma onun için ne kadar iyi bir kız olduğumu fısıldıyor.

Parmaklarını bir uzman gibi kullanarak beni onun için eritip bir su birikintisine dönüştürüyor.

"Mmmm." Beni öpmeden önce sıcak dilini çenem boyunca yaladığını hayal ederken hislerin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Sanki şu an benimle birlikteymiş gibi. O güçlü tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. "İşte bu, aferin kızıma, devam et," diye fısıldıyor derin İrlandalı bir ses

Kul

ak. Donup kaldım.

Tıpkı Jimmy gibi. Husky ve lezzetli.

"Beynini olduğu yerde tut. Oraya geri dön ve kancayı

Oyuncağınızı olabildiğince derine sokun. O noktayı bulun ve vurmaya devam edin. Gerekirse karnınızın alt kısmına baskı uygulayın. Sizi tüketmesine izin verin, onunla savaşmayın. Onunla birlikte koş. Bırak seni ele geçirsin."

Lanet olsun, onun sesi.

Gözlerimi açıyorum ve o susuyor.

"Kapat onları. Oraya geri dön ve dediğimi yap."

Sesinin emredici doğası bana onu hatırlatıyor. Ben de onun gibi yapıyorum. diyor.

Oyuncağı gidebildiği yere kadar itiyorum ve o noktaya ulaştığında zıplıyorum, çekirdeğimin derinliklerinde.

"Aferin kızıma. Devam et," diye fısıldıyor usulca. Dudağımı ısırarak devam ediyorum.

"Mmm, şu haline bak." Sesi yatağımın arkasından, tam başımın üstünden geliyor, sıcak nefesini kafa derimde hissedebiliyorum.

Jimmy'nin parmaklarını ve dilini kullanarak beni yediğini düşünürken boştaki elimi karnımın alt kısmına bastırıyorum. Bana ne kadar iyi olduğumu söylüyor. Tadımın ne kadar çökmüş olduğunu.

"Kahretsin, kahretsin," diye nefes alıyorum.

"Dalgaya bin ve yağmur yağdır, bebeğim."

Oyuncağı çıkarıp tekrar sokarken deli gibi titriyorum.

Göbeğimde ağır bir basınç oluşuyor, neredeyse patlayacakmışım gibi.

Ellerimin üzerine sıvı damlıyor ve ben devam ediyorum. Kafamdaki sahneyi oynuyorum.

"Aferin kızım," diyor bana ve bu havai fişekleri patlatıyor.

İçimden fışkıran sıcaklık tüm kalçalarımaya yayılırken, sadece buna odaklanarak tamamen dışarı çıkıyorum. Neredeyse vahşi bir hayvan gibi haykırıyorum. Sırtım yataktan kalkarken boğazım sıkılıyor ve başım dönüyor.

Ben kazandıkça her kasım zafer çığlıkları atıyor, üzerime bir yorgunluk ve zafer dalgası çöküyor.

Oyuncağı çıkarıyorum ve yüzümü kollarımın arasına saklayarak nefesimi yeniden kazanmaya çalışıyorum.

"Tebrikler," diyor alçak ve derin bir sesle. Kalbim duracak gibi oluyor.

Şimdi kafam güzelleşiyor. Gerçekten aynı

Onu.

Zihnim bana oyun oynuyor. Olamaz,
değil mi?

Bölüm 48

DECLAN

Sikim o kadar sert zonkluyor ki doğru düzgün göremiyorum.

Sesimin onun üzerindeki etkisi. Bu benim aptallığımdı.

Nasıl da dağıldı. Hatırladığım kadar mükemmel kokuyordu.

Onun paramparça oluşunu izlemek neredeyse içimdeki nefretin bir kısmını serbest bırakıyordu. O birkaç dakika boyunca tek hatırlayabildiğim gülümsemesiydi.

Ya da boşalırken dudaklarını ayırışı. Hay sikeyim.

Reggie'ye nefesimin altında, "Ona beş dakika ver ve Tara'yı dışarı çıkar," dedim.

Ebony haklıydı, Tara yanlış oyuncacı seçmişti.

Cevap vermesine bile fırsat vermeden odadan çıktım ve doğruca koridordan geçip ofisime gittim.

İçeri girer girmez maskeyi yüzümden yırtıp masamın üzerine fırlatıyorum.

Kapıyı arkamdan kilitleyerek kemerimi ve pantolonumu açıp ağrıyan aletimi serbest bırakıyorum.

"Siktir!" Kanepeye oturup kendimi okşarken bağıriyorum.

Yanıyorum.

Çıglıkları zihnimde tekrarlanıyor ve daha sert çekiyorum, sıkı amının beni sıkıştırdığını hayal ediyorum. Sıcaklığı beni boğuyor. Mükemmel dudakları beni yutuyor.

Şu anda umurumda değil; sadece ona karşı amansız bir ihtiyacım var.

Kalçalarımın gerilmesi ve başımı geriye atıp kendi orgazmımın beni ele geçirmesine izin vermem uzun sürmüyor ve elimin her tarafına dökülüyorum.

"Bana ne yapıyorsun, kalp kırıcı?" Mırıldanıyorum, kendimi temizlemek için bir mendil kapıyorum ve banyoya gidiyorum.

Ellerimi yıkarken aynada kızarmış gözlerime bakıyorum.

O tam avucumun içinde. Özlemle beklediğim cevaplar çok yakınımda. Yine de, beni ele geçiren bu acı hala beni terk etmiyor.

Masamdaki yerime geri oturup, yataktan kalkmasına yardım edilmesini izlerken iç geçiriyorum.

Bu şekilde neredeyse savunmasız görünüyor.

Bileklerindeki siyah kelepçeleri gergin bir tavırla ovuştururken rahatlık alanının çok dışında.

Dördüncü odaya doğru yürürken başını öne eğiyor.

Karnım guruldarken kolumu sıvayıp Rolex'ime bakıyorum. Zihnim dönüyor. Bir molaya ve kardeşlerimin beni kendime getirmesine ihtiyacım var.

Finn'i arıyorum, hemen cevap veriyor.

"Birkaç saatliğine ara veriyoruz. Benimle Inferno'da buluş."

"Anlaşıldı. Kızlar odalarına mı?"

"Evet. Reggie'nin Ebony'nin odasında nöbet tuttuğundan emin ol."

Hafif bir duraklama oldu.

"Rowan ve Reggie'yi göndereceğim," diyor bana.

Kardeşimi gerçekten kızdırmış.

"On dakika sonra görüşürüz." Telefonu kapattım, sigara p a k e t i m i çıkardım ve maskemi aldım.

Hava. Biraz havaya ihtiyacım var.

Onun için böyle davranamam. O düşman, bana ihanet eden kişi.

Bölüm 49

CHARLOTTE

Mor koridordan aşağıya doğru uzun bir sürüklenme var.

Daha fazla geciktirmektense bu işi bitirmeyi tercih ederim. Düşünmek için daha fazla zaman. Ve son oyundan sonra, aklım başımdan gitti.

Richard yine bana yardım mı ediyordu? Neden sözleri üzerimde böyle bir etki yarattı?

Sanki beni nasıl kontrol edeceğini, benden nasıl zevk alacağını biliyordu.

Sorun şu ki, kendi aklımdan şüphe etmeye başlıyorum. Buna bir son vermeliyim, kestirmeye değil.

Gardiyan kapıyı kapatmadan önce duruyorum. Richard'ın bu sefer bana eşlik edecek bir arkadaşı var. Sanki aynı gözlere bakıyor gibiyim.

"Neden iki kişisiniz?" Kapımın önünde durduğumuzda soruyorum.

"Artık bakacak daha az yarışmacı var" diye cevap veriyor Richard.

"Ne kadar zamanım var?" diye soruyorum.

Çenesini kaşıyor ve arkasına bakıyor.

"Birkaç saat. Birazdan sana öğle yemeği getiririm."

Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. Hayatınızı kimin kurtarabileceğini asla bilemezsiniz. Ya da hayatımı kurtarmak için kimi feda edebileceğimi.

"Teşekkür ederim."

Kapı usulca kapanıp hafif bir tıkırtıyla kilitlenirken yatağa uzanıp yüzümü lavanta ve pamuk kokusunun rahatlatıcı bir karışımı olan gür yastıkların bulut gibi yumuşaklığına gömüyorum.

İki oda kaldı.

Ve henüz en kötüsüne ulaştığımızdan şüpheliyim.
Gözlerim kapanırken tek duyabildiğim son odadan gelen İrlandalı ses.
Aklımı kaybetmiyorum. Bana iyi bir kız dedi ve tam olarak hatırladığım
gibi ydi.

Bir tesadüf mü?

Yüksek mi? Tatlı oda. Uyuşturulmuş olabilirim, muhtemelen.

Kollarımın derisini çimdikliyorum; iyiyim.

Onun varlığı beni hayata döndürdü.

Ve Enzo ile bir bağlantısı var, İtalya'da kendi gözlerimle gördüm. Kalbim
çarpmaya başladı. Ya öyle olsaydı?

Başımı salladım. Kaderin bana bunu yapmasına imkan yok. Peki

Pennsylvania'da olma ihtimali nedir?

Yoksa bana yalan mı söylüyorlar? Her yerde olabilirdim. Cehenneme düştüm
Dışarı.

Yataktan fırlayıp odayı adımladım, gardiyanların mırıldanmalarını duydum
kapımın dışında. Yanına gidip sessizce eğiliyor ve kulağımı kapıya dayıyorum.

"Tehlikeli. Doğru." Biri derin bir kıkırdama çıkarıyor.

Benim hakkımda mı konuşuyorlar?

Jimmy'yi düşünüyorum, o yatıştırıcı, derin sesi.

Umarım bir gün onu bulabilir ve hatırasının beni bunca yıl nasıl hayatta
tuttuğunu anlatabilirim. Yine de oyunlara katılmamı nasıl açıklayacağımdan emin
değilim.

Kaybedersem zaten kimseye anlatma şansım olmayacak.

Bu sefer canavarlar yanımda uyumak yerine kilitli bir kapının ardında beni
bekliyorlar.

Şimdilik dinlenebilirim.

Kalktığımda bunu

bitireceğim.

Hayatımı geri almak için savaşacağım. Ve sanırım hayaletlerle yüz yüze
geldim.

Bölüm 50

DECLAN

Inferno'nun loş barında geziniyorum, havaya sinmiş bayat bira ve ter kokusuyla kendimi kafese kapatılmış bir canavar gibi hissediyorum.

İçerideki özel bar en üst katta ve Enzo'nun kurduğu kapsamlı bir güvenlik kontrolü gerektiriyor. Parmak izi, retina, her şey.

Burası işlerin döndüğü yer. Eğlence bizim altımızda oluyor.

Sonunda kapılar açılıyor. Şaşkın bir Finn ve rahatlamış bir Conan içeri giriyor. Conan bara doğru ilerliyor ve içkilerimizi doldurmaya başlıyor.

"Konuş Dec," diye bastırıyor Finn, barda bir koltuk kaparak.

Başımı sallıyorum ve parmağımı kaldırarak önce viskimi yudumluyorum.

"Reggie kendi kurallarını çiğnediğini söyledi. Hem de iki kez," diyor Finn sert bir sesle, kendi içkisini yudumlarken.

"Mecburdum," diye cevap veriyorum, yarım saat içinde üçüncü sigaramı yakarak. "Açıkla. Bir kere bile oyuna girmedin. Düpedüz reddettin

Conan'ın fikirlerini bile. Neden şimdi? Neden o?"

Onun Çene Kene. Finn kendisi o muhtemelen teşhis edilebilir olarak gerçek bir psikopat. Belki de fark etmek için bir tane gerekir?

Benden tamamen farklı nedenlerle onun derisinin altında.

"Onun kazanmasını istiyoruz. Yardıma ihtiyacı vardı. İhtiyacı olduğunu biliyordum." Boğazımdaki yanan yumruyu yutuyorum.

Bu yarı gerçek.

Kaybetse bile, ne olursa olsun yolunu kesip onu sorgulayabilirim. Bu benim oyunum. Benim fabrikam.

Finn'in dudaklarından bir kıkırdama kaçıyor ve Conan bana bakıyor, şaşkınlığı geniş gözlerinden belli oluyor.

"Ona eğlenmesini söyledim," diyor Conan

Finn'e. Savunmaya ihtiyacım yok.

Sigara paketimi çıkarıp bir tane Finn'e uzatıyorum, o da kabul edip Zippo'sunu çıkarıyor.

"Onun için kendini mi kaybediyorsun kardeşim? Eğer öyleyse, ben devreye girip oyunları bitirebilirim," diyor ve dumanı bana doğru üflüyor.

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece bir molaya ihtiyacım var.

Kızların da öyle." Conan kısık bir sesle kıkırdadı.

"Onlara karşı çok nazıksın," diyor bana.

"Potansiyel denizaltımın yanlarında her nefes alışımında korkudan ölmesini istemiyorum Con," diye karşılık veriyorum.

Artık mükemmel itaatkârın nasıl yaratılacağını bilecek kadar çok kitap okudum.

Korku ve zevki dengelemek. Onları tam olarak neyin harekete geçirdiğini öğrenmek.

Akıllarını nasıl kapatacaklarını.

Ve nasıl baskın olunacağını öğrenmek için bir kadının sözlerinden daha iyi bir yol olabilir mi?

"Yeterince adil. Anlıyorum." Conan barın bizim tarafına doğru yürüdü ve Finn'in yanına oturdu.

"Peki planın tam olarak nedir?" Finn soruyor ve ben bir nefes daha alıyorum.

"Lütfen bana bir tane olduğunu söyle." Finn ellerini yüzünde ovuşturdu ve bir of çekti. Sabır hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştır.

Birini saatlerce hiç terlemeden ameliyat edebilir ama bir soruya saniyeler içinde cevap vermezsek tepesi atar.

Psikopat.

Zeki bir psikopat.

"Tabii ki bir tane var. Oyunları o kazanıyor. Onu son odada tutup sorgulayacağız."

"Peki ya sonra?" diye üsteliyor, başını eğip beni inceliyor.

"Gitmek zorunda Declan," diyor Conan bana.

Ona bir bakış fırlatıyorum, midemde korku çukurları oluşuyor.

"Oraya vardığımızda, onun nedenini ya da onu nasıl kullanabileceğimizi değerlendirmemiz gerekecek. Ve Enzo ile konuşmamız gerekiyor." Kelimeler böylece duruyor

yuvarlanıyor.

"Oyalanıyorsun. Sana ulaşmasına izin verme. Onun planı bu." Finn parmağıyla şakağına vuruyor.

"Deli. Bunu unutma. Onun yüzünden hâlâ hapiste ya da ölmüş olabilirsin."

Başımı sallıyorum ve yumruğumu sıkarken öfke damarlarımda dolaşüyor.

Finn gri trençkotunun içinden bir kâğıt çıkarıp bana uzatıyor.

Aldım ve buruşturdum. Bu onun başvurusu. "Ne?"

diye sordum.

"Enzo'nun gönderdiği dosyalara bir kez daha baktım. Bu onun son ilavesiydi." Bunu anladım.

"Rus bağlantıları. Seni çoktan kazıklamışlar. Enzo'yla tanıştığın yolculukla aynı. Bu bir tesadüf değil."

Zihnim dönüyor. Finn Enzo'ya güvenmiyor. Hiç güvenmedi. Elinde bu kadar güç olan birinin her an dönüşebileceğine inanıyor.

Bu yüzden ondan çok az yardım alıyoruz. Müdahalelerden kaçınıyoruz. Kendi oyunumuzu oynuyoruz. Enzo uzaktan yardım ediyor.

Ama bize kazık atar mı?

Rusya'da her ne yapıyorsa benim bölgeme de sıçırıyor.

Hayır. Biz önemli bir varlıgız. Oyunlar da öyle. Bunu bilerek kaybetmesi çok zor bir hale getirdik.

"Rusya'da olan biten her şey, Ivan'ın ölümünden sonraki huzursuzluk ve Mikhail'in Volkov ailesini orada yönetmek istememesi? Evet, Enzo'nun muhtemelen başka bir nedeni vardır. Ama bu bize karşı olmayacak kardeşim."

Gerginliğimi biraz olsun azaltmak için enseme ovuşturuyorum. Umarım haklıyım.

"İyi. Sana güveniyorum. Belki de oyunları yeniden toplamadan önce onunla konuşmalısın? Elinde kartları var ve senin onları görmen gerek."

Finn doğruldu, ağır bir şekilde bara yaslandı, eski ahşap ve bayat alkol kokusu havada ağırlaştı ve babamızın viski şişesini indirdi.

Buraya nasıl geldiğimizin sürekli bir hatırlatıcısı. Kurduğumuz imparatorluk onun fedakârlığının temelleri üzerinde yükseliyor.

Kan her şeydir, ölümden bile. Kimse

bunu bizden alamaz.

O bile.

Bölüm 51

CHARLOTTE

Sandviçlerimi bitirdiğim anda kapım çalındı. Çikolata kaplı çilek ve şampanya ile başlamalıydım.

Bir yıllığına bir itaatkâr bulmak aşırı görünüyor.

Özellikle de hiçbirimiz gönüllü katılımcı gibi görünmüyorken. Hiçbirinden böyle bir his almadım.

Bir şeyler uyuşmuyor.

Eminim Drago bunu daha önce çözebilirdi. Son oyun beni şaşırttı. O olduğuna inanmak istemiyorum. Belki de geçmişimle yüzleşmek istemiyorum.

Kızlarla olan küçük etkileşimlerime bakılırsa, hiçbirimiz BDSM dünyasının bir parçası değiliz.

Öyleyse neden 'Efendi' bizi burada yarıştırmak istesin ki?

Ama hepimizin arasında bir anahtar var. Tara'nın verdiği bir anahtar. Kendini taşıyışından ve hepimize tepeden bakışından anlayabilirsiniz.

Para.

Bu bizimle ilgili değil. Bu ailelerimizle ilgili. Sözleşmede belirtildiği gibi onlar için Cehennem'e giriş yolu.

Bence hepimiz güçlü ailelerden geliyoruz ve bahse girerim hepimiz bu sözleşmeleri imzalamaya zorlanmışızdır.

Peki neden bizi lüks odalara yerleştiriyorlar ve şampanya eşliğinde üç öğün yemek veriyorlar?

Richard bile bana iyi davranıyor.

Eğer bu Vlad olsaydı, saçımın sürükleniyor olurdu.
Güç, erkekleri kötü yapma potansiyeline sahiptir, özellikle de bir kadın üzerinde. Ama burada durum öyle değil.
Her şey çok planlı.
Gardiyanlar oyunların içinde rızamız olmadan bize dokunmadılar.
Bu oyunun acımasız olma potansiyeli vardı. Kanun ya da kural yok. Bize her şeyi yapabilirlerdi.
Ama bunu hep kendimize mi yapıyoruz? Bu. Mantıklı değil.
Hiç mantıklı değil.
Yine de gerçeği bilenler için çok mantıklı olduğuna eminim. Son lokmayı da bitirip aynada kendimi kontrol ediyorum.
En azından uykudan sonra daha az bitkin görünüyorum. Hızlıca makyajımı tazeliyorum ve saçlarımı tarıyorum. Ellerim titriyor ama yine de onları zorluyorum.
Bize zarar vermiyorlar.
Ama kaybedenler... vuruldular.
İlk olduğunda irkilmiştim. Şimdi hatırlayınca irkiliyorum.
Silahın o keskin çatırtısını. Tereddüt yok. Sadece ölüm.
Kariyerim boyunca ilk kez neyle karşılaşacağımı gerçekten bilmiyorum. Ve her nasılsa, bu beni şimdiye kadar karşılaştığım tüm düşmanlardan daha çok korkutuyor.
Yine de bu kadar uzun süre hayatta kalmanın bir gücü var. Berbat bir gurur.
Kapı açılıyor. Richard içeri girerken bakışlarımı indiriyorum.
Gerçek adının ne olduğunu merak ediyorum.
"Bir sonraki oyunun zamanı geldi. Hazır mısınız?" diye soruyor, sesi yumuşak ve alça.
k. "Öyleyim," diye fısıldıyorum.
Son rauntta bana yardım eden o değildi.
Bileğimi öneriyorum. Kayışı kelepçeye taktı, tam yara izlerinin üzerine.
Ham ve ağrıyorlar. Metal onları tahriş ediyor ama görmezden geliyorum.
Beni koridora götürüyor. Gözlerim yerde, duvarlarda geziniyor.
Kan yok. Temiz. Sterilize edilmiş. Bu güvenli olduğu anlamına gelmez.
Cesetleri nereye götürüyorlar?
Bilmek istemiyorum. Ama eğitilmiş bir tahminim var. Yakma fırınları. Burası lanet bir fabrika.
Zekice.
Adrenalin yükseliyor ama soğuk. Keskinleştiren türden değil. Göğsünüzü sıkan ve ciğerlerinizi tıkayan türden.

Odaya giriyoruz. Kapı arkamızdan çarparak kapandı. Beni zifiri karanlık karşıladı.

Nefesim kesiliyor. Yanımdaki kızın keskin ve sığ nefes alışını duyabiliyorum.

"Cehenneme hoş geldiniz," diyen bozuk bir ses hoparlörden çatırdıyor. Kör edici ışıklar yanıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra donup kalıyorum.

Duvarlar siyah. Kırmızıya boyanmış. Kalın, koyu bir boya mı, yoksa kan mı?

Emin değilim. Olmak da istemiyorum.

Ortada üç bank var. Her birinde bir eyer var. Ortadan bir dildo yükseliyor; büyük, kaygan ve tabii ki mor.

Tavandan zincirler sarkıyor.

Arka duvar bir işkence galerisi. Kırbaçlar, kürekler, kırbaçlar. Kusmak istiyorum.

Bu sadece başka bir oyun değil.

Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir ihlal.

Yanımdaki kızın nefesi kesiliyor. Onu rahatlatmak istiyorum. Nefes almasını söylemek.

Ama şu anda buna gücüm yetmez.

Empati seni burada öldürür.

Buraya kadar gelmelerinin bir sebebi var. Onlar da hayatta kalanlar. Tatlı yüzler hala çeliği gizleyebilir.

Tara da onlardan biri olmalıydı. Güçlüydü, son derece sinir bozucuydu ama güçlüydü. Ve şimdi gitti.

Ses, ağır sessizliği tekrar kesiyor.

"Bu oda kabuslarınızın hayata geçirilmiş hali. Birçok formda bir dayanıklılık testi. Sınırlarınıza kadar zorlanacaksınız. Tekrar ve tekrar. Ne kadar dayanabilirsin?"

Midem düğümleniyor. Safrayı geri yutuyorum.

"Bu oyunun belirli bir zamanı yok. Birinizin pes etmesi ne kadar sürerse o kadar devam eder."

Vücudumu bir titreme sarıyor. Göğsüm sıkışıyor. Nefes al, Charlotte.

Eğitimimi hatırlamak için kendimi zorluyorum. İçgüdülerimi. Ama o eski, yumuşak versiyonum, kenarları tırmalıyor.

Şimdi acımasız olana ihtiyacım var.

Hayatta kalmak için öldürene.

Ama karanlık, kısıtlamalar, altımdaki lanet olası yapay penis - bunaltıcı.

Odaklan.

Neden burada olduğunu hatırla.

"Muhafızlar pozisyon almanıza yardım edecek. Ve sonra oyunlara başlayacaklar. Unutma, cenneti tatmak için cehennemden sağ çıkmalısın. Altın bilet o kadar yakın ki neredeyse ona dokunabilirsiniz. Hayatta kalmak için iki oda daha var. Çok yakında birinizi göreceğim."

Hoparlör kesilir. Sessizlik, yastığın altında boğulan bir çığlık gibi takip ediyor.

Yanımdaki kız sırasına doğru sürüklenirken inliyor. Sonra

Richard bana doğru ilerliyor.

"Pozisyonunu al," diyor, eyeri işaret ederek.

Tereddüt ediyorum. Ama tırmanıyorum. Yavaşça. İşi kollarım yapıyor, bacaklarım titriyor. Dişlerimi sıkarak kendimi dildonun üzerine bırakıyorum. En azından kaygan.

"Kollarını kaldır." İtaat

ediyorum.

Kelepçeler yukarıdaki zincirlere takılıyor ve kollarımı yukarı çekiyor. Soğuk metal bileklerimi ısıriyor. Omuzlarım protesto çığlıkları atıyor.

Her nefes alışımnda acı yayılıyor.

Tamamen kısıtlanmış

durumdayım.

Güçsüzüm.

Maruz

kaldım.

Kaçış yok.

Sadece diğerlerinden birinin ben kırılmadan önce bitmesini umuyorum. Onlara bakmayacağım. Bakamam.

Bu şekilde içeri giriyorlar. Üstünlüğünü böyle kaybediyorsun.

Kişiselleştiriyorsun. Işıklar yine kesildi. Karanlık bizi tamamen yutuyor.

Gözlerimi

kapatıyorum. İki oda

daha... Sadece iki oda

daha.

Bölüm 52

DECLAN

Bu kameraların gece görüşü en üst düzeydedir ve neredeyse tamamen karanlıkta bile kristal netliğinde görüntüler sağlar.

O anda, gözleri kapanmadan önce, beş yıllık beklentinin doruk noktasını hissettim.

Dehşet.

Onun iblisleri bu odada ve ben onları avlamaya niyetliyim.

Onları bulacağım ve gerçeği ortaya çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Sırtarak, birazdan odayı dolduracak vızıltı sesini bekleyerek Sybian Eyerlerinin üçünün de açma düğmesine basıyorum.

Onun irkildiğini fark edince, hemen onunkini sonuna kadar açıyorum.

"Hadi iblis avına çıkalım, olur mu kalp kıran?" Ona fısıldıyorum. Beni kırmaya çalıştı.

Şimdi onun ruhunu kırma sırası bende.

Sert bankın üzerinde kıvranıyor, bacakları her iki yana sarkıyor, hafifçe ileri geri sallanıyor. Kolları gergin, ama onları çok fazla hareket ettirmemeye dikkat ediyor.

Zaten ölmeleri uzun sürmeyecek.

Yakında bileceği tek his, yoğun, şehvetli bir zevk dalgasının onu yıkaması olacak.

Tekrar ve tekrar.

Bu o ne zaman ve denge . zevk ve ağrı
İpuçları, Muhtemelen işkenceyle.

Ama bu kez katlanılması gereken sadece fiziksel acı
değil. Zihinsel.

Aşağılanma süreci, sert ve affetmez, zayıfları acımasız bir verimlilikle ayıklar.

Bazıları için, bu onları tahrik eder.

Diğerleri içinse onları çatlatır.

Zayıflıklarını bul ve kullan. Babamızın bize öğrettiği gibi. Muhtemelen bu
niyetle olmasa da.

Ve ben her saniye onunkini bulmak için izliyor olacağım, onun üzerinde
kullanmaya hazır

Sonra.

Kötü adam olma illüzyonu bozulmadan kalmalı. Ona yardım ettik.

İki kere.

Artık kendi başına.

Onun büyüsünden

çıktım.

Kalp kırıklığımla yüz yüze gelme vakti neredeyse geldi.

Bölüm 53

CHARLOTTE

Şarkı- How Villains Are Made, Madalen Duke

"Bu nasıl bir his, seni pis fahişe?" Derin bir ses kulağıma fısıldıyor. Beynim hiç gitmek istemediğim bir yere doğru dönerken bir inilti çıkarıyorum

İçim

n. Çok derine inersem beni yok edecek olan yer.
Hayatta kalmam o kapıyı açmayı reddetmeme bağlı.
On yıldır uyuşmuş durumdayım. Bu kadına dönüştüm.

tanıdım.

Kızgıyım. İncindim.

Acıyı hissetmeme izin veremem. Bu beni hayatta tutmaz, kızımı da kurtarmaz.

Bir gün zamanı gelecek ve geçmişimle yüzleşeceğim. Ama şimdi nefret ve intikam düşüncesiyle besleniyorum. Bir an bile yumuşak davranmama izin verilmedi.

Ben sadece bir taşıyıcıyım. O kapıyı açamam.

Canavarın içeri girmesine izin veremem.

"Pis. Lanet olası. Sürtük." Her kelime zehirle söyleniyor ve bağırsaklarıma bir yumruk gibi iniyor.

Beni sarıyor ve göğsümü kapatıyor.

Hayır.

Vlad'ı beynimin dışına itiyorum. O benim sonum olmayacak.

"Hoşuna giden bu mu? Koca bir sakin seni kullanması mı? Huh? İhtiyacın olan şey bu mu?"

Gözyaşlarımı tutmaktan gözlerim yanarken başımı sallıyorum. Ağlamayacağım, beni kıramayacaklar.

Yanımdaki kız yüksek sesle inliyor, benimkinin tam tersi bir deneyim yaşıyor ve bu paniğe yol açıyor.

Ellerim başımın üzerinde uyuşuyor, onları salladıkça soğuk kemiklerime sızıyor ve çiğ, kızgın kırmızı yara izlerinden bileklerime yakıcı bir acı saplanıyor.

Şeytanla birlikte yatağımda kapana kısılmış, dönüp durduğum geceler.

"Siktir," diye bağıryorum.

Boğazım düğümleniyor; yutkunamıyorum. Sanki kulağımın dibinde nefes alıp veriyor. Bayat sigara nefesi. İğrenç tıraş losyonu.

"Fahişe."

Bu sefer Rus aksanıyla alay ediyor. Benim için öyle.

Gerçekle kâbuslarım arasındaki çizgi bulanıklaşıyor, rüyalarımın ürpertici sesleri artık uyanık saatlerimde yankılanıyor, kurtulamadığım korkunç bir kaynaşma.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve başımı sallayarak nefes almaya çalışıyorum. Ama denedikçe göğsüm daha da sıkışıyor.

Kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Gözlerimi kapattığımda her yerde kan vardı. Ceset üstüne ceset.

Annem. Babam. Isabella.

"Sürtük. Fahişe. Aldatan."

Bu gerçek değil. Kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Kalbim göğsüme çarpıyor, kaburgalarım sıkışmış çılgın bir kuş, ritmi o kadar güçlü ki boynumda nabız gibi attığını hissediyorum. Duyabildiğim tek şey bu.

Vlad'ın koyu kahverengi gözleri gözlerimin içine bakıyor ve kemerini şiddetle yırtıp açarken dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor.

Zalim bir sırıtışla alay ediyor, "Bunu i s t i y o r s u n , değil mi, seni pis kaltak? Bunu hak ediyorsun."

Kan başımdan ayak parmaklarıma doğru hücum ediyor ve baş döndürücü, karıncalı bir uyuşukluk bırakıyor.

Dildo titreşirken, zevk ve çaresizliğin bir karışımını hissediyorum, vücutum istemsiz seğirmeler ve titreme hareketleriyle tepki veriyor. Yapamıyorum. Bunu yapamam.

Nefes nefese kalıyorum, ciğerlerimde bir yanma hissi, boğazımda safra yükseliyor, dilimi acı bir tat kaplıyor.

Yakıcı bir cehennem bedenimi tüketirken, aynı anda buzdan bir parça kalbime saplanıyor ve dayanılmaz bir sıcaklık ile kemiklere işleyen bir soğukluk arasında bir zıtlık yaratıyor.

"Hayır. Hayır. Hayır," diye haykırıyorum çaresizlik içinde.

Vlad'ın derin kıkırdamasının odada yankılandığını duyuyorum.

Benimle alay ediyordu. "Bana yardım et," diye inliyorum.

Vlad'in Isabella'yı yakaladığı görüntüler aklıma geliyor. Ne kadar savaşırsam, vücutum o kadar zayıflıyor.

Tekrar siyaha dönmeden önce bir ışık parlaması beni kör ediyor. Konuşmaya alışıyorum.

Yardım için yalvarıyorum ama bedenim izin vermiyor, topallıyorum.

Bölüm 54

DECLAN

"Finn. İçeri gir ve onu dışarı çıkar. Hemen!" Kulaklığımdan bağıryorum.

Aniden ayağa kalktım, Conan ve Finn'in odaya hücum edişini izledim. Vücudu Conan'ın kollarına ağır bir şekilde yığılmadan önce gardiyanın bağları çözerken yaptığı sert hareketler duyuluyor.

"Dikkatli ol. Bu bir tuzak olabilir," diyorum onlara.

Kendi sözlerime inanmıyorum.

Yüz yüze geldiği iblisler her neyse, onu yere serdi.

Dışarı.

Yardım için haykırırken çektiği acı neredeyse unutulmazdı.

O anda, öfkesi azaldı ve gerçek kırılğanlığı ortaya çıktı. Bunun beni heyecanlandırmasını beklerdim ama heyecanlandırmadı. Beni hasta hissettirdi.

"Oyunlar şimdilik sona erdi. Kalan ikisini nezarethaneye koyun. Finn, Ebony'yi kontrol et ve kararı bana bildir."

Siyah tişörtümün eteklerini çekiştiriyorum ve ellerimi masanın üzerine koyuyorum. Onu üçüncü odaya taşıdılar ve yatağa yatırdılar.

Reggie, Finn'in yakınlarda tuttuğumuz bazı malzemelerini getiriyor.

Kalp atışlarını kontrol etmek için bir stetoskop kullanıyor ve tansiyonunu ölçüyor, manşet kolunu sıkıyor.

Gözlerini kırıştırarak açtığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Gözleri

k ı z a r m ı ş ve etrafına bakarken kafası karışmış.

"Ne oldu?" Sesi yumuşak, neredeyse masum. Tek hissettiğim rahatlama.

"Bayıldın," diye cevap veriyor Finn, dikkatini görevinden ayırmadan.

Dağ gibi bir adam olan maskeli Conan kollarını kavuşturmuş, geniş omuzlarıyla kapıyı tamamen kapatmış bir şekilde duruyor.

"İç şunu." Finn ona bir şişe uzatıyor ve oturmasına yardım ediyor.

Neredeyse tek seferde içiyor ve Finn şişeyi ondan alıp yanındaki yere fırlatıyor.

"Bir yerin acıdı mı?" diye soruyor.

Kadın omzunu ovuşturuyor ama başını sallıyor.

"Hayır." Ona bakarken kaşlarını çatıyor.

"İrlandalı mısın?" diye soruyor.

"Şimdi soru sorma zamanı değil Ebony. Oyunları kaybettin," diyor kesin bir dille.

Ağlamak üzere olduğuna yemin edebilirim. Ama aynı zamanda Finn kolundaki tansiyon aletini çıkarırken odadaki erkeklerin sayısını ölçüyor gibi görünüyor.

"Neden beni kurtarıyorsun? Neden benimle ilgileniyor ve nasıl olduğumu soruyorsunuz? Ölmüş olmalıydım."

Endişeli mi?

Öyle görünüyor.

Ama Finn'in dediği gibi, bu bir komplo olabilir. Odanın hoparlörünün düğmesine bastım.

"Yarışmacı üç. Decadence'taki zamanınız sona erdi. Bu çok yazık, senden çok umutluydum."

Kafasını kameraya doğru kaldırdı.

"Kuralların farkındasınız."

Kapı aralığındaki Conan'a ve yanındaki Finn'e bakıyor. Sanırım belinde bir silah arıyor.

"Sonun gelmeden önce seni biriyle tanıştırmak istiyorum." "Kimle?"

Ben tut.

"Sözleşmeyi unutma. Karşılıklı konuşmak yok ve sana söyleneni yap. Hayatını bir süreliğine uzatıyoruz. Muhafızları takip et, senin için daha sonra döneceğiz. Decadence'taki süreniz uzatıldı. Şimdilik."

Finn kaşlarını çatıyor, kaşları derin bir çatıklıkla çatılıyor ve başını sallıyor, siyah saçları hafifçe sallanıyor.

Güvenmeyi öğrenmesi gerekiyor. Telsizimin düğmesine basıyorum. "Yeni bir oyun oynayalım. Onu nezarethaneye koyun."

Bu Conan'ın dikkatini çekiyor ve kameraya sorgulayıcı bir bakış gönderiyor. Cevaplarımızı almanın ve düşmanımızdan kurtulmanın zamanı geldi. Enzo kartlarını kapalı tutuyor olabilir ama bu kız ihtiyacım olan tüm cevaplara sahip olabilir.

O bekleyebilir.

Ona hücreye kadar eşlik ettiklerinde başımı sallıyorum ve bayıldığı görüntüleri geri sarıyorum.

Bileğindeki zincirleri çekiştirirken yüzü soluyor. Tam kameraya bakarken duruyorum.

Gözlerinin arkasındaki o acı, İtalya'da olduğu gibi.

Tam göğsüme çarpıyor, neredeyse öfkemi uzaklaştırıyor.

"Seni kim incitiyor, kalp kırıcı?" Fısıldıyorum. Farenin play tuşuna basıp tekrar izliyorum.

Ona yaklaşıyorum ve dövme kolunda duruyorum, hareketlerini izlemek için gözlerimi kısıyorum.

Onu gördüğümde gözlerimi kapatıyorum. Hareket ettikçe kelepçelerin altındaki o kızgın kırmızı yara izleri.

Yeni değil. Yumruklarım sıkılıyor ve uzaklaşıyorum.

Neden burada olduğunu ve ne istediğini kalbimi değil, aklımı kullanarak öğrenmeliyim.

Böyle tesadüfler yoktur.

O gerçek bir Decadence yarışmacısı değil. Onun vücudu kullanılmak ve istismar edilmek için değil.

Tapılacak bir şey. Tıpkı o gece benim yaptığım gibi.

Ama bu sadece bir rüya. Asla gerçek olamayacak bir fantezi.

Kabusumuzun içindeyiz.

İkimizin de kaçamayacağı taze bir cehennem.

Bekleme odasındaki görüntülere bakıyorum. Rhett'in eli kızın pazusunda ve ona dokunduğu için kafasını omuzlarından ayırmak istiyorum.

Görüntüleri izlerken nefesimi tutuyorum, adam onu hafifçe içeri iterken iç açığa geçiyorum.

Oyunlarla ilgili ilk gerçeği anladığında güzel yüzündeki şaşkınlığa gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bir sonraki hamlen ne, kalp kırıcı?" Masama vuruyorum ve bekliyorum. Zaman onun gerçek niyetini ortaya çıkaracak.

Ama şimdilik, onun zayıflığını biliyorum.

Bölüm 55

CHARLOTTE

Kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Kızlar köşede toplanır, soğuk ve sert zemine bastırılır, yüzleri korkudan solmuştur.

Ne. Ne? ne?

Başım hâlâ bulanık ve odaya doğru sendeleyerek ilerlerken dünya bulanıklaşıyor.

"Düşündüm ki..."

Tara bana bakıyor, zalim bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Şimdi o kadar emin değil misin?" diye tükürüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu sırık gibi kaltağı saniyeler içinde öldürebilirim.

"Çünkü şu anda hepimiz harika bir konumdayız," diye mırıldanıyorum, etrafımızdaki darmadağın odayı işaret ederek.

"Bir çıkış yolu bulmalıyız," diyorum, sadece boş bakışlarla karşılaşıyorum.

Kendimi bok gibi hissettiğim bile içimde hâlâ mücadele gücü var.

"Alo? Sen de benim yaşadığım cehennemden geçmedin mi? Burası berbat bir yer. Buradan çıkmamız gerek. Sözleşmeyi okudunuz mu?"

Aptal kafalarını duvara vurmak istiyorum.

"Bunların hiçbirisi gerçek değil," diye fısıldıyor kızıl saçlı gergin bir şekilde. Bekle.

Arkadaki iki kişi.

"Sizin final odasında olmanız gerekmiyor mu? Son oyunu sen kazandın. Ben dokundum dışarı."

Omuz silkme. Saf bir dehşet bakışı. Gözle görülür bir ürperti.

"Muhafızlar oyunların bittiğini söyledi ve bizi buraya getirdi," diye fısıldıyor içlerinden biri.

Kafam karışıyor.

"Silah sesi sahteydi. Öldüğümüzü düşünmeniz için. Ama bizi öldürmediler," diyor Tara.

"Henüz," diye çıkışıyorum.

Hayatım boyunca böyle pisliklerle uğraştım. Muhtemelen artık sadece lanet olası kobay fareleriyiz.

"İstedığınız bu mu? Lanet bir köle gibi sahiplenilmek mi? Çünkü bizi asla bırakacaklarını sanmıyorum."

Kelimeler çok sertti. Decadence'ın malı. Sözleşmede böyle yazıyordu.

Bu yarışmacı gelen ve ikinci oda başlar Ağlıyor, alt dudakları titriyor. Neredeyse onun için üzüleceğim.

Neredeyse.

Sempati için yer yok. Sadece hayatta kalmaya.

Isabella'yı arkamda bırakmayacağım. Bu şekilde olmaz.

"Belki... evde yaşamaktan daha iyi olur." Sesi zar zor fısıldıyor ama yüzü her şeyi anlatıyor. Kırık. Tanıdık.

Onun acısında kendimi görüyorum.

"Kontratı sana kim imzalattı?" Bir adım öne çıkarak soruyorum. "Üvey babam."

O başka tarafa bakarken boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum.

Yanına çömelıyorum. O kapılardan adımımızı attığımız anda saygınlığımız gitti.

"Birlikte çalışırsak ve dışarı çıkarsak onlardan kaçabiliriz. Senin aileden. Bunun olmasını sağlayabilirim."

Gözyaşlarını silerken eli titriyor. Onu sıkıca kavradım, toprakladım. "Bunu yapabiliriz. Sadece bana güven."

Diğerlerini tarıyorum. Tara'nın yüzü öfkeyle kızarıyor.

"Babam bana zarar vermez. Bu sadece bir oyun. Bunu bizim için mahvedeceksin!" Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi tepiniyor.

Onu görmezden geliyorum.

Sonra son odadaki kızlardan biri öne çıkıyor; siyah saçlı, gözleri çökmüş.

"Beni kocam gönderdi. Kazanırsam daha fazla parası ve gücü olacaktı. Parayı alırsam kaçabileceğimi ve asla arkama bakmayacağımı düşündüm."

Hüzünlü bir omuz silkme. "Ama belli ki sözleşmeyi doğru dürüst okumamışım."

Başımı salladım.
Mantıklı. "Adın ne
senin?" "Emma."
Kameraları hatırlayarak duraksıyorum. "Ebony," diyorum gözlerime ulaşmayan
bir gülümsemeyle.
Diğerlerine dönüyorum. "Jess,"
diyor kızıl saçlı.
"Rebecca," diye ekliyor sarışın.
"Tamam. Hepiniz kaybedenlere ne olduğunu okudunuz, değil mi?"
Jess dudağını çiğniyor ve başını sallıyor.
"Bu yasadışı. Babam bunu bana asla yapmaz!" Tara sızlanıyor. Mükemmel.
Sanrılar onu tehlikeli yapıyor.
"Flaş haber. Yaptı. Ve şimdi bununla başa çıkacağız. Baban kendi kızını feda
eden, güce aç bir canavar. Kafanı bulutlardan çıkar."
Yüzü buruşuyor. "Ne? Baban seni sevmedi mi?" Öfke beni
kör ediyor.
Saldırdım.
Onu duvara çarparken elim boğazına dolanıyor. Diğerlerinin nefesi kesildi.
"Konuşmaya devam edersen, onlar fırsat bulamadan seni
bitiririm." Nefes nefese, elimi pençeliyor. Daha sert sıkıyorum.
"Şimdi otur yerine. Kapa çeneni. Ve dediğimi yap."
Onu bırakıyorum, çökmesine izin veriyorum. Sızlanıyor, ellerini bir çocuk gibi
boynuna götürüyor.
Ben konuşmadan kapı açıldı.
Maskeli bir adam orada duruyordu. Diğerlerinden farklı.
"Sen." Derin sesi kalbimin teklemesine neden oluyor.
"Kim, ben mi?" Tüm masumiyetimle
soruyorum. Oyunlar işe yaramadı.
Şimdi kendi oyunumu
oynuyorum. Tek bir
şansım kaldı.
Hayatta kalmak.
"Evet," diye homurdanıyor.
Yaklaşıyor, ben de değerlendiriyorum. Tabanca sağında. Belinde bıçak.
Kelepçeler kemerine takılı.
Yaklaşmasına izin verdim. Nefesindeki sigara kokusunu alabilecek kadar.

Benden çekiniyor, bunu duruşundan anlayabiliyorum. Elini uzatıyor, parmaklarını açıyor ama hamlesini önceden sezip geri çekiliyorum, hareketinin acelesi koluma değiyor. Öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Sahip olduğum tüm güçle topuğumu dizinin arkasına geçiriyorum ve darbe onu sert zemine yuvarlıyor.

Sağ kolum boğazına dolanmışken, sol elimle boynundaki doğru noktaya baskı uygulayarak onu sabitliyorum.

"Yakala şu lanet anahtarı!" diye bağıriyorum.

Emma anahtarı almak için ileri atılır, ama bu pislik uzanıp saçından şiddetle çekerek onu kolayca bir tarafa fırlatır. Jess anında tepki veriyor, pençelerini uzatıyor ve yüzünü tırmalıyor. Tutuşumu sıkılaştırırken kaslarım bana bağıriyor. Jess anahtarı uzatırken onu saçlarından tutup ön tarafına doğru itiyorum, sırtına oturup dizimi omurgasına gömüyorum.

"Kelepçeler," diye bağıriyorum ve Emma'nın titreyen elleri onları bulup

Ben

Jess dişlerini sıkarak, "O çok güçlü," diye fısıldıyor. Başını geri çekiyorum.

"Seni lanet orospu," diye feryat ediyor.

Bunu hızlandırmam gerekiyor, bu yüzden yüzünü betona sertçe çarpıyorum. Onu bayıltmaya yetecek kadar. Altımda gevşiyor ve kızlar işe koyuluyor.

Üzerinden atlayıp homurdanarak onu yuvarladım, önce silahı, sonra bıçağı ve anahtar zincirini aldım.

Kapıya doğru koşuyorum, kapıyı açarken duruyorum.

"Geliyor musunuz?" Onlara soruyorum.

Emma başını sallıyor. Tara köşede tir tir titriyor. Aklıma Isabella'nın görüntüleri geliyor.

Bunun için zamanım yok. Ama bir çeşit silaha ihtiyaçları var; bana yardım ettiler.

"Al."

Silahı Emma'nın ayaklarının dibine fırlatıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve ilk köşede duruyorum.

Kamerada kırmızı nokta yanıp sönerken yukarı bakıyorum. Belki bana gelir.

Kapıya ulaştığımda, içeri nasıl girdiğimizi hatırlayarak duruyorum.

Homurdanarak adamı çeviriyorum ve bıçağı açıyorum.

"Emma. Avucunu sertçe aşağı doğru tut," diye emrediyorum.

Titremesine rağmen, ben bıçağı açıp adamın başparmağını kesmeye başladığımda soğukkanlılığını k o r u m a y ı başarıyor.

"Sen lanet olası bir psikopatsın," diye haykırıyor Tara.

İ ř i kolaylaştırmak için, sonunda başparmağını elime almadan önce kemiği kırıyorum.

"İstersen seninkini de keserim." Ona sırtıyorum.

Başını sallıyor ve geri çekiliyor.

Eğer bu kızlar özgürlük istemiyorsa, sorun değil. Burada o t u r u p lmm beklemeyeceğim.

Kapıya geri dönüyorum ve çıkarken kapıyı

kapatıyorum. Cehennemden kurtul ve Efendi'yi bul.

Yine de çoktan bana doğru yola çıktığını tahmin ediyorum.

Bölüm 56

DECLAN

Şarkı- Hide and Seek, Klergy, Mindy Jones

"Siktir!" Kükreyerek yumruğumu yanımdaki duvara vuruyorum. Ön kolumdaki zonklayıcı, ateşli acıyı, elimi titreten donuk bir ağrıyı silkeliyorum.

"Ebony nezarethaneden kaçtı. Silahlı ve tehlikeli." Duraklıyorum. "Son derece tehlikeli."

"Ona ne yapmamızı istiyorsun?" Finn kulaklıktan soruyor.

Kasıklarımı ovuyorum. Şu anda düşmanın adamlarımdan birini bu kadar kolay alt etmesini izlerken bu kadar tahrik olmamalıyım.

Ama tahrik oluyorum.

Parmak izi güvenlik sistemine dikkat eden zeki bir kız.

Etkilendim ve öfkelen dim.

Üzerimde böyle bir etkisi var. Ruhuma büyü yapan bir cadı gibi. Onun merhametine kalmışım. Bu her zaman benim korkumdu.

O benim zayıflığım.

"Ona zarar verme."

Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıktı.

Conan, "Kızını almak için bir şansın var, kardeşim," diye ağzından kaçırıyor ve ben çenemi sıkıyorum.

"Zarar görmeden ve doğruca ofisime. Kurallar değışti. Kendinizi gerektiği gibi savunun. Ama onu canlı tutun yoksa işinizi bitiririm," diye öfkelen dim.

Adamlarıma kızgın değ ilim. O

benim cezalandırmam gereken

biri.

Finn, "Yola çıkıyoruz," diye cevap veriyor.

Ekranda onu izlerken parmaklarımı masama vuruyorum.

"Saklanacak hiçbir yer yok, kalp kırıcı."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Sağ elinde bıçak, diğer elinde Asher'ın başparmağıyla duvara doğru kayışını izliyorum.

Onu izledikçe, daha önce onun üzerinde bir etkim olduğunu fark ediyorum.

Ben de onun zayıflığıym.

Telsizlerime dokunarak fikrimi değ iştiriyorum. Bunun gerçekleşmesi için tek bir yol var.

"Planlar değ işti. Geri çekilin, herkes dışarı. Onu kendim alacağım," diyorum onlara.

Masamın üst çekmecesini açarak babamın bıçağını alıyorum ve silahımı kılıfına koyuyorum. Cebime koyduğum özel malzemeyi de unutmuyorum. Ona ihtiyacım olabilir.

Onun tarafından ikinci kez oyuna getirilmeyeceğim.

Ekrana tıklayarak koridorda ilerlemesini ve ofisin kapısının önünde durmasını izliyorum. Kontrol merkezini açıp ışıkları ve güvenlik görüntülerini kapatıyorum ve ekranım kararıyor.

"Oyun zamanı bebeğim." Elimi sıcak ekranın üzerinde gezdiriyorum ve sırtıyorum.

Kapıya doğru koşarken kalbim kaburgalarıma çarpıyor, soğuk hava yüzümü ısıyor.

Kitaplığın arkasındaki gizli kapıyı bulmadan önce ona ulaşmalıyım.

Gerçek oyunu oynama zamanı.

Ve bu sefer bitir.

Bölüm 57

CHARLOTTE

Oda karanlık tarafından yutuldu ve kızların tiz çığlıkları sessizliği yararak koridorda yankılandı ve kapalı kapıdan içeri sızdı.

Işıklar kesilmeden önce buranın bir ofis olduğunu gördüm.

"Kahretsin," diye tısladım, bacağım masanın kenarına çarptı.

Başparmak elimden kaydı.

Ellerimin üzerine düşüp etrafı yokladım. Hiçbir şey göremiyorum.

Ortalık sessiz.

Çok sessiz. Adamlarının peşimde olmasını bekliyordum.

Birçok şey için eğitildim. Zifiri karanlıkta kör olarak çalışmak bunlardan biri değildi.

Beni kameralardan izliyordu. Burada olduğumu biliyor. Silahlı olduğumu biliyor.

Duvarı bulup tek elimle duvar boyunca kayarken kalbim çarpıyor. Bıçak dişlerimin arasında duruyordu. Bir düğmeye dokunuyorum.

Yavaş, acı veren bir gıcırtı sessizliği bozuyor.

Kapı açılıyor.

Duvara yaslanıyorum, titrek bir nefes çekerken kaba sıva derimi sıyrıyor.

Hiç ses yok.

Sonra, ayak sesleri. Ağır. Yavaş. Ölçülü.

Koku bana çarptı-sandal ağacı. Zengin. Temiz. Tanıdık.

Hayır. Hayır.
Hayır. Hayır.
Bir adım daha. Hava çatırdıyor. Sanki bedenim hatırlıyor. Gözlerim kapanıyor. Bu gerçek değil.
"Burada olduğunu biliyorum."
Gözlerim uçarak açıldı. Kalbim bir savaş davulu gibi kaburgalarımın
çarpıyor. O ses.
O ses.
Yumruğu duvara çarpıyor, kemiklerimi titreten sarsıcı bir gümürtü.
"Saklanacak hiçbir yer yok. Kaçacak yer yok."
İrlandalı tonu şimdi daha sert. Daha karanlık. Hâlâ bir zamanlar beni eriten
güçle dolu.
Ayak sesleri kesiliyor.
Sessizlik etrafımızı sarıyor.
İstediğim son şey buydu, o değil. Yanılmayı o kadar çok istedim ki. Bıçağı
ağızımdan çıkarıp yumruğumda sıkıca kavradım.
Kapının nerede olduğunu biliyorum. Altı adım
attı. Koşabilirdim.
"Tıpkı hatırladığım gibi kokuyorsun," diye nefes alıyor, derin, neredeyse
saygılı.
Midem düğümleniyor. Her sinirim alevleniyor.
"Çökmüş."
Kelime dudaklarından zehir gibi damlıyor.
Jimmy.
Boğuk bir hırıltı çıkıyor. Donup
kaldım. Gülümsediğini duyduğuma
yemin edebilirim.
O yaşıyor. Bir İtalyan hücresinde çürümüyor. Onu ben mahvetmedim.
Ama görünüşe göre şeytan olmuş. Yoksa zaten öyle miydi? İtalya'daki her şey
koca bir yalan mıydı?
Öfke beni tüketiyor. Kimseye
güvenmiyorum. Her şey çok hızlı
oldu.
Bir hareket bulanıklığı. İçgüdülerim beni
ele geçirdi. Koşuyorum.
Kapıya doğru körlemesine. Sadece bir saniyelik lütuf. Bir mucize. O
kapılardan sadece birimiz çıkıyor.
Kapı koluna uzanıyorum-

Ama bir güç bana çarparak beni geriye doğru fırlattı. Başım duvara çarptı. Tanıdık eller boğazıma sarıldı. O geceki gibi değil.

Daha sert. Kontrollü. Ölümcül.

Ciğerlerim çığlık atıyor. Çırpınıyorum, her uzvum nefes almak için savaşıyor, hava için, herhangi bir şey için.

Bir hırıltıyla bıçağımı çekiyorum ama o daha hızlı. Kolumu duvara çarptı, kemiklerim çığlık a t t ı .

Bıçak yere düştü.

Kıkırdıyor. Bir zamanlar beni yaşatan o kahkaha şimdi beni yavaş yavaş öldürüyor. Umutlarım ve hayallerim her saniye ölüyor.

Daha büyük hissediyor. Daha güçlü. Daha acımasız.

"Tam bir kaçış sanatçısısın, değil mi tatlım?" Sesi yanıyor. Kafatasım zonkluyor.

Destekliyorum.

Sonra kafamı burnuna çarptım. Çat.

Acı alnımda patladı ama o bıraktı.

Yere sertçe çarptım, nefes nefese kaldım, boğazımı tırmaladım.

Umutsuzca çıkışa doğru sürünüyorum ama bacakları beni yere yapıştıınca duruyorum.

Üzerime basıyor, ağırlığını yanımdaki zemine bastırıyor. "Şimdi de lanet bir hayvan gibi mi davranmak istiyorsun?" diye homurdanıyor.

saçımı ve başımı geriye doğru çekti.

"Belki de sana tam olarak böyle davranacağım."

"Açıklayabilirim," diye nefes nefese kaldım.

Keşke bilseydi. Isabella hakkında. Her şeyi. Belki de savaşmayı bırakırsam... belki de bu benim yolumdur.

Elleri kalçalarımı kavırıyor, sert ve kontrol edici. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni sürüklüyor.

Burnu yanağımı okşuyor, nefesi sıcak ve acımasızca tenime değiyor.

"Ben olmuştur beklemek a uzun zaman için sen için katılmak Ben içinde Cehennem, kalp kırıcı," diye

fısıldıyor.

"Decadence'a hoş geldin."

Kanım dondu.

Jimmy asla sadece Jimmy olmadı.

İtalya'da Enzo'yla buluşmak için biri olmalıydı. Güçlü biri.
Bağlantılı.

Tabii ki.

O da benim kadar yalan söyledi. Beş yıl önce ikimiz de rol yapıyorduk.
Yutması zor bir hap.

Prens asla Kraliçe'yi kurtarmaya gelmeyecekti. Görünüşe göre onu da yok
etmek istiyor.

Sanırım şimdi gerçekte kim olduğumuzu öğrenme zamanı.

Onun el KELEPÇELER üzerinde benim ağız ile a

Bez. Benim çığlık yutulur.

Gözlerim ona yalvarıyor. Konuşmak için bir şansa ihtiyacım var. Belki
dinleyecek bir parça insanlığı kalmıştır.

Bırakmıyor, eli beni boğuyor ve artık her nefesim yanıyor.

"Tatlı rüyalar, bebeğim. Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

Karanlık beni almadan önce duyduğum son şey-

Yumuşak, ürkütücü bir melodi. Cehennemde bir ninni gibi çınlıyor.

Bölüm 58

DECLAN

Onu dikkatlice yan yatırıp ışıkları açtım. Ve sonra onu orada gördüm, nefesi kesikti, gözleri kapalıydı.

Huzurlu.

Çok

güzeldi.

Benimkiler

İçgüdüsel olarak göğsümü tutuyorum, içimde yakıcı, tanıdık bir acı hissediyorum. Her zaman onun anısına eşlik eden aynı acı verici bıçak.

Benim için çılglık atması. Bana

ihanet edişini.

Kulaklığa dokunuyorum ve Finn'in sesi geliyor. "Ofis," dedim.

Kollarımı göğsümde kavuşturup tek dizimin üzerine çöküyorum ve saçlarını güzel yüzünden çekiyorum. Saçlarının ucundaki koyu mor renk hâlâ duruyor ve aklımı İtalya'ya geri götürüyor.

"Bu şekilde olmak zorunda değildi," diyorum ona.

Kapı arkamdan açılıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum. "Bana onun ölmediğini söyle?" Yüzümü ona döndüğümde Finn soruyor.

"Hayır, sadece biraz baygın. Bilmen gerekirdi, sen doktorsun." Hareket ettiği belli olan göğsünü işaret ediyorum.

"Planın nedir?" diye soruyor.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

"Konuşmasını sağlamak için zayıflığını ona karşı kullanmak." Burnuma dokunup sırtıyorum.

Onun zayıflığı benim.

Onun benim olduğu gibi.

"Onu son odaya götürün."

Yüzündeki rengin kayboluşunu izliyorum ve yavaşça başını sallıyor. "Yani bu kadar mı? O mu kazandı?"

Önüne geçip yere bakıyorum.

"Ben Cehennem'in Efendisi'yim, doğru mu? Ben gücü korumak için konumlandırıldım. Sen-" Göğsüne bir yumruk indirdim. "-Senin görevin yürütmek. Perde arkasında düzeni sağlamak."

Yutkunuyor ve kaburgalarına bastıran parmağıma bakıyor.

"Evet, patron." Elimi savuştururken dilinden alaycı bir ifade dökülüyor. "Onu oyunlara her kim soktuysa

Inferno'ya hoş geldiniz mi?" diye soruyor.

Çenem titriyor.

Aklıma yatmayan bir şeyler

var. Başımı iki yana

sallıyorum.

"Ben ondan cevapları alana kadar yarışmacıların sonuçlarını ailelerine açıklamayacağız." Kalp kırıcıma bakıyorum ve öfkem cızırıyor.

"Doğru. Birkaç gün erteleyebiliriz. Sanırım."

"Bu iş çözülene kadar kalan kızları kulübede tutun. Bakalım yan odadan canlı çıkabilecek mi?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Yapabilir miyim?

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Beni bu adama dönüştürdü. Bana ihanet etti ve tam o anda, küçük çevrem dışında kimseye güvenmemeye yemin ettim.

"Bu hoşuma gitmedi Dec. Bir şeyler dönüyor ve bahse girerim Enzo her şeyi biliyordur.

o."

"Belki de. Ama biz Quinn kardeşleriz."

Omzunu sıkıca kavradım.

"Ve kimse bize kazık atıp paçayı kurtaramaz. Onunla değil. Onun ailesi.

Ne de Enzo. Artık bize güveniyor. Oyunlarımıza, düzenimize.

Öldürmelerimize." Dudaklarından belli belirsiz bir öksürük çıkıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz. "İkimizi de öldürmeden önce onu hazırlayalım."

Finn gülüyor ama ben ona katılmıyorum.

İlk karşılaşmamızın kader olduğundan bile emin değilim artık. Ama iki kez. Bu çarpık bir şekilde kader.

Buraya benim için gönderildi.

Ama ben olduğumu anladığında yaşadığı şok sahte değildi. Bilse de bilmese de benim peşimdeydi.

Ve gerçeği öğrenmek için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliyim.

Conan kapıdan içeri adımını atınca, ben de yoldan çekildim.

"Onu beş numaralı odaya götür."

Sikim seğirdi. Hay sikeyim.

"Tamamdır. Enzo yolda, Dec. Az önce beni aradı." Odanın sağ köşesindeki yanıp sönen monitöre bakıyorum.

Ülkedeki en iyi hacker olarak bilinmesinin bir sebebi var.

Kameradan ona el sallıyorum ve gülümsüyorum.

Bir şeyler biliyor ya da bilmek istiyor. Benim olduğu kadar onun da dikkatini çekmiş.

Conan onu kollarına alırken Finn bana temkinli bir şekilde bakıyor.

"Dikkatli ol," diye bağıriyorum ve Finn başını sallıyor.

"Onun amcığı seni beş yıl boyunca nasıl bir büyüünün etkisi altına soktu bilmiyorum ama aklını başına topla. Hiçbir amcık bizim imparatorluğumuza değmez kardeşim," diyor Finn bana ve ben yumruklarımı sıkıyorum.

Babamızı bunun için kaybettik.

Yol boyunca kendimizi kaybettik.

Ruhlarımızı şeytana satmak bize cehenneme tek yönlü bir bilet verdi.

Bölüm 59

CHARLOTTE

Şarkı, F E R A L, Bad Omens

Önümdeki fiskiyeden damlayan erimiş çikolatanın yumuşak çiselemesi bana sadece kaybetmenin sonuçlarını hatırlatıyor.

Buradaki diğer her şey gibi bu da abartılı. Bir çikolata havuzunun üzerine yerleşen bir fiskiye muhtemelen altı kişiyi sığdırabilir. Bu odanın ne amaçla kullanıldığını merak ediyorum.

Nefis kokuyor, bitter çikolata ama yine de iştahım yok.

Ölüm korkusu genellikle bunu ortadan kaldırır.

Sandalye yere sürtünüyor ve arkasını bana doğru dönüp üzerine oturuyor.

Başını eğip bakışları vücudumda gezinirken tepki vermiyorum.

Sessizliğimiz havada ağır ağır asılı duruyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, kalbime bir bıçak saplanmış gibi olur.

Bu dünyada yürüyen ve asla yok edemeyeceğim tek bir adam var.

Bir gecede hayatımı değiştiren adam. O benim karanlığımın ışığıydı, beni altı ayak altında olmaktan koruyan bir hatıraydı.

Ancak, şimdi onun çarpıcı mavi gözlerine baktığımda, ışığın gittiğini görüyorum.

Dışarı.

Çok komik, bu adamın beni öldürmeye hakkı var. Aslında, gözlerini dikmiş Sanki tam da bunu yapmak istiyormuş gibi.

Yine de onunla aynı odada olmak beş yıldır en rahat olduğum an.

Sanırım eğer biri hayatıma son verecekse, bu kişinin hatırasının beni hayatta tuttuğu adam olmasını istiyorum.

Hayatımdaki bir başka canavara dönüştü, beni de kendisiyle birlikte cehenneme sürüklemek istiyor.

Ama ben de tam olarak orada olmak istiyorum. O benim kalbimin, aklımın ve Ruh.

Çöküş oyununa bir kez girdin mi, bir daha geri dönemezsin derler. Dışarı.

Ya istemiyorsam? Ya evimden geriye kalanları satmak istiyorsam? ruhumu bu şeytana teslim edemem.

Boğazını temizliyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

"Gözlerini benden ayırma," diye emretti. Düşünmeden yapıyorum. Sırıttığında midem bulanıyor.

"Dilini kedi mi yuttu, kalp kıran?" Kapaklı bıçağını çıkarır ve bıçağı parmaklarında gezdirir.

"Jimmy?" Fısıldıyorum.

Kıkırdıyor. Derin ve tehditkâr.

"Ebony? Brittany? Bugün kimsin sen?" Sesi alçalıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve dilimi acıyana kadar ısıırıyorum.

Burada ne haltlar döndüğünü çözene kadar benden hiçbir şey öğrenemeyecek.

O Efendi mi?

Öyle olduğunu varsayıyorum. Her şey yerine oturuyor. Enzo'yla olan bağlantı. Bu ilk düşündüğümünden de kötü.

"Biliyor musun, eğer işime yaramayacaksa o küçük güzel ağzındaki dili kesip atabilirim."

Bıçağa bakıp dudaklarımı sımsıkı kapatırken kalbim küt küt atıyor.

Cidden boku yedim.

Eğilip soğuk bıçağı boğazımda gezdirirken bağlarımı çekiştiriyorum.

"Hadi, kalp kırıcı. Vazgeç. Kimsin sen?" diye fısıldadı. kulak.

"Hiç kimse," diye cevap veriyorum.

Geri çekiliyor ve kaşlarını çatıyor.

"Oh, hadi ama. Sen benim için önemlisin." Sırıttıyor.

Kalbim hızla çarpıyor.

"Sen, tatlım, birçok sorumun cevabısın. Yani senin de bir önemin var. Kendine bu kadar yüklenme."

"Siktir git," diye tükürüyorum ve anında pişman oluyorum. Beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsüyor.

"İşte başlıyoruz. Kız geldi." Ayağa kalkıyor ve sandalyesini iterek önüme geçiyor, üzerimde yükseliyor.

Çenemden tutarak başımı ona doğru kaldırıyor.

"Bu iki şekilde de olabilir. Eminim bu yaşam tarzına alışmışsındır. Zor yol mu yoksa kolay yol mu?" Beni daha sıkı kavırıyor, bakışları hiç şaşmıyor.

"Zor yol bu sefer sikimi de içermiyor. Zordan kastım acı verici olması." Göz kırıyor ve beni bırakıyor.

"Kimsin sen?" diye soruyorum.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Ben kim miyim?" Göğsünü işaret ediyor. "Efendin. Declan Quinn."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Jimmy'ye benzediğini düşünmemiştim." İncindiğimi gizledim.

Belki de o geceyle ilgili hiçbir şey gerçek değildi. İkimiz de lanet olası iki yalancımız. "Sen çok iyi bir oyuncusun, kalp kırıcı. Beni cinayet için tuzağa düşürdün,

Sanırım? Sonunda hangi zavallı adamı öldürdün? Uyuşturucu verdiğin ya da dövdüğün adamı mı? Jimmy sadece bir sonraki kurbanınızdı."

Başımı salladım.

"Hayır, bu doğru değil" diye fısıldıyorum.

Bana dönüp işaret etmeden önce başını sallayarak odada adımlıyor.

"Hayır. Senin saçmalıklarına tekrar kanmayacağım. Hiçbiri gerçek değildi," diye bağırıyor.

Göğsünü o v u ş t u r u y o r , sanki acı çekiyormuş gibi, ama gözlerinde bir karanlık parlıyor ve ürperiyorum.

Görünüşe göre benimle ne yapacağını bilmiyor. Bu bana tek bir şey söylüyor.

Ona ulaşmak için bir şansım var. Eğer o geceki Charlotte'u görmesini sağlayabilirsem.

Belki bana inanır.

Ama Şu anda öfkeli görünüyor.

Bu benim son çarem, kızımı kurtarmak için son Şansım. "Kolay yol," diyorum.

Olduğu yerde duruyor; bıçağı öyle sıkı kavırıyor ki, yere kan damlamaya başlıyor.

"Kanamam var," diye kekelıyorum.

AŞağı bakıyor ve kaşlarını kaldırarak beyaz zemin üzerindeki damlalara bakıyor.

"Uyuştuğunda acıyı hissedemezsin," diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine.

"Biliyorum. Hayatta kalma modu canavarlar yaratır." "Sen de öyle misin? Hmm?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Yapmam gerekeni yapıyorum."

Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor.

"Hayatta hepimizin bir seçimi vardır, kalp kırıcı. O bıçağı odamda bırakmayı sen seçtin. Bana ihanet etmeyi seçtin. Beni kullandın. Ve Şimdi geri mi döndün? İşi bitirmek için mi?" Nefes almak için duraklıyor, yüzü kızarıyor.

"Bu sefer değıl. Bir daha derimin altına girmene izin vermeyeceğim. Sana izin vermeyeceğim."

"Bu senin yaptığın Şey değıl-"

Öne atılıp boğazımı sıkıyor, sıktıkça sıcak kanı tenime bulaşıyor.

"Ben o zamanki adam değılim. Bu versiyonun yaratılmasına yardım ettin ve Şimdi bu seni kışından ısıracak, kalp kırıcı. Ve iyi anlamda da değıl."

Daha sıkı sıkmaya devam ediyor, ciğerlerim yanmaya başlıyor.

"Senin yüzünden, babam kendini feda ederken, ben lanet İtalya'dan, polislerden kaçmaya çalışıyordum. Onu kurtaramadım. Sen kurtardın. Sen kurtardın. Bunu sen yaptın."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Suçluluk duygusu beni bütünüyle yutuyor. Bunun için beni nasıl affedebilir? Hiçbir fikrim yoktu. Kendimi kurtarıyordum ve sonuçlarının korkunç olduğu ortaya çıktı.

"C-Charlotte," diye boğulmayı başardım.

Beni bıraktığında nefes almak için çırpınıyorum.

"Charlotte. Bu sana daha çok yakışıyor. Soyadın?" Başparmağını çeneme sürtüyor.

Haklı, değişmiş. Onu çözemiyorum. "Kovalyov. Ama Novikov benim gerçek soyadım." Ofluyor.

"Rusça. Sesin gelmiyor mu?"

"Çocukken Amerika'ya taşındım."

Bu ismi araştıracağını biliyorum. Drago sayesinde bir hayaletim. O evde ve dünyanın geri kalanında bir hayaletim, küçük kızım da öyle. Biz yokuz.

Ama bu soyadının bir ağırlığı var, özellikle de mafyada.

Benden uzaklaşıyor ve bunun rahatlatıcı olup olmadığından emin değilim.

"Aferin kızıma." Zehirli bir sesle bıçağını yere fırlattı.

kapıyı açmadan önce.

Ağzım açık kaldı ve bedenim beni ele verdi. Göğsümdeki kızarıklığı gördü.

Bölüm 60

DECLAN

Neredeyse içeri girmek için ofisimin kapısını kıracaktım. Hava. Ondan uzakta hava almaya ihtiyacım var.

Her seferinde ona aşık oluyorum. Dikkatimi dağıtıyor.

Ama benim bir adım var. Potansiyel olarak.

Tökezleyerek ofisime girdiğimde Enzo'yu sandalyeme yaslanmış buluyorum.

"İkinizin arasında izlenmesi gereken bir şey var. Onu tanıyor musun?"

d i y e soruyor, ellerini kalçasında birleştirerek.

"Ah. Evet? Bana İtalya'da tuzak kuran kadın." "İlginç. Beş yıl önce mi?"

Başımı salladım.

Ekranımı bana bakacak şekilde çeviriyor. Beni hacklediği gerçeğini sorgulamayacağım bile.

"Sana verdiği isim. O aileyi duydun mu?" diye soruyor, ben ekranda bir adamın sabıka fotoğrafına bakarken.

Çok kötü görünüyor. Benim yaşlarımda, belki daha yaşlı.

Enzo ekranı işaret ediyor.

"Buradaki Bay Vlad Kovalyov. Kovalyov ailesinin liderinin bir altı. Rusya'yı ele geçirmeye çalışıyorlar. Evet, muhtemelen ailesinin isteklerine karşı geliyor."

Başımı kaşıyorum.

"Ve sen onu davet ettin?" Soruyorum. Enzo başını sallıyor, mavi gözleri

Ben.

"O aile hakkında öğrenmek istediğim çok şey var."

Almadığım sessiz bir mesaj. Başım dönüyor. Ve sonra kalbim durdu.

"Onun-"

Cümleyi bitiremiyorum.

"Karım. Declan. Charlotte onun karısı."

Yumruğumu yanımdaki duvara vuruyorum. Karısı.

O asla benim olmadı.

"O olduğunu biliyor muydun?" Bağırarak doğruca içki dolabına yöneldim. Bir bardakla bile uğraşmıyorum, sadece şişeden içiyorum.

"Hayır. Buraya kimi göndereceklerinden emin değildim. Dediğim gibi, onları çözmeye çalışıyorum. Buraya gelenin farklı bir hayalet olacağını düşünmüştüm." Sesindeki hayal kırıklığı çok açık.

"Kim?"

Başını sallıyor.

"Fark etmez. Charlotte elimizde. İhtiyacımız olan cevaplar onda olabilir."

Kapıya doğru ilerliyorum.

"Buyurun. Ne istiyorsan sor. Al onu." Onu kovup viskime dönüyorum.

Ayağa kalktı ve güldü.

"Kalbini kırdı, değil mi?"

Yaklaşıp şişeyi elimden alırken alay ediyorum.

"Sadece bir geceydi. Bu nasıl kalbimi kırabilir?" Ona b a k a r a k soruyorum.

"Kalbin bunu bilmesi ne tuhaf. Hepimizin hayatında bir kişi vardır. Onu bulduğunda anlarsın ve kaybettiğinde acısını sonsuza kadar hissedersin."

"Sana ihanet etseler bile mi? Gerçek olmasa bile mi?"

diye soruyorum. Şişeyi dolaba geri koydu.

"Eğer gerçek olmasaydı, canın yanmazdı Declan. Sanırım bu sorunun cevabı bu. İhanete gelince. Belki de onu dinlemeliyiz. Vlad kötü biri. Orada hayatta kalmakla ilgili bir şey söyledi, doğru mu?" Kapıya yönelirken lacivert takım elbisesini düzeltiyor.

"Söyledi."

Gözlerindeki acıyı düşünüyorum.

Sözlerinde duyduğum gerçeği.

Ve yerdeki bıçağı hatırlayarak başımı sallıyorum. "O evli."

Göğüs kafesindeki dövmeği ovalıyorum. Viskiği geri istiyorum.

"Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Bu sorunu ortadan kaldırmanın pek çok yolu var Declan," diyor kapıyı açarken.

Bilgisayarımı işaret ediyor.

"Dikkatle izle ve dinle. İkinizin arasında cinsel gerilim olmadan da cevaplar alabiliriz."

Ne söyleyeceğinin bir önemi var mı? Bana komplo kurmaya çalışmaktan vazgeçemez. Babamı kurtarmadığım o günleri bana geri veremez.

İç çekiyorum, arkama yaslanıyorum. Zamanında geri dönseydim bir şey fark eder miydi? Babam ne yaptığını biliyordu ve asla durdurulacak bir adam değildi.

Kapı kapandığında nefesimi bırakıp monitörü inceliyorum. Sandalyesini karıştırmayı başarmıştı. Şimdi yan yatmış durumda ve o da yerde.

Hoşuma gitmeyen şey, Enzo kapıdan içeri girdiğinde gözlerindeki tanıdık bakış.

"Charlotte," diyerek onu selamlıyor ve çikolata çeşmesine doğru ilerleyerek onu yerde bırakıyor.

Bıçağı ondan birkaç adım öteye fırlatıyor ve sandalyeyi tekrar dik konuma getiriyor.

"Beni tanıdın mı?" diye soruyor ve kadın ona göz

kırpıyor. "Seni tanımıyorum."

Adam güler ve başını sallar.

"Ben yalan söyleyecek adam değilim." İtalyan aksanı derinleşiyor.

Kadın titriyor ve birden gerildim. Ondan ne koparacağını duymak istediğimden emin değilim.

Dudağımı çiğneyerek endişeyle izliyorum. Sorgulamak için o benim.

Kırmak

için.

Onun

değil.

Parmak eklemlerimi çatlatarak daha da

yaklaşıyorum. "Hiç tanışmadık," diye

fısıldıyor.

Sandalyemi çekip onun önüne oturuyor ve ellerini kalçalarının üzerine koyuyor.

"Doğru. Benim aç ı m d a n resmi olarak değil." Ona bir elini uzatıyor ve kıkırdıyor.

"Oops. Biraz bağlandın, değil mi?"

Ona kaşlarını çatıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ben Enzo. Eminim kocanız beni tanıyor."

Gözleri açılıyor. İşte orada. O dehşet. Acı.

İ ç i m d e n , onun kocası olmadığını söylemesi için evrene yalvarıyorum.

"Kocam benimle iş yapmaz. Bu benim işim değil." İlk iki kelimeyi söylerken yüzünde tiksintiyle yere bakıyor.

Kameraya bakarken kalbim hızla çarpıyor. Ne hissettiğimden emin değilim.

Nefret. Öfke. İhanet. Acı mı? Sempati mi?

Bir şeyler var. Yine de içimin derinliklerinde, gerçek cevabımı almak için oraya koşmak ve Enzo'yu odadan dışarı atmak istiyorum.

Kapının sesini bile duymuyorum, çünkü Conan arkamdan gelip omzuma sarılıyor.

"İyi misin kardeşim?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz." Başımınla ekranı işaret ediyorum.

Öfkemi ondan çıkarmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm.

Yine de o mavi havuzlara bir kez baktım ve kayboldum. Hayatın daha kolay olduğu bir zamana geri döndüm.

Yaşadığımı hissettiğim bir zamana.

Beş yıl boyunca sert bir kabuk içinde yaşadım, bana verdiği o yüksek hissi kovalamak için her şeyi yaptım ama başarılı olamadım.

"Söyle bana Charlotte."

Enzo daha da yaklaştı ve ben çenemi sıktım.

"Çalıştığın aileyi kim yönetiyor? Sanırım sadece aşk için evlenmedin?"

Kalp atışlarım o kadar düzensiz ki göğsüm yanıyor.

Omuzları çöküyor ama Enzo'nun gözlerinin içine bakarken zihninin hızla çalıştığını görüyorum.

"Tatiana ailenin reisi. Vlad ve Emil onun kardeşleri. Ben Vlad'la evliyim," diyor sertçe, sanki dilinde zehir varmış gibi.

"Tatiana hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Enzo neredeyse telaşlanmış, takım elbisesini sıvazlıyor.

"Kardeşleri ondan korkuyor. Yakın zamanda vuruldu, iyileşiyor." Charlotte derin düşüncelere dalmış görünüyor.

"Onun kardeşleri kadar kötü olmadığı sonucuna vardım. Beni tanımıyor ya da-" Sözüünü yarıda kesti.

"Varlığımdan bile haberi yok." "Peki kim?" Enzo zorluyor.

"İşleyicim."

Saçmalık. Bir şeyler saklıyor.

Ve bu kadın kardeşinin karısının var olduğunu nasıl bilmez?

Bu aile ne kadar boktan?

"Buna inanmakta zorlanıyorum." Enzo arkasına yaslanıp Charlotte'u inceliyor.

"Vlad için kiralık katil olduğumu sanıyor. Onunla evlenmeye zorlandığımdan haberi yok. Onunla konuşmamam ve hatta ona bakmamam için kesin emir aldım. Tahminimce bana ne yaptıklarını öğrenirse onlara ne yapacağından korkuyorlar."

"Peki ya onlar? Diğeri kim?"

"Emil. O ve Vlad beni ailemden çalanlar, beni tuzağa düşürenler."

Midem bulandı.

Kız kaçırılmıştı.

Bölüm 61

CHARLOTTE

Kahretsin. Çok yakındı.

Şu anda ihtiyacım olan şey kızın solucan kutusunu açmak değil. Şu anda düşmanlarımızı aynı hizaya getirdiğimizi düşünüyorum.

Gerçi Tatiana'yla ilgili bir şey Enzo'yu tedirgin etti. Bu da beni rahatsız ediyor. Nefretinin kocama yönelik olmasını tercih ederdim.

Kameraya bakarken mideme bir batma hissi yerleşiyor. Declan'ın dinlediğini biliyorum. Bu durumu daha da kötüleştirdim.

"Bana senden korkmam söylendi," diyorum Enzo'ya. Bunu kendi avantajıma nasıl kullanabileceğimi ölçmeye çalışıyorum.

Kızımın güvenliği garanti altına alınırsa kocamı seve seve öldürürüm.

"Kocan zeki bir adam."

Dilimi ısııyorum, keşke söylemeyi kesse.

"Onun adı Vlad. Ona kocam deme." Kaşları seğiriyor ve neredeyse sırtıyor.

"Not ettim. Ancak-" Parmağını aramızda gezdiriyor.

"-Burada sorgulanan sensin, ben değil. Bunu unutma. Biz arkadaş değiliz, Charlotte. Ben aksini düşünene kadar düşmanınız. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, çocukken ailem tarafından azarlanmış gibi hissediyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Koyu kirli sakalına dokunuyor.

"Benim için mi? Tatiana'nın etrafındakilerin tek tek isimlerinin ve onunla nasıl bağlantı kurduklarının bir listesine ihtiyacım var. Konumları, işleri ve geçmişiyle ilgili sahip olduğun her türlü bilgi. Belki kullandığı diğer isimler."

"Bunu yapabilirim. O zaman gidebilir miyim?" Başını sallıyor ve sırtıyor.

"Bu sadece benim için. Sen artık Bay Quinn'e aitsin. Bu durumdan kurtulmanıza yardım edemem. Sanırım buraya başka bir amaçla gönderildiniz?"

Parmaklarını kalçasına vuruyor.

"Öyleydim." Yere baktım ve iç çektim.

"Çaldıkları bir şey hakkında ne bildiğini öğrenmek için bu işi yürüten her kimse onu sorgulamamı ve sonra da öldürmemi istediler."

Kaşları havaya kalktı ve gözleri büyüdü. Onu fırlattım. "Benden mi çaldılar?"

"Evet. Sanırım para. Uyuşturucu. Silahlar. Bilmiyorum."

İtalyanca agresif bir şeyler mırıldanıyor ve aniden ayağa kalkıyor.

"Declan seninle işini bitirdiğinde, benim için her şeyi yaz.

Aklına gelen her şeyi. O zaman gazabımdan kurtulmuş olacaksın."

Kafamın içinde bir ışık yandı.

"Not defterim var," diyorum ona.

Kirli sakalını kaşıyor. "Devam et."

"Son on yılda duyduğum ve kaçışımla ilgili olabileceğini düşündüğüm her şey. Tarihler, yerler, isimler, konuşmalar. Benim için çoğu bir şey ifade etmiyor ama sanırım senin için..." Sözümlü kesiyorum.

"Bana göre bu bir altın madeni."

Yutkunuyorum. Tatiana'dan ne istediğinden emin değilim. İçgüdülerim bana bunun hayal edebileceğimden çok daha derin olduğunu söylüyor.

"Nerede o?"

Aşağı

bakıyorum.

"Güvenli. Saklı. Onun evinde."

"Siktir." Odanın öbür ucundaki sandalyeyi tekmeledi. Ürkmedim. Ben alışkınım

Bun

u. "Şimdilik hatırladıklarını yaz. Sonra geri geleceğim."

Bıçağı bana doğru savurduğunda bir nefes verdim, ama sonra gözleri parlıyor ve sırtıyor.

Bu hiç iyi olmadı.

Dönerek eğilip bıçağı aldı ve bana doğru yürüdü. "Hayır. Yapma. Sana isimleri vereceğim."

Önümde durduğunda içimi korku kaplıyor. Güçlü tıraş losyonu burun deliklerime dolarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bunu onun için daha eğlenceli hale getirelim," diye fısıldıyor ve bileklerimdeki gerginlik kayboluyor. Parmaklarımı oynatmaya çalışıyorum ama karıncalanıyorlar.

"Bunu akıllıca oynarsan onu kazanabilirsin. Aptalca davranırsan, seninle işimiz bittiğinde iki ayağının altına düşersin."

Ses tonundaki ciddiyet yutkunmama neden oluyor. Görünüşü Vlad'dan daha az korkutucu.

Ama anladığım kadarıyla buradaki erkekler çok daha tehlikeli. Zekiler. Titiz ve ölümcüller. En kötü kombinasyon.

Kollarımı sandalyemin arkasında tutuyorum.

Adam geri çekilip ipi ve bıçağı cebine sokarken başımla onaylıyorum. Kapıyı arkasından çarparak kapatırken arkasına bile bakmıyor.

Enzo'nun gazabından uzak olmak savaşın sadece bir parçası.

Benim ve kızımızın geleceği, birazdan i ç e r i g i r ecek adama bağlı.

Bu oyunu nasıl akıllıca oynayacağımı biliyorum. Gözlerindeki ışığı geri getirebilirim, kazanabilirim.

Neyi kazanabilirsin? Emin

değilim. Bu yüzden

hareketsiz oturup

bekliyorum.

Bölüm 62

DECLAN

Enzo'nun topladığı bilgiler aklımı karıştırıyor.

Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Tatiana mı? Diğer isimler? Rusya mı? Benim ve imparatorluğum için anlamsız. Ofisimin kapısı açıldı ve Enzo kendine sek bir votka doldurdu.

"Hiçbir koşulda onu öldürme." Beni işaret ediyor ve içkisini geri devirir.

"Tatiana kim?" diye sordum.

"Lanet olası bir hayalet. Beni ilgilendirmez, ben hallederim." Omuz silkiyor, bir tane daha dolduruyor.

"Sorgulamam bitti; bu bilgiyi bana getir, sonra onunla ne yapacaksan yap. Canlı olarak tabii ki. Daha fazla cevaba ihtiyacım olabilir. Onu da serbest bırakmayın. Gitmek zorundayım. Ve o lanet not defterini alacağız."

"Peki ya diğer kızlar? Planları düzenlemek için genellikle birkaç günümüz daha olur."

Telefonunu çıkardı.

"Ben hallederim. Romeo detayları ve ulaşımı gönderecek. Her şey hazır. Hepsi güvende olacak ve Finn eleme süreci üzerinde çalışmaya başlayabilir. Charlotte artık senin önceliğin."

Konuşmasını bitirdiğinde çoktan kapının yolunu yarılamış, telefonunu çıkarıp birini arıyordu.

Mükemmel.

Onu öldürme.

Gitmesine izin verme.

Sanırım onu rehin tut ve af dilemesini sağla. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kulağa hiç de fena gelmiyor.

Şimdilik, bırakayım da pişsin.

Onun yerine telefonumdan monitör görüntülerini alıp Finn'le birlikte nezarethaneye gidiyorum.

Ben oraya vardığımda tüm kızları yeniden giydirmiş ve arka duvarda bir sıradan oturtmuştu.

Tara'nın boğazındaki kızgın kırmızı izler gözüme çarpıyor ve kendimi ısıtıyorum.

Sırt.

"Her şey hazır mı?" Kardeşime doğru eğilerek fısıldıyorum. "Ne için? Planın ne lan?"

Ellerimi yüzüme sürerek Reggie'ye Finn'in yerine geçmesi için başımı salladım. odadan çıkıyor.

Kapı arkamızdan kapanırken "Kız arkadaşını öldürdün mü?" diye soruyor. "Öldürmeyeceğim. Bir sonraki emre kadar benimle kalacak."

Çenesi titriyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Doğru ya. Dur tahmin edeyim, Enzo onu canlı mı istiyor?" Sesi derinleşiyor.

"Evet. İhtiyacı olan bilgiye sahip. Burada çok fazla geçmiş var, bazı boşlukları doldurması gerekiyor ama ona güveniyorum."

"Hmm. Yani altın bileti o alıyor, sanırım?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Evet. Oyunlar bitti. Benim denizaltım var."

Sanırım öyle. İstedığım kadar onun hayatını cehenneme çevirebilirim.

"Peki, şimdi ne olacak?" Finn soruyor.

"İkinci aşamayı tamamlamak için Enzo'yla birlikte çalışacaksın." İşte bu onu gülümsetti.

"Kızlardan birini ikna etmekte sorun yaşayabiliriz." "Baba fetişi olan boğulmuş sarışın mı?"

Kıkırdadığında rahatlamaya başlıyorum.

"Evet. Nasıl tahmin ettin? Senin kızı onunla bir odada serbest bıraksak nasıl olur? Bizim için baş ağrısını çözebilir."

Her ne kadar eğlenceli olsa da, biz böyle biri

değiliz. Onları gerçek tehlikeden uzaklaştırıyoruz.

Yeni bir hayata başlamayı ve eskisini geride bırakmayı reddeden bir yarışmacıyla hiç karşılaşmadık.

"Görünüşe göre listenizde ilk sırada babası var. O zaman ona koşamaz. Kendine gelecektir; Enzo onu güvende tutmak için nereye yerleştireceğini bilecektir, farkına varana kadar bir süreliğine kendinden bile olsa."

Finn tuts.

"Elbette biliyor."

Omzunu sıkıyorum ve soluk gri gözlerinin içine bakıyorum.

"Bitir şu işi. Bu lanet olası bir karmaşa oldu, evet. Ama biz Quinn kardeşleriz. Bununla başa çıkar ve yolumuza devam ederiz. Bu sadece küçük bir sorun, tamam mı? Charlotte'u hallettikten sonra."

Gözleri kocaman oldu.

"Charlotte. Ona daha çok yakışıyor."

"O evli," diye cevap veriyorum.

"Kolayca çözülür."

Gülüyorum.

"Sen ve Enzo düşündüğünden daha çok benziyorsunuz." Ona göz kırpıyorum, o da kaşlarını çatıyor.

"Şu boktan şovu halledelim ve bırak da ellerimi kirleteyim. Buna başladığımda sakınleşeceğim."

"Ellerini temiz tut kardeşim," diye uyarıyorum.

Gündüzleri cerrah, geceleri lanet seri katil. Katili olan bir psikopat sırtı

yor. "Tamamdır patron. Git kızını al."

Öfkelendim ve geri çekildim.

"Onu istemiyorum, bu şekilde değil. Sadece gerçeği istiyorum."

Başını sallıyor ve kolunu sıvayıp gümüş saatine bakıyor. "Tekrar derinizin altına kazınması için altı saat veriyorum. I

İtalya'da ona nasıl baktığını gördüm. Şimdi ne kadar sinirli olduğunu görebiliyorum. Kocan olsun ya da olmasın. Bir şeyi istediğinde, peşinden gittiğini ve esir almadığını biliyorum. Sadece onun imparatorluğumuzu yıkmasına izin verme." Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ya da kalbini söküp atmasına," diye sessizce bitiriyor.

"Ben hallederim. Kalp korumalı." Yumruğumu göğsüme vuruyorum.

"Güçlendirilse iyi olur."

"Sonra görüşürüz. İyi eğlenceler." Topuklarımın üzerinde dönüp koridorda ilerlemeden önce el sallıyorum.

Kapısının önünde durup ne yaptığını görmek için telefonumu çıkarıyorum.

Keşke ona baktığımda duygularımı kapatabilseydim. Ama şimdi bile nefesim boğazımda düğümleniyor.

Elim tuş takımının üzerinde geziniyor. Bir sonraki etkileşimin aramızdaki ilişkiyi mühürleyeceğini biliyorum.

Kad

er. Onun hangi versiyonunu alacağım?

Onun hangi versiyonu gerçek Charlotte?

Kim o ve neden kalbime bir bıçak gibi saplandı?
çizdi mi?

Bölüm 63

CHARLOTTE

Şarkı- Silver Swarm, Thornhill

Kapı açılıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Kafamı kaldırmadan o olduğunu anladım.

Yavaşça başımı kaldırıyorum ve onun çatık kaşlarıyla karşılaşıyorum.

Gözlerinin akı kızarmış, dövmele elleri yanında kenetlenmiş.

Beni dinlemesine ihtiyacım var. Bunu nasıl yapacağımı bulmalıyım, gerçekten

Hızlı.

O yaklaşırken sessiz kalıyorum, kulaklarımdaki gumbürtünün kesilmesini diliyorum.

Kapa çeneni.

"Sanırım cevap alma vaktim geldi, öyle değil mi Bayan Kovalyov?"

Bakışlarımı ona sabitliyorum, soyadımı söylediğini duyduğumda hissettiğim acıyı görmezden geliyorum.

"Sor bakalım."

Derin bir nefes alıyor ve başını arkaya doğru eğiyor.

"Seni böyle seviyorum." Öne doğru adım atarken sesi alçalıyor.

"Korktun mu?"

"Sadece sorman gerekeni sor ki ben de gidebileyim." Kollarımı olabildiğince sabit tutuyorum.

"İstedğin bu mu? Yine benden olabildiğince uzaklaşmak mı? Bu sefer bıçağı sırtımda mı bırakacaksın?" Başını eğiyor

başını kaldırıp beni değerlendirdi.

"Bıçak yok. Sadece kelimeler."

"Hadi tutmak o Basit, olacaktır Biz mi? Evet ve Hayır. I
Yapma. istiyorum bir konuşma. Sadece cevaplarımı istiyorum, sonra
seninle işim bitecek."

Mideme bir batma hissi yerleşti. Neden başka bir şey beklediğimi bilmiyorum.

"Seviştığımızda evli miydin?" Sesi

neredeyse iğrenmiş gibi çıkıyor.

İrkiliyorum ve bacağım zıplamaya başlıyor.

"Evet."

Alay ediyor, bir an için gözlerini benden kaçırıyor. "İtalya'ya
bana tuzak kurmak için mi geldin?"

"Hayır."

"Seks yaptığımızda senin hedefin olduğumu biliyor
muydun?" "Hayır," diye kesin bir dille cevap veriyorum.

Ağzını açtı ve tekrar kapattı. "Beni öldürmek
için mi buradasın?"

Gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak, kalp kırıcı. Beni bitirmeye mi geldin?" diyor sakince ve ben
gözlerimi açıyorum.

"Evet."

Avucunu duvara vuruyor ve orada dinleniyor.

"Bütün küçük görevlerinde erkeklerle mi yatıyorsun?" Bana ters ters
bakıyor. "Ben sadece senin oynamak için avın mıydım? Ha?"

Ona göz kırpıyorum ve başımı
sallıyorum. "Hayır."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Sen çok iyi bir yalancısın, Charlotte. Yine de iyi bir oyun oynadın. Kancaya
takıldım. Eminim sen ve Vlad buna çok gülmüşsünüzdür. Gülmediniz mi? Gerçek
olduğuna inanmam için beni kandırman ne kadar kolaydı. Acı saklıyordun ve özgür
bırakılman gerekiyordu."

Kendini duvardan iterken burun delikleri alevlendi.

"Hayır." Nefesim kesiliyor.

Önümde çömeldi. "Yalancı," diye
tükürdü.

Yeni bir taktiğe ihtiyacım var. Bana sempati duymayacak. Ne de beni
dinleyecek.

Ben.

Zihnim İtalya'ya geri dönüyor. Kendim olarak onun derisinin altına girdim. Küstah versiyonu.

"Bana karşı kaybettiğini ve yıllardır beni düşündüğünü bilerek geceleri daha rahat uyumana ne yardım edecekse. Çökmüş mü? Koca bir fabrikaya benim kukumun adını vermişsin," diye gülüyorum.

Öfke güzel yüzünü dolduruyor, bu yüzden devam ediyorum.

"Derinin altına girdim ve bundan nefret ediyorsun." Ona sırtıyorum ve eli dışarı fırlayıp boğazımı kavrayınca öksürüyorum.

"Bana ulaşamadın," diye kulağıma fısıldıyor.

Sikerim böyle işi.

Kolumu öne doğru sallıyorum ve boynunu sıkıyorum.

Kalbi avucuma çarpıyor ve gözleri kocaman oluyor. Ama bu sefer gözlerinde bir kıvılcım var.

Beni kaldırıyor ve duvara çarpıyor. İçimde titreşiyor. "Oynamak ister misin, tatlım?" Eğiliyor ve nefesim kesiliyor.

"Evet. Çünkü yine kazanacağımı biliyorum."

Bakışları hızla dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyor. İkiye bölünmüş durumda ve kararı benim vermem gerekiyor.

"Seni lanet olası-"

Dudaklarımı onun dudaklarına çarparak sözünü kestim. Beni duymasına ihtiyacım var. Beni hissetmesine.

Onu öldürmek için buraya gönderilen kadının ben olmadığımı anlaması.

Gerçekten değilim. Ben onun ortaya çıkardığı Charlotte'um.

Öpücüğü derinleştiriyor ve ellerini saçlarımda gezdiriyor, sonra da öyle sert çekiyor ki sanki kafa derimden koparılmış gibi hissediyorum.

"Büyülerin bu sefer üzerimde işe yaramayacak," diye mırıldanıyor.

Vücudunu benimkine daha sıkı bastırırken şişmiş dudaklarımı yalıyorum.

"Bunu beynine söyle." Kasıklarına bakıyorum.

"Beynim burada, kalp kırıcı. Sadece sahip olduğun son düzgün alete bakmak istedin, değil mi?" Sırıttıyor.

Kirpiklerimi ona fırlatıyorum.

"Belki de. Ya da belki bunu yapabilmek için dikkatini dağıtıyordum."

Pazılarını hızla kavradığımda kaşları çatılıyor; bir güç dalgasıyla onu geriye itiyorum, vücudunu kendi vücuduma kaldıraç olarak kullanıyorum ve bacaklarımı yukarı çekiyorum. Güçlü bir hamleyle karnına tekme atarak onu geriye, kışının üzerine doğru tökezletiyorum.

Tek dizinin üzerine kalkarken öksürüyor. Dengemi yeniden kazanmaya çalışarak kendimi duvara yapıştırıyorum.

"Şimdiden evlenme mi teklif ediyorsun? Neden bana bu kadar takıntılısınız Bay Quinn?" Karnını tutup nefesini geri almaya çalışırken bir adım öne çıkıyorum.

Parmaklarımı boynu ile omzu arasındaki baskı noktalarına sokarak ona bakıyorum.

"Hiçbir fikrim yok, tatlım." Sesi çakıllı, o İrlandalı tınısı bedenimi ısıtıyor.

"Ama inan bana, henüz seninle tam potansiyel psikopatlığımın yanına bile yaklaşmadım."

Belime doğru hamle yapıp beni yere sürüklerken gözleri kararıyor.

Etrafta yuvarlanıyoruz, gömleğini tutuyorum ve üstteki birkaç düğmeyi açıyor. Bileğimi yakalamak için uzandığında, yolundan çekiliyorum.

"Psikopatlarla nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sürünerek uzaklaşırken bağıriyorum.

Belimdeki deri bantlardan birini kapıyor ve beni yerde sürüklüyor. Bacağımı geriye savurup kaburgalarına vuruyorum.

Çikolata çeşmesinin kenarına kadar geldim.

"Neler yaşadığım ya da yaptıklarımı neden yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok. Senden dinlemen istiyorum Declan."

Arkamdan h o m u r d a n ı y o r . O yaklaşırken arkamı dönüyorum ve elimi sıcak çikolata havuzuna daldırıp yüzüne sıçratıyorum.

"Çökmüş mü? Değil mi?" Alay ediyorum.

Çikolata sıçramış yüzüne bakarken ciğerlerim kabarıyor. Yavaşça dudaklarını yalıyor ve ben tekrar sıçratmadan önce duruyorum.

"Oldukça fazla. Kendin dene." Ses tonu buz gibi.

Başımın arkasından tutup beni ileri, erimiş çikolatanın aktığı y e r e doğru ittiğinde nefesim kesiliyor.

Tutuşundan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum ama ben denedikçe o boynumu daha da sıkıyor. Tam ciğerlerim yanarken beni dışarı çekiyor.

Bu iş istediğim gibi gitmiyor.

Ama savaşmaktan başka bir planım yok.

Bölüm 64

DECLAN

Yüzündeki çikolatayı silerek nefes nefese kalırken onu izliyorum.

Bu haliyle bile çok güzel.

Dinlememi mi istiyor? Daha fazla saçma bahaneyi mi? En iyi yaptığı şeyi yapıyor. Benimle oynuyor.

Onu dinlemem için içimi kemiren o lanet duygu dışında. Henüz değil. Onunla çok fazla eğleniyorum.

"Eee? Çökmüş mü?" Kendi yüzümü siliyorum.

Omuz silkiyor ve parmağını tekrar çikolatanın içine sokup yalıyor. Emerek temizlerken dolgun dudakları çikolatanın etrafını sarıyor.

Yalan söyledim. Kalbimi güçlendirmedim. "Oldukça iyi, sanırım," diye omuz silkiyor.

Yaklaştığımda göğsümden bir hırıltı yükseliyor.

Kötü bir hareketti.

Ne kadar yakınımda olursa, duvarlarıma nüfuz etmesi o kadar kolay olur.

Bu dünyada gerçekten çökmekte olan tek bir şey var. Onun aklı.

Etrafımızdaki hava çatırdıyor.

Ona soracak çok sorum var. Yine de, bir parçam duymak istemiyor

Bu.

Kendini koruma diyelim. Ya tüm bu öfke yılları yanlış mı yerleştirilmiş?

Gözlerinin derinliklerine baktığımda gerçeği anladım. Bana içini açan o kadın gerçektir.

"Lütfen. Beni dinle," diye fısıldıyor.

Tüm bu cephe, Çöküş'ün kapılarının ardındaki her şey bir oyun.

Bilmem gerekirdi, ben her şeyin ustasıyım.

Gözlerim dudaklarına kilitlendi.

Hayır. Yine mi?

Beni orada öptüğünde her şey eriyip gitmişti ve tek düşünebildiğim oydu.

Benim zayıflığım. Tıpkı öyle olacağını bildiğim gibi.

"Neden yapayım ki? Hayatta kalmak için her şeyi söylersin. Buraya beni öldürmeye geldin, kalp kırıcı. Sanırım adın gerçekten doğrudur?"

Geri adım atıp aramızda biraz boşluk yarattım.

"Yaptığım hiçbir şey kişisel değildi. Başka seçeneğim yoktu. Enzo'yla buluştuğunu görene kadar beni vurduğundan haberim yoktu. Seni benden uzak tutmaya çalıştım. Seni uyardım. Sen uyarmadın. Yapmadın. Dinlemedin. İkimiz de pes edene kadar zorlamaya devam ettin. Belki senin hikâyedeki düşman benim ama inan bana, kendi hikâyemde de öyleyim."

Başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. Elimde olmadan uzanıp onu kendime döndürüyorum.

"Benden istediğin kadar nefret et. Benim nedenlerim var. Senin bahanen ne? Oyunlar, kadınlar, tüm bunlar!" Ellerini havaya kaldırdı.

"Sen de en az benim kadar boktan bir insansın ve benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın." Tam göğsümde dövmesinin olduğu yeri dürtüyor.

Parmaklarımı onunkilere dolayarak sıkıyorum.

"Kiminle konuştuğunu unutma. Artık senin kaderine ben karar vereceğim. Benim malım," diyorum alçak bir ses tonuyla.

Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle yukarı bakıyor.

"Hayır, Declan. Başka bir adamın malı olmadan önce beni öldürmen gerekecek."

Elini çekip koparıyor ve yüzüne kazınan acı bir tokat gibi iniyor. O beni anlayabilir ama ben de onu anlayabilirim.

Aramızdaki bu ilgili bağlantı her iki taraf için de geçerli.

Kolumu beline dolayarak vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya getiriyorum.

Başını kaldırdığında saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

Yüz hatları yumuşuyor. Onunla işim bitmedi.

"Bu bir rica değildi, bir açıklamaydı. Hoşuna gitse de gitmese de sen bana aitsin. Noktalı çizgideki o mürekkep hala duruyor. Tebrikler, Çöküş Oyunları'nın üçüncü kazananısın. Kurallar değişti. Para ve özgürlük almayacaksın. Tamamen farklı bir ödül alacaksın. Adamlarımdan biri sana yeni hapishaneni gösterecek." Boğazımı temizleyip onu serbest bırakıyorum.

"Yani eve."

Geri çekilirken ona en iyi gülümsememi gösteriyorum. Eğer bu etkileşim bana bir şey gösterdiyse, o da onun benim zayıf noktam olduğu ve bilgi edinme işimiz bitene kadar mesafemi korumam gerektiğidir.

O zaman gitmeli ve benden çok çok uzaklara gitmeli ve bir daha asla dönmemeli.

Hayaletimin peşine düştüm, şimdi de ruhumu arındırmam gerek.

"Cehenneme hoş geldin, kalp kırıcı."

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve arkama bakmadım. Bakamam.

Sırtımı kapalı kapıya yasladığımda Conan'ın ağır ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

"Düğün ne zaman?" diye şaka

yapıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bu hayatta olmaz." Kendimi kapıdan itiyorum ve onunla yüzleşiyorum. Gözlerini deviriyor ve ben ona tokat atma isteğime direniyorum.

"Ona evime kadar eşlik et." Elimi cebime sokup anahtarlarımı çıkarıyorum ve altın rengi olanı ona doğru tutuyorum.

"Onu odasına kilitleyin. Ana süitin yanındaki odaya." Başını sallar ve anahtarları alır.

"Tamamdır. Onu yanında istemediğine emin misin? Galibiyetini kutlamak için mi? Onunla yeniden tanışmak için?" Sırıttırıyor ve ben yüzüne bir şaplak atmak istiyorum.

"Hayır." Onu reddediyorum.

O tatlı amcığa bir kez daha batarsam işim biter.

"Bir not defteri ve kalem al ve bunu onun yanına koy. Enzo bilgi istiyor."

"Başka bir şey var mı efendim?"

"Beni zorlama. Bugün olmaz. Sadece bu işi hallet ve Finn'le benimle k u l ü b e n d e buluş."

Kaşlarını çattı.

"Mobilyalarımı daha fazla mahvedersen seni döverim."

Kıkırdıyorum ve omzunu sıvazlıyorum. Yapacağına hiç şüphe yok. "Ateş etmek yok. Sadece entrika."

Conan maskesini çıkarıp bana sorgulayan bir bakış attı. "Gerek yok. O benim kim olduğumu biliyor."

"Güzel." Onu cebine sokuyor ve bu kez silahını alıyor.

"Evet. Al şunu. Ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok.

Ama silahsız."

"Senin haline bakarak onu çikolata çeşmesinden de uzak tutacağım," diye kıkırdıyor.

Alnımdaki kurumuş çikolatanın bir kısmını siliyorum.

"Şiddet yanlısı." Omuz silkiyorum.

Silahını ellerinin arasına alıyor. "Ah, bir tehdit. En iyi denizaltı türü." "Al onu," diye fırçalıyorum onu.

"Öyle demek istemedin. Şimdi git ve düş al, ben onu hallederim."

Hayır. Ciddi değildim. Hem de hiç.

"Harika."

Bununla birlikte koridordan geçip kulübeye doğru yola çıktım. Temiz hava yüzüme vurur vurmaz başımı arkaya yaslayıp güneşi içime çekiyorum.

Ne oluyor lan?

Bölüm 65

CHARLOTTE

Canavar kapıdan içeri adımını atarken, " Ah. Kardeş," diyorum.

Maskesi, aynı kesik cam çene hattı ve tüm kardeşlerin paylaştığı tedirgin edici cazibesi olmadan kusursuz. Bakmamaya çalışsanız bile manyetik bir şey.

Bana arsız bir sırtışla başını sallıyor. Ama gözlerim sağ elindeki tabancaya gidiyor.

"Sakin bana karate yapmayı aklından bile geçirme. Seni vururum.

Ben kardeşim değilim. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum." Ağzım açık kaldı.

"Nefretse sayılmaz," diye karşı çıkıyorum. Omuz silkiyor.

"Duygular duygulardır. Eğer hiçbir şey hissetmeseydi, bu senin için daha kötü olurdu." Ceketinden bir çift kelepçe çıkarıyor. "Sana güvenmiyorum ve odana kadar eşlik etmem gerekiyor. Sakin ol, ellerin arkada olsun." Namluyu metale vuruyor. "Ne kadar çabuk yaparsan, o kadar çabuk düş alabilirsin."

Tanrım. Vahşi görünüyor olmalıyım. Ve bu erimiş çikolatayı üzerimden temizlemek için sabırsızlanıyorum.

Dönüp kelepçeleri yerine oturtmasına izin veriyorum. "Vay be. Bunları kendin mi yaptın?"

Başıyla bileklerimdeki kızgın izleri işaret ediyor.

Dudağımı çiğniyorum. "Hayır. Yıllarca her gece yatağa zincirlenmek cildine zarar veriyor."

"Tanrım," diye mırıldandı. Kelepçeler sıkı bile değil.

Özensiz. Salak.

"Hadi," diye homurdanıyor ve beni ileri doğru itiyor. Steril beyaz bir koridordan keskin bir sola dönerek kilitli çift kapıya ulaşıyoruz. Parmak izlerini tarıyor ve bir kod giriyor.

Güneş ışığı beni
sersemletiyor. Hava.

Gerçek hava.

Derin nefes alıyorum. Çıplak ayaklarımın altındaki çakıl bile bir hediye gibi geliyor. "Biraz yürüdüm. İyi misin?" diye soruyor, aşağı bakarak.

Bir keresinde bir görev için karda çıplak ayakla yürüdüğüm bir kilometreden bahsetmeli miyim?

Muhtemelen hayır.

"Hayatta kalacağım. Buraya kadar
geldim." "Yeterince adil."

Ağaçlara doğru gidiyoruz. Görünürde ev yok. Sadece orman. Yoğun.

Sonsuz.

"Burası ne kadar büyük?" Ben soruyorum. Conan konuşacak bir tipe benziyor. Ayrıca benden nefret ediyor gibi görünmüyor. Henüz nefret etmiyor.

"Hiçbir fikrim yok. Çok büyük. Fabrikamız, Inferno'muz, birer malikânemiz...
ve ormanda saklı küçük kulübem var. Oyunlarım için."

Neredeyse zıplıyor. "Doğru.

Oyunların mı?"

Onu konuşturmaya devam ediyorum. Sol elim neredeyse serbest.

"Evet. Sırada benimki var, The Decadence Chase." Beni bir lunaparka davet ediyormuş gibi kollarını iki yana açıyor. "Mükemmel bir avlanma alanı, değil mi?"

Başımı sallıyorum, nabzım hızlanıyor.

Harika. Avcıyla karşı karşıyayım.

Bileğim serbestken, onun hızına ayak uyduruyorum. İri, kaslı ve tehditkâr, bu da onu yavaşlatabilir. Olabilir.

Ama o eğitilmiş. Tek bir şansım var.

Ağaçların derinliklerine daldık. Kuşlar sessiz. Hava durgunlaştı.

"Inferno? O da ne?" Sessizliği yararlanarak soruyorum. "Declan sana anlatacak. Çok eğleneceksin."

İçimi bir ürperti kaplıyor. Eğlence kulağa bir tehdit gibi geliyor.

Ama ben Declan'a ait olmayacağım. Ya da Decadence'a. Kalbim ona her şeyi anlatmak istiyor. Ama ya dinlemezse? Kaçarım. Savaşırım. Kazanırım.

Bu ormanın bir sınırı olmalı. Çitte bir delik. Bir şey olmalı.

"Çok uzak değil," diye mırıldandı Conan.
Soğuktan donuyorum, bileklerim hâlâ arkamda.
Dönüyor, kaşlarını çatıyor. "Dalga geçmek yok." Bana doğru bir adım attı. Silaha bakıyorum, sonra gülümsüyorum.
"Bu konuda ne yapacaksın?" Umarım onu doğru anlamışımdır.
Tabancayı kaldırıyor, omzuma nişan alıyor.
Yakaladım. Öldürmek için ateş etmeyecek.
"Sen savunmasızsın ve benim silahım var. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."
Yanağımın içini ısırđım. Sessiz kal. Emniyeti kapatıyor. "Çekil."
Başımı sallıyorum. "Yap beni."
Hedefi alnıma doğru kayıyor. İşte o zaman hareket ediyorum, bileğini yakalayıp sertçe büküyorum. Silah yere düştü. Ona doğru dalıp nişan alıyorum.
Bana karşı koymuyor. Sadece sırtıyor.
"Aptal kız."
Ateş ediyorum.
Ya da deniyorum.
Klik.
Bir şey yok.
Kahretsin.
Ben silahı bırakıp kaçarken kahkahası yankılanıyor.
Adrenalin içimde patlıyor. Koşuyorum, ciğerlerim çığlık atıyor, kalbim diğer her şeyi bastırarak kadar yüksek atıyor. Drago'nun sesi kafamın içinde:
Hayatta kal.
Conan'ın ağır adımları arkamdan yaklaşmaya başlamadan önce fazla uzaklaşamıyorum. Sonra kükreyen motorlar patlıyor ve iki siyah 4x4 yolu keserek beni engelliyor. Başımı sağı sola çeviriyorum, vücudum bir yöne doğru gitmeye başlıyor.
yön. Ama sonra Declan dışarı çıktı, her yerinde öfke vardı ve ben donup kaldım. "Bin şu lanet arabaya, kalp kırıcı!" diye kükredi.
Duruyorum. Bir silah sesi kafamın birkaç santim ötesindeki ağaç gövdesini parçalıyor.
"Bir dahaki sefere kaçırmayacağım. Gir içeri.
Şimdi!" Conan'ın nefesi arkamdan geliyor.
Oyun bitti.
"Onunla git. O senin en güvenli seçeneğın."

İsteksizce, bakışlarından kaçarak yürüyorum. Declan kapıyı açıyor. Daha fazla kelepçe.

Kelepçeleri bileklerime geçirirken toprağa bakıyorum.

"Gerçekten ölmek istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, sonunda gözleriyle buluşuyorum.

"Tam tersi," diyorum.

Anlayacaktır.

Çok yakında.

Bölüm 66

DECLAN

Tam bir sessizlik içinde evime doğru sürdük.

Öfkeliydim.

Conan kulaklıktan seslendiğinde anladım. Onun yeteneğini hafife alamayız.

Dikiz aynasına bakıyorum ve onun mavi gözlerinin bana baktığını görüyorum.

Ben.

Kapılarımdaki kodu girerek, çeşmenin yanından geçip motoru kapattı.

Evime bakarken ağzı açık kaldı.

Konuşmaya başladığında onu susturmak için elimi kaldırıyorum.

"Ağzından çıkacak tek bir kelimeyi bile duymak istemiyorum.

Konuşmamız bitti," diyorum ona sertçe.

Sürücü tarafından kayarak onun kapısını açıyorum ve o da ayaklarını sürüyerek dışarı çıkıyor. Ona yardım etmek için kolumu uzatıyorum, yere düşebilmesi için beline doluyorum.

Çıplak tenine dokunduğum elim koluma elektrik gönderiyor ve geri sıçırıyorum.

"Önce bayanlar." Konağımın merdivenlerine doğru başımı salladım.

O yukarı çıkarken gözlerimi kışından uzak tutuyorum. Ama dayanamıyorum. Kahretsin, bu mükemmel.

Anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açıyorum ve içeri girmesine izin veriyorum. "Merdivenlerden yukarı, ilk sağda. Hadi."

Hiç tereddüt etmiyor. Belki de öğreniyor ve doğruca merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Kapısının kilidini açıyorum, itiyorum ve içeri giriyor.

"Kıyafetler gardıropta. Duş al ve temizlen. Emilia birazdan akşam yemeğini hazırlayacak, yukarı getirecek. Enzo'nun görevi için sana bir not defteri ve kalem getireceğim. Seninle işi bitene kadar burası yeni evin olacak."

Bana dönüp bakmıyor, sadece odanın içine, tuvalete doğru ilerliyor.

"Sorunuz var mı?"

Kolu sıkıca kavıyorum.

"Bana konuşmamamı söylemiştin." Sesi sessiz. "Ben soru sorduğumda konuş. Daha iyi mi?"

"Sanırım."

İç çektim. Kardeşimi vuracaktı. Kaçmaya çalıştı.

Beni yine aniden terk edeceği düşüncesi, itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

Ona yan odada olacağımı söylemek niyetiyle ağzımı açtım ama kendimi durdurdum ve bizi garip bir bakışma yarışında bıraktım.

"Ben gidip duş alayım o zaman."

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra merdivenlerden inip bir kahve dolduruyorum ve Finn'e mesaj atıp Con'la benimle burada buluşmasını istiyorum. O bir kaçış riski ve onunla kimseye güvenemem.

Neyse ki Conan içeri girmeden önce silahını boşalttı.

Adam görüldüğünden daha zeki, bu da taktiğinin bir parçası.

Quinn kardeşler gerçekten böyle başarılı oluyor.

"Her şey yolunda mı efendim?" Emilia çamaşır odasından çıkarken soruyor.

"Bir süreliğine kalacak bir misafirimiz var. Odasında kalacak ama yemeğe ve çamaşıra ihtiyacı olacak."

Gözlerini kırıştırarak bana tatlı bir gülümseme veriyor. Otuz beş yıl boyunca babam için çalıştı. Amerika'ya taşınmak isteyeceğini düşünmemiştim ama kendi kocasının vefatından sonra bizimle gelmeyi tercih etti.

"Benim sorum bu değildi, Declan." Elini kalçasına götürdü ve çamaşırları tezgâha bıraktı.

"Evet. Her şey yolunda Bayan Richards." Bir adım öne çıkıp gözlerini kısarak bana baktı.

"Yüzündeki çikolata mı?"

"Evet. Uzun hikâye."

"Stresli görünüyorsun. Üst kattaki kızla mı ilgili?" "Kısmen."

"O neden burada?"

Sorular başımı ağrıtıyor. Yıllar boyunca annemin en iyi arkadaşıydı. Aslında ailenin bir parçasıydı. Hepimizin büyümesini izledi.

"O geçmişimden gelen bir hayalet ve bana yine sorun çıkarıyor."

Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gülümsüyor.

"Ne?" diye soruyorum. Bir kupa kapıp ona bir fincan doldurarak soruyorum. "Aradığın kişi o, değil mi?"

"O mu?"

Başını sallıyor ve fincanı benden alıyor.

"Kanınızın akmasını sağlayan kişi. Gözlerindeki ışığı geri getiren. Öfkemi görebiliyorum evlat. Annen ve baban da başlangıçta kedi fare gibi kavga etmişlerdi, biliyor musun?"

Ön kapı açılıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Kardeşlerim bu konuşmadan kaçışım olabilir.

"Bu farklı. Annem asla babamı öldürmeye çalışmadı."

Ağzı bir 'o' yapıyor ve gülme sırası bana geliyor.

"Kaç aşk hikâyesi cinayete teşebbüsle başlar ki?" Şaka olarak söylüyorum. Yüz hatları yumuşuyor, bana bakarken gözleri kırışıyor.

"Asla bilemezsin. Kader gizemli yollarla işler, Declan. Gözlerini ve kalbini açık tut, seni ne zaman öldürmeye çalışacağını ya da sana hayallerinin kadını vereceğini asla bilemezsin."

"Not edildi." Kupamı ona uzattım ve sigaramı çıkardım. "İyi misin?" Kırmızı suratlı Conan'a soruyorum.

"Etkilendin mi?" diye yanıtlıyor kahvemi elimden kaparak. "Kimden? Ben ve Finn senin kışını kurtardık."

"Ben de tam onu kaçırmak üzereydim!"

Finn bar taburesine kayd. Bayan Richards ona ve bana birer kahve daha koyuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve dikkatimi tekrar Conan'a çeviriyorum.

"Evet. Kurşunlarını çıkarman beni etkiledi. Kaçmaya çalışması için ona yer açmış olmanızdan daha az etkilendim. Onu burada tutmak için emir aldık."

"Bak, bileklerindeki izleri gördüm ve muhtemelen kelepçeleri yeterince sıkı takmamışımıdır. Kendimi kötü hissettim, tamam mı?"

Başımı eğdim.

"Gördün mü? Sen bir canavar değilsin Con. Ama bu sefer kalbin yanlış yerdeydi." Sesimi sert tutuyorum ama sözleri beynimi tetikliyor.

O izler, onun acısı, üzerimde yutmak istediğim bir etki yaratıyor.

"Bekle. Burada mı?" Finn arkamdan sesleniyor. "Evet. Burada ona göz kulak olabilirim."

Yüzüklerini kupasına vuruyor ve ben de ona dönüyorum.

"Inferno çok daha güvenli." Kaşlarını çatı.

"Hepimiz onun neler yapabileceğini gördük. O benim sorumluluğumda, burada kalacak."

Başını salladı ve kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "Seni uykunda öldürebilir."

"Öldürmez."

"Beni vurmaya çalıştı, Dec." Conan yanımda belirdi. "Neresinden?"

"Kalçama nişan aldı."

Sırıttıyorum.

"Yani öldürmeyi amaçlamıyordu. Gördün mü? Ben güvendeyim. Benim için endişelenme." Finn nefesini üflüyor.

"Senin güvenliğin için endişelenmiyorum. Şimdi onu içeri alacağından endişeleniyorum." Gözlerimi deviriyorum ve paketten bir sigara çıkarıyorum.

"Beni tekrar ele geçirmesine izin vermeyeceğim. O sadece Enzo ihtiyacı olan bilgiyi alana kadar burada, sonra gidecek ve biz de yolumuza devam edebileceğiz. Sadece bir yılı resmi bir denizaltı olmadan geçireceğim. Hayatta kalacağım."

Kapımı sürgüyle açıp bahçeye çıkıyorum ve sigaramı yakıyorum. Başka bir köle istiyor muyum ki?

Burada olmak zorunda olduğu için burada, onu evimde istediğim için değil.

Belki de kendime gaz vermeye devam edersem, sonunda kendime inanacağım.

Yal

anla Onu istemiyorum.

r. Kendi kendime kıkırdarak sigaramın külünü yere savuruyorum. "Saçmalık," diye mırıldanıyorum yüksek sesle.
Boku yedim.

Bölüm 67

CHARLOTTE

Yaşlı ve tatlı bir kadın tepsiyle yemeğimi getirdi. Declan olmasını bekliyordum.

Bu odada silah olabilecek bir sürü şey var ama anlamsız.

Artık hayatta kalabilmemin tek yolu beni dinlemesini sağlamak. Gerçeği söylemek ve bana inanmasını ummak.

Not defterine bir şeyler karalamaya devam ediyorum. Sayfalar dolusu isim ve yer.

Drago'yu bunun dışında tuttum, eğer bir şekilde temas kurabilirsem o benim için son numara olacak.

Şimdilik saklıyorum. Onu korumam gerek, tıpkı onun beni koruduğu gibi. Bu listeye ilgili niyetlerini öğrenene kadar.

Enzo'nun gözüne girebilirim hayatta kalma şansım artar. Benimle işi bittiğinde hayatım Declan'ın ellerinde olacak.

Kızıninki de öyle.

Geçen her gün, bir parçam küçük oğlumdan uzak kaldığım için ölüyor.

Kızım.

Ellerimi nemli buklelerimin arasından geçirip iç çekerek pedi yerleştirdim. yanıma oturup bacaklarımı uzatıyorum.

Son on yıl boyunca duyduğum her konuşma kafamda tekrarlanıyor.

Tatiana kayıp bir ruh. Bunu bana Drago söylemişti ve o zamandan beri kafamı karıştırıyor; belki Enzo buna bir anlam verir. O yüzden bunu hemen not ediyorum. Enzo'nun ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

Isabella'nın orada kapana kısıldığını düşününce göğsüme bir ağrı saplanıyor.

Ya Enzo eve bir ordu gönderirse? Hay sikeyim.

"Drago onu koruyacak," diye fısıldıyorum kendi kendime, tekrar tekrar. Onu geri istiyorum ve Declan'ın beni dinlemesine ihtiyacım var.

Yataktan zıplayarak, dikkatini çekmek için yumruklarımı çılgınca tahtaya vuruyorum.

Kilit sesini duyduğumda geri çekiliyorum.

Kapıyı açarken "Ne?" diye soruyor umursamazca. Doğrudan bana bakmıyor.

"Konuşmamız gerek."

Bakışları yatağın üzerindeki not defterine takılıyor ve not defterini almak için onu.

Açıp sayfaları çeviriyor.

"Görünüşe göre oldukça iyi bir hafızan var. Enzo mutlu olacak." Onun Kitabı kapattığında sesi düzdür. "Daha bitirmedim."

Kitabı kayıtsızca yatağın üzerine geri fırlatıyor. Yanımdan geçerken bileğini tutuyorum.

"Lütfen. Beni dinle. Evde ulaşmam gereken biri var." Kolunu geri çekti ve arkasını dönmedi.

"Kocan mı?" Ses tonundan zehir damlıyor ve kapıyı açıyor.

"Hayır. Gerçekten sevdiğim biri."

"Bana aşkın ne olduğunu bilen biri gibi gelmiyorsun. Beni tekrar yakala; seni bağlatacağım ve adamlarımdan biri senin için not alacak. Anladın mı?"

Gözleri karararak bana bakarken dudaklarım kapanıyor.

Kızgındı, ben de başımı salladım. Şimdi zamanı değil.

"Yazmayı bitirene kadar beni bir daha rahatsız etme."

Alay ediyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor. Bu benim son şansım ve adam benimle aynı odada bulunmaya dayanamıyor.

Ben.

Bölüm 68

DECLAN

"Siktir," diye tıslıyorum, viskimi doldururken tezgâha döküyorum.
Oyun görüntülerini tekrar izlemek bana hiçbir şey göstermiyor.
Başvuru formu da öyle.
Onun yerine burada oturup kocasının şeytani gözlerine bakıyorum.
Acısına sebep olan o mu? Paramı ona yatırırdım. Enzo'nun Charlotte'u sorguladığı görüntüyü tekrar oynatıyorum.
İşte orada. Onun adı geçtiğinde duyulan o korku.
Bardağı elimde sıkıyorum ve adını yazarak bir arama yapıyorum.
Beklediğim gibi, hiçbir şey yok. Hepsi hayalet.
Yüzüklerimi babamın buraya getirttiğim eski meşe masasına vuruyorum. "Sen olsan ne yapardın baba?" Başımı saf bir şekilde arkaya eğerek fısıldıyorum.
Yorgunluk.
Bazen sanki yanımdaymış gibi hissediyorum. Kaç yıl geçerse geçsin, sık sık uyanıyorum ve bir anlığına onun gittiğini unutuyorum. Aşağıda kahvaltı için viski dolduruyor olmasını bekliyorum.
Bir daha geri gelmeyeceğini hatırladığımda bu acı beni asla terk etmiyor.
Bazı günler bunu maskeliyorum, dünyayı bastırıyorum ve bana bıraktığı görevleri yerine getirmeye devam ediyorum.
Hepsi de benimle gurur duyacağı umuduyla.
Şu anda yapabileceğim tek şey bu. Hayatımı onun onuruna yaşamak.

O gece babamı kaybettim ama kendimden de bir parça kaybettim.

Yine de Charlotte'u tekrar görmek ve onun gözlerinde kendimi kaybetmek, ölümünden bu yana ilk kez gerçekten yaşıadığımı hissettiğim an oldu.

Kardeşlerim onu dinlememi söyleyip duruyorlar. Neyi dinlememi?

Daha fazla yalan mı? Hayatta kalmak için her şeyi yapar. Lanet oyunlar bile.

Kapı çalındı ve ellerimi yüzüme sürdüm.

"Girin."

Reggie'nin hantal gövdesi boşluğu dolduruyor ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum. "Patron, Arthur Bowen telefonda seni arıyor," diyor bana ve benim

Kanım kaynıyor.

Bowen'lar memlekete d nmediğim için şanslı.

D nd ğ m an, hepsi için geleceğim. İmparatorluklarını ateşe verecek kadar insan gücümüz, cephanemiz ve intikam arzumuz var.

Ve şu anda, savaş ilan edecek kadar  fkeliyim.

Başımı sallıyorum.

"şimdi iyi bir zaman değil. Ona babamı öldüren pisliklerle konuşmaya hazır olduğumda benden haber alacağını söyle."

"Tamam. Sesi kızgın geliyordu."

"Benimle konuşması durumu daha da kötüleştirir. Göletin o tarafında kalması gerekiyor."

"Tamamdır."

Kapı kapanırken viskimi yudumluyorum ve Finn'e bir mesaj atıyorum.

BEN

Biraz  fke boşaltmam lazım. Bu gece seninle geleceğim.

FINN

Peki ya kız arkadaşın?

BEN

Devam edersen kıına tekme yi basarım. BEN

Conan'ın bu gece burada kalmasını sağlayacağım.

FINN

Evet... çünkü ilk seferinde onunla çok iyi başa çıktı. Biraz dinlen, evindeki spor salonunu kullan ve Con'un sana biraz akıl vermesine izin ver. Yardıma ihtiyacım yok.

BEN

İyi.

Telefonumu masaya bırakıyorum ve parmak eklemlerimi kırarak iç çekiyorum. Ben: Müsait olduğunda benimle evimdeki spor salonunda buluş.

Conan anında cevap verir.

C

Hayal kırıklığına mı uğradınız?

BEN

Kızgınlım.

Baloncukların patlamaya devam ettiğini görüyorum, muhtemelen mesaj yazarken kendi kendine gülüyordur.

C

Biliyorsun, evinde seni dövmeme izin vermek yerine tüm gerginliğini çözebilecek bir kadın var.

M

Ha ha. Kapa

çeneni. C

Sadece söylüyorum.

Inferno'ya gidip hayal kırıklıklarımı giderebilirim. Hazır bir sürü kadın var ve parmağımı şıklattığım anda dizlerinin üzerine çökecekler. Ama Charlotte evimdeyken... bu işe yaramaz bir girişim olacak.

Sikim sadece bir delikte olmak istiyor.

Ne yazık ki o da bana ihanet eden, her fırsatta bana yalan söyleyen kadına ait.

Yine de aklımı kurcalayan tek kişi o. Conan'dan bir mesaj daha gelir.

C

Bu gece meşgulüm. Scarlett'e ormanda unutamayacağı bir gece sözü verdim ;)

Siktir et. Görünüşe göre bu gece sarhoş olacağım. En azından o zaman kafamda dönüp duran düşünceleri durdurabilirim.

Bölüm 69

CHARLOTTE

Gözlerim yanıyor, yorgunluğun ağırlığı beni sürüklüyor.

Uykuyu hak etmiyorum. En azından huzurlu olanını.

Kaçışımı planlıyor olmalıydım. Her adımı hesaplamalıyım. Ama şu anda?

Hiçbir şey yok.

Plan yok. Çıkış yok. Sadece sessizlik bastırıyor.

Declan'ı yarım saat önce duydum, kapılar çarpıyor, botlar fırlıyordu. Yakınlarda. Muhtemelen yan odada uyuyordur. Yakınlarda tetikte bekleyen parmakları kaşınan muhafızlar olmadığını düşünmek aptallık olur.

Bana güvenmiyorlar. Hiçbiri güvenmiyor. Conan'a olanlardan sonra olmaz.

Kapana kısıldım.

Drago'ya ulaşmalıyım. Küçük kızımın iyi olduğunu bilmem gerek.

Sadece bu düşünce bile beni yıkıyor. Sanki keskin köşeleri ve kilitli kapıları olan bu yerde beni yumuşak bir şeye bağlayabilirmiş gibi yastığa daha sıkı sarılıyorum.

Yarın. Yarın yeni bir gün.

Belki Declan daha az öfkeli olur. Ya da Enzo not defteri için ortaya çıkar.

Her zaman bir yolunu bulurum. Bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Devam edebilirim.

Gözlerim kapanırken hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum - gerçekliğimin mi yoksa uykuda beni kovalayan şeylerin mi?

Bölüm 70

DECLAN

Song, Sleepyhead, Jutes.

Çılgınlıkları duvarı yırttığı anda yataktan fırladım.

Acı. Saf, kan donduran bir ıstırap.

Düşünmüyorum, nefes bile almıyorum, sadece hareket ediyorum.

Üzerimde sadece boxer'ım ve siyah tişörtüm vardı, koşarak koridoru geçtim ve kapısını iterek açtım.

"Bebeğime zarar verme, lütfen. Lütfen."

Sesi harap olmuştu ve odanın içinde paramparça oldu. Çarşaflarının içinde çırpınıyor, terden sıırıslıklam olmuş, vücudu panik içinde iki büklüm olmuş, sanki görünmez bir şeyle savaşmaya çalışıyor.

"Beni al. Onu değil. Bunu ona yapma."

Sözleri içimi parçaladı.

Onun kabusu olacağımı söylemiştim. Ama şu anda, bununla yaşayabileceğimden emin değilim.

Onun acısı çok gerçek. Çok çığ.

Ona doğru uzanıyorum, kızarmış teninin üzerinde geziniyorum. Parmaklarım yanağını sıyrırken titriyor.

"Şşşt, kalp kıran. Benim."

Sertçe geri çekiliyor, elimi itiyor, tırnakları bileklerine o kadar sert batıyor ki kan a k m a y a başlıyor, solgun teninde kıpkırmızı bir leke

deri.

"Siktir."

Ellerine doğru hamle yaptım, benimkileri nazıkçe etraflarına sardım ve daha fazla zarar vermesini engellemek için.

"Charlotte. Ben Declan. Güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek."

Karanlıkta neredeyse simsiyah olan gözleri hızla açıldı.

"Isabella," diye nefes alıyor. "Kurtar onu."

Bu isim karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Onu kucağıma alıyorum ve sanki kollarımda paramparça olacakmış gibi sıkıca sarılıyorum. Gözyaşları göğsümden akıyor, hıçkırıkları sessizliği yırtıyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, elim saçlarını bulup düzeltiyor. "Her şey yolunda. Ben sana sahibim."

"Kimi kurtardın, bebeğim?"

İlk başta cevap vermiyor, sadece bana daha sıkı sarılıyor, ruhu çöküyormuş gibi hıçkırıyor.

"Konuş benimle, kalp kırıcı. Seni dinlememi istediğini söylemiştin.

Bu senin anın."

Sesi zar zor duyuluyor. "Yapamam. Yapamazsın."

Yer değiştiriyor, kucağıma oturuyor, kollarını boynuma doluyor, sanki onu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Isabella kim?" Bastırıyorum. "Ona kim zarar veriyor?"

Lütfen, bu o an olsun. Lütfen söyle bana.

Yutkunuyor, titriyor.

"Kızım," diyor. "Ve kocam." Kıpırdamıyorum.

İçimdeki her şey duruyor.

Kızım.

Kocası.

Kamyon çarpmış gibi hissediyorum.

Vücudu kollarımda titriyor. Gözyaşları gömleğimi ıslatıyor ve göğsümdeki baskıdan zorlukla nefes alabiliyorum.

"Kızınız," diye yankıladım. "Vlad onu incitiyor mu?"

Sadece bu düşünce bile içimde öldürücü bir şeyi ateşliyor.

Başını iki yana sallıyor. "Henüz değil. Eve gitmem gerek. Lütfen. Bırak eve gideyim."

Boğuluyormuş gibi bana sarılıyor. "Canını yakıyor mu?" Fısıldıyorum.

Duraksıyor, sonra başını sallıyor.
Sadece bir kez. "Evet."
Geri çekiliyorum ve çenesini yavaşça kaldırıyorum. Onu görmem gerekiyor.
Gözlerini görmeliyim.
"Sana musallat olan o mu?"
Bir baş sallama daha. Daha yavaş. Dudakları sanki yeniden parçalanmamaya çalışıyormuş gibi titriyor.
Ve aniden, artık ne halt ettiğimi bilmiyorum.
Onun vahşiliğini gördüm. Kemiklerini kırdığını ve kan döktüğünü gördüm.
İçindeki kaosu gördüm.
Ama bu. Onun bu paramparça hali, kollarımda titreyen, çiğ ve çıplak hali benim felaketim.
Bir insan aynı anda nasıl hem bu kadar güçlü hem de bu kadar kırık olabilir?
Parmağımla yanağını çiziyorum, sonra boynunun kıvrımına iniyorum, avucumu göğsünün ortasına yerleştiriyorum.
Kalp atışları düzensiz. Vahşi. Sanki göğüs kafesinden kaçmaya çalışıyor. Ve gözleri... o kıvılcım gitmiş.
Gözlerimin önünde soluyor.
Ona izin vermeliyim. Onu sonuna kadar kırmalıyım. İstedğim bu muydu?
Ama yapamam. Yapabileceğimi hiç sanmıyorum.
Uzun zamandır ilk kez kalbimi dinliyorum.
Yüzünü, nefes alışını, kaslarındaki her titremeyi inceliyorum. Onu geri getirmeliyim, içindeki fırtınayı dindirmeliyim.
Anlamaya ihtiyacım var.
Çünkü istesem de istemesem de ruhum bu kadına bağlı. Ve istesem bile bu bağı koparabileceğimi sanmıyorum.
"Bana güveniyor musun?" Alnındaki nemli saçları okşayarak fısıldıyorum.
Gözleri kısılıyor.
"Hayır. Kimseye güvenmiyorum."
Küçük, karanlık bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor.
"İşte orada," diye mırıldanıyorum. "Aferin kızıma." Titriyor.
Ona uyku sunabilirim. Ona sıcaklık sunabilirim. İkisinin de kızım için işe yarayacağını sanmıyorum.
Aynı kumaştan yapıldığımıza inanıyorum. Ve belki, sadece belki-

Acıya ihtiyacı var.

Bölüm 71

CHARLOTTE

Şarkı, taç, şans getirsin

<https://takeluck.komi.io>

"Beni **nereye** götürüyorsun?" Parmaklarını benimkilere geçirip beni titreyen bacaklarımın üzerinde odadan çıkarırken sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Güçsüz hissetmekten nefret ediyorum. Beni ayakta tutan kişinin o olmasından nefret ediyorum. Ve daha da kötüsü... Bunun doğru hissettirmesinden nefret ediyorum.

"Ya sevişeceğiz ya da savaşaacağız. Bir kez olsun aklımı kullanıyorum ve ikinci seçeneği seçiyorum."

Donup kaldım.

Kıkırdıyor. "Ne? İlk seçeneği mi tercih ediyorsun, kalp kırıcı?"

Kolumdan elektrik fişkırıyor ve yemin ederim o da ellerimize bakarken bunu hissediyor.

Başparmağı benimkini okşuyor. Böyle hissetmemeliyim. Bir nefes çekiyorum.

"Kıçına tekme basmak iyidir."

Yapacak durumda olduğumdan değil. Ama bunun için eğitildim. Her zaman savaşabilirim. Ne olursa olsun.

Beni merdivenlerden indirip uzun bir koridora götürüyor. Sonunda, iki çift kapıyı iterek açtı ve kapalı bir spor salonu ortaya çıktı.

Her şey son teknoloji. Şık aletler. Tabandan tavana aynalar. Ve odanın ortasında lanet bir kafes.

Anladım. Bu adamların hepsi muhtemelen profesyonel gibi dövüşüyordur. Özellikle de büyük

Bir.

Declan sonunda elimi bıraktı ve derisi hala onun elini tuttuğu yerde karıncalanıyor.

parmaklarıydı. Eldivenleri bana fırlattı. Birini yakaladım. Diğer yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü.

Birdenbire üzerimde sadece bir atlet ve dar siyah bir şort olduğunun farkına vardım. Harika. Eğilip eldiveni kapıyorum ve ikisini de giyip cırt cırtlari dişlerimle sabitliyorum.

"Paspas mı kafes mi?" diye soruyor.

Alanı tarıyorum. "Kafes kuralları mı?"

Sırıtırken beyaz dişleri parlıyor. "Kural yok. Bunu kaldırabilirim."

"Sana karşı nazik olacağım," diyorum, kendimi durduramadan gülümseyerek.

Bir an için sanki başka bir yerdeyiz. Başka bir zaman. Sadece ben ve o.

"Ben nazik davranmam tatlım," diye cevap veriyor, derin İrlandalı tonu bir oktav düşüyor. Midemde kelebekler uçuşuyor.

At kuyruğumu sıkıyorum ve kafese tırmanıyorum. O da beni takip ediyor ve kapıyı sert bir çınlamayla arkasından kapatıyor.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, yüzünü korumak için eldivenlerini kaldırıyor. "Doğrudan yüzüne vurmayacaktım!"

Gülüyorum.

"Seninle nereye nişan alacağını asla bilemem." Eldivenlerden birini kasıklarımı örtmek için indiriyor.

Omzuna yumuşak bir sağ yumruk indiriyorum. "Gördün mü?

Nazikçe." Isınmak için koşuyorum, o pozisyonunu alırken bekliyorum.

"İstediğin kadar sert vur. Hepsini boşalt," diyor, sesi sakın ve

alça

k. "Başlamak için 1-2-1," diyorum ona, duruşuma yerleşirken.

Başını sallıyor. İlk birkaç yumruk hafifti. Deneme. Kontrollü.

"Hadi ama. Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye alay ediyor. Ben de daha sert bir vuruş yaptım.

"Aferin kızıma. Daha iyisini yap.

Devam et." Ben de öyle yaptım.

Yumruk üstüne yumruk, daha sert vuruyorum. Daha hızlı. Ter boncuk boncuk dökülmeye başladı

alnımdan, yüzümün yanından aşağı damlıyor. Kollarım yanıyor, ciğerlerim kabarıyor. "Biraz daha!" diye bağırıyor.

Ona daha fazlasını veriyorum.

Eldivenlerin yerini deęiřtiriyor, beni dūřündürüyor, bedenimi çalıřtırıyor.

"Onun olduğunu hayal et. Canını yak. Ondan ne kadar nefret ettiğini göster bana. Ne kadar vahşi olduğunu göster."

Ve sonra onları gördüm. Vlad'ın siyah gözlerini. O soğuk sırtışı.

Kabuslarımdaki canavar.

Yumruklarım beni ele geçirirken içimden bir çığlık

kopuyor. Dūřünmedim. Tereddüt etmiyorum.

Sadece dvūřüyorum.

Tek istediğim intikam. Bebeğimin güvende olması. Ve kocam lanet toprağa gömüldü.

Bölüm 72

DECLAN

Şarkı, taç, şans getirsin

<https://takeluck.komi.io>

Gözlerinde patlayan şalter bana onu uçurumun kenarına ittiğimi söylüyor.

Uçan yumruğu doğrudan çeneme yönelince eğildim.

Çok güçlü ve yumrukları çok acıtıyor.

Ama bunu arzuluyor ve benim de gerçeği bilmem gerekiyor. Bana yalan söylemiyor.

Gün gelip de Vlad onun gazabını hissettiğinde, o da bunun içindedir.

"Charlotte!" Onu kendine getirmeye çalışarak bağıyorum.

Karnıma bir yumruk iniyor ve beni sarıyor.

Bana doğru hamle yaparken pedlerimi çıkarıp pazılarını kavıyorum ve onu döndürerek kafese doğru bastırıyorum.

Tekme atıyor ve çığlık atıyor ama onu sabit tutuyorum.

"Siktir git!" diye bağıyor, bir kolunu kurtarıyor ve doğrudan ağzıma vuruyor.

Yıldızlar görüşümü dolduruyor ve acı içinde tıslıyorum, dudağımdan damlayan ılık kanı silerken elimi boğazına sarıyorum.

"Yeter," diyorum ona sertçe.

Bana göz kırptıyor, sanki gerçekliğe yeni dönüyormuş gibi bakıyor. Boğazını sıkarak ona kim olduğumu hatırlatıyorum.

Ben o değilim.

Göğsü kabarıyor ve ben eğilirken göğüslerinin yükselip alçalmasını izliyorum.

İçi

nd "Tanrım, kızgınken çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

e.

onu sakinleştirmek için.

"Harika bir sağ kroşen var." Sıcak tenine karşı gülümsüyorum.

Vay anasını, onunla kavga etmek bana onu tam buraya atıp geçmişinin acısını unutana kadar sikebileceğimi hissettirdi.

Başını çeviriyor, dudakları benimkilerden bir nefes uzakta.

Neredeyse onun tadını alabiliyorum.

Sol elimle pazusunu kavrayışımı gevşetiyorum, bu da parmaklarını tişörtümde gezdirmesine olanak sağlıyor ve eli boğazıma yerleşiyor.

Gözlerinin içine bakarken, içimi bir bütünlük hissi kaplıyor. Onun saldırısı yüzünden her tarafım acı içinde olsa da içim yanıyor.

Onun için ve onun yüzünden.

O benim cehennemim.

Bakışlarım onun parlak gözleri ve dolgun dudakları arasında gidip geliyor ve dudaklar birbirinden ayrılırken, tutunduğum son kısıtlama kırıntısı da paramparça oluyor.

"Öp beni," diye fısıldıyorum.

Yanıt olarak boğazımı daha sıkı sıkıyor. Ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum ve onu boynundan metal parmaklıklara doğru daha sert itiyorum.

"Öp beni ve senden neden nefret ettiğimi unuttur bana, kalp kırıcı."

Nefes alış veriş hızlanıyor ve kalbi avuçlarımın altında hızla çarpıyor. Bir saniye bile kaybetmeden beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

Günahkâr bir cennet.

Beş yıllık işkence silinip gidiyor, yerini sadece ona sahip olmak için duyduğum vahşi bir ihtiyaç alıyor.

Onu tekrar metalin üzerine kaydırarak bacaklarını belime doluyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum, ellerimi çenesinin her iki yanını kavramak için yukarı kaldırıyorum.

Ağzımın içinde inlediğinde neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Siktir, evet. Bana daha fazlasını ver bebeğim. Affını kazan," diyorum dudaklarına karşı, bir öpücük daha kondurmadan, onu boğmadan ve ciğerlerindeki tüm havayı çalmadan önce.

O bana ait. Her şeyiyle.

Kalçaları dönmeye başlıyor, sıcak amcığı sikime sürünüyor.

"İşte bu, tatlım. Kalçalarını böyle oynatmaya devam et, sikim için ne kadar çaresiz olduğunu göster bana. Seni iyi hissettirmem için bana yalvar, ben de bunu düşünebilirim."

Dişlerimi boğazına geçirirken, "Lütfen Declan," diye nefes nefese kalıyor.

Parmaklarımı kıkına sokarken, diğer elim başının arkasına, saç diplerine kaymadan önce yüzünün yan tarafını okşuyor.

Bir avuç alıp onu geriye çekiyorum ve boynunu yalayıp yutuyorum. "Hoşuna gitti mi? İyi acıtıyor, değil mi?"

Saçlarını tekrar çekiştirirken ondan küçük bir inilti kaçarken inliyorum.

"Dişlerimi ne kadar derine batırırsam, amın benim için o kadar ıslanır. Çok güzelsin, kalp kırıcı."

Eminim o sadece benim için yaratılmıştı. Bükmek, kırmak, eğitmek için benim.

Hepsi benim.

Elleri başımın arkasında geziniyor ve saçlarımı tutup kendisine doğru itiyor.

Dudaklarını yakalıyorum ve dilimin keşfetmesine izin veriyorum.

Parmaklarımın dar likralı şortunun üst kısmıyla oynamasına izin veriyorum, dokunuşumun altında titriyor ve sırtıyorum.

Parmaklarımı külotunun altına kaydırırken tıslıyorum. Benim için sırlıslık oldu.

Klitorisinin etrafında dolanırken, kalçaları bana çarpıyor.

"Mmm, iyi kız. Benim için güzel ve ıslaksın, değil mi?" Alt dudağını ısıriyorum ve parmaklarımı tekrar girişine doğru kaydırıyorum ve hemen içeri kayıyorlar.

Amcığı beni sıkarken bir tıslama sesi çıkarıyorum. Sikim tekrar onun içinde olmak için can atıyor.

İnlemeleri her itişte daha da yükseliyor, ıslaklığı parmaklarımdan avucuma damlıyor.

İkinci bir parmak daha sokuyorum, nefesi kesiliyor ve onu öpüyorum. Çok derin, çok tutkulu.

Onun için çaresizim. Saçlarımı çekiştiriyor, ben hızımı artırırken vücudu bana karşı titriyor.

"Siktir," diye inliyorum.

"Seni tatmalıyım bebeğim," diyorum ona.

Ve gözlerindeki arzu bana ihtiyacım olan tüm cevapları veriyor. Ama ben almadım. Bekliyorum.

"Kelimeler." Sesimi sert tutuyorum.

"Yap şunu." Sırtıyor.

Tek bir hamleyle onu belinden tutuyorum ve bizi döndürüp tuvalde dizlerimin üzerine çökerken bacakları etrafımda sıkılıyor.

Onu sırtüstü yatırıp şortunu ve külotunu tek seferde çekip çıkarıyorum, kalçalarını kavrayıp ayırıyorum ve parlayan pembe amcığını bana gösteriyorum.

Kalçalarından tutup onu yüzüme doğru kaldırıyorum, o ise ellerini denge için yere koyuyor.

Yüzümü sikmesine nefes almak için havaya ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacım var.

Bölüm 73

CHARLOTTE

Şarkı- GODDESS, Kurtlar tarafından yazıldı

"Gözlerini benden ayırma. Bana ne yaptığına dikkat et," diye emrediyor tehlikeli bir ses tonuyla.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve bacaklarımı boynuna doluyorum.

Dilinin ucuyla klitorisime kadar o kadar yavaş yalıyor ki ürperiyorum.

Parlak mavi gözlerindeki o çığ açlık beni ateşliyor.

"Boşalmam gerek." Sesim titriyor.

Parmaklarını içime sokup klitorisimi emdiğinde bir nefes çekiyorum.

klitoris.

"Seni yemeyi henüz bitirmedim, tatlım."

Beni sabit tutmak için karın kaslarımı sıkarak orgazm olmama izin verdim. inşa etmek. Dilinin her darbesinde inlemekten kendimi alamıyorum.

"Declan, aman Tanrım."

Bir parmağını daha sokarken etrafını sarıyorum. Yere tutunmaya çalışıyorum ama faydası yok. Kalçalarım kendiliğinden onun yüzüne çarpıyor.

"Benim için çok çaresizsin, değil mi?" diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum. O kadar uzun zamandır bu anın hayalini kuruyorum ki, neredeyse mümkün değilmiş gibi geliyor.

Ama sonra parmaklarını içimde kıvırıyor ve ben onun pençesinde sarsılıyorum.

Oh, o gerçek. Çok gerçek.
Ve aramızda beş yıl önce olduğu kadar açlık var.

nc

e. Patlayana kadar birbirimiz için yanıyoruz.

"Evet. Sana ihtiyaım var, Declan."

Zonklayan amıma öpücükler kondururken gözleri yumuşuyor. "Ne kadar? Hmm?"

Kııma şaplak atarken bir çığlık attım.

"Ne kadar?" Tekrar tokatlamadan önce sesini yükseltiyor. "ok.

Çok. Siktir!" Haykırıyorum.

Kukumla tekrar ziyafet çekiyor ve ben tuvale karşı eriyorum. Hiç yok
Ona ne kadar ihtiyaım olduğu hakkında bir fikrim yok.

Sert ellerini kalalarımından yukarı kaydırarak onları sıkıca kavırıyor ve kendini
yere bırakıyor, aynı anda beni de dikleştiriıyor, böylece yüzüne oturuyorum.

Ona bakıyorum, tenim kızarıyor ve parmakları kııma giriyor. "Otur."

Basit bir talimat ama bedenim onu görmezden geliyor.

"Yüzüme otur ve bir erkeğin yemesine izin ver. Benim için olabileceğini
bildiğim iyi bir sürtük gibi dilimi sr."

ne doğru eğilerek parmaklarımı metal kafesin içinden geçirdim ve kendimi
aşağı indirdim.

"Ah, bu daha iyi. Amcığının yüzümü boğması tam da bir gün nasıl ölmek
istediğimi anlatıyor."

Kıçımı tokatlıyor ve beni diliyle sikerken kalçalarımı yuvarlıyorum. "Aman
Tanrım," diye haykırıyorum.

Eli önümden yukarı kayıyor ve göğsümü tutup sıkıyor. Amıma karşı
inlemesi beni daha da tahrik ediyor.

Başımı arkaya eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sadece onun bana
verebileceği zevk dalgasına biniyorum.

"ok iyi," diye fısıldıyorum.

Tam sınıra yaklaştımışken beni belimden tutup kaldırıyor ve vücudundan
aşağıya doğru kaydırıyor, ben de sert aletinın üzerine oturmak için biraz daha
kayıyorum.

"Buraya gel." Boğazımı kavırıyor ve beni aşıağı çekiyor, dudaklarını
dudaklarıma çarparken diğer eli belime dolanıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Hâlâ kmekte." Geri çekiliyor ve sırtıyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum ve derin kıkırdaması içimi titretiyor. "Senin içinde olmak istiyorum, kalp kırıcı."

Gözleri hayatla parlıyor ve ben gülümsüyorum.

"Sana ihtiyacım var Declan. Beni unutabileceğim kadar sert becer."

Başını eğiyor ve yanağımı avuçluyor. Onunla birlikte beynim sessizleşiyor.

Kırık parçalarımı iyileştirmeye başladı. "Neyi unutacaksın?"

"Her şeyi. İtalya'da seninle geçirdiğim o gece hariç. Beni oraya, hayatta olduğum son zamana götür."

Yutkunuyor ve ben de başımı onunkine yaslıyorum.

"Sen de mi?" O kadar sessiz ki onu zar zor duyuyorum.

Burnunu yanağıma sürterek bir öpücük daha çalıyor.

"Bin bana. Beni ne kadar özlediğini kanıtlama zamanı, bebeğim." Göz kırıyor ve ben de siyah tişörtünün eteğini buluyorum.

Üstünü başından çekiyorum ve tırnaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

"Çok ateşli," diyorum ona, kalçalarımı biraz kaldırıyorum ki aletini şortundan çıkarabilsin.

"Otursana." Kıçıma dokunarak sikini giriş yerime hizalıyor. Tırnaklarımı omuzlarına geçirirken yavaşça üzerine çöküyorum.

Etrafında gerildikçe yanıyor.

"Devam et, ben büyük bir çocuğum, hatırladın mı? Ama doğru hatırlıyorsam, beni mükemmel bir şekilde alıyorsun" diyor, belimi kavrayıp beni nazikçe üzerine itiyor.

"Kocaman. Sadece büyük değil," diye haykırıyorum. "Aferin kızıma, hepsini al."

Gözlerimi kapattığımda avucunu yanağımda hissediyorum. Sonra kollarımı boynuna doluyorum, dibine geldiğimde.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye tıslıyor kulağıma.

Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor ve belimi kavrayıp beni yukarı kaldırıyor ve üzerine doğru itiyor.

"Siktir!" diye haykırdım.

Ben devralıyorum. Ona doyamıyorum. Her tarafımdan fişkıran o noktaya vuruyor.

"Çok yaklaştım."

"Güzel. Çünkü birkaç hamlede seni dolduracağım."

İçime girerken dişlerini gıcırdatıyor. Yüzümü boynuna gömüp oraya bir öpücük konduruyorum.

Beni sıkıca tutup içime girdiğinde çığlık atıyorum. Boğazını ısırarak beni mahvetmesine izin veriyorum.

"İşte bu kadar. Ruhumun en derin yerlerine diş izlerini bırak, kalp kırıcı."

Başımı saçlarımdan çekerken bir çığlık atıyorum; parmakları boğazımı kavırıyor ve beni inceliyor.

Beni unutulana kadar sikerken izliyor. "Gel."

Tek bir kelime beni paramparça etti.

Doruğa ulaştığımda içimde patlamalar oluyor, o beni sikerken ben titriyorum.

İçime boşalırken adım göğsünden hayvani bir kükreme gibi çıkıyor. Gerçek adımları haykırdığını duymak kalbime bir duvar daha yıkıyor.

"Lanet olsun."

Ona doğru yığılıyorum, terli tenimiz birbirine yapışıyor. Düzensiz nefeslerimiz birbirini yansıtıyor.

"Daha iyi misin?" diye fısıldıyor kulağıma.

Dik oturuyorum ve gözlerim vücudunda geziniyor. İşte o zaman gördüm.

"Bu..." Parmağımı mürekkebin üzerine bastırıyorum. "Kesinlikle öyle, kalp kırıcı."

İtalya'daki "randevumuzda" ona çizdiğim desen şimdi göğsüne kazınmış durumda.

"Çok güzel," diye haykırıyorum, duygularım beni ele geçiriyor ve neredeyse nutkum tutuluyor.

"Ben sözümün eriyimdir. Dövme yaptıracağımı söylemiştim," diyor bana sessizce. Bu beni tam göğsümden vurdu.

Burada yalancı olan benim. Arkadan bıçaklayan.

Kalbime saplanan hançer benim ve keşke öyle olmasaydım.

"Yaptığım şeyden sonra bile mi?" Sessizce söylüyorum ve o da başını eğip bana bakıyor, elini elime doluyor.

"Özellikle de senin yaptıklarından sonra. Kalbime saplanan o güzel, ölümcül hançerden sonra. Gerçek bir kalp kırıcı. Bu bana bir daha asla ama asla kimsenin kalbime girmesine izin vermemem gerektiğini hatırlattı. Bana iyi hizmet etti."

"Özür dilerim."

Tüm söyleyebileceğim bu. Söyleyecek çok şeyim var ama daha fazlası
Dış gelmiyor.
arı.

Bunca yıl, onun anısı beni hayatta tuttu, ancak görünüşe göre
onun üzerinde olumsuz bir etki yarattı.

"Özrünü istemiyorum. Şimdi uyuyacağız. Yarın konuşuruz. Ve sonra seninle
ne yapacağıma karar verebilirim."

Kalbim sıkışıyor ve çenemi aşağı eğiyorum, ancak Declan çenemi tekrar ona
doğru eğiyor.

"Açıklamanız gereken çok şey var, evet. Ama-" Başparmağını yanağıma
sürtüyor.

"Bu sefer kaçamayacaksın. Bana iki kez gönderildin. Bu hayatta beni bulman
gerekiyordu, kalp kırıcı. Babam bize her zaman kadere inanmayı öğretti ve seni yine
kucağıma bıraktı. Bunun peşini bırakmayacağım. Sadece gerçeği istiyorum, sonra,
kulağa ne kadar çılgınca gelse de, bunu düzeltmenin bir yolunu buluruz."

Nasıl nefes alacağımı unuttuğuma eminim.

"Gözlerinin arkasındaki acıya neden olan her neyse, onu avlayacağız. Seni
zincirleyen her neyse, onları kırarız. Yolumuza ne çıkarsa çıksın, yeneriz. Tamam
mı?"

"Bana nasıl güvenebilirsin? Seni öldürmek için gönderildim... iki kez!"

Aleti içimde seğiriyor ve meme ucumu parmaklarının arasında bükerek sırtımı
kamburlaştırıyor.

"Oradaki kelime. Gönderildi. Ölmemi istemedin mi? İstemedin mi?"

Eğilip köprücük kemiklerimi yalarken başımı sallıyorum.

"İtalya'da aşık olduğum kadın, gerçek Charlotte'du, değil mi?" "Evet. Seni
kandırmaya çalışmıyordum. Seni uzak tutmaya çalışıyordum."

Başını salladı ve boynumu ısırıldı.

"Seni bir araya getirmeye başlıyorum. Bu hayatı anlıyorum. Hepimizin
seçimleri var ama bazen sadece hayatta kalmak için bir şeyler yapmak zorundayız.
Bu gece duvarlarını indirdin ve bana tam da görmem gereken şeyi gösterdin."

Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı.

"Neymiş o?"

Gözlerini kırışştırıyor ve sonra dudaklarına bir gülümseme yayılıyor.

"Sen. Gerçek, çığ, vahşi, sapıkça sen. Kalbimi kıran. Kalbime saplanmış güzel
hançer."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Yüzü yumuşadığında bana Isabella'yı
hatırlatıyor.

"Sana söyleyecek daha çok şeyim var."

Beni susturmak için parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor.

"Bu gece değil. Kavga ettik. Seviştik. Yarın konuşuruz ve plan yaparız.

Bekleyebilir, dinlenmemiz gerek."

Alnıma bir öpücük kondururken gözlerim dalgın dalgın

kapınıyor. Benim için her şey demek olan basit bir hareket.

On yıldır ilk kez. Bu dünyada yalnız hissetmiyorum. Sadece yıkılmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Bölüm 74

DECLAN

Kapının yanında durup yorganı boynunun altına sıkıştırmasını ve yastığa sarılmasını izliyorum.

Gözleri benimkilerle kilitlenirken elim kapının kolunda sıkılaşıyor.

Benden kalmamı istemesini istiyorum. Az önceki çok fazlaydı. İkimiz için de.

Gördüğü kâbus içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. Onu koruma ihtiyacı. Onu kurtarmak değil, çünkü o bunu kendi başına çok iyi yapıyor.

Hayır, sadece onu istiyorum. Bu yüzden ihaneti beni çok incitti. Çünkü o, derinden bağlandığım ilk ve tek kadındı. Ona kızgındım, dünyaya kızgındım ve nefretimi ona yükledim.

Oysa o da benim gibi bu yaşam tarzının bir ürünüydü. Olduğumuz kişi olmayı biz istemeyiz, olmak için yaratılır ve şekillendiriliriz.

İtalya'da tanıştığım Charlotte beni büyülemişti. Ve şimdi, daha da fazla.

Dışarıda benim için başka biri olmadığını bildiğim halde onu bırakırsam aptallık etmiş olurum. Kimse yaklaşılamaz, bunu iliklerime kadar biliyorum.

"İyi geceler, kalp kıran," diye fısıldıyorum.

Suratını asıyor, battaniyeyi geriye atıyor ve ince bacaklarını ortaya çıkarıyor.

"Burada iki kişilik yer var," diyor sessizce.

Bu kadar yeter.

İç çamaşırlarıma kadar kıyafetlerimi yırtıp, arkasına geçiyorum.

onu.

"Teşekkür ederim. Gerçekten yalnız kalmak istemiyordum," diyor sessizce.

Kolumu vücudunun altından geçirerek onu daha yakına çekiyorum, böylece aletim kışına baskı yapıyor.

"Oh, anlıyorum. Seninle yatakta sadece bir parça kış mıyım?"

O kıkırdıyor ve benim göğsüm dalgalanıyor. Bu ses mükemmel.

"Biliyor musun, son dört yılımı yatağıma zincirlenmiş bir şekilde uyuyarak geçirdim."

İçimi yakan öfke seliyle gözlerimi kapatıyorum. İçgüdüsel olarak bileğini hafifçe ovuyorum. O izler. O oyunda neden bayıldığına dair her şey kafamda bir araya geliyor.

Zincirler, aşağılanma. Travma tepkisini tetiklemiş olmalı. Hay sikeyim.

Berbat hissediyorum.

Bu adamı elime geçirdiğimde, onu zincire vuracağım ve ölüm için yalvarana kadar işkence edeceğim.

"Üzgünüm, bebeğim." Başını öpüyorum.

Geçmişini öğrenmek istiyorum ama bir yanım bana anlatacağı korkunç şeylerden korkuyor.

Ona kızdığım bunca zaman boyunca cehennemde yaşadığını biliyordum. "Özür dileme, bu senin hatan değil."

İçimi çekiyorum ve başımı onunkine yaslıyorum.

"Küçük kaşık olmak istemediğine emin misin?" diye kıkırdıyor, kışını oynatıyor ve ben gülüyorum.

İtalya'daki benzer bir konuşmanın anısı beni gülümsetiyor.

Kolumu beline dolayarak ona sarılıyorum ve sıkı karnına küçük daireler çiziyorum.

Saçlarına doğru fısıldıyorum: "Dikkatli ol tatlım, yoksa sikim kışında uyanabilirsin."

"Belki şanslıysan oradaki ilk ve tek erkek olmana izin veririm." Kalbim yerinden fırlıyor, sikim de öyle.

"Kesinlikle ilk ve son kişi ben olacağım."

Kahretsin, sadece kışının sikimi boğduğunu düşünmek bile kanımı hızlandırıyor.

"Şimdi ben bunu yapmadan önce biraz uyu."

Nefes alış verişini sabitleşirken saçlarını okşuyorum ve kendi gözlerimi kapatıyorum.

Ve bir anda omuzlarımdaki dünya yükü hafifliyor.

Çünkü o benim kollarımda.

Bu anda, her şey yeniden doğru geliyor.

Burası tam olarak olmamız gereken yer.

Bölüm 75

CHARLOTTE

Şarkı- Everything I wanted, Billie Eilish

Uyandığımda yalnızdım. Oturuyorum, vücudumun her yerinin nasıl ağrıdığını fark ediyorum.

Ne zamandır uyuyordum?

Yataktan kalktığımda ilk işim kapıya yönelmek oluyor. Merak ediyorum... Kolu aşağı çekiyorum, sürpriz bir şekilde açılıyor.

Bu da başka bir test mi? Nerede durduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Eğer öyleyse, geçmek için çaresiz olduğum bir sınav, çünkü bu adama ihtiyacım var.

Herkesin oyununun bir parçası olmaktan bıktım. Şimdi benimkine giriyoruz.

Kızımı geri alacağım oyuna. *Kızımızı.*

Geri çekilip kapının kapanmasına izin veriyorum, onun yerine duş alıp tazelenmeye karar veriyorum. Bunu yaptığımda, nemden kurtulmak için havluyu saçıma sürüyorum.

Kapıyı açtığımda, rahat giyimli Declan'la yüz yüze geldiğimde olduğum yerde duruyorum.

Siyah kot pantolon ve siyah bir kazak, dövmeli tenini ortaya çıkaracak kadar kollarını yukarı itmiş.

"Günaydın." Rolex'ine baktı. "Şey, öğleden sonra, sanırım."

Tanrım. En son ne zaman bu kadar uzun uyuduğumu bilmiyorum.

Bana bir sırtış attı ve yanından geçebilmem için kenara çekildi.

"Güzel görünüyorsun," dedi bana.

"Bunun içinde mi?" Tayt ve sporcu sütyeninden oluşan mütevazı kıyafetimi gösteriyorum, deve tüyü örme hırkayla tamamlıyorum.

"Evet. Bunun içinde. Her şeyin içinde."

Elini uzatıyor ve ben boş boş bakıyorum. "Hadi, kahvaltı hazırladım."

Parmaklarımı onunkilere geçirerek aşağıya iniyoruz ve kreplerin tatlı kokusu burnuma doluyor, midem guruldamaya başlıyor.

Bizi mutfağa yönlendiriyor ve yemek masasında benim için bir sandalye çekiyor.

İki servis tabağı serilmiş, ortada bir yığın krep ve isteyebileceğiniz her çeşit malzeme var. Tatlı ve tuzlu. Hepsini yapmış.

O buzdolabına doğru koşarken ben oturuyorum. "En önemli malzemeyi unuttum."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve kahkahamı bastırmak için elimle ağzımı kapatıyorum.

Bir sürahi dolusu. Mor ambalajı yakından incelediğimde, "Çökmüş Milkshake" yazdığını görüyorum.

İki şampanya bardağı dolduruyor ve birini bana uzatıyor. "Şeref. Sanırım?" Diyorum.

Bir yudum alıp inliyorum. Şimdiye kadar içtiklerimin en iyisiydi.

"Vay canına. Bunun tadı... gerçek bir çikolata gibi mi?"

Başını sallıyor.

"Bir yıldır tarifi üzerinde çalışıyorduk. Mükemmel hale getirmek zorundaydım." Göz kırıyor, kendi bardağını kaldırıyor ve geri deviriyor.

"İyi iş çıkarmışsın."

Gerçekten de öyle. Çok lezzetli.

"Teşekkür ederim. Gerçi senin amından içiyor olsaydım muhtemelen tadı daha güzel olurdu."

Neredeyse içimi tükürecektim, o da kıkırdadı.

"Ne? Çökmekte olan bir Milkshake deneyimini ancak bu şekilde tam olarak yaşayabilirsin. Bardak gerekmez, sadece tatlı bir amcık. Özellikle seninki, kalp kırıcı."

Nutkum tutuldu. Ama inkar edilemez bir şekilde tahrik oldum.

"Muhtemelen senin sikini emerken de tadı güzel olurdu."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz yüzüm yanmaya başladı. Bu da nereden çıktı şimdi?

Ellerini düzgün kirli sakalında gezdiriyor.

"Vay be. Daha önce kahvaltıda hiç bu kadar sert olmamıştım." Güzel.

"Ye hadi. Yoksa hepsini masadan atıp yerine seni masaya yayarım."

Dudağımı çiğneyerek, onu zorlamamak gerektiğini bilerek, bir krep ve bir kaşık çilek alıyorum, üstüne çikolata sosunu döküyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum başımı kaldırıp ona bakarken.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Konuşmak için buradayız, yemek dikkatimizi dağıtıyor."

Yere bakıyorum ve birden gerçekliğimin sarsıcı etkisi üzerime çöküyor.

"Bunu nasıl yapmak istersiniz? Sadece ben mi konuşayım, yoksa soruların mı var?" "Önce yemek ye. Sonra evet, bilmemi uygun gördüğün şeyleri söyle.

Sonra da sorularım olursa sorarım."

Başımı salladım ve krepten bir parça kestim. Lezzetli ama iştahım kaçtı.

Bu yüzden e l i m d e n geldiğinde çabuk yiyip milkshake ile yıkıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi masanın altında tutuyorum.

"Hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar."

Bir nefes veriyorum ve en baştan başlıyorum.

"On sekizinci yaş günümde Vlad ve kardeşi tarafından kaçırıldım. Annemi öldürmelerini ve babamı kaçırmalarını izledim. O ay evlendik. Drago beni bulana kadar ilk ay boyunca beni herkesten sakladı. Beni o esaretten kurtarmak için bir anlaşma yapmayı başardı, ama dürüst olmak gerekirse, kilitli bir odadan çıkmış olsam bile, hala bir kafesteydim. Ben iyi bir dövüşçüydüm. O da beni daha iyi bir dövüşçü yaptı. Vlad için yararlı bir varlık. Bunu yaparsam, babamı hayatta tutabilirdim. Drago ve ben kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışırken."

Ellerim titremeye başladı. Babamın ölümünün yasını hiç tutmadım. Durup geçmişini düşünmeye hiç fırsatım olmuyor.

Her gün tek düşüncem hayatta kalmak ve bir yol bulmak için savaşmak. dışarı.

"Yani, İtalya'da. Amirim Misha ile bir göreve gönderildim. Tam bir pislikti. Görevimiz Enzo'nun bulunduğu kişiyi alıp sorgulamaktı. Sonra da onları öldürmek. Vlad, Enzo'nun ne yaptığını ve ne bildiğini öğrenmek istiyordu."

Declan parmaklarındaki yüzüklerle oynayarak başını sallıyor.

"Ama Misha seni otelden tanıdı. Hareketlerim hakkında düşündüğünden fazlasını biliyordu. Vlad'a bizden bahsetmekle tehdit etti ve ben de bunu riske atamazdım." Elimi kolumdaki dövmelemin üzerinde gezdiriyorum.

"Onu öldürdüm. Ve yerleştirdiğim o bıçak, kullandığım bıçaktı. Ben ve Drago arasında panikle verilmiş bir karardı. Yapmak istemedim ama sonuçta kendimi kurtarmak ve Vlad'a Misha'yı senin öldürdüğünü inandırıcı göstermek zorundaydım. Aksi takdirde hayatım sona erecekti Declan. Ve belki senin de."

Ona bakamıyorum.

"Charlotte. Bana bak."

Başımı sallıyorum.

"Şimdi." Sesi sertti ve başımı kaldırdım.

"Babamın hayatını kurtarmak için her şeyi yaparım. Her şeyi. Anlıyorum. Eğer o hâlâ burada olsaydı ve ben de senin durumunda olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım."

Gözlerimi kırıştıtararak sözlerini değerlendirdim.

"Yaptıklarım seni durdurduğu için özür dilerim," diyorum sessizce, suçluluğumun ağırlığı canımı yakıyor.

"Belki de tam olarak böyle olması gerekiyordu. Babam Conan'ı korumak, bir savaşı durdurmak ve nihayetinde muhtemelen tüm oğullarını kurtarmak için öldü. Belki de bunun olmasını engellemem gerekmiyordu. Her ne kadar boktan olsa da, sanırım ikimiz de kaderin garip şekillerde işlediğini doğrulayabiliriz."

Hay sikeyim.

Gözlerim doldu.

"Çok üzgünüm Declan. Keşke zamanı geri alabilseydim."

Başını iki yana sallıyor.

"Yapamam. Çünkü şu anda burada, geçmişimizi geride bırakıyor olmazdık. Devam edin."

Bir nefes veriyorum.

"Eve döndükten sonra Vlad hikâyemize inandı. Ama başka bir şey oldu."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Hamileydim."

"Isabella mı? Uğruna ağladığın kızın bu mu?" Başımı salladım.

Fark etmesini bekliyorum.

"Kaçmaya çalıştım; o doğmadan önce son şansımdı ama işe yaramadı. Ceza olarak babamı öldürdü ve o zamandan beri cehennemden başka bir şey yaşamadım. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Drago sayesinde Isabella ailenin geri kalanından gizli tutuluyor, güvende. Onun için her şeyin yükünü ben çekiyorum."

Gözyaşları yüzümden serbestçe dökülürken Declan sandalyesinden fırlıyor ve masanın etrafında dönerek yanımdaki koltuğa oturuyor.

Kolları beni sardığında ve göğsüne gömüldüğümde içimi bir sakinlik kaplıyor.

"Shhhh. Sorun yok, bebeğim. İçini dök."

Ben de öyle yaptım. İlk kez duygularımın bir gelgit dalgası gibi üzerime çökmesine izin verdim, çünkü burada güvendeyim.

Bölüm 76

DECLAN

Vay anasını. Öfkeliyim, ama bunun beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.

O daha iyisini hak ediyor.

"Kendi kızına zarar veriyor mu?" Soruyorum ve nefesimi tutup cevabını bekliyorum.

Eğer evet ise, oraya kendim gideceğim ve lanet olası evini yakıp kül edeceğim.

Burnunu çekiyor ve geri çekilip gözlerime bakıyor.

Gözlerinin altında korku yatıyor ve omurgamı dikleştiriyorum. "Kız onun değil."

Kaşlarımı çatarak arkama yaslanıyorum, aklımdan sonsuz olasılıklar geçiyor.

Hepsi aynı sonuca varıyor gibi görünüyor. "Isabella kaç yaşında?"

O benden uzağa bakarken ellerimi pantolonuma sürtüyorum.

"Hayır." İşaret parmağımı kullanarak bakışlarını tekrar bana yönlendiriyorum. "Dört."

"Doğum günü mü?" Şak diye söyledim. "Mayıs'ın onunda."

"Siktir." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, ayağa kalkıp destek için masaya tutunurken bütün kanım çekiliyor.

"Kızıma zarar veriyor mu?" Kelimeleri tükürerek söylüyorum. Söyler söylemez, kızım irkilince pişman oldum.

Ayağa kalktı ve sandalyesi odanın diğer ucuna uçtu.

"Hayır, ona zarar vermiyor, çünkü her gün kendimi o adama kurban ediyorum. Beni zincirlemesine izin verdim. Beni dövmesine. Sikmesine. Her şeyi yapmasına. Onu kızımından uzak tutmak için onun malıyım!" diye bağıyor, göğsümü iterek beni geriye doğru savuruyor.

"Artık hiçbir önemim yok. Ve ölene kadar da bunu yapmaya devam edeceğim. Çünkü o piç olmadan bu dünyadan ayrılmayacağım. Ve o zaman güvende olacak. O yüzden bana "kızım" deme. Elimden geleni yaptım. Kızımın saçının teline bile dokunmadı."

Burun delikleri genişliyor ve göğsü kabarıyor. Hâlâ tam olarak sindiremedim.

Benim kızım.

"Siktir!" diye bağıyor, yumruğunu masaya vuruyor.

"Gitmeme izin vermelisin. Lütfen. Çıkarın beni buradan. Bunu daha fazla yapamam. Enzo için not defterini al ve bunu bitirmeme izin ver."

Beni geçmeye çalışırken, onu susturmak için yüzünü tutuyorum.

"Yeter, Charlotte." Dalga geçmediğimi anlaması için ses tonumu sertleştiriyorum.

Onu serbest bırakınca elimi savurdu. "Bırak beni."

"Konuşmam bitmedi." Bir sandalye çekip ona doğru manevra yaptırıyorum. İsteksizce oturuyor.

Yerden bir tane alıp yanına koyuyorum ve yüzüm ona dönük oturuyorum.

Onu

Uzarak ellerini kucağıma koyuyorum. "Küçük bir kızım mı var?" Yumuşakça söylüyorum.

Göğsümdeki keskin acıyı görmezden geliyorum. Kaçırdığım dört yıl.

Babasının bir bok parçası olduğunu öğrenmesi için yeterli bir zaman.

onu kurtardı.

Artık kendi kişiliğine sahip olmasına yetecek kadar uzun bir süre. "Öyle."

Çenesi titremeye başlıyor, ben de onu rahatlatmak için ellerini sıkıyorum.

"Nasıl biri?"

Gözlerini benimkilere dikti. Arkalarında yatan o karanlık, tıpkı Conan'da olduğu gibi o düğmeyle şimdilik yatışmış durumda.

"O mükemmel, Declan. Bir düğme kadar parlak. Dövüşmeyi ve resim yapmayı seviyor.

Ve hikayeleri. Ona hikâyeler anlatmamı çok seviyor."

Başparmağımı elinin arkasına sürterek gözyaşlarımı ısıırıyorum.

"Tıpkı sana benziyor. O gözler. Ona her baktığımda seni görüyorum."

Bir tıslama sesi çıkararak elimde olmadan öne doğru kayıyor ve kollarımı ona doluyorum.

"Onu korumak için orada değilim Declan. Eve gitmem gerek."

Küçük kızımın o evde o canavarla birlikte olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Hayır, bebeğim. Bu böyle olmaz. Artık değil." Bu her şeyi değiştirir ama hiçbir şeyi değiştirmez.

Charlotte'un kaderinde hayatımın bir parçası olmak vardı. Şimdi bu bunu pekiştiriyor. "Orası senin evin değil ve asla da olmamalıydı. Sen buraya aitsin, benimle."

"Isabella olmadan olmaz."

Tanrım, göğsümdeki bıçak saplanıyor.

"Ben bir babayım," diye fısıldıyorum, başımı onunkinin üstüne koyarak. Umarım onun için babamın yarısı kadar bir adam olabilirim.

Şu andan itibaren.

"Onu geri almama izin ver Declan."

Sesindeki o ateş geri dönüyor ve ben de güzel yüzünü ellerimin arasına alarak geri çekiliyorum.

"Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğimiz var. Birincisi, birbirimizi incitmeye devam edeceğiz. Ya da senaryoyu tersine çeviririz. Acımızı alır ve bunu bize bunu yapanların peşinden gitmek için kullanırız."

Bunun için kıyameti koparacağım.

Ona yaptıkları her şey için. Beni kızımdan uzak tuttukları için.

"Kazanmamızın hiçbir yolu yok. Rusya'da bir gün bile dayanamayız. Onlar güçlü Declan."

Korku geri döndü. Bu kadar sert biri için, onu kırmışlar ama yine de tanıdığım en güçlü kadını yaratmışlar.

"Tatlım, burada kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ben bu imparatorluğu zayıf olarak yönetmiyorum Charlotte. Çok güçlü müttefikler edindim. Biz hazırız."

Bowen'ları yıkmak bekleyebilir. Bu çok daha önemli. "Bunun bir bedeli var Declan. Büyük bir bedel."

"Ruhlarımızdan geriye kalanları Bay Volkov'a satmaya hazır mısınız?"

Gözleri irileşiyor ve yüzünü tanıdık bir ifade kaplıyor. "Ivan öldü."

Başımı salladım.

"Zaten o pislikle çalışmazdım. Oğlu Mikhail. Rusya'ya giriş biletimiz o olacak."

Kafasındaki çarkların dönüşünü izliyorum.

"İçeride bir bağlantım var. Ona ulaşmamız gerek." "Ona mı?"

Kıskançlık içimi kasıp kavuruyor.

"Drago. Hayatta olmamın ve Isabella'nın bu insanların ne kadar korkunç olduklarına dair en ufak bir fikri olmamasının sebebi o. Onu koruyor."

"Yine de seni Çöküş'e gönderiyor."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Vlad'ın bu oyunu benim yönettiğimi bilme ihtimali nedir? Ya da onun babası olduğumu?

Cehennem'e girene kadar pek çok insan Quinn kardeşlerin burayı yönettiğini bilmez. Ama bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum.

Enzo'ya ihtiyacım var. Benim de kardeşlerime ihtiyacım var.

Vay anasını, bunun için akıllarını kaçıracaklar. Bir adım öne çıkıp parmaklarımı yumuşak buklelerinde gezdiriyorum.

"Seni tuttum, bebeğim." Onu öpmek için eğildim ve o yanağını çevirdi. "Ne?"

"Ben kurtarılmaya ihtiyacı olan küçük, zayıf bir prenses değilim. Bana öyle davranma. Eşit ya da hiç. O benim kızım. O benim kocam ve benim ölümüm. Kolumda onun için bir yer ayırdım bile."

Kolunu özenle saran çiçeklere bakarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Ah. Demek onlar buymuş." Parmağımla izlerini sürüyorum. "Ne kadar çok öldürmüşsün. Seni yaramaz kız."

Donup kalıyor, ben de eğilip omzuna yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Bir savaşçı öldürdüklerinden asla utanmaz ya da utanmaz. Onları gururla taşı, pişmanlıkla değil. Her çiçek savaştığını hatırlatır."

"Ya ben hep böyle bir canavarsam?" diyor sessizce.

"Sen canavar değilsin. Gerçekten değilsin. Ben senin geçmişini görüyorum, tıpkı senin beni gördüğün gibi. Buranın derinliklerinde gerçekte olduğun kadın var." Parmağımı göğsünün ortasına bastırıyorum.

"Ama şu anda sahneye çıkman için içindeki o savaşçıya ihtiyacımız var. Küçük kızımız için."

Yüzünü ellerimin arasına alıp dolgun dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Ne için?"

"Gerçeği içime işlediğin için. Kızımızı koruduğun için. Seninle çok gurur duyuyorum." Burnunun ucunu öptüm ve gözyaşlarını sildim.

"Onun için ölürüm Declan."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve donup kalıyorum.

"Hayır. Sen yeterince şey yaptın. Şimdi adım atma sırası bende."

Kızımın hiç tanışmadım ama bu ikisi için hayatımı o r t a y a koymayacağım anlamına gelmiyor.

En azından bunu yapabilirim.

"Şimdi bazı aramalar yapmam gerekiyor. Bu planda desteğe ihtiyacımız var."

"Can sen olsun Ben erişim için benim E-posta mı? Tercihen İzi sürülemeyen bir şey. Drago ile temas kurabilirim."

"Olmuş bilin. Geri döneceğim."

Dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum, bu sefer daha derin.

Ellerimi saçlarında gezdiriyor ve elleri belime dolanırken onu yerinde tutuyorum.

Görünüşe göre Finn haklıydı. Kocayı öldürmek yapılacaklar listemin başına geçti.

Bölüm 77

CHARLOTTE

Dizüstü bilgisayarını tekrar kontrol ediyorum.

Bir saat içinde yüzüncü kez ve hâlâ bir cevap alamadım.

Geçen her saniye sinirlerimi tırmalıyor, bir şeylerin ters gittiğini fısıldıyor. Tırnaklarım kemirilmiş durumda ve televizyon ses çıkarmaya cüret ettiğinde, uzaktan kumandaya sert bir vuruşla onu öldürüyorum.

"Al. Bir şeyler ye." Declan mutfaktan çıkıp elinde bir sandviç uzatıyor.

"Aç değilim," diye mırıldanıyorum, midem bir hain gibi gurulduyor.

Kaşları kalkıyor ve sandviçi yaklaştırıyor. "Bana yalan söyleme."

O ses, kızgın değil. Sadece gerçek. Sert, temiz, inkar edilemez. "Ye.

Gücüne ihtiyacın var."

Parmaklarım seğiriyor. Pes ettim, bir ısırık aldım. Taze yeşillikler ve hindi dilime çarpıyor ve inliyorum.

"Her zaman lanet telefonuyla konuşuyor, Dec." Tırnaklarım masaya öfkeli bir ritimle vuruyor.

"Belki de meşguldür," diyor arkasına yaslanarak. "On işi olduğunu söylememiş miydin?"

"Var. Avukat. Tatiana'nın iyileşmesine yardım ediyor. Isabella'ya evde eğitim veriyor. Beni eğitiyor. Vlad için güvenlik. Aklınıza ne gelirse, o yapıyor." Duraksıyorum, çenem geriliyor. "Her zaman cevap verir. Bu sessizlik? Bu o değil."

Gözleri kısıldı. "Ona saygı duyuyorsun."

"Öyle de denebilir." Uzanıp omzunu sıkıyorum. "Ama benim istediğim tek bir erkek var. Ve ben ona bakıyorum."

Bu bana ağzının hınzırca bir kıvrımını kazandırdı.

"Bu doğru mu?" diye mırıldanıyor ve sandviçimden bir ısırık çalıp geri kaldırıyor. "Ye."

İtaat
ediyorum.

"Aferin
kızıma."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Yanaklarım bana ihanet ediyor ve ısınıyor.

"Kişisel e-postalarım giriş yapabilmemin bir yolu var mı?" Ellerimi silerek soruyorum. "İndirmek istediğim bir şey var."

"Evet. Güvenli sunucu. Devam et." Başını sallayıp dizüstü bilgisayarı tekrar önüme itiyor.

Giriş yaptığımda nabzım hızlandı. Gelen kutusu yüklenir yüklenmez, doğrudan kendime gönderdiğim e-postaya, yedek dosyalara gidiyorum. Sigorta. Onun gerçek, güvende ve sevildiğinin kanıtı.

Fotoğrafa tıklıyorum.

İşte oradaydı. Benim
kızım. Isabella.

Gözyaşlarım durduramadan yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Başparmağım ekranda onun yüzünün üzerinde geziniyor.

"Bu mu-?"

Declan yavaş ve titrek bir nefes alıyor.

Başımı sallıyorum.

Arkamdan yaklaşıyor, elleri belimi kavırıyor, gözleri kurtuluşu tutuyormuş gibi ekrana kilitlenmiş.

"Benim küçük kızım." Sesi çakıllı. "O çok güzel. Tıpkı annesi gibi."

Uzanıp çenesine dokunuyorum, yumuşak ve yavaşça.

"Hiç çocuk istedin mi?" Bir sonraki resme geçerek fısıldıyorum. Isabella oyuncak ordusuyla çevrelenmiş, göğsümü sızlatacak kadar kocaman gülümsüyor.

"Bunu hiç düşünmemiştim," diyor, sesi sert. "Bu hayatta plan yapmazsın. Sadece hayatta kalırsın."

Bu gerçeği herkesten daha iyi biliyorum.

"Bazen geceleri oturup onun uyumasını izlerdim," diye itiraf ediyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ve senin nerede olduğunu merak ederdim. Hayatına devam edip etmediğini. Kendi çocukların var mıydı? Mutlu olup olmadığını."

Gözlerini kapatıyor.

"Hayattaki en büyük pişmanlıklarımdan biri her zaman senin için gelmemiş olmam olacak."

"*Keşkelerimizi* yaşayabiliriz," diyorum sessizce. "Sadece... gecikmeli."

Bir sonraki fotoğraf yükleniyor. Yanağını öptüğüm bir selfie, küçük yüzü mükemmel bir surat ifadesiyle buruşmuş. Drago'nun bunların hepsini onun kreşinde telefonuyla çekmeme izin verdiğini hatırlıyorum.

"Seninle aynı suratları takınıyor," diyorum gözyaşlarımın arasından gülümseyerek. Declan burnunu çekiyor ve kollarını bana doluyor.

"O görünüyor Mutlu. Sağlıklı. Sen bitti bir inanılmaz iş, kalp kırıcı."

Beni kucağına çekiyor ve ben de hala mantıklı olduğum tek yer orasıymış gibi ona doğru kıvrılıyorum.

Ping.

Dizüstü bilgisayar yeni bir e-posta ile aydınlanıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Tereddüt ediyorum. Sadece bir kelime. Ona gönderdiğim tek şey bu. Voitelnitsa. *Savaşçı.*

Cevabı bir silah sesi gibi içime çarptı. "İki saat."

Altında, güvenli bir e-posta. Bir iletişim numarası.

"Ona güveniyor musun?" Declan soruyor, parmakları saçlarımı ipek gibi süpürüyor.

"Hayatım pahasına," diye cevap veriyorum, hiç tereddüt etmeden.

O da başını sallıyor. "Herkes bir saat içinde bizimle Inferno'da buluşacak. Finn. Conan.

Enzo ve Mikhail bile uçakla gelecek."

Kucağında dönüyorum ve ona sarılıyorum, sinirlerim geriliyor. "Beni orada mı istiyorsun? Açıkladığında?"

"Bu fırtınayla sensiz yüzleşeceğimi mi sanıyorsun?" diyor tek kaşını kaldırarak.

"Ama kardeşlerin-"

"Conan daha az kızgın, daha çok eğleniyor. Ona bir daha silah çekmeyin yeter." Sırıtiyorum. "Söz veriyorum." Kalbimin üzerine çarpı işareti koyuyorum, o da

tutup yemin eder gibi öpüyor.

"Önce büyük turu ister misin?" diye soruyor, sesi kısık. Başımı sallıyorum, yanağımın içini ısııyorum.

"Inferno'nun tamamını görebilir miyim... *usta*?" Sesim alaycı bir şekilde alçalıyor.

Sırıtırıyor, gözleri parlıyor.

"Altın bir bilet göremiyorum."

"Varsayılan olarak kazandım. Neden Çöküş Oyunları?"

Her şey başladığından beri boğazımda düğümlenen soru bu.

"Çok fazla soru v a r ," diyor, eğilip dudaklarını dudaklarıma de ğ d i r e r e k .

"Sana göstermeme izin ver."

"Tamam," diye nefes alıyorum.

Ve bu sefer, kazanmamız gereken bir savaş varmış gibi beni öpmesine izin verdim. Ama bu gece, hâlâ yaşadığımızı hissetmemize izin var.

Bölüm 78

CHARLOTTE

Inferno'nun altın kapılarını açarken Isqueeze Declan'ın elini tutuyor.

İlk bakışta etkileyici ama şok edici değil - merkezinde şık, yuvarlak bir bar bulunan başka bir seçkin kulüp. Etrafında takım elbiseli adamlar kümelenmiş, Declan içeri adım attığı anda konuşmaları kesiliyor. Enerji değişiyor. Ağır. Elektrik.

"Burası bizim bar alanımız. Bekleme odası diyelim," diye mırıldanıyor, eğilerek.

"Bir içki ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkür ederim." Dikkatimi toplamam gerekiyor.

İlerlerken, köşeye sıkışmış bir grup kadını yakalıyorum. Hepsi kusursuz; kıvrımları, iç çamaşırları, ustalıkla yapılmış saçları ve yüzleri. İçlerinden biri, delici yeşil gözlü bir sarışın, kıkırdıyor ve Declan'a parmaklarını sallıyor.

Declan gözünü kırpmıyor. Sadece elimi sıkıca kavırıyor ve yürümeye devam ediyor. Bir sonraki altın kapı setine parmak izini okutuyor. Ötesindeki koridor, her biri süslü altın kulplara ve isimlere sahip siyah kapılarla kaplı üzerlerine kazınmış.

"Bunlar mı?" Onlara doğru başımı sallayarak soruyorum.

"Özel odalar. Her biri belli bir zevke göre tasarlanmış." *İntikam* adlı odada duraksayıp kaşlarımı kaldırıyorum.

Beni kendine çekip kıcımı tokatlıyor. "Yaramaz olanlar için. Senin gibi."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor.

"Başka hangi odalar var?" Fısıldıyorum.

Sırıttıyor. "Hayal edebileceğin her şey."

Kollarımı beline doluyorum. "Milkshake odası bile var mı?"

"Hayır. O sadece bizim için." Göz kırptıyor ve kıcımlı bir kez daha sıkıyor.

Yürürken, şu anda bu kapıların ardında kaç kişi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Burada çok zaman geçiriyor musun?" diye soruyorum.

"Bazen. Duruma göre değişir. İş beni her şeyden daha çok buraya getiriyor."

Dilimi ısırtıyorum. Dünyalarımız hâlâ çok farklı. Ona gerçekten ihtiyacı olan her şeyi verebilir miyim?

"Kes şunu." Sesi sertti. Donup

kaldım. "Ne?"

Bir anda kapıya dayandım, parmakları boğazıma sarılmıştı.

"Sakın kendinden şüphe etmeye kalkma," diye hırslıyor. "Ya da senden ne istediğimden."

Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, dişleri alt dudakımı sıyrıyor.

"Sen ve ben mi? Biz diğerleri gibi değiliz. Senin geçmişin? Bir önemi yok. Özgüvenin? İşte bunun üzerinde çalışacağım. Çünkü Charlotte, sen her şeyin amina koyuyorsun. Bu yatak odasının içinde ve dışında. Sadece tapılmaya ihtiyacın var. Eğitilmeye. Ve bu, tatlım, ben halledebilirim."

Kavrayışı sıkılaşıyor ve ben titriyorum.

"Benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Fısıldıyorum. "Başa çıkmak mı?" Sırıttışı vahşi.

"Sana *sahip* olacağım." Geri adım atıyor.

"Bacaklarını aç."

Etrafıma bakıyorum.

Elini kaldırıp çenemi eğdi. "Ders bir. Dinle.

Emirlere uy. Güven."

Bacaklarımı ayırıyorum ve eli kotumun altından kayarken nefesim kesiliyor.

"Aferin kızıma," diye övüyor. "Bu güzel amcığı tekrar hissetmek için beş yıl bekledim."

"Daha fazla, efendim. Lütfen."

Ağzı benimkini eziyor. Ellerim saçlarına dolanıyor, ondan, bundan daha fazlası için çaresizim.

"Sana daha fazlasını vermemi mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Lütfen."

Dudağımı ısıyor. "Sana zevk vermek için burada değilim, kalp kırıcı. Sana orgazm yaşatmak, onların senin olduğunu ima eder. Ama durum öyle değil. Onları senden alıyorum. Çünkü onlar benim, tıpkı senin olduğun gibi. Her santimin benim. Her orgazmın, her inlemen, her damlan bana ait."

Parmağını içime sokuyor ve dudaklarımdan bir ses kaçıyor.

"Bu inilti mi?" Sesi düşüyor. "Hepsi. Lanet olsun. Benim."

Tam bacaklarım titremeye başlamıştı ki geri çekildi. Nefes nefese kapıya yaslandım.

Parmaklarını yalayarak temizliyor ve sırtıyor. "Benim."

Elimi tutup kot pantolonundaki sert çıkıntıya bastırıyor.

"Bana yaptığın şey bu. Bir daha *asla* kendinden şüphe etme, kalp kırıcı."

Başımı sallıyorum ve kot pantolonunun

üzerinden onu sıkıyorum. "Seni

öldürmediğime memnunum," diye

fısıldıyorum.

Kıkırdıyor ve yanağını okşuyor. "Ben de, tatlım. Şimdi gidip bizi ayıran piçlerin peşine düşelim."

Merdivenleri tırmanıyoruz, üstümüzde devasa bir avize parlıyor. Başka bir güvenli kapı, başka bir gizlilik katmanı. Parlayan bir ateşin ısıttığı bir odaya giriyoruz.

"Diğer kapının arkasında ne var?" Gözlerimi dikerek soruyorum. "Sana sonra gösteririm."

Sol tarafa doğru ilerliyoruz ve sohbet anında kesiliyor. Conan ve Finn gördüğüm ilk yüzler.

Finn beni izliyor, gri gözleri okunmuyor, elleri çenesinin altında kenetlenmiş. Conan, Declan'ın elimi tuttuğunu görünce sırtıyor.

Enzo her zamanki buz gibi soğukkanlılığıyla duruyor ve yanında Conan gibi yapılı, siyah kar maskeli bir adam var. Koyu kahverengi gözleri bana kayıyor, yoğun ama acımasız değil. Dövmeler ellerini zırh gibi sarıyor.

"Hadi gel." Declan beni masanın başına doğru çekti. İki sandalye. Birini çekti.

"Ya eşittir ya hiç, değil mi? Şimdi otur."

Oturdum. O da bana katılıyor.

Declan boğazını temizliyor. Eli kalçamı buldu.

"Charlotte'u resmen takdim etmek istiyorum."

Başlarını salladılar. Enzo bile hafifçe gülümsüyor. "Conan,

Finn, onunla zaten tanıştınız."

Finn alay ediyor. "Değerlendirmeye ihtiyacın var mı, kardeşim? Hallie'nin sana
"Ev kalem tutmasını sağlayabilirim.
et."

Conan onu dürtüyor.

Declan ona bir bakış fırlatır. "Ben iyiyim. Kapıyı çaldıktan sonra ihtiyacın olabilir.

Yine de seni dışarı çıkaracağım."

"Kardeş sevgisi," diye gürlüyor Mikhail gülererek. "Ben ve Nikolai aynıyız."

Declan kıkırdar. "Charlotte, bu Bay Volkov."

Mikhail'in bakışlarıyla karşılaştığımda omurgamda bir ürperti dalgalanıyor.

"Charlotte," diyor, sesi soğuk bir gök gürültüsü gibi. "Babamın son adamını ortadan kaldıranın sen olduğunu duydum."

Declan yanımda geriliyor.

"Evet," diyorum.

Mikhail bir kez başını salladı. "İyi işti."

Enzo boğazını temizliyor ve notlarımı açıyor.

"Mükemmel istihbarat. Ama bir isim eksik."

Göğsüm sıkışıyor.

"Drago," diyor Enzo.

Declan'a bakıyorum. O da

başını sallıyor. "Drago," diye

tekrarlıyorum, daha yüksek

sesle. "Neden onu dışlıyorsun?"

Bacağımı zıplattıyorum ve Declan bacağımı sıkıyor.

"Çünkü orada güvendiğim tek kişi o. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Enzo, Mikhail ile bakışıyor. "Görünüşe

göre ortak bir bağlantımız var."

Mikhail'in tonu düşer. "O adama borçlanırken çok dikkatli ol."

Çenem geriliyor. Drago karmaşık biri, evet. Ama beni on yıl boyunca korudu.

O düşman değil.

"Benim için borç diye bir şey yok," diyorum

sessizce. Enzo ikna olmuş görünmüyor.

"Göreceğiz bakalım."

"Drago'ya ihtiyacımız var," diye araya giriyor Declan. "Vlad'a ulaşmanın tek yolu o."

Finn kaşlarını çatıyor. "Neden?"

Conan parmaklarını çıtlattır. "Bombalardan mı bahsediyoruz? Silahlardan

mı? Bıçaklardan mı?" "Hayır!" Ellerimi masaya vuruyorum. Oda hareketsiz kaldı.

Declan sanki bu normalmiş gibi sırtıyor.

"Kızım o evde," diyorum, sesim sabit. "O bizim görevimiz. Onu oradan çıkarmak. Güvenle."

"Kızımız," diye düzeltiyor Declan, yumuşak bir sesle.

Conan'ın ağzının açık kalması, eğer bu ölüm kalım meselesi olmasaydı komik olurdu.

Enzo iç geçiriyor. "İşler iyice karıştı."

"Senin olduğuna emin misin?" Finn Declan'a soruyor, sesi gergin.

"Evet."

Enzo Declan'a döner. "Drago'nun bağlantısı sende var mı?" Declan telefonunu uzatır.

"Saat kaçta?"

"Şimdi."

"Onunla konuşacağım," diyor Mikhail, elini uzatarak.

Gözlerinin içine bakıyorum, nabzım hızla atıyor. Ağzımdan çıkacak bir sonraki kelime her şeyi havaya uçurabilir.

Bölüm 79

DECLAN

"Özür dilerim, Charlotte. Bir daha söyle." Sesim çakıl taşlı, alçak ve güvensizlikle karışık.

Hayır. Yanlış duymuş olmalıyım.

Çünkü az önce söylediği sözler... hiç mantıklı değil.

"Isabella'nın güvenliğini sağlamanın tek yolu beni Vlad'a teslim etmek.

Bir takas."

Sanki kahve sipariş ediyormuş gibi sakin ve rahat bir şekilde söylüyor.

"O adamın hasta beyninin nasıl çalıştığını biliyorum. Beni cezalandırmak isteyecektir. Bunu geri çeviremeyecek."

Kanım ateşe dönüyor. Oda eğiliyor. Charlotte, benim Charlotte'um, onu paramparça eden canavara kendini sunuyor.

"Hayır." Kelime içimden bir canavar gibi pençelerini çıkarıyor.

Mikhail kayıyor, maskesinin altından çenesini kaşıyor. Sessiz. İzliyor.

Ama tek gördüğüm o.

Yumruklarım o kadar sıkılıyor ki kemiklerimin gıcırdadığını hissediyorum. Göğsüm düdüklü tencere gibi.

"Böyle bir şey olmayacak." Ses tonumdaki kesinlik gözünü kırpmasına bile neden olmuyor.

"Declan, bu da bir seçenek," diyor Enzo ve ben de onu öldürecekmişim gibi ona saldırıyorum. "Onu riske atacağımı mı düşünüyorsun?" Hırlıyorum.

"Bu benimle ilgili değil," diye araya giriyor Charlotte, kararlı bir şekilde.

"Isabella'yla ilgili. Benim hayatıma karşılık onunki mi? Bu kolay bir anlaşma. Başka kimse zarar görmeyecek."

Bakışlarıma cevap bile vermiyor. İyi oldu. Çünkü gözlerimdeki cehennem fırtınasını görseydi, dünyayı yakmama iki saniye kaldığını bilirdi.

"Sence annesi olmadan büyür mü?"

Bu indi. Sarsıldı, sanki ona tokat atmışım gibi omurgası dikleşti. "Sakın buna cüret etme."

Sesinden zehir damlıyor.

"Dur bakalım." Finn gerginliği kesiyor, sanki kumar oynadığımız şey soluduğum hava değil de sadece bir stratejiymiş gibi rahat davranıyor. "Bir anlaşma öneriyoruz. Ama bu anlaşmaya uyacağımız anlamına gelmez."

Bakışlarım ona kayıyor. "Bir tuzak mı?"

Mikhail bir kez başını sallıyor. "Yerlerimiz var. Kaynaklarımız. İnsanlar. Moskova, Vegas, New York arasında..."

Aklımdan çıkmıyor. O adama geri dönmeyecek. Benim gözetimimde olmaz.

Ve eğer işler ters giderse, onu tanıyorum. Hiç tereddüt etmeden kendini feda eder.

"Charlotte'u riske atmayacağım."

Sandalyesini geri itmeye başladı bile. Gözlerindeki o saf öfke kıvılcımı, beni hem çileden çıkaran hem de baştan çıkaran türden bir mücadele.

"Burada kalmayacağım."

"Seni zorlayamayacağımı mı sanıyorsun?" Alçak sesle konuşuyorum. Ölümcül. Sertleşiyor.

"Buna cesaret edemezsin." Sesi titriyor ama korkudan değil. Öfkeden.

Ayağa kalkıyorum, onun üzerinde yükseliyorum, her santimim hükmetmeye hazır.

"Oh, yaparım amına koyayım."

Nefesi kesildi. Bir yumruk atmasına ya da kıyafetlerimi yırtmasına saniyeler kaldı. Muhtemelen ikisi de.

"Bu kadar göz sikmek yeter," diye tersliyor

Conan. Birbirimizden ayrılıyoruz. Zar zor.

Hâlâ yanıyorum. "Drago'yu arayacağım.

Bunu doğru planlayalım." "Komplekste

kim var?" Enzo soruyor.

"Vlad, Emil ve Emil'in oğlu," diye yanıtlıyor Charlotte. Ses tonu tamamen işle ilgilidir.

"Peki ya Tatiana?" Enzo soruyor.

Charlotte başını sallar.

"Hayır. Ondan uzak tutuluyorum. Gizli bir yerde, kendi yerleşkesinde yaşıyor."

Enzo derin düşüncelere dalmış, mırıldanıyor.

"Çok riskli." Enzo başını sallıyor. "İki masum çocuk. Ve Tatiana'ya zarar verme ihtimali? Bu bir intihar anlaşması."

Charlotte'a bakar. "Sahte bir anlaşma yapacağız. Temiz bir takas. Sonra da araya gireriz. Yapabilir misin?"

Sorduğu için dilini koparmak istiyorum. Ama o evet diyor. Tabii ki yapar.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sesi kafamın içinde yankılanıyor. Finn omzumu dürtüyor. "Drago'yu içeri alalım. Sıkı tutun, kardeşim."

"Kızın önce gelmeli. Charlotte'u dinle. Bir annenin ruhunu kafesleyemezsin. Ona ihtiyacımız var," diyor Mikhail soğukkanlılıkla. Ben daha cevap veremediğim telefona sarılıp kapıya doğru yürümeye başladı bile.

Bunu biliyorum. Ama bu kabul edeceğim anlamına gelmiyor.

Beni canlı canlı yiyen şey sadece plan değil. Bizden bu kadar çabuk uzaklaşmak istemesi.

Gitmeye. Sanki kapatmaya hazır olduğu bir bölümmüşüm gibi. "Finn. Conan. Onu eve götür."

Kapı açılır ve Mikhail içeri girer, telefonu hoparlörden.

"Yaşadığına dair kanıtı ihtiyacı var."

Charlotte yanımdan geçip telefonu aldı. "Voitelnitsa."

Bir duraklama.

"İyi misin?" Drago'nun sesi derinden geliyor.

"Evet. Bu benim fikrimdi. Konuşmamız gerek." "O nasıl?"

Bu Charlotte'un sakinliğini bozar. "Seni diken üstünde mi tutuyor?"

Kıkırdıyor.

Nefesi kesiliyor. Kalbim sıkışıyor.

"Beni tanımıyor," diye fısıldıyorum Finn'e.

"Sen iyi misin?"

"Hayır."

"Ona güveniyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Onu kaybetmek istemiyorum, Finn.

Kaybedemem." "Kaybetmeyeceksin."

Sesi ikna edici. Eli kolumu kavlıyor. "Bu iş bizde. Her zamanki gibi."

"Annesinin onu sevdiğini söyle. Onu yakında göreceğim."

Sesi kırıldı. Hareket ediyorum, onu kendime çekiyorum, kollarımı beline doluyorum, sanki hiç bırakmayacakmışım gibi.

"Söyleyeceğim. Ona her gece söylüyorum," diye cevap veriyor Drago usulca. Charlotte hâlâ telefonu tutuyor.

"Gerçekten bu kadar mı?" "Öyle," diye cevaplıyor Drago.

"Tehlikenin farkında mısın?" Ona daha sıkı sarılıyorum. Bu adamı sevdim. Adamın umurunda.

"Evet. Ama kaçışımı planlamak için on yılımı harcadım. Bu her zaman oyunun sonuydu. Ama şimdi yalnız değilim."

Drago iç geçiriyor. "Bu konuda elimden geleni yapacağım. Tatiana'yı bu işin dışında tutacağım. Bilmesi gerekmiyor."

Enzo devreye girer. "Güzel. Bu şekilde kalsın." "Borç yok. Mikhail'le konuşayım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldar Charlotte.

"Yakında görüşürüz, Voitehnitsa. Eğitimini unutma." Plan harekete geçti. Ama farkında değil - *şimdi sıra bende*.

Onun tek başına savaşmasına izin vermeyeceğim. Diğerleri dışarı çıkıyor ve Charlotte kollarımda dönüyor.

"Böyle bir ölüm arzun olduğunu fark etmemiştim, kalp kırıcı. Bunu daha önce söylemeliydim."

Gözleri acıyla parlıyor. Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum.

"Bunun için eğitim aldım. Nasıl öldürüleceğini biliyorum. Sırf beni seviyorsun diye beni zayıflatamazsın. Kızımızı kurtaracağım. Seninle ya da sensiz."

Çenesini yukarı kaldırıyor, bu konuda onunla kavga etmem için bana meydan okuyor. "Oh, gerçekten mi?"

Yanaklarını tutuyorum.

"Aletine bir yumruk daha mı istiyorsun?" diye alay ediyor.

"Hayır, ama dizlerinin üzerine çöküp emebilirsin," diye mırıldanıyorum, kemerimi çözerken sesim bir oktav düşüyor.

Düştü. Anında.

Ve lanet olsun, hiç bu kadar mükemmel olmamıştı. Bir katil. Bir kraliçe. Ve hala tamamen benim.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye homurdanıyorum. "Ve pervasızlığın için seni sonra cezalandıracağım."

Hiç çekinmiyor. Bunun altında *büyüyor*.

Peki ya bu? İşte bu yüzden biz kazanacağız. Bunun başka bir sonucu yok.

Cehennemden geçmedik, cenneti tatmak için değil.

Yanımdan geçip kapıya yöneldim.

"Ne-nereye gidiyorsun?" Ayağa kalktı, nefesi kesilmişti.
Sırıttıyorum. "Eve gidiyoruz."
Artık bu savaşta yalnız olmadığını anlamasının zamanı gelmiştir.

Bölüm 80

CHARLOTTE

Şarkı- Play with Fire, Sam Tinnesz, Yacht Money

"Declan?" Son kapıyı çalarak seslendim.

Malikânesinde bu kadar uzağa gitmeye cesaret edememiştim. İki tane lanet kanadı var. Eve gelir gelmez ofisine gitti ve o zamandan beri ondan haber alamadım.

Neden sinirlendiğini anlıyorum. Isabella ile tanıştığında, onun için neden hayatımı verdiğimi anlayacak. Boğazımdaki yumruyu yutarak, çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Vlad kolay pes etmeyecek ve kimseye güvenmiyor. Bana bile. Birçok şey olabilir ama aptal bunlardan biri değil.

"Buraya," diye bağıyor.

Tahtayı itince onu yere yayılmış, kucığında kitabı, elinden sarkan gözlüğü ve şehirleri yerle bir edebilecek bir sırtışıla görüyorum. Kahretsin, iyi görünüyor.

Bir ayağı dizinin üzerinde, kırmızı tabanlı botları tam teşhirde. Siyah takım elbisesinin düğmeleri, boğazına sürünen karmaşık mürekkebi ortaya çıkaracak kadar açık. Boğazını temizliyor. Salyalarım akmaya başlamadan önce ağzımı kapatıyorum.

"Merhaba." Gülümsüyorum. Kaşlarını çatıyor ve oda değişiyor. Beni izlerken sıcaklıkla doluyor.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, etrafındaki boşluğu inceliyorum.

Arkasında devasa bir cam pencere yükseliyor ve koyu ahşap zemin üzerinde kırık ışık huzmeleri saçıyor. Sol tarafta, kitaplarla dolu bir duvar. Yerden tavana kadar. Hepsi mat siyah raflar.

"Lanet olsun. Yuvarlanan bir merdiven mi?" Neredeyse inanamayarak soruyorum.

Yaklaşıp eski sayfaların kokusunun ciğerlerime dolmasına izin veriyorum. Parmaklarımı sırtlarda gezdirirken duraksıyorum.

"Bir tane çıkar." Sesine eğlence karışıyor. "Tamam." Elimin dayandığı yerden bir kitabı kaydırıyorum.

Her kapak siyah ya da gri. Kaşlarım çatılıyor. "Hepsi aynı yazar mı?"

Kıkırdıyor. "Hayır, bunlar estetiğe uyması için özel kapaklar... ve belki de benim zevklerimi gizliyor."

Nabzım hızlanıyor.

"Hadi. Aç şunu," diye emrediyor.

Rastgele bir sayfayı çeviriyorum.

"Oku şunu."

Tararken gözlerim kocaman oldu.

"Bir sürü horoz ve şaplak, efendim." Dudağımı ısıırıyorum, yüzümü bir sıcaklık kaplıyor. Ama okumaya devam ediyorum. Lanet olsun, çok ateşli.

Birkaç satır ödünç almam gerekebilir, eğer geri dönebilirim kitabımı bitirmeme yardımcı olabilir.

Kafamı kaldırdığımda keskin bir nefes alıyorum. Tam ö n ü m d e y d i . Üzerimde yükseliyordu.

"Çok okur musun?" Kitabın üzerinden bakarak sordum. Apaçık bir cevap, aptalca bir soru.

Kollarını sıvayarak başını sallıyor. "Diğer ilgi alanlarıma yardımcı oluyor."

"Öyle mi?"

İ ç i m d e aptalca bir kıskançlık titreşimi. Onu. Diğer kadınlar. Bundan nefret ediyorum.

"Bir kadının nasıl zevk almaktan hoşlandığını öğrenmek için bir kadının baharatlı sözlerini okumaktan daha iyi bir yol var mı? Bu kitaplar benim için talimat gibi."

Eğilip dudaklarını yanağıma değdirirken nefesim kesiliyor.

"Ayrıca yaramaz, umursamaz bir denizaltıyı cezalandırmak için yaratıcı fikirler bulmak konusunda da inanılmaz yardımcı oluyorlar."

Ben daha düşünmeden elleri üzerimdeydi. Kıçımı kavırıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor. Sırtım rafa çarptı ve ağzı ağzımı buldu.

Boynunu. Nefesim kesiliyor; bacaklarım kalçalarının etrafında kilitleniyor, aleti çoktan bana karşı sertleşmiş.

"Başım belada mı? Bu yüzden mi beni görmezden geliyorsun?" Eli boğazıma sarılıyor.

"Hayır. Seni görmezden geliyorum çünkü uslu durmaya çalışıyorum ve aklını başına getirmeye değil. Bunu görmüyorsun, değil mi?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor. Acımasızca.

"Sana kızımı sağ salim çıkarmak için her şeyi yapacağımı söylemiştim. Şaka yapmıyordum ve fikrimi değiştiremeyeceksin."

"Lanet olsun, Charlotte. Seni kaybetmeyeceğim. Seni geri aldıktan sonra olmaz. Isabella'nın annesine ihtiyacı var, benim de öyle."

Sözleri içimi parçaladı.

Beni kaybetmek istemiyor. Sadece kızımız için değil, kendisi için de.

Bu... korkutucu. Bu kadar çok istenmek. Saygı görmek. Güvende olmak. Gizli bir neden yok. Tuzak yok.

Sadece o.

"Ama-"

Ağzını benimkine yapııştırıyor.

"Yerini öğrenmenin zamanı geldi bebeğim. İyi davranmaktan bıktım.

Anlamak için daha fazlasına ihtiyacın var, değil mi?"

Külotumu yırtıp arkasına fırlattığında gözlerim açılıyor. "Acı ve zevk. Çaresiz kaldığınız şey bu, değil mi? Açıkça incinmek istiyorsun. Hatta cezalandırılmak."

Bluzumu yırtıp açarken gözbebekleri kararıyor, düğmeler şarapnel parçaları gibi yere düşüyor.

"Çok seksi."

Dudaklarını yalıyor, eteğimi yukarı kaldırıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Kitap parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor, o amımı yalarken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Asıl soru şu, daha fazlasını hak ediyor musun?" Sesi kalçalarımı tırmalıyor.

"Hak ediyorum. Lütfen efendim," diye yalvarıyorum.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Titremeye başlıyorum ve ben titredikçe o da ağzını çekiyor.

"Bunun ne kadar güzel bir his olduğunu hatırla. Peşinden git."

Tek bir hareketle ayağa kalktı, boğazımı kavradı ve beni raftan çekti. "Diz çök."

Diz çöküyorum. Bu kadar kolay. Sanki bunu yapmak için yaratılmışım, sadece onun için. Bedenim bunu biliyor.

Parmakları saçlarımın arasından süzülüyor, diğer eliyle pantolonunun fermuarını açıp sikini serbest bırakıyor. Dudaklarımı yalıyor, ucunda boncuk boncuk biriken spermleri izliyorum.

Ama geri çekiliyor, sırtarak masasına doğru yürüyor ve viski bardağını alıp parmağını içine daldırıyor.

"Aç."

İtaat ediyorum ve parmağını ağzıma sokuyor.

"Mmm."

Geri çekiliyor ve cebinden bir şey çıkarıyor. Bir çakmak. Çakmağı çakıyor ve alevin elinde büyümesini izliyorum.

"Bu oda yanıyor olsa bile, sikimi yalamayı bitirene kadar gitmene izin vermezdim."

Çakmağı yüzüme doğru indirirken sesi çakıl ve alevden oluşuyor. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Az önce beni istemediğini söyledin. gitmek için."

Dudaklarını yalıyor ve viskisinden yavaşça bir yudum alıyor.

"Hmm. Hayır. Belki de bunu değiştirmeliyim. Yüzüme boşalana kadar gidemezsin. Düşünsene, alevlerin burayı paramparça etmesini, gittikçe yaklaşmasını izliyorsun. Korku ve zevkle savaşıyorsun. Ama kaçış yok. O anda tek seçeneğin biri ya da diğeri tarafından tüketilmek. Acı ya da zevk. Ve bu, benim için parçalanıp parçalanmayacağına karar verecek... ya da benim için yanacak mısın?"

Sözleri omurgamda buz gibi dalgalanıyor.

"İstediğin bu, değil mi? Kendi ölümüne yürümek? Yaşamak ya da ölmek umurunda değil gibi görünüyor."

Nefes alıyorum, sesimi zorlukla bulabiliyorum. "Peki ya sen? Çünkü ben gidersem, sen de çok geride kalmayacaksın gibi görünüyor."

Konuşmuyor. Gözünü kırpmıyor. Onun yerine masasına geri döndü. Her yerde kâğıtlar var ve göz temasını kesmeden üzerlerine viski döküyor.

Donup kaldım.

"Seninle ve senin yüzünden yanacağım. Sen benim hayatımdaki, aklımdaki ve lanet kalbimdeki alevsin. Biz aleviz, tatlım. Birlikte, ardımızdaki her şeyi yok edebiliriz. Ama ya ayrılırsak? Söneriz. Sensiz ben diye bir şey yok. Yani evet. Eğer yanmak istiyorsan... Ben de senin yanında yanacağım."

Son Şişeyi de deviriyor, kehribar rengi sıvı çarŐafları ıslatıyor.
Tekrar yaklaŐtıęında kalbim çarpıyor, alev elinde dans ediyor.
"Ne diyorsun, kalp kıran? Benimle yanmaya ne
dersin?" Neden bilmiyorum ama başımı sallıyorum.
Ve yemin ederim hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Bölüm 81

DECLAN

Şarkı- Ben Kimdim, V.I.P.N

Aspark onun gözlerinde dans
ediyor. "Söyle."

"Seninle birlikte yanacağım."

Baş parmağımla dudağını geri çekiyorum, çakmağı omzumun üzerinden
masaya doğru fırlattığımda gözleri açılıyor.

"Çabuk gelsen iyi olur, tatlım," diyorum ona, onu kaldırıp kitaplığa geri
çarpiyorum.

Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve sert bir hamleyle aletim sonuna kadar içeri
giriyor.

"Alevleri izle bebeğim. Sıcaklığı hisset ve benim için gel."

Parmaklarım boğazını sıkarken, sıcak amına batıyorum, her itiş bana bir inilti
kazandırıyor.

Daha yüksek ve daha yüksek sesle.

"Declan!" diye çığlık atıyor, yüzünü boynuma gömüyor.

Başını saçlarından geriye doğru çekerken gözlerinde dans eden ateşi
görüyorum. Arkama bakmıyorum.

Sırtımdaki sıcaklığı hissedebiliyorum.

Masamı parçalayan alevlerin gürültüsünü duyabiliyorum.

"Hadi bebeğim. Odaklan," diye homurdanıyorum amcığı etrafımda
kenetlenirken.

"Ne kadar iyi hissettiriyor?" Fısıldıyorum. İçine girdiğimde nefesi kesiliyor.

"ok iyi," diye inliyor.

"Siktir. Sen mükemmelsin, kalp kıran," diye mırıldanıyorum dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce.

Ateşin bu odayı sardığı gibi onun da beni tüketmesine izin veriyorum.

Kalçasını göğsüne doğru iterek, bunu daha derine, daha sert itmek için kullanıyorum. ığlık atmasına yetecek kadar.

Fazla zamanım yok.

"İçinde patlamak üzereyim. Benimle gel ya da hiç gelme," diye tıslıyorum, vücudumdaki her kasın gerildiğini hissediyorum.

"Şimdi!" Kükrüyorum, şiddetle patlayana kadar onu acımasızca beceriyorum.

Dişlerimi boynuna geçirirken çığlıklarının odanın içinde özgürce yankılanmasına izin veriyorum.

Zevke yenik düşerek gözlerimi kapattığımda, yağmurlama sistemi açılıyor.

Soğuk su serpintileri bizi boğar ama soğutmaz. Ateşimiz içimizden geliyor.

Yüzünü tutarak onu her şeyimle öpüyorum. Ona benim olduğunu kanıtlıyorum.

Onu kaybetmeyeceğim.

Kaybedemem.

Söylediğimde ciddiydim.

Onunla birlikte yanacağım.

"Aman Tanrım, Declan." Nemli yüzünü okşarken nefesi kesildi.

"Delirdin mi sen?" Bana göz kırpmıyor, yanaklarındaki kızarıklık beni tekrar tahrik ediyor.

Alnımdan aşağı damlayan suyu silerek başımı sallıyorum. "Senin için deliyim.

Ya da belki de senin yüzünden."

Fıskiyeler hafiflemeye başladığında onu kollarıma alıp kanepeye oturtuyorum. Sıkım şimdiden onun içine geri dönmek için seğiriyordu.

"Bacaklarını aç," diye emrediyorum.

Titreyen bacaklarını aralıyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Benim," diye homurdanıyorum, başım bacaklarının arasında ve onu dilimle temizlemeye başlıyorum.

"Declan!"

"Durmamı mı istiyorsun?" Soruyorum, o da sırtıyor. "Asla."

Gülümsüyorum ve kalbim hızla çarpıyor.

"Baban için iyi bir kız ol ve yüzüme bin. Yaptığın tüm pisliği temizlememe yardım et. Ve eğer uslu durursan, sonrasında sikimi emmene izin veririm."

Ona göz kırpıyorum ve kızarıyor, bacaklarını benim için daha geniş açıyor. Onun yaklaştığını hissetmeye başladığım anda topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Sanırım güzelim bir şişe viskiyi boşa harcamamın bedelini ödemenin zamanı geldi bebeğim. Arkanı dön ve o kışını havaya kaldır, babanın yaramaz kızını düzgün bir şekilde cezalandırması gerekiyor."

Dudağını ısıyor ve ben de parmaklarımı kalçasına geçiriyorum.

"Tereddüt ettiğin her saniye bir şaplak daha yiyorsun. Bir... İki... Üç..."

Ben dörde gelemeden, etrafta dolanmaya başladı ve vücudunu kanepeye yasladı ve kıcı şimdi yüzümün önünde.

"Kolay başlayacağım. On."

"Ne?" diye haykırıyor.

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum.

"Sevmiyormuş gibi davranma."

Elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, kalçalarından aşağı damlıyor, iki parmağımı sokuyorum. Nefes nefese kaldığında, ona sertçe şaplak atıyorum.

"Say," diye

emrediyorum. "O-bir."

"Aferin kızıma."

Başparmağımı klitorisinin etrafında dolaştırarak tekrar vuruyorum, oluşmaya başlayan kırmızı yaralara hayranlıkla bakıyorum.

"İki."

Sikim onun içinde olmak için yalvarıyor.

Yediye geldiğimizde, kavrayışımın altında kıvrılırken neredeyse nefes nefese kalıyorum.

"Bugün ne öğrendin?" Hassas yanaklarını okşayarak soruyorum. "Bir şeyi kanıtlamak için bir binayı yakabileceğini."

Kışını tekrar tokatladığımda öne doğru sarsıldı. "Sekiz. Ve yanlış."

"Pervasız olmamam gerektiğini. Birbirimize ait olduğumuzu. Seni asla terk etmek istemediğimi." İçine üçüncü bir parmak ekleyip onu iyice gerdiğimde haykırıyor.

"Neredeyse."

Parmaklarımı geri alırken, onları emerek temizlerken inliyorum.

"Ders şu ki, birlikte yanıyoruz. Bu lanet dünyayı cehennemimizle yerle bir ediyoruz. Ama bu sadece bir takım olursak işe yarar. Fedakarlık yok. Beni içeri al

ve yardım etmeme izin ver. Birbirimizi zayıflatmayacağız bebeğim; tam tersi. Birbirimizin ateşini yakacağız."

Bir şaplak daha indiriyorum ve onu yüzüme doğru döndürüyorum.

"Bu çok korkutucu. Biliyorum. Ama sana söz veriyorum, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Gözlerinin içine bakıyorum ve ona içimi döküyorum.

"Bana numara yapmana gerek yok, Charlotte. Seni görüyorum. Seni duyuyorum. Sana zarar vermeyeceğim, ben o değilim."

Başını salladı ve yüzümü avuçlamak için uzandı.

"Beni zayıf biri yaptığını hiç düşünmedim. Sadece Vlad'la çapraz ateşte kalmamı istemedim. Bu senin savaşın değil."

Elimi onunkinin üzerine, yanağıma koyup gözlerimi kapatıyorum.

"İtalya'da hayatıma girdiğin an, bunun benim savaşım haline geldiği andı."

Bölüm 82

CHARLOTTE

Declan Decadence'ın şifresini girerken duruyorum.

Buraya geri dönmek bedenimi ürpertiyor.

"İyi misin?" Elini arkasından uzatıyor ve tutmam için parmaklarını oynatıyor.

"Oyunlar. Çok fazlaydı."

Bir yandan beni özgür bıraktılar. Beni Declan'a geri getirdiler, tam da olmam gereken yere.

Bir kurtarıcıya ihtiyacım yok. Ama beni mahvetmeye çalışan adamı alaşağı ederken yanımda duracak ve elimi tutacak bir ortağa mı? İşte bu her şeydir.

"İşte fikir bu. Dünyamızdaki pislikleri ayıklayacağız ve kızlara yeni bir hayat vereceğiz. Ama yeni bir hayat kurmak için bir öncekinden arta kalanları atmak gerekir. İşte oyunlar burada devreye giriyor. Hayatta kalmak kimsenin bilmediği bir yönünü ortaya çıkarır," diyor kapılar açılırken.

İlk odanın önünden geçerken içeride duvardaki dildolara bakıyorum. "Neden sapıkça oyunlar?" diye soruyorum.

Bakmadan bile sırtıttığını biliyorum.

"Benim için mükemmel bir itaatkârı başka nasıl bulabilirim? Bir ödülü olmalıydı."

Spor ayakkabılarıma bakıyorum.

"Ama ben kazanmadım. Aslında oldukça feci bir şekilde kaybettim,

Declan." Beni odaya geri itti ve kapıyı kapattı.

"Sen kazandın. Beni beş yıl önce kazandın. Oyunların kazananları geçicidir. Bir yıl, sonra yollarına devam ederler. Ya sen? Sen ömürlüksün. En büyük ödül."

Bana doğru adım atarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"İşim bittiğinde, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi itaatkâr olacaksın.

Ve sonuncusu."

Köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken tüylerim diken diken oluyor.

"Öğreneceğin ve unutacağın çok şey var. Yeni hayatın başlayacak Charlotte. Sana söz veriyorum."

"Peki ya hayatındaki diğer kızlar?" diye sordum.

Vlad'ın çok fazla seviştiğini biliyordum. Sadakatsizliğini gizlemiyordu. Umurumda değildi, eğer başka bir yerde eğleniyorsa, bu benim bunu yapmama gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Ama Declan, o farklıydı.

"Karşımda sen varken, neden başka bir yere bakayım ki? Beş yıldır senin bıraktığın boşluğu doldurmaya çalışıyorum. Kimse dolduramaz. Sadece sen."

Eğiliyor ve beni öperken gözlerim kapanıyor. Beynim hâlâ her şeye yetişmeye çalışıyor.

"Tüm bunların bir illüzyon olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bu oldukça inandırıcıydı. Silah sesleri. Çok iyiydi." Ona göz kırpıyorum.

"Teşekkür ederim. Hepsi büyük planın bir parçası. Aileler kadınların öldüğüne inanmak zorunda. Böylece yepyeni kimlikler oluşturabilirler."

Başımı sallıyorum.

"Ve insanlar bunu kızlarına mı yapıyor? Sonra da buraya gelip gözlerinin içine mi bakıyorlar?"

Isabella'yı düşünerek yumruklarımı sıkıyorum. Asla yapamam. Asla. Bebeğime zarar veremem.

"Sadece bu da değil, bana teşekkür edecekler ve elimi sıkacaklar." Çenesi titriyor.

Onun da benimle aynı öfkeyi hissetmesine sevindim. "Ölmeyi hak ediyorlar."

Başının yan tarafına vuruyor ve sırtlıyor.

"Harika fikirler, bebeğim."

Ağzım açık kaldı. Pislikleri ayıklamak.

"Ama şşş. Bu bizim küçük sırrımız. Kimse onları aramaya gelmezse kızlar için daha da iyi olur."

Ağzımı kapatıyormuş gibi yapıyorum.

"Sen gerçekten iyilerden birisin, değil mi?" ne doğru eğilip yanağını okşuyorum.

"Ben bir dengeyim. Yeri geldiğinde kötü, ama annem sayesinde iyi kalpli biriyim."

"Hadi bakalım. Yapacak entrikalarımız var." Kıcıma vuruyor ve beni kapıya götürüyor.

Bölüm 83

DECLAN

Conan ve Finn son iki gündür Mikhail, Drago ve Enzo ile yorulmadan çalışıyorlar.

Görünüşe göre bir planda ustalaşmışlar.

Conan'a bir görev vermek bir çocuğa şeker vermek gibidir. Başı dönüyor ve kafayı takıyor.

Finn, o detaycı adam. Riskleri değerlendiren ve kimsenin düşünemeyeceği şeyleri düşünen kişi.

Peki ya ben? Çılgınlığı denetliyorum. Onları kontrol altında tutarım.

Finn, Charlotte'un bize katılmasını istedi, çünkü Vlad'in hareketlerini en iyi o tahmin edebilir.

İdeal bir dünyada, o amcıkla aynı ülkede olmasını istemem.

Ama gerçekler öyle olması gerektiğini söylüyor.

Finn bilgisayarından başını kaldırarak, "Sonunda bize katılabildiğinize sevindim," diye homurdandı.

Conan bizi gülümseyerek karşılıyor ve ofisime girmemizi sağlıyor.

"Oturun, burası iyi bir yer," diyor Conan bize.

Ben de deri koltuğa oturuyorum ve Charlotte'u kucağıma çekiyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Conan masamdaki her şeyi yere saçarken Charlotte'u da yanıma alarak ayağa fırlıyorum.

Camlar kırılıyor, viskiler yere dökülüyor ve kanım kaynıyor.

Masanın tamamını kaplayan bir harita çıkarıyor ve sonunda benimle göz göze geliyor.

"Bunu neden yaptın lan?" Ellerimi havaya kaldırarak bağıyorum.

Conan geri adım atıyor ve küçük bir çocuk gibi sırtıyor. Ama dövmelerle kaplı, 1.80 boyundaki bir canavara hiç de sevimli gelmiyor.

Çıplak elleriyle o kadar çok kafatası kırdığını gördüm ki artık onu *küçük* kardeşim olarak göremiyorum.

Bu noktada, kana susamış manyak benim tarafımda olduğu için şanslıyım.

"Her zaman bir masayı dramatik bir şekilde temizlemek ve bir harita kullanarak plan yapmak istemişimdir. Bilirsiniz, filmlerdeki gibi."

En az benim kadar bilgisiz olan Finn'e bakıyorum ve ayaklarımın dibindeki cam kırıklarına göz gezdiriyorum.

"Çoğu insan sevişmek için bir tane temizlemek ister. Haritalar için değil." Yüzündeki şaşkınlığa bakıp içten içe ölmeme rağmen ses tonumu ciddi tutuyorum.

"Hayır, katılmıyorum. Sikişmeyi ormanda, haritaları da burada yapalım. Çok daha temiz olur."

Bu Finn'i gülme krizine sokuyor.

"Sana hastaneden biraz dezenfektan getireceğim, Con. Temizliğe düşkün olduğumu bilmiyordum."

"Kapa çeneni. Harita." Conan parmağını tahtaya vurdu.

"O camı sana saplamadığım için şanslısın kardeşim," diyorum Conan'a. Ona doğru adım atarken kırıkların çizmelerimin altında çıtırdamasına izin veriyorum.

Finn aramıza giriyor ve parmağını haritadaki Rusya'ya, tam kırmızı dairenin olduğu yere sokuyor.

"Bunun için hazır bir kalemin olduğunu sanmıyorum, Conan?" Bir ısırik aldım Sırit.

Şu anda onu gerçekten komik bulduğumu bilmesine izin veremem. İhtiyacım var.

Palyaço yerine beyninin hayatta kalma bölümünü devreye sokmak için.

"İhtiyacım yok. Hepsi burada." Kalın bir parmağını şakağına soktu. "Harika."

Haritaya bakarken Charlotte'un dikkatle haritayı incelediğini görünce dikkatim dağılıyor.

"Yani, o konumdan yaklaşık bir saat uzakta yaşıyor." Parmağını güneydeki bir bölgeye bastırıyor ve Finn bir çarpı işareti koyuyor.

"Güzel," diye cevaplıyor Finn.

"Bu yer önerildi, herhangi bir bağlantı biliyor musunuz? Drago bilmiyordu."

Dudağını çiğniyor.

"Hayır. En yakın bulunduğum yer yaklaşık yirmi mil batıdaydı. Ama o da Ivan'ın kalan adamlarını indirmek içindi."

"Volkov mu?" diye soruyorum. "Evet."

"Ne kadar aktifler?" Finn soruyor.

"Hemen hemen hepsi ölü."

Kolumu beline dolayarak onu yanıma yatırıyorum, göğsümde bir gurur duygusu.

"Buranın sahibi kim?" diye soruyor.

"Teknik olarak artık Mikhail'in. Ama aslında kimsenin değil. Bir zamanlar silah depolamak için kullanılan boş bir depo sadece."

Conan bir sayfa daha açar.

Bu kez deponun planları.

"Binanın etrafını saran ve ormanda saklanan adamlarımız olacak." Charlotte temkinli bir şekilde, "Şüphesiz o da aynısını yapacaktır," diyor.

"Büyük bir birliği var."

"İşte Drago burada devreye giriyor. Her birinin nerede konumlandığını biliyor." Charlotte başını sallar.

"Plan kızımı bir savaş bölgesine getirmek mi?" Parmağını koluna vuruyor.

Conan yardım için bana bakıyor.

"Peki, Isabella'yla birlikte girmesine izin vereceğiz; Isabella tehlikeden uzaklaşana kadar ateş etmeyeceğiz.

"Peki ya ateş ederse?" diye karşı çıkıyor.

"Bu bir risk. Her olasılığı planlayamayız ama hepimiz aynı fikirdeyiz. Sen ve Declan içeri gireceksiniz, bölgeyi kuşatacağız ve ben de keskin nişancı olacağım. Drago takas için Isabella'nın yerini bize bildirecek. İdeal bir dünyada, bu temiz bir takas olur ve Isabella güvenli bir yere götürülürken biz de iz sürücünüzü takip edip mekanı vururuz. Tamam mı?" Conan neredeyse nefessiz kalarak sözlerini bitirir.

Finn başını sallar.

"Evet, planımız bu. Güvenli parametre, temiz takas ve bir iz sürücü. Basitçe söylemek gerekirse. Isabella'yı kurtarmak ana önceliğimiz."

Charlotte keskin bir şekilde başını sallayarak

onları onaylıyor. "Ne zaman?" diye soruyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Drago'dan izin bekliyoruz. Herhangi bir gün. Mikhail ve adamları Enzo'yla birlikte bizimle orada buluşacak. Ivan'ın ölümünden bu yana yaşanan genel huzursuzlukta bizi güvende tutmaları için onlara ihtiyacımız var. Ayrıca her yerde güvenli evleri var."

"Güzel."

Onlarla gurur duyuyorum. Vlad kızlarımın ikisiyle de bir yere varamayacak. Bu konuda içimde iyi bir his yok ve Charlotte'un boş ifadesine bakılırsa o da öyle.

"Ne düşünüyorsun, bebeğim?" Kulağına fısıldıyorum ve bana karşı ürperdiğini hissediyorum.

"Eğer akıllıysak, insan gücümüz varsa ve Drago Isabella'yı koruyorsa, neden işe yaramayacağını anlayamıyorum."

"Bak. Söylemişim Sen. Müthiş. planı." Conan gururla seçer yukarı onun planları.

Charlotte ve Finn planları incelerken onlara, "Vlad'dan önce vardığımızdan emin olun," diyorum.

"Sadece tek bir giriş ve çıkış yolu var gibi görünüyor. Ben ve Declan oraya gidip Vlad'ı bekleyelim derim, böylece Vlad üzerime ateş açarak gelirse avantajlı oluruz." Masayı işaret ediyor.

Omzunu sıkıyorum.

"Vlad bunun için ağır silahlarla donatılmış olacak," diyor sertçe. "Biz de öyle," diye ona güvence veriyorum.

"Mikhail'in kontrol etmek için oraya giden adamları var, Jax ve Alexei. Yarın rapor verecekler ve biz daha Vlad'la teyitleşmeden önce ihtiyacımız olan her şeyi hazırlayabilirler." Finn bizi bilgilendiriyor.

"Biz hallederiz." Onu rahatlatmak için Charlotte'a sıkıca sarılıyorum.

Hissettiğim baskı onun yanında hiçbir şey olmalı.

"Size sonra yetişiriz," diyorum kardeşlerime ve Charlotte'a yol gösteriyorum.

dışa

rı. "Ne düşünüyorsun?" Sırtının alt kısmından tutarak ona soruyorum.

"Biraz antrenman yapmam lazım. Kendimi her zamankinden daha zayıf hissediyorum." O da

sırıtarak bana doğru döndü.

"Hiç fırlatma bıçağın var mı? Pala?" diye soruyor.

Gözlerindeki o parıltı sikimin zonklamasına neden oluyor.

"Hadi kulübeye gidelim. Conan'da her şey var. İstersen birkaç balta bile fırlatabilirim."

"Çok isterim."

Yanıma sokuluyor ve elimi tutuyor.

"Seni harekete geçiren bu mu? Şiddet mi?" Kıkırdıyorum ve o da duruyor.

"Sanırım öyle. Artık böyle biriyim."

"Ben seni olduğun gibi seviyorum. Asla değişmez. Sadece bıçak fırlatmak yok

Ben.

"Başını sallıyor ve kıkırdıyor, kalbim kabarıyor.

"Eğer uslu durursanız, Bay Quinn. Başka bir çiçek dövmesi olmayacaksınız."

Ormana doğru koşmaya başladığında bir inilti çıkarıyorum. Hızlanıyorum ona uymak için.

"Bir sonraki çiçeğin son çiçeğin olabilir, eğer istediğin buysa." Bir elini ön koluna sürüyor ve hızını yavaşlatıyor.

"O göt deliği için özel olarak ayırdığım bir yer var. Ben hazırım. Daha önce koştuğumdan beri bunu bitirmeye en çok bu kadar yaklaştım."

Duruyorum ve yüzümü ovuyorum.

"Gitmeye çalıştığında ne oldu?"

"Beş aylık hamileydim. Kızın ondan olmadığını anlamasının an meselesi olduğunu biliyordum. Yıllardır babamı koruyordum ama sonra uğruna savaşmam gereken daha önemli bir şey oldu. Ama başarılı olamadım. Muhafızları etkisiz hale getirmeyi ve yerleşkeden çıkmayı başardım; benden hep bir adım öndeydi. Beni yolumda durdurdu. Babamı ve özgürlüğümü tamamen kaybettim ama Isabella'ya bir şey olmadı, önemli olan da buydu. Onun hayatı üzerine kurduğu tehditle asla bir çıkış yolu göremedim."

Titrek bir nefes alıyor ve ben de omuzlarını sıkarak onu kucağıma çekiyorum.

"Şimdiye kadar."

Ben katilim, bebeğimi tehdit etti. Yavaş ve acı dolu bir ölümle ölecek. Bir adım öne çıkıp yanağını okşadım.

"Ne olursa olsun, küçük kızımız güvende olacak. Tamam mı?"

Garip, onunla hiç tanışmamış olmama rağmen onu bu kadar şiddetli seviyorum. O benim bir parçam ve onu kurtarmak için yapabileceğim her şeyi hak ediyor.

"Biliyorum."

"Hadi gidip bok atalım, tamam mı?" Alnından öpüyorum.

"Sence Conan ve Finn bize katılmak ister mi? Onlara bir iki şey öğretebilirim."

Hmm. Kardeşlerimin onu tanıması güzel olurdu. Bir tehditten ziyade benim ne gördüğümü görmeleri.

"Bunu sevdim."

Ayrıca, üzerlerindeki kendini beğenmişliği sildiğini görmeyi çok isterim. Kızımın yetenekli olduğundan hiç şüphem yok.

Bölüm 84

CHARLOTTE

Conan'ın evinin arkasında yer alan eski kulübe, rüzgâr ağaçların arasından geçerken gıcırıyor. Duvarlarda silahlar sıralanıyor: bıçaklar, baltalar, hatta bir sıra fırlatma yıldızı. Katiller için bir oyun alanı. Etkilendim.

Kendime engel olamıyorum ama bana hitap eden ilk bıçağı elime alıyorum. Gözlerim hedefe kilitleniyor ve fırlatıyorum. Bıçak havada süzülüyor ve keskin, tatmin edici bir gümbürtüyle direğin ortasına gömülüyor. Kalbim çarpıyor, sabit.

İşte yine özgürüm.

Declan arkamda, bakışlarının ağırlığını kürek kemiklerimin arasında hissedebileceğim kadar yakınım. Her kas seğirmemi, aldığım her nefesi izlediğini bilmek için arkamı dönmeme gerek yok.

"İyi görünüyorsun, kalp kırıcı."

Masadan bir bıçak daha alıyorum, öncekinden daha ağır. Avucuma yerleşmesi hoşuma gidiyor, sanki oraya aitmiş gibi.

"Buraya oyun oynamaya gelmedim," diye çıkışıyorum, bakışlarımı hedefe kaldırmadan önce dengesini test ediyorum. "Bu gösteri için değil. Hazır olmam gerekiyor. Onun için. Onun için."

Declan yaklaşıyor.

"Hazırsın, hazır olduğunu biliyorsun," diyor ama sesinde bir tutukluk var. Sanki buna tam olarak inanmıyor. Sanki o da kendini ikna etmeye çalışıyor.

Bıçağı havada savuruyorum, bu sefer daha sert. İlkinin hemen yanındaki tahtaya çarpıyor. Mükemmel değil ama yeterince ölümcül.

"Hazır değilim," diye tıslıyorum. "Henüz değil."

Eli benimkine değiyor, sanki beni cezalandırmaya çalışıyor. Geri çekiliyorum. Topraklanmak istemiyorum. Ateş istiyorum. Öfke istiyorum.

"Yapma," diyorum, dönüp ona bakarak. "Bu lanet olası bir terapi seansı değil."

Çenesi titriyor. "Peki ne o zaman?" "Bu bir savaş."

Bir bıçak daha kapıp direği sarsmaya yetecek bir güçle fırlattığımda irkilmiyor. Bu sefer gözümü ondan kaçırmıyorum.

"Bu Vlad içindi." Gözleri kararıyor.

"Peki ya bu?" diye soruyor.

Dördüncüsünü alıp ucunu avucuma bastırıyorum, metalin keskin öpücüğünü hissediyorum, sadece acıtacak kadar.

"Bu benim için," diye fısıldıyorum. "Her ürktüğüm zaman için. Her yalvardığımda. O beni kırarken her sessiz kaldığımda."

Tüm gücümle fırlattım. Tam ortasına çarpıyor, tahtayı hafifçe kırıyor.

Declan şimdi sert nefes alıyor. Benimkiyle eşleşiyor. Aramızda hava yok, sadece sıcaklık, gerginlik ve şiddetli bir şeyin zonklaması var.

Belime uzanıyor.

"Bu sefer farklı olacak. Daha önce kaçan aynı kadın değilsin, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Hayır," diyorum, gözlerim bıçaklara kilitlenmiş. "Onun kanını akıtacak olan benim. Şu anda hiç olmadığım kadar öfkeliyim."

Parmaklarının yan tarafıma doğru kaydığını hissediyorum. "Göster bana. Bana nasıl böyle fırlatılacağını öğret."

Gülümsüyorum ve bir bıçak alıp kabzasını eline bastırıyorum.

"Sana göstereceğim," diye fısıldıyorum, göğüs göğüse gelene kadar adım atıyorum. "Ama ayak uydursan iyi edersin asker. Ben yumuşak eğitmem."

Bıçağı daha sıkı kavriyor.

"Güzel. Çünkü yumuşak istemiyorum. Ben sadece sert severim." Göz kırpmıyor ve karnım dönüyor.

Elini yönlendiriyorum, bıçağı uyluğuma bastırıyorum, sert değil ama hissedecek kadar.

"O zaman sakın çekinme," diyorum, sesimden meydan okuma damlıyor.
"Çünkü eğer yaparsan, ben kazanırım."

Bölüm 85

DECLAN

Gözlerinde yaramaz bir parıltıyla bir adım geri atıyor. Bıçak şimdi elimde, hazır ve fırlatmamı bekliyor.

"Bana neyle çalıştığımı göster," diye emrediyor, eli sıkı sıkı kalçasında.

Hedefi ölçüp biçerek fırlatıyorum ve isabet ediyor, bıçak duvara saplanıyor ama onun denemelerinden birkaç santim uzakta.

"Hmm."

Parmağını dudaklarına götürüyor, gözleri vücudumda geziniyor.

"Gömleğini çıkar."

Kıpırdamıyorum; onun yerine, eğlenen bir sırtıyla başımı eğiyorum. "Şimdi."

Sesindeki emir bana bir şey yapıyor, ilkel bir şey. Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum. Kabin havası soğuk ama onun tenime bakışı ateş gibi. Her zaman öyledir.

Alanıma giriyor, nefesi boğazımı sıyracak kadar yaklaşıyor. Bıçağın ucunu köprücük kemiğimin hemen altına bastırıyor ve ben bir nefes çekiyorum.

"Senin için kanımı akıtmayacağımı mı sanıyorsun, tatlım?" Ona bakıyorum. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor ama bu tatlı bir soru değil. Bu bir tehdit. Bir meydan okuma.

"Kalbimi sökmene izin veririm," diyorum.

Bıçağı aşağıya doğru yavaş ve sık bir şekilde sürüklüyor, göğüs kafesimin çizgisini izliyor. Tüm bu süre boyunca onu izliyorum. Gözünü kırpmıyor. Gözünü kırpmıyor.

Tereddüt. Acı keskin ama temiz.

Beni incitmek istediği için kesmiyor. Beni kesiyor
çünkü bana sahip olmak istiyor.

Ve ben buna bayılıyorum.

"Adımı sana kazıyabilirim," diye fısıldıyor. "Seni damgalayabilirim. Tıpkı oyunlarda senin için kendi tenimi işaretlediğim gibi."

"Ben zaten seninim. Mürekkebin içinde bile var bebeğim. Ama devam et, beni biraz daha işaretle."

Durdu. Gözleri benimkilere kayıyor. Zırhında bir çatlak var şimdi; küçük ama orada. Bileğine uzanıyorum ve ucu karnıma dayanana kadar bıçağı yavaşça aşağı indiriyorum.

"Yap," diye mırıldanıyorum. "Kontrolü geri almak için neye ihtiyacın varsa, benimle yap. Tam burada. İcini dök."

Nefesi kesiliyor. Aşağı bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor ve bir şeyler değişiyor. Kontrolü parçalanıyor ve paramparça oluyor. Bıçağı bırakıyor ve zorla iki eliyle yüzümü kavıyor ve sanki boğuluyormuş ve sahip olduğu tek hava benmişim gibi beni öpüyor.

Bizi ateş haline getirmeye yetecek kadar.

Uzuvlarımız ve dişlerimiz birbirine karışarak yere yığılıyoruz. Göğsüme pençelerini geçiriyor, tırnaklarını çektiği kanda sürüklüyor. Kalçalarını kendime doğru çekiyorum, ağzımın içinde inleyene kadar onu aşağı çekiyorum.

"Pantolonunu çıkar," diye hırlıyorum. "Şimdi."

Tek kelime etmeden itaat ediyor, pantolonunu tekmeliyor. Bıçağı yerden alıyorum, düz kısmını kalçasının iç kısmına bastırıyorum, yavaşça, kasıtlı olarak sürüklüyorum.

Nefes nefese kalıyor. Bacakları titriyor ama gözleri muziplikle parlıyor. "Hoşuna gitti mi?" Mırıldanıyorum. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet," diye pantolonunu indiriyor. "Hepsini istiyorum."

Onu yüzüstü çeviriyorum, orada tutmak için bir elimi kürek kemiklerinin arasına bastırıyorum. Kıcı daha önce de kızarmıştı. Kalçalarını kavıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi sakın ürkme, unutma. Yoksa kaybedersin," diye fısıldıyorum bıçağı kavrayarak.

Bıçağın düz kenarını kıcının yanağında gezdirirken olduğu yerde donup kalıyor; daha fazla ilerlemeden elimi geri çekip hedefe doğru fırlatıyorum, bu kez son ikisinin arasına isabet ettiriyorum.

"Tahrik olduğumda daha iyi atıyorum," diyorum ve gülüyor.

"İyi atıştı. Şimdi hedef alıştırması yapmalısın. Aletin amımın içinde.
Hadi," diye emretti.

İşte bu yanlış yapmayacağım bir talimat. Kendimi sonsuza dek içine gömmeye çalışıyordum gibi onu b e c e r i y o r u m .

Yere doğru çığlık atıyor ve ben de bir elimle ağzını kapatıyorum.

Görüşümde yıldızlar görmeye başlayana kadar ona acımasızca vuruyorum.

Bu anla ilgili her şey çiğ ve elektrik gibi. "Ver onu bana," diye
bağırıyorum neredeyse kendi zirveme ulaşırken.

Elimi ağzından çekerken adımı haykırıyor ve bu benim felaketim oluyor. İçine boşalırken şiddetle titriyorum.

Tahtaya doğru hıçkırarak ağlıyor, altımda titriyor. Üstüne yığılıyorum, kollarım etrafını sarıyor, onu çok sıkı tutuyorum.

"Sana sahibim," diye fısıldıyorum, saçlarını yüzünden çekerek. "Ne kadar karanlık olursa olsun, sen varsın."

Ve yüzünü çevirip bana baktığında, gözleri cam gibi ama sert, biliyorum.

Bu kadın benim kalbime sahip.

Birbirimizin silahıyız. Ve birlikte kan dökmeyi tercih edeceğim kimse yok.

"Eve gidebilir miyiz Declan?"

Eve. Artık tek bir yer olduğuna inanmıyorum. Kalbimi kıran
her neredeyse orası.

Bölüm 86

CHARLOTTE

Şarkı, Scream My Name, Thomas LaRosa

Kaslı kolunu başının arkasında dinlendirirken ona doğru dönüyorum.

Beynindeki çarkların döndüğünü duyabiliyorum, bu yüzden parmağımı boynundaki mürekkep boyunca gezdiriyorum ve ona dokunduğumda dudaklarındaki gülümsemenin seğirmesini izliyorum.

Yarın Rusya'ya uçacağımız gün. Son dört günü eğitim, planlama ve sikişerek geçirdik. Ama artık bir profesyonel gibi bıçak fırlatabiliyor.

"Ne var ne yok?" Eğilip keskin çenesine bir öpücük kondurarak fısıldıyorum.

"Gerginim," diye itiraf ediyor, tavana bakıyor, ben de oturup elini kavriyorum. yanağını.

"Sen, gergin, neden? Vlad'ı alt edebiliriz," diyorum ona.

Enzo ve Drago bizim tarafımızdayken, kazanmaktan başka seçenek yok.

En azından kendimi buna inandırıyorum.

İç çekiyor ve başını sallıyor.

"O değil. Kızımın ilk kez tanışacağım. Ya babasının bir pislik olduğunu düşünürse? Zaten neredeyse beş yaşında. Beş koca yılı kaçırdım. Beyninin, babasının onun yanında olmadığını öğrenmesi için yeterli bir zaman."

Kalbim onun için acıyor.

"Isabella güzel, nazik bir ruh, Declan. Babasının onun için gelemeyeceğini, gelmeyeceğini biliyordu. Tüm hayatı boyunca ona seninle ilgili hikâyeler anlattım.

hayat."

Birkaç kez göz kırptı ve dönüp bana baktı. "Beni biliyor mu?"

Dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum.

"Seni hikâyemdeki prens olarak tanıyor. İkimizi de kurtardıktan sonra bir gün onu bulacağına söz verdiğim kişi."

Onun küçük tatlı yüzünü düşünerek gözlerimi kapatıyorum.

"Eminim o da annesi gibi bir savaşçıdır. Ay?" Doğrulma sırası onda ve yanağımdaki bir damla gözyaşını siliyor.

"Umarım benim gibi değildir," diyorum sessizce.

Sustu ve başını salladı.

Beni sırtüstü yatırıyor, dizlerimi kalçalarıyla iterek açıyor ve bileklerimi başımın üzerinde gevşekçe tutuyor.

"Umarım kızımız da senin gibi olur. Sevdikleri için dünyayı yakıp yıkacak bir kadın. Gerçekte ne kadar güçlü olduğunu göremeyecek kadar vahşi bir kadın. İyi kalpli ve güzel ruhlu bir güç. Asla pes etmeyen. Umarım kızımız annesinin onu ne kadar çok sevdiğini görür. Ve umarım küçük kızımız da bir gün babasının onu ve annesini ne kadar çok sevdiğini görür. Umarım ikiniz de gerçekten el üstünde tutulmanın nasıl bir şey olduğunu görebilirsiniz. Kızlarım dünyaya sahip olacak, bebeğim. Onu teslim edene kadar durmayacağım."

Sıcak gözyaşları yanağımdan aşağı süzülürken nefesimi içime çekiyorum.

"Sana takıntılı olacak, Declan. Ona gerçek sevgiyi gösterecek bir babayı hak ediyor."

"İkiniz de bunu hak ediyorsunuz, kalp kırıcı," diye fısıldıyor dudaklarını dudaklarıma bastırırken.

Öpücüğe karşılık vermek üzereyken geri çekiliyor, bir eliyle ellerimi tutarken diğer eli yüzümde ve göğsümde geziniyor.

"Bu sadece ikimizin son gecesi," diye mırıldanıyor ve boğazıma öpücükler konduruyor.

Kulağa mükemmel geliyor. Artık savaşmak ve hayatta kalmak yok, sonunda yaşayabilir ve Isabella'yı hak ettiği şekilde yetiştirebilirim. Güvenle ve bir ailenin parçası olarak. Onun için tek istediğim buydu.

"Hmm, mmm." Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve bana daha iyi erişebilmesi için başımı arkaya eğiyorum.

Eli güneye doğru kayarken, kalçalarımı oynatıyorum ve ondan kurtulmaya çalışıyorum.

Kavrama.

"Ne. Sen. Sen. Ne yapıyorsun?" diye

homurdanıyor. Oh Tanrım.

Parmakları külotumun altına girdiğinde donup kalıyorum ve o da duruyor. "Kelimeler."

"Daha yeni regl oldum," diye itiraf ediyorum.

Daha önce tuvalete gittiğimde o kadar sinirlenmişim ki, regl dönemimin izini tamamen kaybetmişim. Anı mahvetmekten bahsediyorum, sikişinin bana doğru bastırıldığını hissedebiliyorum ve onu istiyorum. Hem de çok.

"Ve?" Sırıttırıyor, elini daha aşağıya daldırıyor.

Başımı sallıyorum.

"Ortalığı dağıtacak." Üstünde yattığımız parlak beyaz çarşafı başımla işaret ediyorum, o da kıkırdıyor ama bileklerimi sıkıca kavırıyor. Hâlâ oradaki yaralarımın zarar vermemeye dikkat ediyor.

Ve bu kalbimin çarpmasına neden oluyor. Bu adamın yanında her yönden güvende olduğumu bilmek.

"Bak, eğer ihtiyacın olan buysa seni çıkarabilirim. Bu geceyi boşa harcamak zorunda değiliz," diyorum ve gözleri kararıyor.

"Sadece beni boşaltmanı istediğimi mi sanıyorsun? Senin zevkinin benimki kadar değerli olmadığını mı düşünüyorsun? Hmm? Ben senin boşalmandan zevk alıyorum, tatlım. Bu tek yönlü çalışmıyor."

Yanaklarım ısınıyor ve amım onun için zonkluyor.

"Bacaklarını daha geniş aç yoksa ayın geri kalanında boşalamazsın." Ağzım kapanıyor ve bacaklarım onun için açılıyor.

"Aferin kızıma."

Hafifçe klitorisimin etrafında dönüyor ve benden bir inilti kaçıyor.

"Bak ne kadar duyarlısın. Aferin kızıma, bebeğim."

Dilini boğazımda gezdiriyor, klitorisime hafif bir baskı uyguluyor. "Her şeyden çok ihtiyacım olan şey, adımı haykırdığını duymak.

Sen de yüzüme boşalırsın."

İğrenç sözleri karşısında bir nefes verdim ve o da tenimi ısırdı.

"Evet. Beni doğru duydun. Kızımın daha iyi hissetmesini sağlamaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz. Ne bu gece, ne de başka bir zaman."

Ben cevap veremedim dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve nefesimi kesiyor.

"Sadece rahatla," diye fısıldıyor ve bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum. Bunu inkâr edemem. Gerçekten iyi hissettiriyor.

Beni ne kadar inanılmaz hissettirdiğinden başka her şeyi bana ustalıkla unuttururken kalçaları bana sürtünüyor.

"Baban için ne kadar iyi bir sürtüksün, değil mi?"

Külotumu sıyırıp yere atarken bir inilti çıkarıyorum.

"Kıpırdama," diye fısıldıyor.

Yataktan atlıyor, ağır ayaklarının merdivenlerden indiğini ve hızla geri çıktığını duyuyorum. Ben onu beklerken zaman donmuş gibi duruyor.

Gözlerindeki o muzip parıltı beni geriyor, ama kapıda yeniden belirdiğinde heyecanlı.

"Gözlerini kapat."

Kapanmalarına izin veriyorum ve nefesimi tutuyorum.

"Ve nefes al, bebeğim. Şu andan itibaren vereceğim tek acı senin zevkine yardımcı olmak için olacak."

Yaklaştıkça sesi yükseliyor ve bana tekrar katıldığında yatak alçalıyor, bacaklarımı daha geniş açıyor ve aralarına yerleşiyor.

Tamponumun ipini çekerken benden küçük bir inilti kaçıyor.

"Benimle güvendesin," diye fısıldıyor, tampon dışarı çıkarken ve çöpe atarken.

Başparmağıyla klitorisimin etrafında dönmeye devam ederken iki parmağını sokuyor, daha yakına eğilip boğazımı emerken kıvılcımların uçuşmasına yetecek kadar baskı uyguluyor.

"Tanrım, merhametimle çok güzelsin."

Parmakları içime girip çıkarken dondurucu soğuk blok klitorisime bağlandığında nefesim kesiliyor.

"Declan." Parmaklarını boynuma doladığında sırtımı dikleştiriyorum. "Her şeyi hisset Charlotte. Bırak kendini. Tıpkı İtalya'da yaptığınız gibi. Ol benim." Derin İrlanda aksanı beni rahatlatıyor ve çılgınca tahrik ediyor. "Evet, efendim."

Kendini aşağıya, neredeyse bacaklarımın arasına keskin nişancı pozisyonunda yeniden konumlandırırken gözlerimi gizlice açıyorum. Yavaş bir hareketle buzu yarığım boyunca gezdiriyor ve ben de karşılık olarak titriyorum. Sınıra o kadar yakınım ki neredeyse titriyorum.

Buz gibi soğuk yerini dilinin sıcaklığına bırakırken "Siktir!" diye haykırıyorum.

"Aferin kızım, sana ne kadar iyi hissettirebileceğimi gördün mü?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum ama umutsuzca onun zevk aldığını görmek istiyorum.

Beni.

"İzlemek istiyorum efendim," diye yalvarıyorum ve o da kıkırdıyor. "Aç o güzel gözlerini o zaman."

Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve bana bakıyor, gözleri bana karşı açlıkla dolu. Buzu tekrar eline alıyor ve bana uzatıyor.

"Bununla meme uçlarınla oyna" diye emrediyor ve ben de küpü işaret parmağımla başparmağımın arasına alıyorum.

Beni yavaşça ve şehvetli bir şekilde yalarken meme uçlarım karıncalanıyor.

"Aynen böyle bebeğim. Onları çimdikle, onlara ne yapmamı istediğini göster bana."

İçimden bir şok geçiyor, serinliğe karşı keskin bir acı, amımdaki dilinden gelen sıcaklığa karşı dengeleniyor.

Kaba eli uzanıyor ve buzu çalıyor, ağzına atıyor ve beni elektriklendiren bir göz kırpması.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup, buzu ağzıyla göbeğimde gezdirmesini dikkatle izliyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum.

Kalçalarımı yukarı itiyor, beni daha geniş açıyor ve beni sıkıca yerinde tutuyor. Nefes nefese kalıyorum, başım tüm bu hisler yüzünden neredeyse dönüyor.

"Senin içinde olmalıyım, lanet olsun," diye homurdanıyor ve arkasına yaslanıp kalan buz küpünü yere tükürüyor.

Beni kucağına alıp omzuna atarak tualete doğru koştururken bir çığlık atıyorum.

"Declan!" Kıkırdıyorum, o yağmur düşüne girip suyu açarken bacaklarımı tekmeliyorum. Bedenimi önünden aşağı kaydırarak sırtımı fayanslara yaslıyor ve su ısınıp üzerimizden akarken gömleğinin yakasını çekiştiriyorum.

"Üzerinde çok fazla kıyafet var," diyorum dudaklarına karşı, o dudaklarını benimkilerin üzerine koymadan önce. Boğazını sıkıyorum ve bacaklarımı beline daha sıkı sarıyorum.

"Umurumda değil. Umursamıyorum. Sadece sana ihtiyacım var," diye homurdanıyor ve kalçalarımı pantolonundaki şişkinliğe doğru yuvarlıyorum.

Bir elini sikini kurtarmak için kullanarak geri çekildiğinde gözlerinde bir kıvılcım parlıyor.

Arkasına yaslanıp tişörtünü başının üzerinden yırtıyor, yüzümü tutup vahşi öpücükler için geri gelmeden önce arkasına fırlatıyor.

Aleti girişime sürtünüyor ve beklentiyle inliyorum. "Lütfen," diyorum öpücükler arasında.

"Sikim için yalvarmana bayılıyorum. Şimdi bunu daha yüksek sesle yap ki kulağıma nasıl geldiğini asla unutmayayım. Kendini anılarıma kazıyacaksın, kalp kırıcı."

"Lütfen baba. Becer beni, kocaman sikiyle doldur beni. Sana yalvarıyorum. Lütfen."

Sanki bir kıvılcım çakıyor ve şiddetle içime girerek beni duvara yapıştırıyor.

"İhtiyacın olan bu mu?" diyor boğazımı sıkarak. "Evet," diye boğuluyorum.

Su üzerimizden serbestçe akıyor ve o içime girerken tutunmak için boynuna sarılıyorum. Her öpüşünde nefesimi çalıyor.

"Takıntılıyım amına koyayım," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Ben de."

Yıllardır ona takıntılıyım, bu çok doğru, çok doğal geliyor. Sanki sonunda evimdeyim. Yapbozumuzun sadece bir parçası eksik. "Benim için gelecek misin, tatlım?" diye kulağıma hırlıyor.

lobu ısırmadan önce.

"Yapabilir miyim? Şimdi?" Fısıldıyorum.

Kukum sikinin etrafında kenetlenirken, "Evet amına koyayım," diye inliyor.

Son birkaç hamleyle ve elleri boynumu sıkarken, tırnaklarım kaslı omuzlarına batarken, onun için parçalanıyorum.

Ama parçalanmıyorum; onun tarafından gün be gün yeniden bir araya getiriliyorum.

Adım dudaklarından dökülüyor ve başını geriye atıyor, ben de eğilip boğazını ısııyorum.

"Siktir, kalp kıran!"

İçime boşalırken nefesi kesiliyor ve bir coşku dalgası beni sarıyor, bedenim titriyor ve yıldızlar görüşümü dolduruyor ve adını haykırıyorum.

Ben orgazm olurken elleri yüzümü kavırıyor ve beni öpüyor.

"Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi?" diye fısıldıyor dudaklarıma ve ben eriyorum.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak beni yavaşça ayağa kaldırıyor ve doğrudan spreyin altına götürüyor.

"Şimdi izin ver de kızım ile ilgileneyim." Gülümsüyor ve arkamdaki tutucudan pembe şampuanı alıyor.

"Arkanı dön."

Dediğini yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kafa derime masaj yapmaya başladığında dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye inliyorum.

Kalçalarını itiyor ve aleti kıcıma bastırıyor. "İnlemeye devam edersen seni domaltacağım."

Sabunu yıkadıktan sonra duş jelini vücudumun her yerine sürmeye başlıyor. Avuçlarını üzerimde gezdirirken dokunuşu hafif.

"Bunları sikmem lazım," diye fısıldıyor kulağıma arkadan, göğüslerimi avuçlarının içine alarak.

Vücudumdan aşağı inerken, aralarını temizlerken bacaklarımı açıyorum, parmağı klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Declan," diye tıslıyorum.

Elleri arkaya doğru gidiyor ve iki eliyle kıcımlı kavriyor. "Ne harika bir kıkç.

Beni mükemmel bir şekilde alman için seni eğiteceğim.

Buraya."

Yanaklarımı ayırıp parmağının ucuyla arka girişimi okşarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Vay canına."

Çok farklı. Yine de çok ateşli.

"İyi olacak, ayın bu zamanı," diyor bana, parmağını biraz daha içeri kaydırarak.

"Siktir, çok sıkı."

Boynumun arkasından tutup beni eğerken nefesi kesiliyor. "Biraz daha?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Kelimeler, bebeğim."

"Evet. Lütfen," diye haykırıyorum biraz daha içeri iterken.

"Mükemmel. Aferin kızıma."

Öne doğru sarkıyorum ve kendimi duvara yaslıyorum.

Arkama baktığımda onun dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum.

"Declan!" Dili orada daireler çizerken, parmakları kıcımlı kazarken haykırıyorum.

Avuç içi yanağıma çarptığında aniden öne doğru sıçırıyorum, acı bedenimi kavuruyor.

Ayağa kalkıp beni yüzüne doğru döndürdüğünde her şey bulanıklaşıyor, üzerimde yükselirken kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum.

"Artık sizi temizleyebilir miyim efendim?" Diye soruyorum ve dudaklarımı büzüyorum. Başını sallıyor ve alt dudağımlı geri çekiyor.

"Evet, dizlerinin üzerinde başlayabilirsin bebeğim," diyor ve beni omuzlarımdan tutup yere itiyor.

"Bu iş bittikten sonra her gün birbirimizi keşfedebiliriz." Kalbim küt küt atıyor ve gülümseyerek sikini elime alıyorum.

"Bu planı sevdim," diyorum ona.

Isabella'yı geri alana kadar içimde tutmam gereken bir ateş yakıyor.

Ancak o zaman gerçekten geleceğimizi planlamaya başlayabiliriz. Çünkü şu anda, içinde olmama ihtimalim var.

Bölüm 87

CHARLOTTE

Ormanlık alandan geçerken bacağım düzensiz bir şekilde zıplıyor.

Uzun bir uçuş ve Mikhail'in güvenli evinde birkaç saatlik uykunun ardından nihayet vakit geldi.

Rusya'ya dönmüş olmak korkularımı arttırıyor. Cehenneme geri döndüm ve işkencecimle yüz yüze gelmek üzereyim.

Amaçsızca ağaçların geçişini izlerken yumruklarımı sıkkan Declan, güçlü elini titreyen bacağımın üzerine koyuyor ve onu sabit tutuyor.

"Her şey yoluna girecek bebeğim. Mikhail'in adamları günlerdir depoda devriye geziyor, çoktan yerlerini aldılar. Üstünlük bizde," diye fısıldıyor yanıma doğru eğilerek.

İlk kaçış girişimimin görüntüleri hafızamda canlanıyor. Bu sefer küçük kızım onun elinde.

En büyük korkum gerçek oldu ve bunu düzeltmek için tek bir fırsatım var. Yani yanılmıyor, her şey yoluna girecek -en azından Isabella için.

"Bunu bilmiyoruz Declan. Bir şeyi anlamana ihtiyacım var." İki elini de avuçlarımdan içine alıyorum.

"Neyi, tatlım?"

"Eğer beni ya da Isabella'yı kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan. Sen onu seçtin, Declan. Benim yerime kızımızı kurtaracağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Kelimeleri ağzımdan geçiriyorum ve sanki göğsümden bir ağırlık kalkıyor. Bana birkaç kez göz kırptı ve ben de elini sıktım.

Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum, ondan hiç tanımadığı bir kızı bana tercih etmesini istemek. Ama onu gördüğü ve kalbinde bir şok hissettiği anda anlayacaktır.

O gerçek bir Quinn.

"Sana söz veriyorum, kalp kırıcı. İstedğim için değil, anladığım için. Ve senin de bir şeyi bilmeni istiyorum..."

Kahretsin, bu korkunç.

Onu tekrar buldum ve şimdi işler kötüye giderse buradan çıkamama ihtimalim var.

"Ne?" Gözyaşlarımla savaşıyorum.

"İş o noktaya gelirse kızlarımı korumak için öleceğim. Onunla hiç tanışmamış olmam umurumda bile değil. Ben onun babasıyım. Benim kanımı taşıyor. O benim mirasım. Ve onu tüm kalbimle seviyorum."

Bir nefes çekiyorum.

"Ama iş o noktaya gelmeyecek Charlotte. Biz savaşçıyız. Hayat acımasız davrandı ve bizi buraya gönderdi. Ama biz birlikte daha güçlüyüz. Belki de hayat bize her şeyi onun ihtiyacı olan güç olabilmemiz için fırlattı."

Başparmağımla parmak eklemlerini

okşuyorum. "Ya bunun mücadelesi

tükeniyorsa?" On yıl uzun bir süre.

Ben birkaç yıl önceki savaşçı değilim.

"İşte bu yüzden takım olarak giriyoruz, tatlım. Uzun zamandır savaşıyorsun. Bu sonuncusu. Sana söz veriyorum, küçük kızımızı geri aldığımızda her şey çok farklı olacak."

Olumlu bakış açısını seviyorum.

Ama o benim hayatımı yaşamadı. İçten içe, bunun tek bir yolu var.

Gitmesi gereken yol.

Vlad bana ondan asla kaçamayacağımı söyledi, ölümde bile ve bu düşünce her gün aklımdan geçiyor.

Ben ondan asla kurtulamayacağım ama o kurtulabilir.

Declan beş yıl önce o tek gecede beni kurtardı. Onun fikri sonraki beş yıl boyunca aklımı başımda tuttu.

Şimdi, istediğim her şey avucumun içinde.

Önüme çıkan hep kocam, canavarım oldu.

Bu tür haşaratları yakmalı ve ruhlarının bedenlerinden ayrılışını izlemelisiniz.

Isabella'nın güvende olmasının ve normal bir hayat yaşamasının tek yolu, o adamın kalbini göğsünden sökmek ve bu dünyadaki son nefesini verişini izlemektir.

Bundan kaçamayacak. Bundan emin olacağım.

"Biliyorum. Bir planımız olduğunu da biliyorum. Akıl sağlığım için senden bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı. O benim üzerimde. Tamam mı?"

Declan gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Bundan nefret ediyorum. Ama evet. Önce bebeğimiz. Ama emin ol, iş o noktaya gelirse ben de senin için dünyayı yakıp yıkacağım. Sen benim için önemlisin." Başparmağını yanağımda gezdiriyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak. "Bana bak," diye emrediyor gözlerim kapanırken.

"İçinde çok fazla mücadele var." Duraksıyor, burnunu benimkine sürtüyor ama gözleri benimkini yakıyor.

"Gerekirse dünyayı kavur. Bırak ateşin ruhlarını yaksın, kalp kıran. Seni yok etmeye çalıştıkları onca yılın bedelini ödetme zamanı geldi. Şimdi onların kabusu olmalısın bebeğim. Beni de alaşağı etsen bile umurumda değil. Sen alevsin ve sadece bir titreşim değil, sen lanet olası bir cehennemsin."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce uzun bir nefes üflüyor.

Kalbim onun sözleriyle eriyor. Gerçek bir erkek kadını güçlendirir, onu yıkmaz.

Onunla eşitim ve bu bile bana kazanmam için gereken gücü veriyor. "O zaman plana sadık kal Declan. Kalbinin yoluna çıkmasına izin verme. Vlad beni anlıyormuş gibi yaparak buraya geliyor." Parmaklarım kırık kalp kolyesiyle oynuyor, üzerinde bir takip cihazı ve kalp atış hızı olan kolye. Monitör. İşler kötüye giderse can simidi.

Deponun dışında bir ordumuz var. Ama burası onun bölgesi. Vlad kötü niyetli bir piç ve kolay pes etmeyecek.

"Planı biliyorum," diyor Declan, çenesi gergin. "Ve buna sadık kalacağım."

Yanağını okşuyorum, gözlerinin ardındaki ateşi yakalıyorum. Benim yem olmamdan nefret ediyor. Ama akıllı biri. Neden böyle olması gerektiğini anlıyor.

"Bir şey daha var," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Neymiş o, tatlım?" diye soruyor, parmağını atkuyruğumdan geçirerek.

"Eğer en kötüsü olursa... Okumanı istediğim bir şey var. Bana verdiğin dizüstü bilgisayarda kayıtlı."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Bana yaramaz bir video mu hazırladın?" Sesi alçalıyor, şakacı ve günahkâr.

Gülüyorum, sert göğsünü okşuyorum. "Hayır. Şey, belki *kelime pornosu*. Bir kitaba başladım. İkimiz üzerine. Ya da... farklı insanlar olsaydık bizim için dilediklerimi."

Yüz ifadesi değişiyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden farklı insanlar? Neden biz değil?"

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu bir rüya olarak yazdım. O dünyada özgürdüm. Sana asla ihanet etmedim. Bu bizim *ya olursa'mız*."

Sessiz, işliyor. "Peki nasıl bitiyor?"

Omuz silkiyorum, ellerimi göğsünde gezdiriyorum. "Bilmiyorum. Bunu hiç anlamadım

uzak

lara. Boynumu tutuyor ve ruhuma sahip çıkar gibi beni öpüyor.

"Bitireceksin. Ve sonra her baharatlı şeyi yeniden canlandıracağız, kirli, sapıkça bir sahne yazarsın. Hatta ilham vermene bile yardım ederim," diye homurdanıyor. "Oh, öyle mi? Geleceğimizi yazmaya yardım etmek mi istiyorsun?"

Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Her şeyden çok."

Dudaklarıma bir sırtış yerleşiyor ve fısıldıyorum: "Bunu sana hatırlatacağım... Jimmy."

Bölüm 88

DECLAN

Araba depo biriminin dışında durdu, lastikleri çakıl ve donmuş toprak üzerinde çıtırdıyordu.

Mikhail telsizden kulağıma "Vlad ya da adamlarından hâlâ iz yok," diye homurdanıyor, sesi kısık, her kelimenin altında gerilim dalgalanıyor.

Charlotte bana bakıyor, gözleri tedirginlikle parlıyor, çenesindeki hafif titreme bastırmaya çalıştığı fırtınaya ihanet ediyor.

"Bu tarafta da bir şey yok," diye onaylıyor Conan, sesi alçak ama kararlı.

Etrafımız sarıldı. Conan keskin nişancı tüfeğiyle sol taraftaki ormanda, çamların altında bir hayalet gibi mevzilenmiş durumda. Ana girişi gözlüyor. Mikhail ve Frankie'nin adamları sıkı bir düzen içinde dağılmış, her yaklaşımı acımasız bir etkinlikte örtüyorlar.

"İçeri girip pozisyon alacağız," diyorum, kelimeler beni topraklıyor. Plana sadık kal. Adrenalinin beni aşağı çekmesine izin verme.

"Drago'dan haber var mı?" Charlotte'a bakarak soruyorum. Aklının yarısının bu görevde, yarısının da kızımızı korumak için her şeyi riske atan adamda olduğunu biliyorum.

"Hayır," diye sertçe yanıtlıyor Enzo.

O bizim teknolojimiz ve gökyüzündeki dronlarımız, kameralarımız hacklendi, Charlotte'un boynunda aktif bir takip cihazı var. Eğer Vlad'dan korkuyorsa, işimi şansa bırakmayacağım.

"Tüm birimler beklemede," diye sesleniyor Enzo. "Görünüşe göre bir pusuya düştük. Farklı yönlerden araçlar geliyor. Beş dakikanız var. Hazır olun."

Sözleri omurgamda buz gibi bir şimşek çaktırıyor.

"Anlaşıldı," diye cevap veriyorum, sesim sert.

"İşte bu, hadi parti başlasın," diye bağıyor Conan arka planda, beklentisi onu da etkiliyor.

"Kardeşime aldırma," diye mırıldanıyor Finn kuru bir sesle. "Biraz tetiği çekince mutlu oluyor."

Charlotte'a dönüyorum ve ellerimi dövmeli kolunda yavaşça kaydırıyorum, derisinin altındaki gerilimi, yüzeyin hemen altında kaynayan ateşi hissediyorum.

"Hadi, kalp kırıcı. Vakit geldi."

Ceketini giyiyor ve fermuarını çekiyor; ceket neredeyse dikkat dağıtıcı, onu belinden sıkıştırıyor.

"Ne yaptı?" diye soruyor, parmakları tabancasının kabzasının üzerinde gezinirken dudağını ısıırıyor.

"Sadece birkaç adamı yaklaşıyor. Baş edemeyeceğimiz bir şey değil. Plana sadık kalacağız ve depoya gireceğiz."

"Drago?" diye tekrar soruyor, bu sefer daha sessiz.

Başımı sallıyorum. İç çekişi ağır ve yüksek sesle söyleyemeyeceği şeylerle dolu.

"Biz hallederiz bebeğim. Yakında bitecek." Eğiliyorum ve dudaklarına yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyorum, bitmesini istemediğim ama bitmesi gerektiğini bildiğim bir öpücük.

Üç kelime dilimin ucunda, dişlerimin arkasına sertçe bastırıyor. Ama onları yutuyorum. İkimiz de hayatta kaldığımızda bunları duymayı hak ediyor. Özgür olduğumuzda.

Arabadan dışarı adımımı attım. Soğuk hava yüzüme tokat gibi çarpıyor, keskin ve ısırıcı.

Etrafımızdaki dünya hareketsiz, neredeyse doğal olmayan bir sessizlik içinde.

Takım elbisemin ceketini düzeltiyorum, göğsümdeki yeleği ayarlıyorum, şimdiden o lanet şeyi yırtıp atmak için can atıyorum. Aracın etrafında dönerek kapısını açıyorum ve elimi uzatıyorum. Avuç içi benimkine kaydı. Parmaklarımızı birleştiriyor, ikimizi de topraklıyor.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

Bir kez başını sallıyor, karşımızdaki devasa çelik yapıya bakarken çenesi geriliyor.

"Evet," diye cevap veriyor, gözlerinde dans eden sinirlere rağmen sesi güçlü. Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor.

Uzaktan silah sesleri yankılanıyor ve duraklıyoruz.

"On silahlı, doğu yakası. Biz hallederiz," diye telsizden bir Rus sesi çatırdıyor.

"Kuzeyden de aynı şekilde yaklaşıyoruz," diye onaylıyor Enzo.

Umalım da bu şerefsizler Charlotte'un dediği kadar beceriksiz olsunlar.

Mikhail'in adamları vahşi. Benimkiler de öyle.

Siyah ahşap kapıya uzanıyorum, parmaklarım soğuk metal kolun etrafında kıvrılıyor ve iterek açıyorum. Tavana barikat gibi dizilmiş kasalardan yükselen eskimiş ahşap ve yağ kokusu yüzüme çarpıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Charlotte, sıraları tararken. "Burada ne depoluyoruz böyle?"

"Muhtemelen silah ve uyuşturucu," diye cevap veriyorum ve elimi trençkotumun içine sokup kan tadı almak için kaşınan muştalarımı çekiyorum.

Elimi bırakıyor ve bundan nefret ediyorum.

"Burada açık hedef durumundayız, Declan. Bu hiç hoşuma gitmiyor." Sesi alçak ama adımları ölçülü, koridorda volta atmaya başlıyor, bakışları zayıf noktaları tarıyor.

"Sadece tek bir çıkış olduğunu doğruladılar, değil mi?"

diye sesleniyor. "Tek giriş. Tek çıkış."

"Declan. Hazırlanın. Siyah kamyon garaj yoluna yaklaşıyor. Yaklaşıyor."

Enzo'nun sesi araya giriyor.

"Yolda, Charlotte."

Yutkunuyor, kapıdan içeri sızan ışığa dönerken nefesi kesiliyor.

Beni öne çağırıyor ve bir sandık yığınının arkasına çekiyor. Girişi izlemek için mükemmel bir boşluk var. Zihni her zaman beş adım önde.

"Önce ateş etme. Bakalım oyunu neymiş. Bakalım Isabella nerede." "Vlad ve ikinci bir sürücü. Arkası k a r a r t ı l m ı ş . Hiçbir iz yok.

Isabella," diye onaylıyor Enzo ve içim burkuluyor.

"Enzo o olduğunu doğruladı."

Başını sallıyor, gözleri açık kapı aralığına kilitlenmiş. Havadaki gerilim yoğun, neredeyse elle tutulur gibi.

"Isabella?"

"Görünmüyor."

Burnunun kenarını sıkıyor, çömelip botundaki gizli cepten bıçağı çıkarırken nefesi titriyor.

"Tanrım, bu çok ateşli," diye mırıldanıyorum, gerginliği azaltmaya çalışarak. "Şimdi olmaz," diye tıslıyor ve ben de sırtarak kalçalarını kavıyorum. "Çok ateşli. Böyle devam et."

Kolumu tokatlıyor, tam o sırada dışarıda çakıllar çatırdıyor.

"Buradalar," diye fısıldıyor, sözcükler ayak seslerinin altında neredeyse kayboluyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Adrenalin damarlarıma benzin gibi akıyor. Frankie kulaklığımdan "Doğu yakası güvende," diye onaylıyor. Conan, "Vlad'ı görüyorum," diye araya giriyor.

"Declan, beş adam, silahlı, kamyonun arkasından geliyorlar," diye uyarıyor

Enzo.

"Öldürecek beş adamımız var," diyorum ona.

Başını sallıyor, dudaklarında karanlık bir sırıtma oynuyor.

"Şimdiye kadar beni bundan daha iyi tanıması gerekirdi," diye mırıldanıyor. Susturucuyu takıyorum ve bekliyorum.

"Şunu dört yapalım. Bende bir tane var," diye onaylıyor Conan.

İlk iki maskeli adam silahlarını çekmiş bir halde içeri dalıyor, onları iki kişi daha izliyor. Baştaki adam ayrılmalarını işaret ediyor, ikisi uzaklaşırken o doğruca bize doğru geliyor.

"Sen sağdaki ikisini al. Diğerlerini ben alırım," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, baştaki adam bizim sıraya girerken sessizlik işareti yapıyorum.

Kasaların arasına giriyorum. Görüş alanıma girer girmez tetiğe basıyorum.

Kurşun şakağını yırtıyor ve bir bez bebek gibi yere düşüyor.

Arkasındaki adam çılgınca ateş ediyor, odun parçaları etrafımda patlıyor. Eğildim, kalbim küt küt atıyordu.

Sonra

sessizlik.

Dışarı baktım.

Dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese. Charlotte'un bıçağı boğazına doğru kayıyor, gözleri keskin ve korkusuz.

Bir adım öne çıkıp onu kafatasından vururken dudaklarımda bir sırıtma beliriyor.

"İki kişi öldü," diye nefes alıyor, kalçasındaki kanı silerken.

Elimi tutuyor ve beni koridorda diğer ikisine doğru çekiyor.

"B i r e r tane?" diye teklif ediyor. Gözlerindeki o ölümcül parıltı içimdeki ilkel bir şeyi yeniden alevlendiriyor.

Kanlı parmaklarına bakıyorum.

"Tamamdır." Göz kırpıyorum. "Bunlar senin ölümlerin." "İki tane daha geliyor Declan," diye uyarıyor Enzo. "İki tane daha var, bebeğim."

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. "Şu işi bitirelim ve gidip kızımızı alalım."

Yüzünü kavıyorum ve onu sertçe öpüyorum. Eğer bu son kez olacaksa, benim için ne anlama geldiğini bilmeli.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum. "Şimdi bitirelim şu işi."

Gülümsüyor, sonra gözleri kocaman açılıyor.

"Yere yat!" diye bağıyor, beni geriye doğru itiyor.

Bir mermi ısıklık çalarak geçti. Dönüyor, ateş ediyor ve o pisliği göğsünden vuruyor.

İki kişi daha üzerimize saldırdı. Hızlıca ateş edip birini omzundan yakalıyorum, sonra diz çöküp ikincisini kalçasından vuruyorum. Yere düşerken çığlık atıyor.

Charlotte tereddüt etmeden yaklaşıyor, tabancasını kaldırıyor ve kafatasına bir tane yerleştiriyor.

"Bir tane kaldı," diye mırıldandım.

Öne doğru bir adım atıyorum ve başımın yan tarafında bir acı patlıyor.

Bir silahın soğuk çeliği şakağıma bastırıyor ve ben nefesimi içime çekerek olabildiğince hareketsiz ve sakın kalıyorum.

"Silahını bırak," diye homurdanıyor kalın bir Rus aksanı.

"İçeride bir kişi daha var. Vlad minibüsten çıktı," diyor Conan sesinde aciliyetle.

Silahı bıraktım ve piç kurusu silahı tekmeledi. "Kızı bize ver, sen de yaşa."

"Kızım nerede?"

"Onu alacaksın... Charlotte'u aldıktan sonra."

"Anlaşma böyle değildi," diye homurdanıyorum, muştayı sıkarak. Silahın emniyetini açtı.

Kötü bir hareketti.

Dönüp bileğini yakalıyorum, yukarı itiyorum ve metal yumruğumu çenesine indiriyorum. Silah ateş aldı. Ona tekrar vurdum, bu sefer ağzından kan sıçradı. Bileği kavrayışımın altında kırıldı ve silah düştü. Boğazını tutup onu kasalara çarparak öldüresiye dövüyorum.

Yüzü tanınmaz hale gelene kadar tüm öfkemi boşaltıyorum, nefes nefese kalırken boğazını sıkıyorum. Charlotte'un çığlığını duyduğumda durdum.

depoyu yırtıp geçiyor.

İçimdeki her şey tutuşuyor.

Daha sert sıkıyorum, nefes borusunu eziyorum, hayatın gözlerini terk edişini izliyorum. Gevşediğinde onu bırakıp kapıya doğru koşuyorum.

Onu bir adamın yüzünü kasalara çarparken ve onu yere atarken bulduğumda duruyorum.

"Siktir git!" diye bağıyor, adamın kafatasını çökene kadar eziyor.

Alnında kan ve gözlerinde güzel bir ateşle bana bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Evet,

bebeğim. Sen?"

Başını sallıyor. "İyi hissettim. Pisliğin tekiydi. Gerçi diğerlerinden daha iyiydi.

Muhtemelen Drago onu eğitmiştir."

Tanrım. Bu kadın.

Öfkesi çok güzel. "Başka var

mı?" diye sordum.

"Olumsuz. Sadece Vlad ve şoför. Hareket etmediler," diye cevaplıyor Conan.

"İki kişiyle daha başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Batı yakasında desteğe ihtiyacımız var!" Reggie telsizden bağıyor.

"Geliyoruz," diye homurdanıyor Mikhail.

Buna bir son vermenin zamanı geldi.

Bölüm 89

CHARLOTTE

"Dışarıda mı?" Sesim çiğ ve boğazımı tırmalayarak soruyorum.

Declan dudaklarını çiğniyor, çenesindeki gerginlik zonkluyor. "Gördüğümüz bir şey yok bebeğim. Oraya gitmeliyiz."

Bu tam da o piçin istediği şeydi. Adamlarını göndermek asla bir plan değildi, sadece ortalığı karıştırmanın, bizi tedirgin etmenin, suları test etmenin başka bir yoluydu. Bir dikkat dağıtma. Kaosunun ana yemeğinden önce sapkın küçük bir meze. Bu Vlad'ın zihninin ne kadar karanlık çalıştığının yanına bile yaklaşamaz.

"Bana ne söz verdiğini unutma Declan," diye fısıldıyorum, yalvarmaktan çok çelik gibi. "Buraya benim için geldi."

Ensesini ovuşturuyor, gözleri bulutlanmış, günlerdir görmediğim kadar karanlık.

"Savaşmadan gitmene izin vermeyeceğim, kalp kırıcı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. Parmaklarımızı birleştiriyor, beni topraklıyor ve avucuma soğuk, ağır bir silah bastırıyor. Gözlerine bakıyorum - çok şey görmüş ama hâlâ kurtarılmaya değer bir şeymişim gibi bakan gözlerine. Göğsümde bir sıcaklık filizleniyor, şiddetli ve acıtıcı.

O benim güvenliğim. O benim geleceğim. Ama tüm bunlardan, bu aşktan, bu şiddetli bağılıktan tek bir şey için vazgeçebilirim. Kızım için.

Artık onun koruyucusu olabilir. O zaten kendini kanıtladı.

Bu.

Sessizlik içinde kapıya doğru yürüyoruz, tek ses ortak nefeslerimiz. Declan kapıyı kırıp açıyor, güneş ışığı tozlu zemini bir ışık gibi aydınlatıyor.

Bıçak. Vücudunu benimle dünya arasında bir bariyer gibi konumlandırarak önden gidiyor.

Yavaş ve kasıtlı alkışların uzak yankısı kalbimi boğazıma çekiyor.

Kaderim çoktan mühürlendi. Beş yıl önce o yerleşkeden ayrıldığım andı.

Vlad'ın her zaman başka bir planı vardır. Her zaman uzun vadeli oynar.

Declan aniden durdu, nefesi kesildi. Kalbim gümbür gümbür atarak yanına yaklaştım.

"Biraz eğlenceli değil miydi?" Vlad'ın sesi havada süzülüyor, alaycı bir tonda.

Declan'ın göğsünden bir hırıltı kopuyor.

"Evet, çok," diye ısıırıyor Declan. "Yine de ordunun sinekler gibi düşüyor olmasından neden bu kadar eğlendiğinden emin değilim Vlad."

Vlad omuz silkiyor, kendini beğenmişliği sarsılmaz. "Bir orduyu yeniden büyütmek kolaydır Bay Quinn. Dünya sizin sürünerek geldiğiniz o küçük adadan çok daha büyük."

Eski bir western filmindeki kötü adam gibi siyah kamyonu itiyor. Declan karşılık olarak silahını kaldırıyor, sabit ve soğuk.

"Karım bugün çok güzel görünmüyor mu?" Vlad bana bir müzayededeki ödölmüşüm gibi eliyle işaret ederek cilveleniyor.

Declan'ın çenesi kıpırdıyor, derinin altındaki tendonlar seğiriyor.

"Hadi ama Declan. Sana böyle hitap edebilirim, değil mi? Artık aramız çok iyi olduğuna göre." Vlad sırtıyor, dişleri bir kurt gibi parlıyor.

Sesimi alçaltarak Declan'a yaklaşıyorum. "Bir şeylerin peşinde. Sakin ol."

"Declan iyi," diye sertçe cevap veriyor.

Ani bir soğuk rüzgâr yüzüme çarpıyor ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Kızım nerede?" Declan talep ediyor, sesi çakıllı.

"Sabır," diye mırıldanıyor Vlad. "Önce zevk. Sonra iş. Kenara çekil de güzel karımı göreyim."

Vlad, Declan'a bir garsona talimat verir gibi el sallıyor, dibine kadar kibirli. Declan kımıldanıyor.

"Yap şunu," diye fısıldıyorum. "Sanırım minibüste."

"Fahişeyi dinle. Oldukça zeki," diye mırıldanıyor Vlad, sanki büyük bir hayranlık jesti yapıyormuş gibi şakağına vurarak.

Declan hafifçe yana çekilerek beni tamamen Vlad'ın bakışlarına maruz bırakıyor. "Bu yeterince yakın, Vlad," diye homurdanıyor Declan.

"Şu haline bak," diye iç geçiriyor Vlad. "Taze yüzlü ve ıslıl ıslıl. Çok mutlu. Çok aşıksın." Tertemiz gömleğindeki hayali kiri siliyor. "Seni elime almak için can atıyorum, Printessa."

Omurgamda şiddetli bir ürperti geziniyor. Declan bunu hissederek yaklaşıyor.

"Siktir git. Bize kızımızı ver, ben de seni vurmayayım," diye bağırđım. ve o da gülüyor.

Vlad çenesini sıkarak, "Anlaşmamız bu değildi," diye karşılık veriyor.

"Ver. Bana. Karımı. Karımı. Geri ver." Aramızdaki yere tükürüyor. İğrenme derimin üzerinde geziniyor.

"Kızımı görene kadar olmaz," diye ısıriyor Declan.

Vlad bakışlarını Declan'a çeviriyor, yüzünde çarpık bir sırıtma oluşuyor. "Kazandığını sanıyorsun, değil mi? Keskin nişancılarınla, Rus arkadaşlarınla ve bu da ne... biraz İtalyan aroması mı?"

Bir adım daha yaklaşıyor. Declan irkilmiyor.

"Vay canına. Deja vu, değil mi prenses?"

Cebinden küçük siyah bir cihaz çıkarıyor. Midem düğümleniyor.

"Artık oyunlara ihtiyacım yok," diye alay ediyor Vlad. "Çikolata fabrikaları yok. Bilmeceler yok. Onu hâlâ o minibüste diz çöktüren tek şey bende."

Dudakları kıvrılıyor, parmakları sanki kaderin kendisini döndürüyormuş gibi havada dönüyor. "Patlamaya ayarlı. Bu düğmeye bastığımda her şey patlayacak. Sonra siz ikiniz ondan kalanları paylaşırsınız."

"Seni orospu çocuğı," diye bağırıp ona doğru hamle yapıyorum ama Declan'ın kolu çelik gibi güçlü bir şekilde fırlayıp beni geri çekiyor.

"Peki ya seni öldürürsem?" Declan meydan okuyor. "O zaman bombaların ne işe yarar?"

Vlad kıkırdıyor, sesi saf zehir gibi. "Emil'in de bir anahtarı var. Her şeyi izliyor. Yanlış bir hareket yaparsa kül olur. Ama ben makul biriyim. Temiz bir takas yapalım. Ben karımı alırım, sen de kızını. Başka kimse ölmez."

Titrememi gizlemek için yumruklarımı arkamda sıkıyorum.

"Kızımı görmeme izin ver," diyorum, sesim sakın, jilet gibi keskin. İçim titriyor. Ama o beni görmezden geliyor, gözlerini sadece Declan'a dikeyor.

"Declan, bir anlaşmamız var mı?"

Ona bakıyorum. Sertçe yutkunurken boğazı düğümleniyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, kararsız olduğunu görebiliyorum. Bunu yapmak istemiyor. Ama ne olması gerektiğini biliyor. Ben de öyle.

"Lütfen Declan. Sözümüz." Sesim kesiliyor.

Isabella'yı öldürürse Vlad rahat uyuyacak. Ben buna dayanamam.

Declan gözlerini kapatıyor ve yavaşça nefes alıyor. Bunun onu parçaladığını söyleyebilirim.

"Termal onun orada olduğunu doğruluyor, bebeğim,"

diye fısıldıyor. "Yap şunu Declan."

"Hikâyemiz böyle bitmeyecek, kalp kırıcı," diye fısıldıyor. Elimi onunkinin içine sokuyorum ve sıkıca kavriyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Prens kraliçeyi kurtarmaya geliyor."

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

"Isabella'ya sor sana hikâyeyi anlatsın."

Son bir kez daha sıktım ve bıraktım. En kötü bırakma şekli.

Gözlerimde öfkeyle Vlad'a dönüyorum. Korkumu görmesine asla izin vermeyeceğim. "Ee?" diye bağıyor.

"Evet, anlaştık," diye yanıtıyor Declan.

"Enzo, Emil'in beslemesini kesemez. Onu izleyemez," diye mırıldanıyor Declan, bana doğru eğilerek.

"Siktir." Nefesim kesiliyor.

"İşte böyle yapacağız," diyor Vlad. "Charlotte minibüse girer. Isabella dışarı çıkar. İkimiz de patlama menzilindeyiz, yani blöf yapmadığımı biliyorsun."

Declan başını sallıyor, çenesi demir gibi. "Tamam."

Vlad eliyle işaret ediyor, sırtışı ruhumu dağılıyor. Ayaklarımı ileri doğru zorluyorum, öfkem beni ona saldırmaktan alıkoyan bir tasma.

Minibüsün kapılarını açıyor ve dünyam paramparça oluyor. İşte oradaydı.

Isabella, köşeye kıvrılmış, kollarını bacaklarına dolamış, hıçkırıkları minik bedenini sarsıyor. Kalbim biraz daha ölüyor.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Annen geldi."

Başını kaldırıyor, tıpkı Declan'ınki gibi mavi gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Babana gitmeni istiyorum. Seni kurtarmak için burada, bebeğim. Tıpkı Hikaye. O seni güvende tutacaktır."

Başını sallıyor, gözyaşları sessizce süzülüyor.

"Awww. Tatlı küçük buluşma. Sana bir dakika verdim. Ben böyle cömertimdir," diye alay ediyor Vlad.

"Siktir git," diye tıslıyorum.

Parmağını yüzüme doğru sallıyor ve ben onu ısırıp koparmak istiyorum. "Seninle çok eğleneceğim prenses."

Ona sırtımı dönüyorum, safra yükseliyor.

"Kamyona bin. Çıkar şu veledini buradan." Sanki o bir şey değilmiş gibi parmaklarını şıklatıyor.

Tırmanıyorum, kollarım Isabella'nın etrafını sarıyor. Sanki tüm dünyası benmişim gibi bana sarılıyor, tıpkı onun bana olduğu gibi. Gerçek şu ki bu son seferimiz olabilir. Patlayıcılarla donatılmış bir minibüsü hiç beklemiyorduk. Artık yoldan çıktık ve kendimi hayatta tutmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Şşşt, bebeğim, sorun yok," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Baban seni kurtaracak. Ve sonra, tıpkı hikâyemizdeki gibi, geri gelip Kraliçe'yi kurtaracak. O benim prensim, unuttun mu?"

Gözyaşları dökülüyor, benimkiler de öyle.

"Declan," diye boğuluyorum, "lütfen... onu al." Bu beni ikiye bölecek olsa bile.

Bir daha güneşi göremeyecek olsam bile. Onun hayatı benimkinden üstün.

Her zaman.

Bölüm 90

DECLAN

Enzo'nun sesi kulağımda çıtırdıyor, alçak ve duygusuz. "Tekrar ediyorum, ateş etmeyin. Drone, minibüsün gökyüzüne ayarlı olduğunu gösteriyor. Plana sadık kal."

Sakinliği göğsümü yırtan ateşi yatıştırmıyor. Bunun ortaya çıkışını izlemek özel bir tür işkence.

Charlotte'un gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Gözlerindeki acı hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak.

Kırılmış. Paramparça.

Kesinlikle kalbi kırılmış.

Isabella'nın çığlığı sessizliği bir bıçak gibi kesiyor. "Anneciğim!

Annemi istiyorum!"

Sesi o kadar küçük, o kadar çaresiz ki boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

Charlotte kızımızı boynundan sıyrıyor, her hareketi yeni bir ıstırap. Bir adım öne çıkıyorum, bir kolumu uzatıyorum. Isabella'ya ulaşır ulaşmaz onu kucağıma alıyorum, sanki bunu yapmak için doğmuşum gibi yanıma yatırıyorum.

Oraya her zaman aitmiş gibi uyuyor. Ama her zaman annesinin yanında olması gerekiyordu, sadece benim değil. Bu doğru değil.

Silahımı Vlad'ın kafatasına doğrulttuğumda sıcak gözyaşları gömleğimi ıslatıyor.

Charlotte yüzünü siliyor ve geriye doğru adım atarak minibüse giriyor.

"İyi iş," diye mırıldanıyor Vlad, sonra kapıları bir tabutu kapatır gibi çarparak kapatıyor.

Beynime kazınan son görüntü onun keder, öfke ve aşkla çarpılmış yüzü oluyor.

O bunu hak etmiyor. Hiç hak etmedi. Ve bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Şimdilik plana sadık kalacağım.

Geri çekiliyorum, Isabella'yı dünyam buna bağılıymış gibi tutuyorum. Çünkü öyle. O artık benim dünyam.

Vlad başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama çakılları çatırdatan tekerlek sesleri onu hemen susturuyor. Conan zırhlı bir kamyonla olay yerine doğru geliyor.

Vlad irkilmiyor bile. Fünneyi her zamanki gibi sakın bir şekilde, sanki söz konusu olan hayatlar değil de bir poker oyunuymuş gibi kaldırır.

"Eğer arabanın önünü kesmeye çalışırsanız, arabayı içinde onunla birlikte havaya uçururum," diyor şeytanın ta kendisi gibi gülümseyerek. "Onu da yanımda götürürsem cehenneme gitmekten her zaman mutlu olurum."

Çenem titriyor. Parmağım tetikte titriyor.

"Isabella'yı güvenli bir yere götür, Declan." Yine Enzo. Hâlâ sakın. Hala soğuk. Ama Isabella'nın hıçkırıkları beni uçurumun kenarından geri çekiyor.

Vlad'a "Sana söz veriyorum," diye bağırdım.

Şimdilik.

Çünkü onu öldüreceğim. Bunun olmadığı bir evren yok.

Vlad kamyonu atladi ve anahtarı çevirdi. Conan bana doğru koşuyor, tekerleklerin altından çakıllar fişkirirken beni ve Isabella'yı koruyor.

"Bu planın bir parçası kardeşim. Her şey yoluna girecek," diyor Conan, omzuma ağır bir el koyarak.

Cevap vermiyorum. Sadece ona daha sıkı sarılıyorum. "Annemi istiyorum," diye ağlıyor Isabella.

Parmaklarımı yumuşak buklelerinde gezdirip başının tepesini öpüyorum.

"Anneni geri getireceğim, bebeğim. Söz veriyorum. Baban onu düzeltecek. Bu."

Kamyonun kapısını açıyorum, kalbim sıkışıyor, göğsüm daralıyor. Hafifçe geri çekildi ve yüzüne baktığımda, bir yük treni gibi çarptı bana.

Gözlerim. Charlotte'un düğme burnu. Kalp kırıklığıyla titreyen dudakları. İkimizin mükemmel bir karışımı.

"Sen gerçekten benim babam mısın?" diye fısıldıyor. "Öyleyim, bebeğim. Babanım." Kamyona binerken onu kucağımda tutuyorum. "O kim?" diye soruyor usulca, başıyla Conan'ı işaret ederek. "O senin Conan Amcan," diyorum.

"Ben eğlenceli olanım," diye ekliyor göz kırparak.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. Bu beni mahvediyor. Kardeşime başımı sallıyorum ve ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

Tek düşünebildiğim Charlotte.

Burada o oturuyor olmalıydı, ben değıl. Böyle olması gerekiyorsa bile umurumda değıl, her parçasından nefret ediyorum.

Ve bunu düzeltene kadar durmayacağım.

Telefonumu cebimden çıkarıp Charlotte'un takip cihazı uygulamasını açıyorum. Üst köşede yüksek kalp atışını gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Ama o küçük kırmızı noktanın hareketini izliyorum ve bu bana umut veriyor. O elimizde ve onu geri alacağız.

Bölüm 91

CHARLOTTE

Isabella'nın çığlıkları kulaklarımda yankılanıyor.

Kendimi berbat bir anne gibi hissediyorum. Umarım bir gün anlar. Ellerim kolyemi sıkıyor, beni izleyen insanlar olduğunu bilmek yardımcı oluyor.

Daha önce de Vlad'la karşı karşıya gelmişim ve yaşamama izin vermişti. Bu sefer o kadar şanslı olamayacağım.

Ama bana hızlı bir çıkış yolu sunmayacağını biliyorum. Pislik herif kendini güçlü hissederek büyüyor. Belki de imparatorluklarında kız kardeşine çok bağlı olduğu için, ben onun erkek egosunu beslemek için oradaydım.

Beni ondan saklamasının bir nedeni var. Korkuyor.

Declan Isabella'yı güvenli bir yere götürürken ben de acıya katlanacağım. İkisine de borçluyum.

Ve Vlad'ın sebepleri hakkında yanılıyorsam, savaşmadan teslim olmayacağım.

Kızımın büyüdüğünü göreceğim.

Declan'a bana güvenebileceğini kanıtlayacağım. Ve kocamın işini bitireceğim.

Kazandığını sanıyor ama bir annenin çocuğunu korumak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyor.

Bebeğimi hileli bir arabaya koyarak son çizgisini aştı. Ne olursa olsun, Vlad bugün ölecek.

Eğer ben de onunla gidersem, öyle olsun. En azından sevdiğim iki insanın güvende olduğunu bilerek bu dünyadan ayrılacağım.

Bölüm 92

DECLAN

"Hey, bebeğim. Baban biraz iş yaparken sen de Conan Amca ile boyama yapmak ister misin?" Onun göz hizasına çömelerek soruyorum.

İnternette bu pozisyonun beni onun için daha az tehdit haline getirdiğini okumuştum. Büyürken neler gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da Vlad'ın ona nasıl davrandığını.

Başını sallıyor ve tıpkı Charlotte gibi dudağını çiğniyor.

"Jax kızının bazı oyuncaklarını ve boyama setlerini getirdi, arka yatak odasındalar." Mikhail arkadan sesleniyor.

"Vay canına. Bu harika." Gözleri parlıyor ve kalbim eriyor.

Yüzündeki gülümsemeyi korumak için her şeyi yaparım.

Conan devasa elini uzatıyor ve o da minicik elini içine sokuyor. "Oraya yürümek mi yoksa uçmak mı istersin?" diye sorar.

"Umm..." Bana bakıyor, ben de gülümsüyorum. "Uçmak mı?"

"Tamamdır, ufaklık." Onu kucağına aldı ve güvenli eve doğru taşırken çok tatlı bir kıkırdama çıkardı.

"Declan. Buradayım," diye gürliyor Enzo'nun kendine özgü sesi odalardan birinden.

Peşimde Finn'le oraya doğru ilerliyorum, parlayan odayı iterek açıyorum ve içeri adım attığımda duvarın monitörlerle dolu olduğunu görüyorum.

"Nerede o?"

Oradaki ekranı işaret ediyor ve ben de kırmızı noktaya odaklanıyorum.

"Hâlâ yolda. Biraz araştırma yaptım, sanırım nereye gittiklerine dair bir fikrim var." Enzo dizüstü bilgisayarını masanın üzerinde çevirip bana bakıyor.

Başımı kaşıyarak ekrana bakıyorum. "Bir çiftlik mi?"

Deftere tıklıyor ve bir belge çıkarıyor.

"Görünüşe göre ortaklardan biri. Ve sonra-" Duraklıyor, sekmeleri değiştiriyor.

Bu kez haritayı yakınlaştırıp ekranın sağ üst köşesini işaret ediyor.

"Evinin ve diğer önemli durakları geçtiler. Ama bana öyle geliyor ki Charlotte'un izleyicisi o yöne doğru gidiyor. Tesadüf mü? Bence değil."

Finn yaklaşır ve boğazını temizler.

"Ya yanlış tahmin edersek? Bunu birkaç dakika bile geciktirmek ölüm kalım meselesi olabilir mi?" Finn soruyor.

Yumruğumu iki yanımda sıkıyorum.

"Yola çıkalım derim, Mikhail'in burada başka bağlantıları var mı?"

Enzo başını sallar.

"Bu bölgede yok. Burada bulunarak zaten risk aldı."

Yutkunuyorum.

"Uğraşacağın şey bu." Saman çatılı büyük bir ahırın resmini gösteriyor.

Ve domuzlar. Dışarıda bir sürü domuz var.

"Muhtemelen onları cesetlerini yemek için kullanıyordur," diyor Finn kesin bir ifadeyle.

"Oldukça zekice. Gerçi gerçek adıyla herhangi bir iş yapmak aptallık olur," diye devam ediyor ve Enzo başını sallıyor.

"Görünüşe göre domuz çiftçiliği yapacağız." Finn'i omzundan alkışlıyorum.

"Adamlarımız şu anda zırhlı kamyonları yüklüyor. Yine de, hız için, Mikhail bir Bugatti Veyron bulmayı başardı. Oraya ilk sen varacaksın. Bu arada ben de bulabildiğim her şeyi hacklemeye devam edeceğim. Telsizleri açık tutun."

Vahşice yazmaya başladı ve ben de bunu boşaltmam için bir işaret olarak kabul ettim.

Finn ön kapının yanında durduğunda duraksıyorum ve Isabella'nın bulunduğu odaya bakıyorum.

"Gitmeden önce onu görmem gerek. Yüklemelerine yardım et, Conan'ı aşağı göndereceğim," diyorum ona.

"Tamamdır."

İçimde bir batma hissi yankılanıyor. Veda etmek acı veriyor. Charlotte bunu yapacak gücü nasıl bulmuştu, bilmiyorum. Ama ona sonsuza dek hayran kalacağım.

Kapıya yaklaşırken onun küçük kıkırdamalarını duyuyorum ve ellerimi yüzüme siliyorum.

Lanet olsun.

Charlotte'ı geri istiyorum.

Bölüm 93

CHARLOTTE

Kapı açılıyor ve içgüdüsel olarak ona doğru hamle yapıyorum. Ayaklarım yerden kesilmeden önce, elindeki fünüye bakarak duruyorum.

"Dışarı," diye emrediyor.

"Şimdi!" diye bağılıyor ve ben geri sıçırıyorum.

Dediğini yaparsam, zaman kaybetmem, kendime bir açıklık bulamazsam kurtarılacak kadar uzun süre bu işi uzatmam gerekiyor.

Yavaşça kapılara doğru ilerliyorum ve yere düşüyorum; bunu yaparken iki adam kollarımdan tutuyor ve beni sıkıca yerimde tutuyor.

Adamlarına "Bileklerini bağlayın ve dışarı çıkamayacağınızdan emin olun" diyor.

Beni toprakta dizlerimin üzerine çökmeye zorluyorlar ve iğrenç domuz kokusu bana saldırırken burnumu yukarı çekiyorum. Kollarımı arkamdan çekiyorlar, sert ip bileklerimi keserken acıyla tıslıyorum.

Beni minibüsten uzaklaştırmak için bacaklarımı yere vuruyorum ve ayağa kalktığımda beni sabit tutuyorlar.

Vlad'ın elleri kaburgalarımın altına giriyor ve ben haykırıyorum.

"Benimle dövüşmene bayılıyorum," diye fısıldıyor ve ben ürperiyorum. "Siktir. Seni." Yüzüne tükürüyorum.

Ensemi sertçe kavıyor ve adamları önümüzdeki ahıra doğru ilerlerken silahını şakağıma dayıyor.

"Yürü," diye tısladı.

Ben de öyle yapıyorum, atabildiğim en küçük adımları atıyorum.

"Ne kadar uzun sürerse, arkadaşın o kadar uzun süre acı çeker." Sesindeki o tehditkâr ton durmamı sağlıyor.

"Arkadaş mı?"

"Sabırlı ol prenses. Bu bir sürpriz, kendini yalnız hissetmemen için."

Gözlerimi kapatıyorum ve kalbim sıkışıyor.

Drago.

Bu yüzden buluşmaya gelmemiştii. Onunla neden iletişime geçemedik.

Beni saman yığınları ve tahta direklerle dolu ilk ahşap çift kapıya doğru itiyor. Sağa doğru keskin bir dönüş yaparak beni bir sonraki odaya öyle bir itti ki yüz üstü samanların üzerine düştüm.

"Aptal sürtük, ayağa kalk," diye bağıyor, at kuyruğumdan tutup beni ayağa kaldırıyor.

"Bak kim gelmiş," diye fısıldıyor, nefesi yanağıma çarpıyor ve burnum kırılıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum ve odanın diğer ucuna bakarken gözlerim yaşıyor.

Drago'yu tanımakta güçlük çekiyorum, yüzünden kan akıyor, her yeri morarmış ve şişmiş. El ve ayak bileklerinden zincirlenmiş, iki direğin arasına yayılmış.

Vlad'ın adamlarından biri yumruğunu kaburgalarına indirirken "Siktir!"

diye inliyor. "Bırak onu, Vlad. Ben varım." Denemeye değer.

Vlad kıkırdıyor, beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor ve boynumu tutuyor.

"Ne yani, benden tekrar kaçmana yardım etsin diye mi? Bilmediğimi mi sanıyorsun? Son birkaç haftadır epey bir aydınlanma yaşadım."

"Tatiana bunun için seni öldürecek. Drago yanlış bir şey yapmadı," diye yalan söyleyerek teorimin doğru olup olmadığını test ediyorum.

Nefes borumu daha sert sıkıyor ve beni yerden kaldırıyor.

"Eğer onu öldürürsem, hiçbir şey bilmeyecek. Çünkü sen de ölmüş olacaksın. Ve tahmin et suçu kim üstlenecek? Ya da belki ceza olarak onu öldürmen için seni zorlarım." Parmağını yüzümde oynatıyor.

"Bunu yapmayacağım." Başımı geri çekip burnuna doğru fırlatıyorum. "Kaltak."

Beni yere fırlatıyor; botunu geri savurduğunda, içgüdüsel olarak kaburgalarımın gelecekte darbeye hazır oluyorum.

Ayağını birleştirdiğinde acı içinde çığlık atıyorum.

"Yapmak zorunda değilsin. Ama şimdi söylediğime göre, bu kulağa hoş geliyor.

Belki oyunlarımızdan sonra. Ayağa kalk. Fahişe." Tükürüğü yanağıma değdi.

Acı gövdemden yayılıyor ve rüzgâr beni dışarı atıyor. Aldığım her nefes acı veriyor.

Bacaklarımı geriye atarak vücudumu geriyorum, yuvarlanıp dizlerimin üzerine dik oturuyorum ve her seferinde bir bacağımı kaldırmayı başarıyorum.

Beni odanın ortasındaki, Drago'ya dönük bir kirişe doğru sürüklerken parmakları omzuma saplanıyor.

"Sırtını ona yasla." Kirişi işaret ediyor ve ben de kıymık kıymık olan tahtaya çarpana kadar ayağımı sürüyerek geri çekiliyorum.

Drago bana bakıyor, yüzünden kan damlıyor. "Cesur ol," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Vlad göbeğime öyle sıkı bir ip bağlıyor ki irkiliyorum. İnce ceketimin içinden bile yanıyor. Belimden başlıyor ve pazılarıma kadar gidiyor, bileklerim hâlâ arkamdan bağlı.

"Rahat hissediyor musun? Bahse girerim yataktaki zincirleri geri almak isterdin. Buna kıyasla cennet gibi görünüyor olmalı," diye mırıldanıyor Vlad ve ben dilimi ısıırıyorum.

"Senin yanında olduğum her an cehennemdir," diyorum ona.

"Ben sadece seni gideceğin yere hazırlıyorum. Sen cehenneme aitsin. Başka hiçbir şeye layık değilsin." Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor ve sırtıyor.

"Eğer uslu durup fahişe olmasaydın, güzel bir hayat yaşayabilirdik. Baban hâlâ hayatta olurdu. Belki bir çocuğumuz olabilirdi. Birkaç köpeğimiz? Ama olmadı. Her şeyi mahvetmek zorundaydın."

"Asla yapmazdım. Ben senin değilim ve asla da olmayacağım." Eli yanağıma değdiğinde başım yana doğru uçuyor. "Her zaman benim olacaksın, Printessa," diye tıslıyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

"On lanet yıl boyunca beni mümkün olan her şekilde istismar ettin. Bana yapabileceğin ve gerçekten canımı yakacak bir şey kaldığına gerçekten inanıyor musun? Öldürmek mi? Tamam. Bu kâbusa son ver. Ama şunu bil ki, ben ölsem bile bu bir son değil, senin arafının başlangıcı olacak. Ve bu, pislik, bana yapabileceğin her şeyden daha kötü olacak. Artık bu dünyada yalnız değilim. Kendini kötü mü sanıyorsun? Onun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Benim her bir parçama sahip olan adam. Sen şeytan değilsin. O şeytan. Ve yakında beni takip edeceğini bilerek cehennemde yanmaktan mutlu olacağım. O zaman, sonsuza dek bana yaptığın gibi sana da işkence edeceğim." Konuşmamı bitirdiğimde neredeyse nefesim kesilmişti.

"Kızını geri aldığına göre umurunda mı sanıyorsun? Neden senin gibi işe yaramaz bir annenin onu mahvetmek için geri dönmesini istesin ki? O zeki bir adam, senin için savaş başlatmaz. Değersiz. Kaltak."

Sözleri bana yapabileceği her şeyden daha çok acı veriyordu.

Kızım için ölürüm. Bu şartlar altında yapabileceğim her şeyi yaptım. Yine de bu suçluluk duygusu her gün içimi kemiriyor.

Daha iyi bir anne olabilir miydim?

Onu korumak için gerçekten her şeyi yaptım mı? Gerçekten bensiz daha mı iyi olurdu?

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Keşke onu silebilseydim.

Tıpkı kendimi günahlarımdan arındırmayı dilediğim gibi.

Onun gerçekten hak ettiği anne olmayı.

Sürekli hayatta kalmak için savaşıyor bu canavar değil.

"Ah, ilginç. Sözlerim seni incitti, değil mi? Senin küçük yumuşak noktan."

Drago haykırıyor, ben de ona bakıyorum ve acısını hissederek gözlerim kapanıyor. "Oh, ve sevdiğin insanların incinmesini izlemek. Kendini uzaklaş, Charlotte. Isabella'ya sahip olmak seni zayıflattı."

Kalbimi açabilmem için beni zayıflattı ve bu konuda asla kendimi suçlu hissetmeyeceğim.

Vlad benden uzaklaşıp duvardaki raflara doğru ilerlerken gözleri kararıyor.

"Ne düşünüyorsun prenses, bu acıtacak mı?"

Bir oyma bıçağını eline alıyor ve parmağını bıçağın düz kenarında gezdiriyor.

Sessiz kalıyorum.

"Hadi, oyunu oyna. Bu acıtacak mı?" "Evet!

Acıyacağını biliyorsun," diye bağıyorum.

O gülüyor ve benim öfkem kabarmaya devam ediyor. Bana doğru yürümesini bekliyorum ama onun yerine gözleri Drago'ya kayıyor.

Bakamıyorum.

Kumaş yırtılma sesi boş ahırı dolduruyor.

"Charlotte, yere bakman hiç eğlenceli değil, değil mi? Hadi, gözlerini kocandan ayırma. Eti dilimlemede ne kadar iyi olduğumu izle. Çiftliği bu yüzden aldım. Pratik yapmak için."

Fiziksel olarak hasta hissediyorum.

Vlad bıçağı yavaşça göğüs kaslarının arasından göbek deliğine doğru çekerken Drago'nun burun delikleri açılıyor.

Gümüşü bir kan izi takip ediyor.

Drago tıslıyor, yüzü kızarıyor. O zincirlerden kurtulabilseydi Vlad'ı yere sererdi.

Vlad ondan daha iri, daha güçlü ve çok daha eğitimli. Buraya nasıl düşmüştü?

"Sen lanet olası bir pisliksin, Vlad. Bunun bedelini ödeyeceksin," diye uyarıyor Drago, gözleri öfke dolu.

"Kim tarafından? Kimin tarafından? Ben kimseye hesap vermem," diye cevap verir Vlad kendini beğenmiş bir şekilde.

"Kız kardeşine. Hepimiz gibi sen de onun kontrolü altındasın. Bunu inkâr edemezsin. Onun yanında sen bir hiçsin."

Sırtma sırası Drago'da.

"Gerçekler acıtır, değil mi? Göt herif. Tatiana gerçeği öğrendiğinde, ölü bir adam olacaksın. Ona yıllar önce söylemeliydim."

Vlad'ın göğsünden bir hırıltı yükselir ve yumruğunu Drago'nun karnına indirerek Drago'nun acı dolu bir çığlık atmasına neden olur.

"Benim yumruğum da öyle," diye karşılık verir Vlad ve geri çekilir.

Vlad'ın telefonu çaldığında oflayıp puflayarak pantolonunun cebinden çıkarıyor, kapatmadan önce kaşları seğiriyor.

Hemen tekrar çalmaya başlıyor ve tekrar cebine sokup dönerek bana bakıyor.

"Senin sıran, karıcığım." Bıçağı havada sallıyor ve bedenim titremeye başlıyor.

Bıçağı çenemde gezdirip boğazıma dayadığında bir tıslama sesi çıkarıyorum.

"Hayatın için yalvar."

Başımı sallıyorum.

"Hayır."

"Yalvar!" diye bağılıyor yüzüme, tükürüğü tenimi kaplıyor.

"Yalvar sana, kaltak! Merhametim için yalvar. Fahişem olmak için yalvar. Bana ait olduğunu söyle. Ne kadar üzgün olduğunu söyle."

Kalbim neredeyse kaburgalarımın çıkacaktı, sözleri içimi parçalıyordu.

"Neden? Neden beni istiyorsun ki Vlad? Neden seni itici bulmayan bir kadın bulmuyorsun?"

Öyle birinin varlığından şüpheliyim. Adamın kişiliği tuğladan bir duvar gibi.

"Çünkü biz evliyiz. Seni ben seçtim ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bıçağı tenime daha sert bastırıyor ve ben yutkunuyorum.

Zaman öldürmek zorundayım.

"Lütfen beni öldürme," diye

fısıldıyorum. Daha yakına eğiliyor ve

ben irkiliyorum. "Daha yüksek sesle."

"Lütfen Vlad. Yaşamama izin ver. Ölmek istemiyorum," diyorum

daha yüksek sesle. "Devam et."

Bıçağı boğazımda gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. "I."

Söyleyemiyorum. Bu kalbimde doğru değil. Hiçbir zaman da

olmadı. "Sen, ne?" diye zorluyor.

"Ben sana aidim."

Kelimeler dilimde asit gibi, beni boğuyor. Ama işe yarıyor, bıçağı çıkarıyor ve yanaklarımı kavrayarak dudaklarımı büzüyor.

"İşte benim iyi küçük karım."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, neredeyse beni boğuyor.

"Geri kalanını tatmak için sabırsızlanıyorum, son bir kez," diye fısıldıyor dudaklarıma ve ben çılgılık atmak istiyorum.

O bıçağı kalbine saplamak istiyorum.

Bölüm 94

DECLAN

Şarkı- Empty Bench, David Kushner

Masanın karşısından bana bakan kocaman mavi gözlerini hissediyorum. Ona bakarken kalbim eriyor, hatta tıpkı annesi gibi kaşlarını çatıyor.

"Çizimini bitirdin mi?" Ona soruyorum. Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Kalemi yanağına vuruyor ve somurtuyor.

"Bitirdim. Annem ne zaman eve gelecek?"

Göğsümü ovuyorum.

"Yakında. Söz veriyorum. Şimdi onu almaya gidiyorum." Başını sallıyor, beyni işliyor.

"Kötü adam onu aldı." Kaşları yine çatıldı.

Yanına oturuyorum ve sopa insanların karalamalarına bakıyorum.

En küçük çizimi işaret ediyorum.

"Bu sen misin? Harika iş çıkardın," diye övüyorum onu. "Ben, sen ve annem," diye fışkırıyor. "Bunu ona götürebilir misin?"

Kâğıdı alıp önümüzde tutuyorum.

"Annem hikâyesinde Kraliçe'nin kendini kurtarabileceğini ama Prens'e ihtiyacı olduğunu söyledi, değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Annenin sana anlattığı hikaye bu mu?" Sesimin kesilmesini engellemeye çalışarak fısıldıyorum.

"Evet. Sana anlatması için onu ikna etmen gerekecek. En iyi hikâyledir. Ama sonunu değiştirtiyorum, böylece prens onu kötü adamdan kurtarıyor ve prensesleriyle sonsuza dek mutlu yaşıyorlar."

Yanıma sokuluyor ve ben de gözlerimi kapatıp başımı onunkinin üzerine koyuyorum.

"Kraliçe gezegendeki en güçlü kadın, Prens'in sadece onun kazanmasına yardım etmesi gerekiyor, hepsi bu. Kurtarmak değil, sadece güçlü bir kadın olabilmesi için onu korumak."

Koluma doğru başını sallıyor ve esnerken parmakları ellerimdeki dövmelemin izini sürüyor.

"Dövmelerinde hiç renk yok mu? Hiçbiri mi?"

Başımı sallıyorum ve ona daha fazlasını göstermek için kollarımı sıvıyorum. "Hayır. Hayatımda hiç renk yok."

O ve annesi gelene kadar.

Kahretsin, şu anda onu dünyadaki her şeyden daha çok özleyorum. Burada oturan o olmalıydı, ben değil.

Bunu onsuz yapamam.

"Ama hepimizin hayatımızda renklere ihtiyacı var," diyor Isabella usulca. "Evet, Prens. Benimkine biraz eklemek ister misin?"

Yüzünü aydınlatan gülümsemesi, seçtiği çizimleri kalıcı olarak tenime kazımak istememe neden oluyor.

Charlotte olmadan bunu yapamam.

Bunun için ondan nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum. Gözlerindeki acıyı gördükten sonra olmaz.

O sessiz yalvarış sonsuza dek peşimi bırakmayacak.

Onu kıracağıma, mahvedeceğime söz verdim, oysa başından beri gerçekten istediğim bu değildi.

Onun sayesinde hayattayım ama kendimi hiç bu kadar ölü hissetmemiştim. Onu.

Isabella'nın kafatasını pembeleştirmesini ve yeni çizimler yapmasını sessizce izliyorum. çiçekler.

"Annene bunu göster. Çiçekleri sever."

Saçlarını okşuyorum.

"Sevdiğini biliyorum."

Ona bakamıyorum bile. Kendimi çok kötü hissediyorum ama tek gördüğüm Charlotte ve sanki kalbimden bıçaklanmış gibiyim.

"Belki ben de senin çizdiğin gibi biraz renk katarım; dövme yaptırırım. Hayatıma kattıklarını temsil etmesi için bebeğim."

Bana sırtıyor ve kalbim patlıyor.

Bana böyle gülümsemesi anlamına gelecekse çizdiği her şeyi üzerime dövme yaptırırım.

Ben

Arkamı döndüm ve gözyaşlarımı sildim.

Kızıma sıkıca sarılıyorum. Onu asla bırakmak istemiyorum, şimdi değil ona sahip olmak.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Suçluluk duygusu göğsümde oturuyor, beni boğuyor.

Charlotte'a onu sevdiğimi hiç söylemedim. Tüm kalbimle sevmeme rağmen.

Beş yılını ondan nefret ederek geçirdim, oysa aslında sadece içimdeki paramparça olmuş parçaları iyileştirmesini istiyordum. Sadece beni sevmesini ve bana bir canavar olmadığımı hatırlatmasını.

Bana İtalya'da baktığı gibi bakmasını.

Isabella'yı hayatım pahasına koruyacağıma dair ona söz verdim, bunu yerine getireceğim. Annesine ihtiyacı var.

İkimizin de ihtiyacı var.

"Yakında döneceğim, tamam mı? Söz veriyorum. Baban seni asla bırakmayacak." "Tamam baba," diye cıvıltıyor.

Bu bana ona hak ettiği hayatı vermek için yeni bir kararlılık duygusu veriyor.

Kapıyı arkamdan usulca kapatarak kamyonları yükleyen diğer adamların yanına gidiyorum.

"Gitmeye hazır mıyız?" Rolex'imi kontrol ederek sordum.

"Sen benimlesin, kardeşim." Conan avucuyla tamamen siyah Bugatti'nin kaputuna vuruyor.

"Peki ya Finn?" diye soruyorum.

İki kardeşimin de yanımda olmasına ihtiyacım var. Hayatım pahasına güvendiğim iki kişi onlar.

"Ben arkadaki ilk kamyonunda olacağım. Her ihtimale karşı tıbbi malzeme getirdim," diyor bana usulca ve kasketini takıyor.

"Enzo Bugatti'yi çoktan navigasyonla takip cihazına ayarladı, gitmeye hazırız." Conan atlamadan önce metale hafifçe vuruyor.

Ben de aynısını yapıyorum ve motor kükreyerek çalışıyor.

"Dur tahmin edeyim, koleksiyonuna eklemek için bunlardan birini mi satın alacaksın?" Ona soruyorum.

Garaj yolundan uçarak çıkarken kafam neredeyse gösterge paneline çarpıyordu. "Siktir. Evet. On tane alacağım. On tane alacağım."

"Buza dikkat et," diyorum ona, gözlerimi yoldan ayırmadan. "Bu şeyde yeterince silahımız var mı?"

"Evet, bagajı var. İcini güzel şeylerle doldurdum. Merak etme." "Ne?"

Başımı salladım.

"Ön bagaj. Hadi ama kardeşim. Başını arkaya yasla."

Ona bir bakış fırlatıyorum ve arsız sırıtışını görünce bir kahkaha atıyorum.

Durum ne olursa olsun, tüm hayatım paramparça oluyormuş gibi hissettiğimde bile, havayı yumuşatmak için Conan'a her zaman güvenebilirim.

Birkaç saniyeliğine bile olsa.

"Bunu içimde hissedebiliyorum Dec. Oraya gireceğiz, kızını alacağız ve o orospu çocuğunu öldüreceğiz. Bunu biliyorum. O oyununu oynadı. Şimdi sıra bizde."

Umarım haklıdır.

"Umalım."

Yüzünü bir ciddiyet kaplıyor ve bana bakıyor. "Babamız bizi izliyor; her şey yoluna girecek." Ellerimi yüzümde gezdirirken, onu kaybedemeyeceğimi biliyorum. Bu kalp ağrısı benim sonum olur.

"Peki, ayaklarını yere bas kardeşim. Beni ona götür."

Bölüm 95

CHARLOTTE

Dakikalar saatler gibi geliyor.

Drago'ya atılan her yumruk, her tekme, her kesik neredeyse hissediyorum.

Daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum.

Drago zincirleri çekiştiriyor, Vlad bıçağı saplarken acı içinde çığlık atıyor. ve ben irkildim. "Dur!" Çığlık atıyorum.

Bunu izleyemem.

"Kapa çeneni," diye karşılık veriyor Vlad.

Zil sesi yeniden başlıyor, bu beşinci kez oluyor. Onunla iletişime geçmeye çalışan her kimse gerçekten de peşini bırakmıyor.

Nefesinin altında mırıldanarak aramayı bir kez daha keser.

Drago'nun kan bulaşmamış bir santimetrekaresi bile yok. Sanki bir korku filmine tanıklık ediyor gibiyiz. İki gözü de kapalı ve mor. Kanı ayaklarımızın dibindeki samana bulaşıyor.

"Drago! Uyanık kal!" diye bağıriyorum.

Vlad bir yumruk daha indirirken başını oynatarak inliyor.

Telefon tekrar çalıyor, bu sefer Vlad başını geriye atıp sinirli bir inilti çıkarıyor.

"Benimle gel," diye emretti uşağına.

"Uzun sürmez, Charlotte. Kız kardeşim acımasızdır. Yine de, senin cinayet yöntemlerin hakkında bazı tohumlar atmaya başlayacağım." Bana göz kırpmıyor ve

bana bir öpücük kondurup yanımdan hışım la geçti.

Kapı çarparak kapandığında rahat bir nefes aldım. "Drago!" diye seslendim.

"Hmm?"

"Konus benimle. Benimle kal."

Kaybettiği kan miktarına bakılırsa fazla zamanı yok. Declan'a ihtiyacım var.

"Isabella nerede?" diye homurdanıyor.

"Güvende. Declan'ın yanında. Her şey yolunda."

Başını sallıyor. Yemin ederim yanağından bir damla gözyaşı süzöldüğünü görüyorum. "Buraya nasıl geldin?" Ona soruyorum.

Zihnini aktif tutmam gerekiyor.

"Yakalandım. Bombayı etkisiz hale getirmeye çalışıyordum," diye kekeliyor ve ağzından kan fışkırıyor.

Başı düşüyor ve benim de gözyaşlarım akmaya başlıyor. İplerimin arasında dengesiz bir şekilde çırpındıkça, derimi daha derinden kesiyor. Son on yılını benim güvenliğimden sorumlu olarak geçirdi. Kendini bu duruma o soktu. Vlad'ın üzerimdeki gazabını hafifletmek için onun sorunu haline geldim. Anlaşma buydu. Beni hizada tutuyor ve işlere gitmek için eğitiyor, hepimiz hayatta kalıyoruz.

"Drago!" Avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Beni burada tek başıma bırakma. Savaş, lanet olsun. Savaş, lütfen. Sana ihtiyacımız var."

Yine homurdanıyor.

"Özür dilerim Drago. Seni bu belaya bulaştırdığım için çok üzgünüm," diye hıçkırıyorum. O başını sallıyor.

"Yine olsa yine yaparım. Pişmanlık yok. İkiniz için değil. Başardık, savaşçı." Başımı sallıyorum.

"Hayır. Hayır. İkimiz de bundan sağ çıkacağız."

Tekrar öksürüyor, bu sefer nefes almak için çırpınıyor. "Seninle gurur duyuyorum Charlotte."

"Drago, yapma bunu. Lütfen."

"Benim zamanım geldi," diyor sessizce.

Ilık gözyaşları yüzümden aşağı süzölüyor.

"Sadece biraz daha dayan, Drago."

"Tatiana'ya söyle," diye acı içinde tıslıyor ve konuşmayı kesiyor. "Ona neyi söyleyeyim, Drago?"

"Onun kim olduğunu unutma." Söylediği son şey bu. "Bu ne anlama geliyor?"

İş o noktaya gelirse bu beni kurtarır mı?
Vücudu zincirlere doğru yığılıyor. Kahretsin, bayılmış.
Bunun büyük bir kâbus olduğunu ve gözlerimi açtığımda uyanacağımı umarak
gözlerimi sıkıca kapatıyorum.
Onu kaybedemeyiz.

Bölüm 96

DECLAN

Çitlere yaklaşırken Conan'a "Farları kapat," diye emrediyorum.

Girişteki çakıllara girmeden önce durdu. "Enzo, diğer çocuklar ne kadar geride?" diye soruyorum. "Yaklaşık on dakika."

Alay ediyorum.

"Conan, sana daha hızlı gidebileceğini söylemiştim," diye tıslıyorum.

"Buz, kardeşim. Bu şeyi çevirip ölmek mi istiyorsun? Bu kızını kurtarmaz."

Haklı, o yüzden çenemi kapadım.

Conan ekrandaki haritayı yakınlaştırıyor ve önüne bakıyor.

"Bir fikrim var. Gerçekten çok ama çok pervasız bir fikir. Ama yine de bir fikir."

"Devam et," diyorum

ona. Ona güveniyorum.

"Ahırın sağ tarafında. Buna bakınca, bu giriş ayrı. Muhafızlar orada olacak. Tahmin yürütmem gerekirse."

"Hmm." Kirli sakalımı kaşıyorum.

"Bakalım bu şey ne kadar hızlı gidebilecek." Direksiyona vuruyor.

"Onları büyük bir patlamayla şaşırtın. Ve sadece umarım öl."

Bana sırttı.

"Kapılardan geçmeyi mi öneriyorsun?" Fikrini anlamaya çalışarak ona göz kırpıyorum.

"Bekleyecek on dakikam yok. O içeride. İki kişiyiz ve içeride kaç kişi olduğunu bilmiyoruz. Ama takip cihazı doğruysa arabadan uzakta."

Enzo kulaklığımdan "Kesin," diye seslendi.

Haritaya ve takip cihazına bakıyorum. Ama endişelendiren kalp atış hızı.

Ben

Dakikada yüz doksan beş vuruş. "Siktir et. Hadi yapalım şu işi."

Gaza bastı ve Bugatti sanki bir şeylere açmış gibi ileri atıldı.

Kan. Kapılar parçalanıyor, pürüzlü şarapneller halinde patlıyor. Başım koltuğa yaslanıyor. Ahır ileride belirliyor.

"Dayan," diyor.

Uyarı yok. Merhamet yok.

Kapılara tüm gücümüzle vurduk.

İki muhafızın geri dönme şansı bile yok.

Tekerlekler üzerinde intikam gibi ilerliyoruz. Tam da olması gerektiği gibi.

Olmak.

Çünkü ben kurtarmaya gelmiyorum.

Hesaplaşmaya gidiyorum.

Bölüm 97

CHARLOTTE

Üstümdeki ahşap kiriş kırılacakmış gibi inliyor ve arkamdaki boşluğa bir şok dalgası çarpmadan önce kendimi toparlamak için ancak bir saniye bulabiliyorum. Zemin sallanıyor. Kirişlerden toz yağıyor.

Vay anasını.

O burada. Bunu anlamak için onu görmeme gerek yok. Onu ciğerlerimde, kaburgalarımda, kanımın aniden nasıl daha hızlı akacağını bilmesinde hissediyorum. Declan.

"Drago!" Bağırıyorum. "Uyan artık!"

Hiçbir şey yok. Hâlâ baygın, kan yavaş bir sızıntı gibi yan tarafına kayıyor.

Teni çok solgun. Çok hareketsiz.

Boğazımı tırmalayan paniği yutkunarak bastırıyorum. Bir silah sesi daha duvarları çatlatıyor ve irkiliyorum. Orada olmam gerekiyordu.

Onunla birlikte. İçinde. Karşılık vermeliyim.

Derin bir nefes çekiyorum. Şimdi dağılamam. Bitirmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Bölüm 98

DECLAN

Bir mermi kulakları sağır eden bir gümbürtüyle metale çarparken Bugatti'nin kapısının arkasına saklanıyorum. Başımı birkaç santimle ıskaladı.

Conan arkamda, binlerce kez yapmış gibi bir muhafızla güreşiyor, ama benim odağım odanın karşısındaki piç kurusuna kilitlenmiş durumda. Vlad. Parmağım tetikte seğiriyor.

Öne eğilip iki el ateş ediyorum ve onu kıl payı ıskalıyorum.

"Siktir et," diye tıslıyorum. İlahi şansın bir cilvesi Vlad'ı tam da bu lanet kapıdan içeri girerken buraya getirmişti. Neredeyse onu bir kaput süsüne çeviriyorduk ama Conan tam zamanında frene bastı.

Önemli değil. Öldürmek bana düşmez. Ona ait.

Sadece ahıra ulaşmak için onu parçalamamız gerekiyor. Charlotte'a.

"Neden buraya gelip benimle gerçek bir erkek gibi dövüşmüyorsun?" Vlad'ın sesi odanın içinde yankılanıyor.

Döşemeye uzanıp pirinç tozlukları çıkardım ve üzerime geçirdim.

"Neden?" Tükürerek karşılık verdim. "Mermin mi bitti?"

Bir el daha arabanın kapısına çarpıyor ve içgüdüsel olarak irkiliyorum. Conan yanıma çöktü, nefesi kesilmişti, çenesinde kan vardı.

"Plan?" diye hırlıyor.

Çenemi yan kapıya doğru salladım. "Sen kaç. Charlotte'u al. Ben onu oyalarım."

Conan'ın gözleri bir kirişin arkasına saklanan Vlad'a kayıyor. "Üç deyince mi?"

Bir kez başımı
salladım. "Bir.
İki-"

Bir fırtına gibi yükseliyorum ve Vlad'a doğru mermileri boşaltıyorum, kurşunlar ahşap ve çelikten sekiyor. Conan kapıya doğru ilerliyor, devasa gövdesi kâğıt gibi kırılıyor.

Onu takip etmek için dönüyorum ama acı kafatasımda patlıyor, bembeyaz ve kör edici. Lanet olsun. Görüşüm parlıyor. Başımı tutarak geriye doğru sendeledim.

Vlad'ın yumruğu tekrar savruluyor ama bileğini metal tutuşumla havada yakalıyorum. Bana bir kalas savurdu ve ben de kaval kemiğine tekme atarak kalası elinden düşürdüm.

Kendini toparlayamadan muştalarımı doğrudan ağzına indiriyorum. Bir bez bebek gibi raflara doğru uçtu. Hırıltıyla nefes alıyorum, iki büküm olmuşum ama adrenalin damarlarımda jet yakıtı gibi dolaşüyor. Tökezledi ve bu bana tahtayı tutmam için zaman verdi.

Ona doğru sallanırken, lanet olası demir bir sopayla engel oluyor. "Siktir git," diye homurdanıyorum.

Sırıgı kaburgalarıma sapladığında yıldızlar görüyorum ama yere düşmüyorum. Hamle yapıyorum, ona tökezlemesine neden olacak kadar sert kafa atıyorum. Kolları belime dolanıyor ve beni bir destek kirişine çarpana kadar geriye itiyor.

Elleri boğazıma gidiyor, sıkıyor, onu kurtarmak için çırpınırken gözlerimin şişmesine neden oluyor.

"Artık o kadar da zeki değilsiniz, değil mi Bay Quinn?" diye tükürüyor. "O fahişe için ölüyorum."

Nefesi yüzüme asit gibi geliyor. Başparmağımı gözüne sokuyorum, sert ve derin, çığlık atmasına ve beni bırakmasına yetecek kadar.

Yerdeki samanların arasında duran silahı fark edince, anı boşa harcamadan onu almak için dalıyorum.

Neye uzandığımı görünce yüz ifadesi hayalet beyaza döndü. Silahı.

Elim silahın etrafını sarıyor, tam o sırada botu kafatasımın arkasına çarpıyor.

Yuvarlanıyorum, başım dönüyor ama odaklanıyorum ve bacağımı dışarı atıyorum, kaval kemiğini yakalıyorum ve bir homurtuyla yere düşüyor.

Silahımı kaldırıp kafasına doğrultarak ayağa
kalktım. "Ona bir daha asla öyle deme," diye
hırlıyorum.

Çizmelerimin hemen yanına kan tükürüyor. "Devam et. Vur beni."

Dişleri kırmızıya boyanmış ve ruhunu çoktan kaybetmiş bir şeytan gibi gülümsüyor.

Ona bakıyorum.

Parmağım seğiriyor.

Ve o sırtış. O lanet sırtış tetiği çekmemek için kendimi zor tutmama neden oluyor.

"Peki," diye mırıldanıyorum.

Nişanımı aldım ve ateş ettim. Tam diz kapağına.

Küçük bir sürtük gibi çığlık atıyor.

Güzel.

Çünkü o benim ölümüm değil. O Charlotte'un. Ve o da geliyor.

Bölüm 99

CHARLOTTE

Şarkı- Just Pretend, Bad Omens

Kırmızı yüzlü Conan bana doğru koşarken, içimi rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir duygu kaplıyor.

"Nerede o?" Umutsuzca bir cevaba ihtiyaç duyarak soruyorum.

"Vlad'la uğraşıyor. Seni dışarı çıkarayım."

Koşarak raflara gidiyor ve yere bir şeyler fırlatmaya başlıyor, sonra elinde bir palayla geri dönüyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum ve kaşlarını çatıyor.

Kirişin diğer tarafında çalışmaya başlıyor, sonunda rahatladığımı hissedene kadar ipleri kesiyor.

Ceketimin açık kesiklerinden cildimin her tarafındaki yanıklara bakıyorum.

"Drago'ya yardım et. Lütfen."

Conan'ın gözleri önündeki sahneyi iyice kavradığı için kocaman açılıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. Drago olamaz, buna inanmayacağım.

"Kurtar onu Conan," diye neredeyse hıçkırıyorum, bacaklarım altımda titriyor. Conan uyuşmuş ellerime bir tabanca tutuşturuyor.

"Kardeşimin yanına git. Finn her an burada olabilir, onu iyileştirecektir."

Derin sesi samimiyetle doluydu ve neredeyse ona inanacaktım.

Ama Drago'ya bakıp her geçen dakika kanının ve renginin azaldığını gördüğümde, bilemiyorum.

Diğer odadan bir silah sesi duyulurken gözlerim Conan'a kayıyor. "Git!" diye bağılıyor ve ben acıyla koşuyorum.

Zayıf bacaklarımla bile, kör bir panik beni tüketirken ona doğru koşuyorum.

Vlad'ın çığlıklarını duyduğumda kapıda duruyorum ve Declan başını çevirdiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

O gözler.

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bana bilmem gereken her şeyi söylüyorlar.

Güvendeyim. Seviliyorum. Değerliyim.

"Declan," diye nefes alıyorum.

"Kalp kırıcı." Sesi kesiliyor ve ona doğru koşuyorum, çarpışırken kollarımı ona doluyorum.

Geri çekiliyor ve yanağımı tutuyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, ben de başımı sallıyorum. Bakışları vücudumda geziniyor ve başını sallayarak tıslıyor. Çenesi titrerken öfkesi açıkça belli oluyor ve Vlad'la yüzleşmek için dönüyor.

"Kızımın üzerinde izler bıraktın, Vlad. Lanet olası izler bıraktın!" diye bağılıyor.

Vlad cevap veremeden Declan onun sağlam dizine bir kurşun daha sıkıyor.

Çektiği acının çığlıkları bana tatlı bir senfoni gibi geliyor.

"Cehennemini başına yıkmasına izin vereceğim, Vlad. Ve her dakikasını izlemekten zevk alacağım," diye homurdanıyor Declan, Vlad yerde yuvarlanırken.

Declan çizmesini Vlad'ın boğazına geçiriyor.

"Buraya gel, bebeğim." Declan bana eliyle işaret ediyor ve ben de öne çıkıyorum.

Kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Pirinçle kaplı eliyle çenemi yukarı kaldırırken nefesim kesiliyor. "Eğer sen yanarsan, ben de senin yanında yanarım demiştim, hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve ellerimi göğsünde gezdiriyorum.

"Evet. Nasıl unutabilirim ki?"

Kaşlarını çatıyor, eğilip yanağıma bir öpücük kondururken başı yana eğiliyor.

"Yanılmışım. Bu aşk değil. Söylemem gereken şey, seni alevlerin önünden iteceğim ve senin için yanacağım. Çünkü ben lanet

Seni seviyorum, kalp kıran. Hem de çok. Ve fark ettiğim şey bu. Aşk diğer kişi için yanmaktır. Onlarla değil."

Yanağımı okşarken gözlerime yaşlar doluyor.

"Bu ilişkiyi sonsuza dek bitirmeden önce, bunu bilmeni istiyorum. Seni olduğun gibi ne kadar sevdiğimi bilmeni istiyorum. Hayatımın geri kalanında her gün sana bunu söyleyeceğim. Kalbim senin için atıyor."

Boğazını kavrayıp dudaklarını kendime doğru çekiyorum ve verecek her bir parçamı ona akıtıyorum.

"Kalbimin ne kadarının kaldığından emin değilim ama sen ve Isabella, siz ikiniz kalbimin tamamına sahipsiniz. Beni kurtardın, Declan Quinn. Farkında bile olmadan beni hayata döndürdün; hayatta kalmamı sağladın. Bana umut verdin. Seni seviyorum Declan ve savaşı kaybedeceğim güne kadar da seveceğim. Seni her şeyimle ve henüz olamadığım her şeyimle seveceğim."

Vlad'ın inlemeleri Declan'ın hırlamasına neden oluyor, o da botunu daha sert bastırıyor.

"Kapa çeneni, göt herif. Bu güzel anı mahvetme," diye tükürüyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Hikâyemiz tam da böyle ilerlemeli," diye fısıldıyorum ve Declan başını sallıyor.

"Hayallerimdeki kadını ve küçük kızımızı elde etmemi sağlayacak her türlü olay örgüsünü kabul ederim. Buraya nasıl geldiğimiz önemli değil, önemli olan tek şey Kraliçe'nin güvende olması ve kötü adamın günahlarının bedelini ödemek için en dayanılmaz şekilde hayatını kaybetmek üzere olması."

Başımı sallıyorum, işkencecime bakarken ellerim titremeye başlıyor.

Çaresiz ve zayıf bir şekilde yerde yatıyor.

Kapıdan bir sürü adam girince gözlerim büyüyor ve kalbim duruyor. Bir elinde siyah bir spor çantası, diğerinde lanet bir otomatik tüfek tutan Finn'i tanıyınca rahatlıyorum.

"Bana nerede ihtiyacınız var?" diye soruyor. Kafamda bir ampul yanıyor.

"Ahırda, Finn. Git Drago'ya yardım et. Lütfen."

Vücudum donuyor ve dışarı dökülmekle tehdit eden duygularımla savaşıyorum.

"Finn, Conan'ın Drago'yu çıkarmasına yardım et. Geri kalanınız da ve bekleyin. Burada biraz zamana ihtiyacımız var," diye emrediyor Declan adamlarına.

Finn aceleyle uzaklaşıyor ve diğerleri geri çekiliyor, odada sadece üçümüz kalıyoruz. "Drago?"

Yere bakıyorum, bunu düşünmek bile istemiyorum.

"Durum iyi değil Declan. Bundan kurtulabilecek mi bilmiyorum." Hıçkırığa ağlıyorum ve o da beni göğsüne bastırıyor.

"Finn en iyilerin en iyisidir. Elimizden gelen her şeyi yapacağız Charlotte. Sana söz veriyorum."

Geri çekiliyor ve çenemi ona doğru kaldırıyor.

"Buna bir son vermeni isterdi, değil mi? Bu ana gelmen için her şeyi yaptı."

Başımı sallıyorum, yerde yatan Vlad'a bakarken içimi yeni bir öfke kaplıyor.

"Kraliçe'nin intikamını alma vakti geldi, kalp kırıcı. Bırak bu

Orospu çocuğu acını hisset, hepsini dışarı çıkar ve bu ahırda onunla birlikte yanmaya bırak."

Başka bir öpücük için eğildiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Daha mükemmel olabilir misin, Declan Quinn?" Dudaklarına karşı söylüyorum. "İnan bana, mükemmele yakın bile değilim. Ama senin için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Tapılmaya hazır ol, tam da olman gerektiği gibi ol."

Elimi dudaklarına götürüyor ve yumuşak bir öpücük konduruyor, mavi gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Şimdi bunun nasıl gitmesini istiyorsun bebeğim? Ben sadece yardım etmek için buradayım, bu senin avın. Bunu hak ettin." Yerde yatan kocama başını sallayarak göz kırpmıyor.

Surat astım. On yıldır bunun hayalini kuruyordum.

Bu ailem için. Yıllarca onun elinden çektiğim acılar için. Bana vurduğu her sefer için.

Beni zincirlediği her sefer için. Beni her becerdiğinde.

Bu, hayatını bu adam yüzünden kaybeden 18 yaşındaki masum Charlotte için. Onun yarattığı kötülük için.

Bana yaptığı gibi ona da mümkün olan her şekilde işkence etmek istiyorum.

Beni bir canavara dönüştürdü ve ben de son bir kez o kadın olacağım; ancak o zaman gerçekten olmak istediğim kadına dönüşebilirim.

Bölüm 100

DECLAN

Charlotte ahıra giden yolu gösteriyor ve Finn ile Conan onu dışarı çıkarmak için mücadele ederken Drago'yu görüyorum.

Finn'in yüzü bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bu hiç iyi değil.

"Kamyonda elimden geleni yapacağım, Enzo'nun güvenli eve teslim edeceği daha fazla malzeme var," diyor ses tonunu nötr tutarak.

Daha fazla zorlamamam gerektiğini bilerek başımı sallıyorum.

Kızlarımı kurtardığı için Drago'nun elini hiç sıkamadım. Bu bana sadece bu kıvranan pisliği yerde sürüklemem için gereken gücü veriyor.

"Onu Drago'nun olduğu yere zincirleyin," diye emretti Charlotte.

Şimdi onun şımarıklığının sikimi kaldırmasının zamanı değil ama lanet olsun.

Drago yanından geçerken gözlerindeki hüznü yakalıyorum ve Vlad'ı Drago'nun kanıyla dolu bir yığının içine bırakıyorum.

Metali her iki bileğine de olabildiğince sıkı bağlarken botumu aletine vurmaktan kendimi alamıyorum.

Ellerimi paltoma sürterek zincirin ucundan tutup çekmeye başlıyorum, Charlotte da aynı şeyi onun kirişine yapıyor ve Vlad'ı kollarını iki yana açarak dik bir pozisyona getiriyoruz.

"İyi iş bebeğim," diye göz kırparak onu övüyorum. O küçük gülümseme midemi bulandırıyor.

Küçük şeyler bile gözlerini parlatıyor.

Geri çekiliyorum ve Charlotte'un seçtiği silahı bulmak için rafları karıştırmasına izin veriyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturup Vlad'e dik dik bakıyorum.

Beni iğrendiriyor.

Küçük, paslı bir bıçakla bana döndüğünde yüzü ısıldıyor. Seçebileceği onca şey varken bu beni şaşırtıyor.

"Güven bana Declan. Yine de bakmak istemeyebilirsin," diyor arsızca.

Vlad'a yaklaşıp bıçağı çenesinde gezdirirken ben de ona yaklaşıyorum. "İyi hissediyor musun, Vlad?" diye alay ediyor.

"Kaltak," diye bağırıyor.

"Çeneni kapalı tut, yoksa bu paslı bıçakla dişlerini söküp dilini keserim."

Gülümsememi geri alıyorum. Kahretsin, onunla gurur duyuyorum.

"Öldür beni Charlotte. Senin saçmalıklarını bir dakika daha dinlemek istemiyorum."

Charlotte'un tehditkâr kahkahası odayı dolduruyor.

"Zavallı adam. Şimdiden pes mi ediyorsun? Sen kaybettin, Vlad. Ama ben sana hayatımın on yılını kaybettim. O kadar kolay kurtulamayacaksın. Zayıflıklarını biliyorum ve her birini kullanmak niyetindeyim."

Bıçağın ucunu adamın çenesine saplıyor.

"Senden nefret ediyorum Vlad."

Vay anasını.

Yüzünde bir gülümsemeyle geri adım atıyor ve bıçağı adamın sikine saplıyor. Daha önce bir erkeğin böyle ağladığını hiç duymamıştım.

Yüzüm buruştu, sadece çektiği acıyı hayal ettim.

"Bir an için bu kadar küçük bir aleti kaçırabilirim diye endişelendim."

Kahkahalarımı gizlemek için bir nefes üflüyorum.

Kalp kırıklığının bu ana ihtiyacı var ve ben onun gelişmesini izlemenin her saniyesinden keyif alıyorum.

Bölüm 101

Şarkı- Vore, Uyku Simgesi.

"Bu çok mu kaba oldu?" Dövmeli eliyle ağzını kapatmış, gözlerinden yaşlar akan Declan'a dudak büküyorum.

"Mükemmeldi. Devam et," diye ısrar ediyor.

Hâlâ aletine saplanmış olan bıçağa bakıyorum.

"Sanırım onu içeride bırakacağım. Bırak paslansın."

"Siktir. Sen," diye homurdanıyor Vlad ve ben de dönüp ona bakıyorum.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu Vlad? Hadi ama, eskiden hakaretlerinde çok yaratıcıydın."

"Emil bunun için peşine düşecek."

Gözlerimi deviriyorum.

"Emil'i kolayca doğrayacağım. Şimdi nerede, ha?"

Gözleri irileşir ve yüzündeki renk biraz daha solar.

"Ailenden hiçbiri Charlotte'un peşine düşmeyecek Vlad. Çünkü artık onu koruyan koca bir ordu var. Rusya'dan, İtalya'dan, New York'tan, aklına ne gelirse. Ailen ülkemize adım atamaz. Bu yüzden tehditlerin anlamsız," diyor Declan ona.

"Sağ ol yakışıklı." Ona göz kırpyorum, o da bana bir öpücük konduruyor.

"Gördün mü, dilini kesmek istedim. Ama aslında. Sıradaki şeyin her saniyesinden nefret ettiğini duymak istiyorum."

Yanağına dokunuyorum ve o da bana lanet bir yılan gibi tıslıyor.

Declan'ın yanına gidip parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve Vlad'ın burun deliklerinin açılmasını izliyorum.

Yakaladım seni.

"Sanırım Vlad'e kime ait olduğumu göstermenin zamanı geldi."

Declan kollarını belime doluyor.

"Ne öneriyorsun tatlım?"

Kollarında dönüyorum. Bu adamın benim için her şeyi yapacağını biliyorum.

"Beni kocamın önünde becermeni istiyorum. Beni o kadar sert becermeni istiyorum ki, benim asla ona ait olmadığımı kendi gözleriyle görsün. Ben her zaman sana aittim Declan. Bu adamın bir derse ihtiyacı var - bir kadın sadece bunu hak eden bir adam için gelir."

Declan'ın ağzı açık kaldı.

"Sakin buna cüret etme!" Vlad çığlık atar. Declan cevap olarak sırtıyor.

"Sen benimsin, bebeğim. Tamamen benimsin ve sana hizmet etmek için buradayım." Başını boynuma daldırıyor ve dilini tenimde gezdiriyor.

"Çok lezzetli. Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi?"

Elleri kığıma girip beni yukarı kaldırdığında dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Kollarımı boynuna doladığımda dudaklarından sahiplenici bir hırıltı kaçıyor.

"Bu senin anın ama benim kurallarım var," diyor sadece benim duyabileceğim alçak bir tonda.

"Kurallar mı?" Ona bakmak için çenemi kaldırıyorum. Başını sallıyor, yüzü sert.

"Bir. Seni göremez ama sana ne yaptığımı duyabilir."

Dudağımı çiğniyorum; bu berbat durumda bile, bu adam benim için her şeyi yapacak, yine de beni koruyacak.

"Anlaştık. Sadece sen göreceksin ve hissedeceksin." Kığıımı daha sert sıkıyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor.

"İki. Eğer fikrini değiştirirsen, durmamı istersen, bunun bitmesini istersen, Decadence dersin. Tamam mı?"

"Güvenli bir kelime gibi mi?" Fısıldıyorum.

"Aynen öyle. Beynini kapatmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, böylece ölmeden önce ona hak ettiği büyük finali yapabiliriz. Ona ne kadar güçlü olduğunu gösterelim."

Güzel yüzünde hain bir sırıtma beliriyor ve ben de gülümsüyorum.

"Sadece ne kadar güçlü olduğumu değil, sana ne kadar ait olduğumu da Declan."

Eğilip dudaklarımı çalarken eli yüzümü kavırıyor.

"Seni seviyorum, kalp kırıcı. Şimdi benim için sıırsıklam olsan iyi edersin.

Öyle mi?"

Beni öpmeye devam ediyor, omurgam tahtaya çarpana kadar bizi duvara doğru yürütüyor.

Eli taytımın ve külotumun bandının altından kayıyor ve boynuna sıkıca sarılıyor.

"Oraya varıyorum. Ellerini başının üstüne koy," diye emrediyor ve ben de dediğini yapıp duvara yaslıyorum.

"Güzel." İki parmağını içime sokuyor ve ben nefes nefese kalıyorum, göğsüm ateşle kızarıyor.

"Duymama izin ver. Sen kime aitsin Charlotte?"

Parmaklarını çıkarıp boğumlarına kadar tekrar sokuyor ve çığlık atmama neden oluyor.

"Sana," diye nefes nefese kaldım.

Başını sallıyor ve ben dilimi ısıırıyorum.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin, tatlım."

"Kim." *it.* "Yap." *it.* "Sen." *it.* "Ait mi?" Bu sefer içeri itiyor ve parmaklarını büküyor.

"Declan Quinn. Ben tamamen Declan Quinn'e aidim. Her zaman yaptım ve her zaman yapacağım."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, dişlerimiz çiğ bir açlığın etkisiyle takırdıyor. bitti.

Parmaklarını geri çekiyor ve yarığımdan yukarı doğru sürüklüyor. Hafif bir tokatla

Sırtımı kamburlaştırıp gözlerimi sıkarak çığlık atıyorum. "Declan!" Çığlık atıyorum.

Başparmağıyla klitorisimde hafifçe daireler çiziyor ve parmaklarıyla ritmi koruyarak beni ona muhtaç bir çılgınlığa sürüklüyor.

"Lütfen, efendim. Size ihtiyacım var."

Damarlarımda dolaşan adrenalin ve serbest eli boğazımı sararken dokunuşunun sıcaklığıyla, onun için parçalanmaya çok yakınlım.

"Tam olarak ne istiyorsun Charlotte?" diye soruyor.

"Benimle sevişmeni istiyorum. İçime boşalmanı ve bir damlasının bile geri çıkmasına izin vermemeni istiyorum. İçimden senin olarak işaretlenmek istiyorum."

Kaşları çatılıyor ve sırtarak alt dudağını yalıyor.

"Çok yakınsın, değil mi? Parmaklarımın etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum. Bana çok muhtaçsın. O kadar mükemmel ki," diye inliyor ben kalçalarımı ona doğru yuvarlarken.

"Şu haline bak bebeğim. Benim için parçalanıyorsun ve daha başlamadık bile." Saf açlıkla süslenmiş hayranlık beni daha da ateşliyor.

"Sen. Declan. Sadece sen." O mavi gözlere bakarak söylüyorum.

Boynumdaki tutuşunu bırakıyor ve elini kolumdan yukarı kaydırıyor, parmaklarını benimkilere geçirirken ip yanıklarına dikkat ediyor.

"Omuzlarıma tutun, hızlı, sert ve kaba olacak bebeğim. Buradan çıkmamız gerek. Eve gittiğimizde sana tapacağım, söz veriyorum." Kollarım aşağıya doğru süzülürken boynumu ısıyor ve ben ona tutunuyorum.

"Anlaştık," diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor ve parmaklarını daha derine batırıyor; gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve bir nefes çekiyorum.

"Güzel. Çünkü bu bir soru değildi. Benim, hatırladın mı?"

Midemde kelekler uçuşuyor. Ben onunum. Ve yakında, bir zamanlar hayalini kurduğum geleceğe sahip olabiliriz. Hatta hakkında yazmaya başladığım geleceğe.

*'Ya olursa'*larımız artık bir fantezi değil. Bu bizim gerçeğimiz.

Omzunun üzerinden bakıyorum ve Vlad'ı gözüme kestiriyorum. Siyah gözleri bana dik dik bakıyor, dişlerini gıcırdatırken alnındaki damarlar zonkluyor.

"Sürtük," diye bağıyor ama hakareti üzerimden sekiyor.

Artık bana ulaşamaz. Ne sözleri, ne de hareketleri. O benim için ve yakında dünyanın geri kalanı için ölü.

"Boş ver onu. Sen benim fahişemsin." Declan göz kırpmıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Çılgılık atmanı ve kanının deli gibi akmasını sağlayacağım, o şerefsizi duyamayacaksın bile."

Başımı sallıyorum, kalçalarımı eline karşı daha sert bir şekilde yuvarlıyorum.

Parmaklarını çekerken yüzlerimizin arasına getiriyor ve ikisini dudaklarıma dayıyor.

"Babanın sana yaptıklarının tadına bak," diye fısıldıyor ve ben eriyerek dudaklarımı onun için ayırıyorum.

Onları dilimin üzerinde kaydırıyor ve ben de ağzımı kapatıp emerek temizliyorum.

"Lanet olsun, eğer devam edersen pantolonuma boşalacağım. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım," diye inliyor ağzımdan bir patlamayla çekerken.

Başımı sallıyorum ve muzipçe sırıtıyorum.

"Bugün değil, hepsini içimde istiyorum."

Kemerini çılginca çözmeye çalışırken homurdanıyor.

"Dikkatli ol, kalp kırıcı. Böyle konuşmaya devam edersen, içine bir bebek sokmaktan başka çarem kalmaz."

Konuşurken gözlerinde bir kıvılcım parlıyor ve tayıtı bir taraftan aşağı çekerek sadece Vlad'ın göremediği bacağını ortaya çıkarıyor.

Aletin kalın başı girişime doğru bastırırken kalbim hızla çarpıyor.

"Etrafımda gerin, bebeğim. Rahatla. Bunu kaldırabilirsin. Bunu birçok kez mükemmel bir şekilde yaptın. Bırak gireyim," diye fısıldıyor, parmakları yanağını okşarken içime doğru ilerliyor.

"Becer beni, kalp kıran. Çok sıkı ve tamamen benim."

Tek bir hamlede sonuna kadar iterken parmaklarım gömleğine gömülüyor. Çılgılık atıyorum ve dudakları dudaklarıma çarpıyor.

"Onları şimdilik istiyorum," diyor öpücükler arasında.

Bir eli boynumda, diğeri kıkımda beni duvara yaslar, içime giriyor.

Her biri nefesimi alıyor. İnemelerimiz daha da yükseliyor. Vlad'ın homurtularını belli belirsiz duyabiliyorum. Umarım içinde ölüyordur.

Çünkü ben ölmüyorum. Declan'la birlikte cennete düşüyorum.

"Benim iyi kızım," diye övüyor ve kıvılcımlar uçuşuyor, başımdan ayak parmaklarıma kadar tutuşuyor.

Dudaklarını çenemde gezdiriyor ve tenimi ısırma başlıyor. "Çok güzel."

Sözleri kafamı olması gereken yerde tutuyor. Tam onun yanında.

"İyi hissediyor musun bebeğim?" diye soruyor, geri çekilip beni inceleyerek. Gözlerimi açıyorum ve yüzündeki o saf arzuyu görüyorum ve başımı sallıyorum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım" diyorum.

"Güzel. Şimdi kime ait olduğunu tüm oda duysun."

Acımasızca içime giriyor, boğazımı sıkıyor ve beni övgü ve öpücüklerle boğuyor.

"Siktir, Declan," diye avazım çıktığı kadar bağıyorum vücudum patlarken.

"Yükümü boşaltmama otuz saniye kaldı. Benim için gel, benim muhteşem kızım. Hissetmeme izin ver."

Son birkaç hamle ve kıkıma attığı sert bir tokatla, tayıtımın üzerinden bile, acı içime yayılıyor. Kenardan aşağıya daldım ve en çok

karşılaştığım şiddetli orgazm beni paramparça etti. Kalçalarım kendi kendine çalışıyor, muhtaç amım ondan ihtiyacı olanı alıyor.

"Gözlerini aç," diye emrediyor ve gözlerim açılıyor, homurdanırken doğrudan onunkilere bakıyorum, sıcaklığı beni dolduruyor.

Ben doruk noktamın dalgasını yaşarken tüm vücudum onun kollarında titriyor. Bakışlarım gözlerini neredeyse acıyla kapatmış olan Vlad'a kayıyor ve gülümsüyorum.

Sikeyim onu. Umarım bu onun egosunu da şu anda sikinin acıttığı kadar acıtıyordur. "Benimle dön." Declan yanağımı tutuyor ve burnunu yanağıma bastırıyor.

Benimkini.

"Seninle gurur duyuyorum, kalp kırıcı" diye fısıldıyor, başparmağını tenimde hafifçe gezdiriyor.

Aletini yavaşça çekerken, elini hızla yerine koyuyor, zonklayan amımı avuçluyor ve gözlerim açılıyor.

"Hepsini istedin mi?"

Ağzım açık kalıyor ve sıcak parmaklarını tekrar içime sokarken zevkten bir nefes alıyorum.

Eğiliyor, göğsünü bana doğru bastırıyor ve parmaklarını girebildikleri kadar derine sokuyor.

"İyi bir kız ol, git ve kocanı öldür, döllerim kalçalarından aşağı damlasın." Derin sesi içimde titreşiyor.

"Teşekkür ederim." Yüzünü tutuyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacağını hiç sanmıyorum. Onun yanımda olması, benim azılı koruyucum olması. Güçlü olsam bile, yanımda benimle birlikte savaşacak birinin olmasını hak ediyorum. Bazen savaşın ağırlığının bir kısmını almak için.

Kurtarılmaya ihtiyacım yok.

Ama korunmaya ihtiyacım var, belki bazen kendimden bile.

Ona nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var. O bana hayat veriyor ve gelecek için umut veriyor.

Onunla dünyaya meydan okuyabilirim.

Külotumu ve taytımı nazikçe yukarı kaydırıyor ve ayaklarımı yere koyuyor.

"Ben hemen arkanda olacağım. Ne yapman gerekiyorsa yap, burada yargılama yok."

"Seni seviyorum," diyorum tüm göğsümle.

"Ve seni seviyorum, kalp kırıcı. Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

"Yeter!" Vlad arkamızdan haykırdı.

Kahkahalara boğuluyoruz.

"O sinir bozucu lanet sesi bir daha asla duymamak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve Declan yolumdan çekiliyor.

"Git yakala onu, kalp kırıcı."

Yanından geçerken kıcıma vuruyor ve ben sıçıyorum. Ahır duvarına karşı sert bir şekilde sevişirken gözlerimin kenarından akan yaşları siliyorum.

"Orospu," diye bağıyor Vlad ve ben onun varlığını görmezden gelerek yanından geçip silahlarla dolu rafa gidiyorum.

Ya da domuz kesme aletleri ve çiftlik malzemeleri sanırım.

Kendi kendime mırıldanarak çeneme vuruyorum.

Bu işin bitmesini istiyorum. Bana yaşattığı onca acıya karşılık bir silah çok kolay.

Parmağımı büyük oyma bıçağının üzerinde kaydırarak duraklıyorum. Onu canlı canlı deşmek için harcayacağım zamana değmez.

Bir sonraki rafa doğru düşünmeye devam ediyorum ve yakıt bidonunun önünde durduğumda beynimde bir ışık yanıyor.

Onu alıp Declan'a dönüyorum, o da seçimimi onaylarcasına başını sallıyor. Bu bana Vlad'a geri dönmek için enerji veriyor. Kutuyu ayağımın dibine koyup öne uzanıyorum ve paslı bıçağı aletinden çekip çıkarıyorum.

Parmaklarım sapın etrafında seğirirken kendime engel olamıyorum ama öfkemi dışarı vurmak ve bıçağı doğrudan karnına saplamak için. Bıçak etini delip geçerken içime bir parça neşe doluyor.

"Declan, bunu kafasına dökmeme yardım eder misin?"

Ben cümlemi bitirmeden yanıma geldi, eli kalçamdaydı.

"Elbette, edebilirim." Onu almak için eğilmeden önce başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor.

Kapağı kolayca kapatıyor ve Vlad'ı ıslatmak için işe koyuluyor, önce yüzüne sıçratıyor, sonra da her santimetresinin ateş için yakıt olduğundan emin olmaya devam ediyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye feveran ediyor Vlad. "Belki." Omuz silkiyorum.

"Belki de ödemezsın. Kimsenin umurunda değilsin, seni değersiz bok parçası." Yumruğumu olabildiğince güçlü bir şekilde burnuna indiriyorum, kemiğin kırıldığını hissedecek kadar sert.

Elimi sallayarak kendi kendime gülüyorum.

"Üzgünüm, iyi geldi."

Declan gülümsüyor ve kutuyu tekmeleyerek bizden uzaklaştırıyor.

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben de deneyebilir miyim?" diye sorar.

"Sadece o muştalaları geri takarsan. Bu sefer kaç dişini çıkarabileceğini görmek istiyorum."

Declan ahırda gümbürtüyle yankılanan bir yumruk atarken Vlad'ın şişmiş ve kanayan yüzüne bakıyorum.

"Vay be. İyi vuruştun," diyorum ve o da göz kırpmıyor.

Declan elindeki metali çıkarırken Vlad nefes almak için kıvranıyor, gözlerinden taze kan damlıyor.

Durup adamların arasına bakıyorum.

Beni kafese kapatan, istismar eden ve bir canavara dönüştüren adam.

Ve diğeri, bana tekrar nasıl yaşayacağımı öğreten, kalbimi tekrar açan adam. Kimse yapamazken o bana ışık verdi. Koruyacağım ve uğruna savaşacağım bir kız.

Belki de her şeyin bir sebebi vardır.

Ve bizim için bu, birbirimize giden bir yol oluşturmaktı. "Ben hazırım," diyorum Declan'a kararlılıkla.

Elini benimkinin içine sokup sıkıyor ve bizi yavaşça çırpınan kocamdan uzaklaştırıyor. Declan ceketinin cebini karıştırıyor ve çakmağı önüme uzatıyor.

"Bu şeref sana ait, kalp kırıcı."

Avuçlarımı tozluklarıma silerek soğuk metali avucuma alıyorum. Onun olduğumu ve birlikte yanacağımızı kanıtlamak için kütüphanede bizi neredeyse yakarken kullandığı çakmağı.

Çakmağı açıp çakmak taşını yuvarlıyorum, böylece alev gözlerimin önünde dans ediyor.

Yapmam gerekeni yapmanın zamanı geldi.

Eski Charlotte'u yakmanın. Kötülüğü ve kapana kısılmışlığı.

Belki Vlad haklıdır ve bir gün ben de onunla birlikte cehennemi boylarım. Ama o zamana kadar, senaryoyu tersine çevirmek ve Isabella'ya olabileceğim en iyi anne olarak kendimi affettirmek için elimden geleni yapacağım. Ve Declan için olabileceğim en iyi eş.

On yıldır ilk defa tünelin ucundaki ışığı görebiliyorum. Ama şimdi o lanet tüneli yakıp yıkmam ve yeni bir yol açmam gerekiyor.

Declan'ın elini sıkarak çakmağı Vlad'ın göğsüne doğru fırlatıyorum. Hızla onu tüketiyor, alevler onu sarıyor.

Dehşet ve acı dolu çığlıkları beni gülümsetiyor. Çırpınışını izliyorum, derisi vücudundan ayrılırken çılgınca ipleri çekiştiriyor.

Declan bizi çıkışa doğru yürütmeye devam ediyor. Vlad her adımda biraz daha zayıflıyor ve biz de kapının yanında sessizce bedeninin gevşemesini bekliyoruz.

O pisliğin öldüğünü bilmeliyim ki artık beni rahatsız edemesin. Declan'a dönerek beni inceliyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

"Beni bebeğimize geri götür Declan," diye fısıldıyorum. "Eve, kalp kırıcı. Hepimiz eve gidiyoruz."

Bölüm 102

DECLAN

Şarkı- Gerçekten sen misin? Uyku Simgesi, Loathe.

Charlotte kucağımdayken, Mikhail kamyonu güvenli eve geri götürürken ve ekibi yangınla ilgilenip ahırını temizlerken elimi sırtında küçük daireler çizerek ovuyorum.

"İyi misin, kalp kıran?" Başının üstüne usulca fısıldıyorum ve o da göğsüme doğru başını sallıyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum ona ve göğsüm duygularla kabarıyor.

Hissedebileceğime hiç inanmadığım duygularla. Saf, heyecan verici bir aşk. O kollarımdayken, eve küçük kızımıza dönerken, hayatımda hiç bu kadar sevgi dolu olmamıştım.

Saf mükemmellik.

"Sonunda bitti." Yüzünü göğsüme daha sıkı bastırırken sesi kesiliyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Bırak içini, bebeğim. On yıldır güçlüsün, artık savaşmana gerek yok. Sadece hisset. Her ne ise, onu kucakla ve birlikte üstesinden gelelim."

Kalbim onun için kırılıyor. Çünkü Vlad'ı nasıl yenmiş olursa olsun, Vlad ona on yıl boyunca acı çektirmeye devam etti. İçinde o kadar çok şey biriktirmiş ki, ağlayabileceği ya da yükünü alabileceği kimse yok.

"Ben her zaman burada olacağım, tatlım. Ne olursa olsun. Artık tek başına değilsin. Artık seninle birlikte savaşacak bir ben varım."

Sıcak gözyaşları gömleğime doluyor ve ben de gözlerimi kapatıp başımı onunkilerin üzerine koyuyorum.

"Artık kim olduğumu bile bilmiyorum," diye hıçkırıyor.

Bu duyguyu iyi bildiğim için nefesimi içime çekiyorum. Babam öldükten sonra hayatımdaki o karanlık boşluk beni mafyanın derinliklerine itti ama yine de kalbim acıyordu. Bir zamanlar olduğum kişi için, Charlotte'u kaybettiğim için, ailemi kurtaramadığım için acıyordu.

Onun içinde nasıl bir acı olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Bunu birlikte çözebiliriz. Charlotte'un gerçekte kim olduğuna karar verirsen ver, onun her halini seveceğimi bil. Benim için fark etmez. Seni şu anda olduğun kadın olduğun için seviyorum ve her kim olursan ol. Yolculuk için buradayım, kalp kıran, bizi nereye götürürse götürsün."

Geri çekiliyor ve gözlerim duygularla dolmaya başlıyor.

"Yolun her adımında yanımda olmanı istiyorum Declan."

Eğilip gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Ben mükemmel değilim bebeğim. Ama sen ve Isabella için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Babam bize her zaman ailemizi ilk sıraya koymamızı öğretti ve şimdi bu siz ikinizsiniz. Ne olursa olsun, ben buradayım."

Yüzümü narin elleriyle kavlıyor ve burnunu çekiyor.

"Sen var olan en iyi baba olacaksın. Bunu söyleyebilirim."

Titrek bir nefes alıyorum, tek korkum onları hayal kırıklığına uğratmak.

"Hey, bunu birlikte yapıyoruz, unuttun mu?" Bana hatırlatıyor ve ben de kıkırdıyorum. "Sonsuza kadar." Saçının bir tutamını yüzünden çekiyorum, yüzüne hayranlıkla bakıyorum.

Kamyon yavaşça durduğunda güzellik.

Mikhail bize "Geldik," diyor ve ben de başımla onu onaylıyorum.

O çıkarken kapı arkasından çarpıyor ve Charlotte kucağımda kıpırdanarak bana sarılmak için manevra yapıyor.

"Seni seviyorum Declan Quinn. Hikâyemiz henüz bitmedi ve nasıl gelişeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözyaşlarını silerek alnını kendiminkine bastırıyorum.

"Seni çok seviyorum, kalp kıran. Sanırım haklıydın, bizi bu ana getirmek için bu acıya ihtiyacımız vardı. Çünkü artık hiçbir şey bizi durduramaz."

Birkaç dakika böyle sarılıp kaldık, sadece sessizliği içimize çektik.

Korku yok, panik yok. Sadece sessizlik ve sakinlik.

"Hadi gidip kızımızı görelim." Dudaklarına fısıldıyorum.

Gözleri hemen saf bir hayranlıkla parlıyor ve kalbimin etrafındaki son buz duvarı da eriyor. İşte bu kadar.

Bu ikisi artık bana tamamen sahip.

Arabadan inmesine yardım ettikten sonra merdivenleri hızla çıkıp ön kapıdan içeri girdi. Adamlarımın yanından geçerken ona rehberlik ediyorum ve Enzo'ya başımla selam veriyorum. İş konuşmak için bir zaman var ve şimdi o zaman değil.

Charlotte merdivenleri ikiye ikiye çıkıyor, ben de hızla arkasından geliyorum.

"Soldaki ikinci kapı, bebeğim," diye sesleniyorum, sessizce kolu çeviriyor ve iterek açıyor.

Ben arkasından yaklaşırken kapının önünde duruyor, kollarımı beline doluyor ve onu kendime çekiyorum.

İkimiz de orada öylece durmuş, battaniyelere sarılmış, huzur içinde uyuyan kızımıza bakıyoruz. O kıpırdanmaya başlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Anne?" Gözlerini ovuşturuyor.

"Evet, bebeğim."

Charlotte'u bırakıyorum ve o da yatağa atlayıp Isabella'yı kucaklıyor.

"Annen burada ve seni bir daha asla bırakmayacağım."

Onlara yaklaşırken Charlotte'un sesindeki saf duygu beni boğuyor.

"Babam da burada mı?" Yanlarındaki yatağa oturma da Isabella'nın yorgun sesi beni gülümsetiyor.

"Seni seviyorum prenses," diye fısıldıyor Charlotte ona ve yanağından öpüyor.

"Ben de bir baba sarılması alabilir miyim?" diye soruyor ve Charlotte onu saklamaya çalışıyor.

Hıçkırıklar.

Yanlarına gidip ikisini de kollarıma alıyorum ve hiç bırakmak istemeden sıkıca sarılıyorum.

"Kızlarımı çok seviyorum," diyorum onlara.

Kafamı kaldırıyorum ve Charlotte'un yüzünde bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

"Bu her zaman hayalini kurduğum an," diyor bana. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Bu artık bir rüya değil, tatlım. Bu artık bizim hayatımız." Ve kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Kızlarım neredeyse kalbim de oradadır.

Bölüm 103

DECLAN

"Şşş," diye fısıldıyor Charlotte arkamdan.

Isabella'nın kapısını olabildiğince sessizce kapatmaya çalışıyorum. Uyuyakalmışız, uçümüz de saatlerce birbirimize sarılmışız ve o hala yorgun, bu yüzden kendimizi çözmeyi başardık.

Merdivenlere ulaşmadan önce kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum ve sırtını duvara yaslayacak şekilde çeviriyorum.

Parmağını alnımdaki kurumuş kan üzerinde gezdiriyor.

"Gerçekten temizlenmemiz gerekiyor," diyor bana sertçe.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyorum.

Başını sallıyor, elleri karın kaslarımdan kemerime doğru kayıyor.

Gürültülü ayak sesleri arkamızdan yaklaşıyor ve o donup kalıyor, ben de ellerini tutuyorum.

Enzo arkamızda boğazını temizlerken, o geri adım atıyor. Saklayamıyorum sırtıyor.

"Jet hazır olana kadar iki saatimiz var. Conan ve Finn çoktan Drago ile havada. Onu bir Rus hastanesinde istemedik. Finn onu jette tedavi etmeye çalışıyor."

Gözlerimi kapatarak kolumu Charlotte'un omzuna doluyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra, onun bunu atlatması gerekiyor. Hayatı zaten yeterince acımasızdı.

"Denemek mi?" diye soruyor.

"Evet. Henüz ölmedi," diye açık açık cevap veriyor Enzo ve ben yumruklarımı sıkıyorum.

"Finn en iyilerin en iyisi bebeğim," diye onu rahatlatıyorum ve Enzo'ya ters ters bakıyorum. Şimdi onu üzmenin sırası değil.

"Amerikan topraklarında herhangi bir misilleme beklemiyoruz. O yüzden buradan defolup gidelim ve Amerika'da hasar kontrolü yapalım."

Enzo geri adım atarken durur ve Charlotte'a bakar.

"Kendinle gurur duyuyorsun. Umarım o hayatından çıktığına göre artık huzur bulabilirsin."

Kadın başını sallıyor ve elini uzatıyor. Adam sırtıyor ve elini sıkıyor.

"Teşekkür ederim. Decadence'a davetiniz benim ve Isabella'nın hayatını kurtardı." "Kader garip bir şekilde işliyor, Charlotte. Çok işimize yarayacaksın."

Kaşlarımı kaldırdım. Sanki onu bir daha tehlikeye atacakmışım gibi.

Uzaklaşmak üzereyken onu durduruyorum ve Charlotte'u sahanlıkta bırakıyorum. "O bizim için çalışmıyor, Enzo. Ben ona dönüşmüyorum. O sadece

ne isterse onu yapacak. Tartışma bitmiştir," diyorum ona kararlı bir şekilde.

"Oh, biliyorum. Sadece test ediyordum. Bana bilgi konusunda yardımcı oldu, ona daha fazla ihtiyacım yok. Ona karşı iyi ol Declan. O bunu hak ediyor, sen de öyle."

Omzumu sıktı.

"Onları tekrar hayatında gördüğün için ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin." Sesinde beni duraksatan bir hüzün belirliyor.

"Her kimi arıyorsan, nasıl yardımcı olabileceğimi söyle. Sana borçluyum," diyorum ona ve bunda ciddiym.

"Zaten yardım ettin." Charlotte'a doğru başını sallıyor ve ben de bakışlarını güzel kadınıma doğru takip ediyorum.

O haklı. Ben yaşayan en şanslı adamım.

Bunu asla hafife almayacağım.

Ona doğru ilerleyerek ellerini tutuyorum ve bileklerindeki kızgın yaraları inceliyorum. Muhtemelen zaten yaralı bir deride olduğu için daha kötü görünüyor. Ama yine de içimi yakan bir öfke göğsümü delip geçiyor ve bir nefes alıyorum.

"İyileşecek ve iyileştikten sonra dövmelemlerle güzel görünmesini sağlayacağım," diyor ve parmağımı mürekkebi boyunca gezdirip dirseğinin ve iç pazısının etrafındaki boş alanda duruyorum.

"Ayrıca ekleyeceğin bir çiçek daha var."

Aşağı bakıyor ve gülümsüyor.

"O boşluğu doldurmak için uzun zamandır bekliyordum."

"Benimkine biraz renk katabilir misin?" Ben soruyorum, o da başını eğiyor. "Yapabilirim. Neden?"

"Kızımı gülümsetmek istiyorum. Her şey her zaman karanlık olmak zorunda değil. Sen bana bunu öğrettin."

Beni daha yakına çekip kollarını omuzlarıma doluyor, ben de kalçasını kavrayıp yukarı kaldırıyorum ve nabızı atan sikimi ona doğru bastırıyorum.

"Sana biraz mürekkep vermek isterim Declan. Hiç dövme sanatçına seansın ortasında sakso çektirdin mi?"

Ağzım açık kaldı, o da kıkırdadı. "Hayır.

Ama bunu yapacağım. Siktir."

Onu dikkatlice belinden tutup kaldırıyorum ama başka bir yatak odasına girerken kışını tokatlamaktan kendimi alamıyorum.

Yavaşça onu yatağa yatırdım ve üzerime çıktım.

"Şimdi, sana tapacağıma söz verdim. Birbirimizi temizlemeye ne dersin, sonra ne kadar zamanımız kaldıysa bunu yaparak geçireceğim."

Suratını asıyor ve bana arsızca sırtıyor.

"Bir saatin var. Sonra Isabella'yı kaldırıp uçuşa hazırlayacağız. Babalık görevleri şimdi başlıyor." Göz kırpmıyor ve ben de onu yatağa sıkıştırıp kalçalarını tekmeleyerek açarken bir hırıltı çıkarıyorum.

"Hayır, bebeğim. Declan Baba'nın görevleri tam burada, şimdi, seninle başlıyor." Yanaklarındaki kızarıklık bütün kanı sikime gönderiyor.

"Evet, babacığım. Beni temizle ve iyi hissetmemi sağla." Lanet olsun.

O benim en güzel ölümüm olacak.

Bölüm 104

CHARLOTTE

İki hafta sonra.

Dizüstü bilgisayarındaki saate baktım ve sandalyemde döndüm. Üç saat oldu. Bir yudum su içmek için bile durmadım.

Declan'ın Decadence'daki malikanesinde yaşamak şimdiden ikinci doğam gibi gelmeye başladı. Peki ya Isabella? Babasının çikolata fabrikası işlettiği gerçeğine kafayı takmış durumda. Orayı gezdi ve yeni çikolata tatları için çılgın fikirler üretmeye başladı bile.

Ama hiçbir şey onun yarattığı çikolatalı milkshake ile kıyaslanamaz. Bu bir oyun değiştirici.

Onun için okulları araştırıyoruz, ikimiz de onun güvenli ama *normal* bir çocukluk geçirmesini istediğimizi kabul ediyoruz. Benim hiç sahip olmadığım türden. Arkadaşlar, partiler, deneyimler. Benim kaçırdığım her şeyin tadını çıkarma şansına sahip olacağına kararlıyız.

Tabii ki, onu her zaman koruyan bir ordusu da var. Declan'ın koruma içgüdüsünün değişeceğini hiç sanmıyorum. Buna bayılıyorum. Her zaman tek koruyucu olmak zorunda olmamak, her zaman savaş modunda olmak.

Burada, onunla nefes alabiliyorum. İşte bu yüzden son üç saatimi kütüphanede dizüstü bilgisayarına yapışmış bir şekilde kitabımızı bitirmeye çalışarak geçirdim.

Hafif bir kapı sesi düşüncelerimi böldü ve kapı gıcırdayarak açıldı. Sandalyemde dönüyorum ve önce elinde büyük bir meyve tabağı tutan Isabella'yı görüyorum. Hemen arkasından Declan elinde bir tepsiyle içeri giriyor.

"Sana ögle yemeği hazırladık, anne!" Isabella kıkırdıyor, sesi heyecandan köpürüyor.

"Tabağa dikkat et, bebeğim," diyor Declan nazıkçe ve Isabella onun adımlarını izliyor, bir şey dökmediğinden emin olarak yaklaşıyor.

"Teşekkür ederim prenses." Başının üstünü öpüyorum ve Declan benden bir öpücük çalmak için eğiliyor.

"Merhaba anne. Çok konuştun mu?" Tepsiyi önüme koyuyor; krep, çikolata sosu ve milkshake ziyafeti.

"Bitirdim. Dün gece bana verdiğin ilhamın tahmin ettiğinden çok daha fazla yardımını oldu." Kaşlarımı şakacı bir şekilde kaldırıyorum ve Declan kalbimi hoplatan bir şekilde sırtıyor.

"Sana sonra yardım edeceğim." Göz kırıyor ve ben kızarıyorum, yanaklarım ısınıyor.

"Ögle yemeğinde sana katılabileceğimizi düşündük," diyor Declan, ses tonu bayıldığım o sessiz şefkatle dolu. Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

"Çok isterim. Dünyada en sevdiğim iki insanla ögle yemeği mi? Nasıl hayır diyebilirim ki?" Ayağa fırlıyorum, Isabella'yı kollarımın arasına alıyorum ve kıkırdamaya başlayana kadar onu öpücük yağmuruna tutuyorum.

"Baba! Ona durmasını söyle!"

Declan eğildi, saçlarımı omzumdan aldı, dudakları dudaklarımı okşadı. kulak.

"Onu duydun, tatlım. Yoksa daha sonra sana şaplak atmak zorunda kalabilirim. yaramazlık yapıyorsun."

"Declan." Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor.

"Ne? Gerçek bu, kalp kırıcı. Seni tekrar Inferno'ya götürmek zorunda bırakma beni."

Yanağımın içini ısııyorum, hâlâ dün gecenin acısını hissediyorum, ama Declan'la? Ona tamamen güveniyorum.

Başını sallıyor, gözlerini muzip bir parıltı aydınlatıyor. "Ne planlıyorsun?"

"Söylemem." Burnumun ucuna yumuşak, alaycı bir öpücük konduruyor.

Bölüm 105

DECLAN

Şarkı- Aşk, Dokun, Heyecan, ORGAVSM

"Ve sonra Kraliçe Prensle evlendi ve onu Kral yaptı. Ve çikolata fabrikasında küçük prensesleriyle birlikte sonsuza dek mutlu yaşadılar. Ve Kral sonunda karanlık yerine renkli bir dünyada yaşamaya başladı."

Isabella'nın alt dudağı titriyor ve boğazımdaki yumruyu yutarak parmaklarımı buklelerinin arasından geçiriyorum.

"Seni üzen ne bebeğim?"

Küçük kızımı üzgün görmek göğsümü ağrıtıyor.

"Ben üzgün değilim, mutluyum. Annemin hikayesinin bu versiyonunu seviyorum."

"Ben de öyle bebeğim. Şimdi biraz uyu ve yarın Conan Amca ve Finn ile süper eğlenceli bir gün geçirelim."

"Yaşasın!" diye ciyaklıyor.

Kardeşlerime ısınması hiç de uzun sürmedi ve onlar da onu seviyor.

Finn'in onunla doktorculuk oynadığını görmek hepimiz için ayrı bir keyif.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra gözlerini kapatıyor.

"İyi geceler, baba. Seni seviyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve sözlerinin hiç bu kadar dolu hissetmediğim kalbime işlemesine izin veriyorum.

"İyi geceler bebeğim. Tatlı rüyalar. Seni seviyorum."

Yıllardır dilimden düşmeyen kelimeler şimdi Isabella ve Charlotte için serbestçe dökülüyor.

Kapıyı usulca arkamdan kapatarak odama gidiyor ve Charlotte'un sürprizini alıyorum.

Evdeki spor salonuna vardığımda kapıları kaydırarak açıyorum ve Charlotte'u tam olarak onu bıraktığım pozisyonda buluyorum.

Gözleri bağlı, kolları arkada, diz çökmüş, siyah ve altın rengi tangasından başka hiçbir giysisi yok.

Bu manzara karşısında sikim zonkluyor.

"İyi bir kız oldun ve bakmadın mı?" Odaya girip kutuyu masaya ve minderlerin üzerine yerleştirilmiş sandalyelere bırakarak soruyorum.

"Söz veriyorum, bakmadım efendim."

Arkasına geçip ellerimi omuzlarında gezdirip boynuna hafifçe masaj yapmaya başladığımda titriyor.

"Sana inanıyorum," diyorum ona, yüzleşmek için adım atıyorum, parmaklarımı köprücük kemiği boyunca sürüklüyorum ve boynuna doluyorum.

"Bence baban için bir ödülü hak edecek kadar iyi davrandın."

Başını sallıyor ve göz bağını geri çekiyorum, içinde kaybolmaya bayıldığım o mavi gözleri ortaya çıkıyor.

"Lütfen, efendim."

Bacaklarını sürüyerek rahatlamak için ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyor. Bütün gün onunla alay ettim. Birlikte yakaladığımız her kısacık anı, onu tahrik etmek için kendi avantajıma kullanıyorum.

"Benim için çaresiz olmana bayılıyorum, kalp kırıcı." Yanağını okşuyorum ve inliyor.

Bir adım geri çekilip elimi uzatıyorum ve onu ayağa kaldırarak minderlerin üzerindeki düzeneğe doğru döndürüyorum.

"Bu da ne?"

Onu yanıma çekip çantanın fermuarını açıyorum ve nefesi kesiliyor, dövme tabancasına, mürekkep ve malzemelere bakıyor.

İhtiyacı olabileceğini düşündüğüm her şeyi almıştım. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"O son çiçeğin yerine ihtiyacı var, tatlım. Ve sonra, dövmelerime biraz renk katmanın zamanı geldi."

Kollarıma atlarken vücudu benimkine çarpıyor ve onu yakalıyorum.

"Teşekkür e d e r i m . Teşekkür e d e r i m . Teşekkür e d e r i m ." Yüzümü öpücük y a ğ m u r u n a tutuyor ve ben kıkırdıyorum.

"Bir şey değil, bebeğim. Ama ödülün sadece bu değil." Onu ayaklarının üzerine yatırıyorum.

"Külotunu çıkar ve o mükemmel kıcını sandalyeye oturt."

Birkaç saniye içinde soyundu ve yerine oturdu.

Kollarımı sıvarken onu kollarıma bakarken yakalıyorum ve göz k ı r p ı y o r u m .
Onun zayıf noktasını biliyorum.

"Hazırlanmaya başla." Çantadaki bir dizi eşyaya başımla işaret ediyorum.

Tabancayı ve siyah mürekkebi çıkarırken gömleğimin düğmelerini açıyorum ve onun mürekkebi küçük küvete sıkmaya odaklanmasını izliyorum.

"Bunu o kadar uzun zamandır planlıyordum ki şablona bile ihtiyacım yok.
Hepsi kafamda, her satırı, her detayı."

Pil takımını çeviriyor ve mırıldanarak çalışmaya başlıyor. "Ne kadar zamanını alacak?" diye soruyorum.

"Hmm. Belki bir saat, ince bir çizgi, bu yüzden uzun sürmez.

Neden?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve bacaklarını açıyorum.

"Yani sen çalışırken benim ziyafet çekmek için bir saatim var." Kalçalarının arasından sırtıarak başımı kaldırıyorum, gözleri kocaman, dolgun dudakları açık.

"Acı ve zevk, tatlım. Bu deri koltuğun her tarafına damlamanı ve yüzümü ıslatmanı istiyorum. Sanatını bitirdikten sonra seni mindere atacağım ve anlamsızca becereceğim. O zamana kadar seninle eğleneceğim."

Gözleri benimle elindeki dövme tabancası arasında gidip geliyor ve kararlılığı gözlerinden okunuyor.

"Gelmeme izin var mı efendim?" Başımı sallıyorum.

"Ne kadar istersen o kadar. Bu bir ceza değil, bu bir ödül," diyorum ve parmaklarım dizlerine gömülüp bacaklarını birbirinden ayırırken yavaşça ortasını yalıyorum.

Kolunu yastığın üstüne koyuyor ve iğneyi mürekkebe batırıyor. "Siz kötü bir adamsınız Bay Quinn," diyor bana gülümseyerek.

Yüzü farklı bir hikaye anlatıyor.

Ben de karşılık olarak klitorisini emiyorum.

"Seni boşaltmanın farklı yollarını bulmaya kafayı takmış durumdayım Charlotte."

Bana dövme yaptığı zaman için daha fazla planım var.

Onu mümkün olan her şekilde keşfetmek ve neyi sevip neyi sevmediğini öğrenmesine izin vermek istiyorum. Bu şekilde, her seferinde onun için mükemmel olacak.

"Bu yönünü seviyorum Declan. Takıntılı olmanı seviyorum."

Dövmesini serbestçe yapmaya başladı ve ben de işe koyuldum, yavaşça başlayarak onu çalıştırdım ve her iki duyuma da alışmasına izin verdim.

Yüzümü ıslatmaya başladığında, iki parmağımı yavaşça sokuyorum.

"Tanrım, lanet olsun. Declan," diye tıslıyor ve ben başımı kaldırıyorum.

"Dövmeye devam et, benim için endişelenme bebeğim," diyorum ona, işe geri dönmeden önce klitorisine şaplak atıyorum ve ben de öyle yapıyorum.

Küçük daireler çizerek parmaklarımın sihrini konuşturmasına izin veriyorum ve onu sınıra yaklaşıtıyorum.

Makinenin kapandığını duyduğumda parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve yüzümü okşuyor.

"İşte bu, bebeğim. Benden istediğini al."

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onunla ziyafet çekiyorum, bana karşı kasılırken kalçalarının ritmiyle çalışıyorum.

"Declan!" diye bağılıyor ve onun benim için haykırışını duyunca neredeyse pantolonumun içinde patlayacaktım.

Titreyen bacaklarını omuzlarıma asıyorum ve parmaklarımı kıvırıyorum; o noktaya vurduğum anda vücudu bana karşı titriyor.

Her damlasını yalıyorum. Serbest bırakılmaya ihtiyaç duymadan tam bir saat nasıl dayanacağımı gerçekten bilmiyorum.

Bu kadın beni sürekli tahrik ediyor. Günün her saati patlamaya hazırım. Saçımı sıkıca çekerken, kafa derimi yakıyor. Suları elimden ve bileğimden aşağı damlıyor ve sel kapıları açıldı.

Onun zevkiyle sıırıslıklam oldum, çığlıkları odayı dolduruyor ve kendimi kaybediyorum.

Kalçalarım sıkıştı ve o dilimin üzerinde doruk noktasına ulaşırken ben boxerımın içinde şiddetle boşalırken vücudum kaskatı kesildi.

"Tanrım. Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Zirveden indiğimizde, uyluğunun iç tarafına bir öpücük kondurup dizlerimin üzerine oturuyorum.

"Devam etmeden önce gelip sikimde yarattığın pisliği temizlemen gerek, kalp kırıcı."

Orgazm sonrası kızarmış yüzündeki şaşkınlığı görüyorum, bu yüzden kemerimi çözüyorum ve ona aletimin her tarafına bulaşmış döllerimi gösteriyorum.

"Sen mi? Sadece üzerime inerek mi boşaldın?" Sesindeki şok beni gülümsetiyor.

"Evet, bebeğim. Çünkü beni neredeyse boğuyordun, adımı haykırıyordun ve sanki seni son kez yiyormuşum gibi yüzüme boşalıyordun. Nasıl boşalmayabilirdim ki? Ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Sana bakmak bile beni sertleştiriyor. Ama bu? Bu muhteşemdi."

Bana göz kırptı ve sonra seğiren sikime baktı.

"Seni yakaladım." Kendini sandalyesinden iterken göz kırptıyor.

"Orgazm koltuğuna oturma sırası sende."

Pozisyon değiştirirken önümde diz çöküyor ve kalçalarımı tutuyor. "Burayı epey karıştırmışsınız efendim. İçine girmemiş olması çok yazık. beni." Kara kirpiklerini bana doğru savuruyor ve ben inliyorum.

"Bana çılgınca şeyler yapıyorsun, kalp kırıcı. Şimdi beni temizle ki ben de seni tekrar becerebileyim."

"Bu bir saatten çok daha uzun sürecek," diye fısıldıyor. "Güzel. Artık dünya kadar vaktimiz var."

Ve ne lanet bir hayat olacak.

Bölüm 106

CHARLOTTE

Isabella güvenle Declan'ın kollarına atılmışken, o bana uzun hastane koridorlarında rehberlik ediyor.

Kapıya yaklaştığım her adımda, onu en son gördüğüm an gözümün önünden geçiyor.

Kan. Çektiği acı kalbimi parçalıyor.

Drago iyi bir adam, istemediği bir savaşın içinde sıkışıp kalmış.

Onu bu hastane yatağına düşüren o koca göğsünde sakladığı iyi kalbi oldu.

Beni Vlad'ın evinde kilitli bulduğu günü hatırlıyorum.

Sadist kardeşi dışında kimse orada olduğumu bilmiyordu. Küçük kirli bir sır.

Sık sık, ele avuca sığmayan Tatiana kardeşlerinin neyin peşinde olduğunu öğrenseydi ne olurdu diye merak ediyorum.

Vlad'ın içine korku salan tek kişi oydu. Aldatan bir aile. Bana yaptıklarından çok daha derinlere inmeleri beni şaşırtmaz.

Başımı sallıyorum. Bu artık benim savaşım değil.

Drago benim tek endişem. Beni tamamen esaretten kurtaran kişi.

Bir zamanlar Vlad ile ittifakı vardı. Ama beni o odada can çekişirken gördüğü an, beni oradan çıkarmak için elinden geleni yaptı.

Vlad'ın ailesinin geri kalanı için ben sadece bir kiralık katildim. Karısı değil. Drago'ya hayatımı borçluyum.

Kapıyı açıyorum ve onu yatakta otururken bulduğumda gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, dudağı patlamış olmasına rağmen gülümsemeye çalışıyor.

"Buraya gel savaşçı," diye mırıldanıyor.

Aceleyle başucuna gidiyor, ona doğru eğilip sarılırken dikkatli oluyorum. "Çok üzgünüm Drago," diye hıçkırıyorum.

Sustu.

"Ne yaptığımı her zaman biliyordum. Bu her zaman benim riskim ve yükümdü. O gün seni korumayı seçtim. Daha iyi bir iş çıkaramadığım için üzgünüm."

Geri çekildim ve başımı salladım.

"Yapabileceğin her şeyi yaptın."

Declan arkamdan gelirken Drago'nun gözleri parlıyor.

"Drago Amca!" Isabella heyecanla ciyaklıyor.

Declan onu ayaklarının dibine bıraktığında duruyor ve dayak yemiş ve morarmış Drago'yu incelerken gözleri doluyor.

Onu yanına götürüyorum.

"Sorun yok, bebeğim. Sadece biraz yaralı ama hâlâ aynı adam." Parmak uçlarında yanıma geldi ve onu kucağıma aldım.

"İşte benim küçük superstarım. Seni özledim." Drago ona elini uzattı ve o da elini tuttu.

"Drago Amca, şu an yaşadığım yeri görmelisin! Bir çikolata fabrikası ve bir sürü orman. Orada çok eğleneceğiz."

"Zinde ve sağlıklı olduğumda eğleneceğiz," diye onaylıyor Drago.

Kaşlarımı çatıyorum ve şimdi yatağa yaklaşmakta olan Declan'a bakıyorum.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" En önemli iki kişinin arasına bakıyorum. hayatımdaki erkekler.

Aşkım ve en iyi arkadaşım.

Declan yatağın karşı tarafına doğru ilerliyor ve Drago'ya elini uzatıyor, Drago da ona sıkıca sarılıyor.

"Sonunda kızlarımı koruyan adamın elini sıkmak çok güzel.

Asla ödeyemeyeceğim bir borç ama deneyeceğim."

"Borç yok Declan. Sadece onlara göz kulak ol."

"Bakacağım. Hayatım pahasına," diye içtenlikle cevap veriyor Declan.

Dikkatlerini çekmek için boğazımı temizliyorum ve ikisi de gülüyor.

"Şu an için Drago, buradan ayrıldıktan sonra Decadence arazisindeki bir mülke taşınacak. Burası artık onun için güvenli değil.

Rusya'da olmak. Vlad'ın ölümünün nasıl bir sonuç doğuracağından hâlâ emin değiliz."

"Ama Tatiana'nın sana ihtiyacı olduğunu sanıyordum?" Drago yutkunur.

"Çok incinecek. Bunca yıl seni ve Isabella'yı ondan saklayarak ona yalan söyledim. Geri dönmem hoş karşılanmayacak, özellikle de Emil hâlâ hayattayken. O ailenin dolabında bir sürü iskelet var. Bir gün Tatiana'ya gerçeği söyleyebileceğim bir konumda olmayı umuyordum, bu hem seni hem de onu kurtarabilirdi. Sana ve Isabella'ya karşı olan risk ona güvenemeyeceğim kadar büyüktü. Ve kim bilir kardeşler ona ne yapardı. Vlad'ın tehditlerinin ardındaki samimiyeti bilecek kadar uzun süre onun altında çalıştım. Belki bir gün onu tekrar görürüm ve açıklayabilirim."

Başımı salladım. Tatiana'nın bir gizem olduğu kesin. Onunla bir husumetim yok; kendisi de karanlıkta tutulurken bana nasıl yardım edebilirdi ki?

Aksine, onun için üzülüyorum. O ailenin içinde kapana kısılmış.

"Oraya geri dönme riskini göze alamayız. Bence ikimiz de Rusya'daki zamanımızı tükettik, değil mi?"

Alay ediyor.

"Bunu söyleyeceğime hiç inanmazdım. Ama evet. Bunun doğru olduğuna inanıyorum," diye yanıtlıyor Drago, sesini dolduran bir hüznle.

"Yani gerçekten burada mı kalıyorsun?" Başını sallıyor.

"Şu lanet çikolata fabrikasını görmem lazım, değil mi?" Isabella'ya sırtıyor.

"Ve tadı çok güzel, Drago Amca. Bu dünyanın dışında gibi." Hatta heyecanla alkışlıyor.

"Hayatımın geri kalanında onun büyümesini izlemeden yaşayabileceğimi mi sanıyorsun?

Asla." Başını sallıyor ve kalbim kabarıyor.

Isabella ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Bence bu hepimiz için iyi olacak ve Drago tam da organizasyonumda olmasını istediğim türden bir adam. Ailem için hayatını riske atacak bir adam."

Vay canına.

"Teşekkür ederim," dedim Declan'a.

"Arayı kapatmak için dünya kadar vaktimiz var Charlotte. Burada güvendedim, her geçen gün daha da güçleniyorum. Geri dönmem uzun sürmeyecek. O zaman eğitime geri dönebiliriz."

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum.

"Artık böyle bir Charlotte olmak istediğimi sanmıyorum Drago. Sanırım dövüş günlerim sona erdi."

Kaşlarını çattı.

"Dövüşmek senin kanında var. Vlad'dan önce bile bunu yaşıyor ve soluyordun. Anılarını ve tutkunu yok etmesine izin verme. Isabella'ya ya da diğer çocuklara öğretmek için bile olsa. Yeteneğini kaybetme. Bırak bu senin çıkış noktan ve huzurun olsun. Bu asla bir silah olmamalıydı Charlotte. Bu bir sanat."

Gençlik yıllarımı düşünerek gözyaşlarımı sildim. Beni ne kadar özgür hissettirdiğini.

"Tamam. Beni ikna ettin."

"Sen kötü değilsin, Charlotte. Yeteneğin seni bir canavar yapmıyor, o yaptı. Sevdiğin hiçbir parçanı çalmasına izin verme."

Başımı sallıyorum ve Declan çoktan yanıma gelip kolunu belime doluyor.

"Bilgece sözler, Drago. Bunlara her zaman ihtiyacım vardı."

"Başlangıçta bunu söyleyeceğimi düşünmemiştim ama bu adamdan hoşlanıyorum," diye fısıldıyor Declan ve ben kıkırdıyorum.

"Ben de."

Birbirlerini herhangi bir rekabet ya da düşman olarak görmemeleri güzel. İkisi de hayatıma farklı şeyler katıyor.

Benim ve Drago'nun arkadaşlığı asla ölmeyecek ve umarım o ve Declan oldukça havalı bir şeyin başlangıcındalar.

"Şimdi izin verin dinleneyim. Yakında görüşürüz."

Isabella yatağın kenarına tünüyor ve dikkatlice ona sarılıyor. Onu kapıya doğru taşıırken Drago öksürüyor ve ben de duruyorum.

"Ve Declan, eğer ona zarar verirsen, seni ellerimle öldürürüm." Declan'ın çenesi titriyor ve tekrar yüzünü ona dönüyor.

"İnan bana, eğer ona zarar veririm, gazabını hak etmiş olurum ve bunu seve seve yaparım."

Drago gülüyor ve ben rahatlıyorum.

"Sadece takılıyordum. Tepkini ölçmem gerekiyordu. Testi geçtin." Declan kıkırdıyor ve ben de onu önümdeki kapıdan dışarı çıkarıyorum.

"Bence ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz," diyorum ona, Isabella'yı kollarımdan alıp onun yanına sokulurken.

"Aslında bu fikri Finn ve Conan önerdi. Üçünüz de Drago Takımı olduğunuza göre, onun iyi bir adam olması gerektiğini biliyordum. Senin için yaptığı onca şeyden sonra en azından bunu yapabileceğimi biliyordum."

Parmak uçlarımda yükseldim ve çenesine bir öpücük
kondurdum. "Seni seviyorum Declan."

"Finn Amca ve Conan'ı görmek istiyorum." Isabella suratını asıyor ve göğsüm
kabarıyor.

Bu hayatta ihtiyacı olan her şeye sahip.

Güvende ve seviliyor ve ben başka bir şey isteyemezdim. Ve şimdi,
onun yanından hiç ayrılmayacak üç amcası var.

Şanslı bir kız.

Ve ben de

öyleyim.

Bölüm 107

DECLAN

"Güle güle, Finn Amca! Güle güle, Conan!" Isabella kendi şovunun yıldızıymış gibi el sallıyor.

"Hey! Bir şey unuttun!" Conan arkasından bağırır.

Duraklıyor, dudakları büzüşüyor. Sonra gözleri muziplikle büyüyor.

"Oh. Havalı Conan Amca."

"Al bakalım."

Finn ona ters ters bakarken dilini çıkarıyor. Charlotte yüzümü tutuyor ve ağzımın tam ortasına bir öpücük konduruyor, dağınık, özür dilemeden, onun.

"Onu yatırıp seninle kütüphanede buluşacağım. Bir saat?" diye fısıldıyor, nefesi tenimi gıdıklıyor.

"Aferin kızıma. Yazdıklarını okumam gerek."

Yanakları kızarıyor, rengi boynuna doğru yükseliyor. Elimi kışına koyuyorum, siyah ve mor sundress'in yapışkanlığı üzerinde sert ve tanıdık. *Kahretsin*, ona yine altımda ihtiyacım var. Eğilmiş. Nefes nefese.

"Evet, efendim."

Son bir öpücük, yavaş ve kasıtlı, ve o gitti, Isabella'yı evimize geri götürüyor, beni onun kokusuyla baş başa bırakıyor ve şimdiden dakikaları sayıyor.

"Viski?" Finn sesleniyor, çoktan şişeyi kırmış, görevdeki bir adam gibi elinde üç bardak var.

Ağır ağır dolduruyor. İçiyoruz. İçiyoruz.

"Demek büyük kardeşimiz için artık Çöküş Oyunları yok, ha?" Finn sırtıyor, beklemeden yeniden dolduruyor.

Ben başımı sallıyorum. Kızlarımla birlikte kurmam gereken yeni bir hayatım var. Eğer üçüncü bir oyuna ihtiyacımız olursa, bunu yapacak başka erkeklerimiz de var.

"Hayır. Siz ikiniz artık itibarımızı koruyorsunuz." İkisi de hevesli şeytanlar gibi başını sallıyor.

"Merak etmeyin." Conan sırtıyor. "Oyunlarımız fazlasıyla yeterli."

Çoktan kendi oyunu olan Çöküş Takibi'nin çarpık kurgusuna geri dönmüştür bile. Vahşi. Acımasız. *Tam ona göre.*

"Belki Drago onları devralabilir?" Conan bir sigara yakarken kaşlarını kaldırarak öneriyor.

"Göreceğiz bakalım. Onu ateşe atmadan önce tekrar yerleşmesine yardım edelim. Reggie ve Rowan da ev sahipliği yapmak istiyor, unutma."

Finn'in ağzı keskin bir sırıtışla kıvrılıyor, çenesi beklentiyle geriliyor.

"Ya da yılda sadece dört tane yaparız. Zamanımız var."

Lojistiği düşünmem gerekirdi. Bunun yerine, tek odaklanabildiğim cebimde bir delik açan kara elmas.

"Oyunlardan bahsetmişken..." Dikkatlerini geri çekerek başlıyorum.

"Yardıma ihtiyacım var."

Karşılıklı bakışıyorlar, sessiz ve katı.

"Asla hayır demeyeceğimizi biliyorsun. Dökül bakalım," diyor Finn.

Cebimden kutuyu çıkarıp açıyorum. Gözleri kocaman açılıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Finn, kirli sakalını kaşıyarak. "Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?"

"Çok mu erken?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

Kutuyu daha geniş açıp ışığın nasıl yakalandığını izliyorum.

"Aslında mı? Umurumda bile değil. Bu kadınla evleneceğim."

Conan omzuma ağır bir el vuruyor.

"Sana *söylemiştim*. Onunla evleneceğini söylemiştim. Belki de ben lanet bir cadıyım. Ya da kâhin mi demeliydim?"

Gülüyorum. Elimde değil.

"Evet, Con. Sen ailenin cadısıydın. Şimdi 'evet' dediğinden emin olmak için lanet bir büyü yap."

Finn iki büklüm olur, kahkahadan hırıltılar çıkarır.

"Onu cesaretlendirme Dec. Bir bakmışsın ayın altında çıplak dans ediyor, kristallerle ruh eşlerini çağırıyor."

"Bekle, bu işe yarıyor mu?" Conan mırıldanıyor. Parmaklarını havada oynatıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Hayallerimin kadınını oyunlarımın kapısına çağırıyorum." Omzuna bir şaplak atıyorum. "Hayır. Yanlış büyü. Odaklan."

Finn mutfak adasına yaslandı, şimdi ciddi. "Bize ne için ihtiyacın var?"

"Çöküş Oyunları'nı geri getirmem gerekiyor. Son bir kez." Sırıtiyorum, tüm dişlerim ve gerginliğimle.

"Sikeyim *evet*." Conan elektrik çarpmış gibi gerçekliğe geri dönüyor.

"Charlotte'a dönmem gerek. Ama şimdi sana detayları vereceğim, böylece başlayabilirsin. Bunun mümkün olduğunca çabuk olmasını istiyorum."

Yüzük kutusunu cebime geri sokuyorum. Güvende. Bekliyorum. O yüzük hafta sonuna kadar onun parmağında olacak.

Her lanet günü onu severek geçirmek istiyorum. Geçmişinin izlerini silmek. O hayaletleri güzel bir şeyle değiştirmek. Evlilikle başlamak.

Ondan sonra beni cehenneme ya da cennete sürükleyebilir, umurumda değil. O yanımda olduğu sürece, ben de onu takip edeceğim.

Ve asla bırakmayacağım.

Bölüm 108

CHARLOTTE

Şarkı- Wicked Game, Chris Isaak

Ön kapının zili çalıyor ve kendimi yazılarımdan çekip koridorda ilerliyorum.

Conan bugün Isabella'yı spor salonuna antrenman yapmaya götürmüştü. Ondan kafes dövüşünün nasıl yapıldığını öğretmesini istedi.

Onda benim dövüş kanımın olduğu kesin.

Conan'ın tütülü dört yaşındaki bir çocuğun onu kafeste tekmelemesine nasıl izin verdiğini görmek isterdim.

Kapıyı açtığımda aşağıya bakıyorum ve kapının eşiğinde bir sepetin yanında kocaman bir yığın siyah ve mor gül görüyorum.

Yukarı baktım, kimse yoktu.

Gülümseyerek onları alıyorum ve zarfı çıkarıp açıyorum.

FİNAL ÇÖKÜŞ OYUNU'na davetlisiniz.

Inferno'nun Efendisi sizi saat 14:00'te kapılarda karşılayacak.

Sepetin içinde oynamak için ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız.

Bu, kapıların bu Usta için son kez açılışı olacak. İyi şanslar.

Sepeti alıp mutfağa doğru ilerlerken içime bir ^{HEYECAN} yayılıyor. Decadence Milkshake'in kartonunu çıkarırken gülerek başımı sallıyorum. Sepetten bir sonraki siyah iç çamaşırı takımı, bu sefer korse tarzı, elmaslarla kaplı, uyumlu bir yakaya bağlı.

Ve sonra da korkunç jartiyer takımı, ancak bunun askıları korseye bağlı olduğu için giymesi çok daha kolay görünüyor.

"Vay canına." Havaya kaldırıp güneş ışığında parıldamasına izin veriyorum.

Son olarak bir çift kırmızı tabanlı topuklu ayakkabı, tabii ki siyah deri. Sepeti kapatmaya giderken alttaki bir not dikkatimi çekiyor.

Declan'ın karaladığı el yazısını okuyorum ve boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

Senin için her zaman yanacağım, kalp kıran.

Seni sonsuza dek

seviyorum. Senin

Declan'ın.

Sonraki otuz dakikayı duş alarak, vücudumdaki her bir tüyü tıraş ederek ve saçlarımı mükemmel bir kıvrıkcık at kuyruğu haline getirerek ^{geçirdikten sonra} hazırım.

Kollarımı siyah trençkotumun içine sokup sıkıca sararken sinirlerim geriliyor. Ayrılmadan önce çikolatalı milkshake'i silip süpürüyorum.

Ön kapıyı açtığımda Declan'ın siyah Mercedes'i yanaşıyor ve inip benim için arkayı açıyor.

"Seni oraya bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm." Göz kırparak beni kendisine doğru götürdü.

"Kelepçe yok mu?" Merdivenlerden inip çakıl taşlarına doğru ilerlerken soruyorum.

Arka koltuğun içine eğilip bir diamante seti çıkarıyor ve parmağıyla yüzünün önünde tutuyor.

"Unutmadım. Onları sakla, yakında ihtiyacın olacak."

Arabaya doğru eğilip kartonu yolcu tarafına atarken kışıma bir tokat atıyor ve ben de ciyaklıyorum.

Sürücü koltuğuna atlıyor ve gözleri aynada benimkilere takılıyor. "Nefes kesici görünüyorsun."

Kızarıyorum ve onun yakıcı bakışlarından uzaklaşıyorum. "Ve daha altında ne olduğunu bile görmedim."

Decadence'a geri dönmekle ilgili tüm endişelerim onun sözleriyle silinip gitti. Bana kendimi seksi ve güçlü hissettiriyor.

"Beni oyunlara götürmek için bu yolu tercih ederim." Dudağını çiğniyor.

"Bunun için sadece özür dileyebilirim. Şimdi ne yaptığımı bilseydim, asla yapmazdım," diyor ciddiyetle.

"Biliyorum Declan. Sorun değil. Biz bunu çoktan aştık."

Kapılara doğru kısa ve sessiz bir yolculuk. Durduğunda inip benim için kapıyı açıyor ve çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

"Yani bu son kez bir oyuna ev sahipliği yapışın mı?" Parmaklarımı onunkilere geçirirken soruyorum.

"Zamanımı ayırmam gereken daha önemli şeyler var. Onlar sadece senin doldurabileceğin bir boşluğu doldurmak için oradaydılar."

Gülümsüyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Güzel. Yine de Inferno'da birlikte oynayabilir miyiz?" Suratımı astım.

"Olabilir. Eğer uslu durursan." Dalga geçiyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Kapılar bizim için açılıyor ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi çikolata fabrikası çalışanları bizi görmezden geliyor.

Ama koku midemi guruldatıyor. Isabella haklı, çikolataları şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi.

Decadence'ın derinliklerine doğru inerken, tanıdık parmak kodlu kapıdan geçerken Declan duruyor ve gülüyor.

"Adamlarımdan birinin başparmağını kestiğine hâlâ inanamıyorum." Gözlerim dehşet içinde kocaman oldu. Bunu unutmuş gibiydim. "Bunun için özür dilemeliyim, aksi halde biraz garip olacaktı."

Declan başını sallıyor ve kıcıma dokunarak bana yol gösteriyor. "Ona parasını ödedim, artık işime yaramıyor."

Mor mermer fayansların üzerinde yürümeye devam ediyoruz, son odaya ulaşana kadar topuklarım fayanslara vuruyor.

"Diğer kızlara ne oldu? Nereye gittiler?" İçeri girmeden önce soruyorum.

"Hepsi bir şekilde Enzo için çalışıyor. Hepsi güvende ve iyi durumda ve çalışmakla meşguller. Geçmişlerine ve becerilerine bağlı olarak, bu noktada dünya çapında çoğu sektörde işleri var. Artık ailelerinden uzakta güvende olmalarını sağlıyoruz. Yeni hayatlar, yeni başlangıçlar."

"Tara bile mi?" Kaşlarımı çatıyorum, bunları iyi karşıladığından şüpheliyim.

"O daha zordu. Finn onun oraya geri dönmesini engellemek için önce ailesiyle ilgilendi," diyor ve ben duraksıyorum.

"Uğraşmak mı?" Soruyorum.

"Evet. Finn'in rolü bu. Bu tür oyunlara kadınları sokan pislikler ölmeyi hak eder. Yani tam olarak olan bu."

"Bunu sevdim."

"Güzel." Beni kendine çekti ve öptü. "İşte bu yüzden mükemmelsin," diye mırıldanıyor.

Kapıyı açıyor ve o kocaman çikolata çeşmesi akmaya başlıyor, ama bu sefer oda tıpkı benim buketim gibi mor ve siyah güllerle dolu.

"Altın biletiniz için oynamaya hazır mısınız?" Declan'ın derin İrlanda aksanı amıma nabız atışları gönderiyor.

"Öyleyim," diye cevap veriyorum, odanın içinde bir adım atarak.

"Bir milyon doları alacak mıyım? Yoksa başka bir şey mi?" Bir sırtışıma geri alıyorum.

İlk bulduğum şey, çiçeklerin arasında duvara iliştirilmiş kontratımız oluyor. Yanında da Decadence'a giden parlayan altın bir bilet.

"Bu oyun için yeni şartlar ve koşullar var. İlk talimatınız sözleşmeyi almak."

Yanına gittim ve duvardan aldım. Dönüp ona bakıyorum ve onu tek dizinin üzerinde, elinde bir yüzük kutusu ve yakışıklı yüzünde bir gülümsemeyle buluyorum.

"Declan..." Nefesim kesildi.

"O kâğıt parçasını yırt at. Seni malım olarak istemiyorum. Sana karım olarak ihtiyacım var."

Hızlı bir hareketle kâğıdın ortasını yırtıp yere atıyorum ve kâğıt hemen yanındaki Decadence Milkshake'in yanına düşüyor.

"Oyun yok. Kural yok. Sadece seninle sonsuza dek birlikte olmak istiyorum, kalp kırıcı. Lütfen karım olma onurunu bana bahşeder misin? Evlen benimle Charlotte."

Kalbim neredeyse duracaktı.

Vlad asla benim kocam olmadı. Kağıt üzerinde, evet. Diğer her yönden mi?

Hayır. Diz çökmüş bu adam benim geleceğim.

Declan benim için tek erkek. Her zaman da öyle

olacak. "Evet. Seninle evleneceğim."

"O elini bana ver o zaman, tatlım."

Sol elimi uzatıyorum ve altın bir bant üzerinde beyaz mücevherlerle çevrili, tabut kesim siyah elması kaydırarak takıyor.

"Bu mükemmel Declan," diye fısıldıyorum, ışıkların altında parıldamasını izlerken.

"En karanlık zamanların bile bir ışıltısı olabileceğini hatırlatıyor."

Gözyaşları yüzümden aşağı dökülürken ayağa fırlıyor ve beni kollarının arasına alıp öpücüklerle boğuyor. Parmakları at kuyruğumdan geçerken sırtım duvara çarpıyor, çiçekler yumuşak bir yastık oluyor.

"Karım," diye homurdanıyor.

Bacaklarımı onun etrafında daha da sıkıyorum, aletinin ona doğru bastırıldığını hissediyorum.

Ben

"Ama ben oyunu oynamadım ki?" Kirpiklerimi kırıştırarak soruyorum. "Artık öyleyiz."

Cebinin içinden pırlantalı kelepçeleri çıkarıyor ve Ceketini silkip yere atıyor. Kollarını sıvarken ön kolundaki renkli mürekkebin ne kadar iyi iyileştiğine bakıyorum.

Isabella'nı her bir rengi ve nereye gitmesini istediğini seçmesini izlemek çok tatlıydı.

Onun kendi kişisel boyama defteri olmuştu.

Beni ayaklarımın üzerine bırakıyor ve ben de bileklerimi uzatıyorum.

"Yara izlerini acıtmaması için bunlara fazladan dolgu yaptırdım." Kalbim sevgiyle kabarırken ona bakarak gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım."

Her iki bileğime de dikkatlice takıyor.

"Şimdi, paltonun altında ne olduğunu görmeme izin ver. Bana ait olanı göster." Kemerini yavaşça çözüyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

Gözleri vücudumda gezinirken ağzı neredeyse yere çarpıyor.

"Mmm, I olabilir gel içinde benim Pantolon tekrar sadece izliyor Sen, kalp kıran." Çakıllı sesi beni aydınlatıyor.

"Öyle mi?" Ona her yerimi göstermek için üç altmışlık bir dönüş yapıyorum.

"Tanrım, kığın benim için hazır olmaya çok yakın," diye inliyor.

konusuyor ve ben onunla tekrar yüzleşirken etrafımızdaki hava çatırdıyor.

Kalçalarımı birbirine kenetleyerek içimde oluşan baskıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"Bacaklarını aç ve eğil." Kığıma sertçe şaplak atıyor ve ben de tam olarak söylediğini yapıyorum.

Tangamı üzerimden sıyrıp kığımın üzerine koyduğunda, ıslak parmağı amcığım boyunca ve kığıma doğru kayarken dokunuşunun altında titriyorum.

arka giriş.

"Şimdi, tatlım. Bugün bir beden büyüyoruz," diyor ve bir parmağını kıcıma, başparmağını da amıma sokuyor.

Onları aynı hızda içeri ve dışarı itiyor ve vücudum daha fazlası için yanıyor.

"Siktir, Declan."

Kendimi pozisyonda tutarken bacaklarım geriliyor ve parmaklarını yavaşça çıkarıyor.

Bir şişenin kapağının açıldığını ve kayganlaştırıcının fışkırdığını duyuyorum ve beklentiyle titremeye başlıyorum.

"Benim için nefes al, kalp kırıcı."

Derin bir nefes veriyorum ve o da oyuncağı kıcımın içine sokuyor. "Oh, lanet olsun." İzinsiz giriş karşısında gözlerim fıldır fıldır açılıyor ve buna uyum sağlıyorum.

"Evet, bebeğim. Çok, çok iyi yapıyorsun. Bir dahaki sefere benim aletim olacak."

Heyecan içimde vızıldıyor ve aniden içimde başka bir şey vızıldamaya başlıyor.

"Ne?" Neredeyse ayağa fırlayacaktım ama Declan'ın boynumdaki eli beni yerimde tutuyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye

soruyor. "Sanırım öyle."

Oradan gelmesi garip ama hafif titreşimler iyi hissettiriyor. Sadece farklı.

"Aferin kızıma. Şimdi ayağa kalk."

Ben vücudumu dikleştirirken o geri adım atıyor.

"Biraz daha dikkat dağıtıcıya ihtiyacın var mı bebeğim?" diye soruyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Seni izlemek istiyorum bebeğim. Uzan ve kendini becer, tam da benim yapmamı istediğin gibi."

Gözlerimi kaçırıyorum, neredeyse bir an için kendimden şüphe ediyorum.

"Güven bana. Gözlerini benden ayırma, aynı anda bana ne yaptığını da izleyebilirsin."

Mor yastıklı zemine uzanıyorum ve üst yarımı sol kolumun üzerine koyuyorum, sağ elimi külotumun altına kaydırıyorum ve görebileceği şekilde yana itiyorum.

"Sırılsıklam, hepsi benim için."

Declan kemerini çözüyor ve benim için zaten ucundan damlayan kalkık sikini çıkarıyor. Ben iki parmağımı içeri kaydırırken, o da ön parmağını

kafasından boşalıyor ve bana doğru geliyor.

Ağzımı açıyorum ve bana parmaklarını yediriyor. Onları yalayarak temizliyorum. "Mmm," diye mırıldanıyorum.

"Hepsi senin için ve senin yüzünden," diyor bana.

Tekrar önümde pozisyon alıyor ve sikini okşamaya başlıyor, gözleri içime soktuğu parmaklarıma sabitlenmiş.

"Aferin kızıma. Bir tane daha ekle."

Yapıyorum ve başımı arkaya eğerek haykırıyorum.

"Onları daha geniş aç, benim için damlayan o güzel amcığı görmeme izin ver." Dizlerimin yere düşmesine izin verdim.

"Ne manzara ama bebeğim."

"Declan, lütfen. Boşalmam lazım."

Dizlerinin üzerine çöktü ve bana doğru süründü, göğsünden çıkan bir hırıltıyla külotumu yırtıp atarken tamamen vahşiydi. Sağ bacağımı omzunun üzerinden geçiriyor ve başını eğiyor.

Dili klitorisimle birleşiyor ve ben parmaklarımın hızını devam ettiriyorum.

Tam devrilme noktama ulaştığımda geri çekiliyor ve ayağa kalkıyor.

"Dizlerinin üzerine çök ve ellerini arkanda birleştir," diye emrediyor. O baskın karanlık gözlerinin üzerinde yanıp sönüyor.

Diz çökmek için manevra yaparken bacaklarım jöle gibi oluyor.

Onu.

Arkamdan yürüyüp kelepçeleri birbirine bağlarken nefesimi tutuyorum.
zincirle.

Beni zincirlediğinde bile, hiç bu kadar özgür olmamıştım.

Çünkü onunlayken, beni kırmak ya da beni cezalandırmak için orada değil.

Ben

. Declan bana tapmak ve beni sevmek için

orada. Onun merhametine kalmış

durumdayım çünkü öyle olmayı ben seçtim.

Ve tam burada, onun önünde diz çökmüşken, tam da olmak istediğim yerdeyim.

Bölüm 109

DECLAN

Artık eminim, bu kadın aşkın. Sadece güzel değil. Sadece itaatkâr da değil. Her düşünceme, her nefesime sahip oluşunu açıklamanın başka bir yolu yok.

Ruhumu görünmez bir şekilde kavıyor. Ve gitmesine izin vermesini istemiyorum.

Parmağımı pelüş dudaklarında gezdiriyorum. İçgüdüsel olarak dudaklarını ayırıyor. Bu tek, sessiz hareket bana her şeyi anlatıyor. Bekliyor. İstiyor. *Benimkini.*

"Çok itaatkâr. Bana çok muhtaç," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve sıcaktan pürüzlü. "İstedğin bu mu?"

Yavaş ve kasıtlı bir hareketle sikimi önünde okşuyorum, aynı anda hem bir teklif hem de bir uyarı. Başını sallıyor, gözleri kocaman ve dudakları beklentiyle titriyor.

"Lütfen, efendim."

Duymam gereken tek şey bu.

Göz temasını kesmeden elimi cebime sokup gizli düğmeye basıyorum ve içine gömülü fişin titreşim hızını artırıyorum. Tepkisini maskeleyebileceğini sanıyor. Ama ben her şeyi görüyorum. Kalçasındaki seğirmeyi. Kirpiklerindeki titremeyi. Nefesinin yıldırım çarpmış gibi sıkışmasını.

Benim için iyi olmaya çalışıyor. Bu sadece onu daha fazla mahvetmek istememe neden oluyor.

Sözümü sakınmadan, Decadence Milkshake'i almak için eğildim. Beni izliyor, hareketsiz ve bekliyor, gözlerindeki ısıltı onu ele veriyor.

benim kontrolüm altında olmayı seviyor. Bu şehvet titreşimi, teslimiyet, ateşime benzin döküyor.

Pantolonumu tekmeliyorum ama hareketlerimi aceleye getirmiyorum. Kontrolün kimde olduğunu unutmasına izin vermeyeceğim.

"Gerçek çöküş deneyimini yaşama vaktin geldi," diye homurdanıyorum, ağzımın kenarları hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor.

Milkshake'in kapağını açıp sikimin üzerine döküyorum ve sıvı boyumdan aşağı damlarken onun titremesini izliyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, ta ki sıcaklığımı hissedebileceği kadar yaklaşıp kadar.

"Cennetin tadı," diye fısıldıyorum, son damlaların düşmesine izin veriyorum.

İzin vermemi beklemiyor. Dudaklarını ayırıyor ve beni sonuna kadar içine alıyor, boğazının arkasına çarptığımda kalın başın etrafında öğürüyor.

Soğuk, damlayan sikimin etrafını saran sıcak ağzı inlememe neden oluyor; kontrast elektrik gibi, kaslarımın gerilmesine, kontrolümün titremesine neden oluyor.

"Siktir, bebeğim."

Saçlarını yumruğumun etrafına sıkıca sarıyorum, nefesini kesecek kadar sert kavırıyorum. Hiçbir yere gitmiyor. Ben söyleyene kadar değil.

Kalçalarımı ileri doğru iterek boğazının derinliklerine gömülüyorum. Yine nefesi kesiliyor, gözlerinin kenarları yaşlarla doluyor ama dayanıyor. Çünkü almak istiyor.

Ağzından çıkan her ses, her ıslak, boğuk inleme bedenimi daha da yakıyor. Çok yaklaştım. Çok yakınım.

Saçlarından tutup geri çekerek ona bakıyorum, nefesi kesilmiş, kontrolü zar zor sağlıyor.

"Yalayarak temizle," diye emrediyorum.

Milkshake'ten biraz daha şaftımdan aşağı dökerken gözleri parlıyor, bu sefer sadece ince bir akıntı. Her damlasını yalıyor, dili yavaşça, iyi bir kız gibi beni iyice temizlediğinden emin oluyor.

"Charlotte," diye homurdanıyorum, ucunu tekrar emip hassas başıyla alay ederken.

"Siktir."

Durmuyor. Ağzıyla bana tapıyor, dili her çıkıntının izini sürüyor, dudakları kaygan ve istekli. Daha aşağıya inip taşaklarımı yaladığında, neredeyse beni kıracaktı.

"Oh, siktir. Siktir!" diye haykırıyorum, zevk ateş gibi içime düşerken başımı arkaya atıyorum.

Ve beni tekrar içine aldığında, derin ve acımasız, soğukkanlılığın son iplerini de kaybediyorum. Boğazını kendime aitmiş gibi sikiyorum, çünkü öyle.

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor; vücudu altımda seğiriyor, ama yerinde kalıyor. Açık kalıyor. Benim oluyor.

Ve tam her şeyi boğazından aşağı dökmenin eşiğindeyken, geri çekiliyorum. Ani sıcaklık kaybı beni inletiyor.

Yüzünü tutup yere bastırıyorum ve o da hemen kıçını kaldırıyor, sırtı kemerli ve kalçaları titriyor. Çaresiz. Mükemmel.

"İyi bir kız olup hepsini benim için alacak mısınız?" Kulağına doğru homurdandım. "Babanın bu daracık küçük amcığı doldurmasına izin verecek misin?"

"Evet. Lütfen efendim," diye fısıldıyor, sesi ihtiyaçtan o kadar harap olmuş ki sikim seğiriyor.

Tereddüt etmedim. Uzun, cezalandırıcı bir hamleyle içine girdim. O kadar sıkı, o kadar ıslak, benim için o kadar hazır ki, sanki vücudu benim için yaratılmış.

Kalçalarını kavriyorum, tekrar tekrar içine girerken onu yerinde tutuyorum. Artık incelik yok, sadece çiğ, ilkel bir ihtiyaç var.

Çıglıkları odada yankılanıyor ve ben de onunla birlikte kükrüyorum. Bu bizim, bu an. Bir oyun olarak başlayan şey, hayatlarımızın bölümlerini sona erdirdi ve bizi buraya getirdi. Ama artık oynamaya gerek yok. Hayatta ihtiyacım olan her şeye sahipken olmaz.

"Benim için gel. Hissetmeme izin ver."

Ve sonra tüm vücudu titrerken etrafımda sıkıca kenetlendi. Orgazmı onu parçalıyor, sikimi mümkün olan en iyi şekilde boğuyor.

Bir iniltiyle onu takip ediyorum, içine dökülüyorum, kendimi tamamen boşaltıyorum. Her damlamı almasına izin veriyorum. Çünkü yapabilir. Çünkü o istiyor. Çünkü ona sahibim.

Onu kucağıma aldığımda ve kucağıma kaydırduğımda hala nefesim kesilmişti. Etrafımı sararken kalçaları titriyordu.

Yavaşça, fişi ondan çekiyorum ve işe yaramaz bir şekilde titreşerek yere bırakıyorum. Kumandaya uzanma zahmetine bile girmiyorum. Tek istediğim o.

Yüzünü avuçluyorum, başparmağımı kızarmış yanağında gezdiriyorum. Ve sonra onu yumuşak ve vahşi bir şekilde öpüyorum. Yüksek sesle söyleyecek gücümün olmadığı her şeyi anlatan bir öpücük.

"İyi misin, tatlım?" Sesim kısık, kalbim hâlâ gümbür gümbür atarken soruyorum.

"Çok." Suratını asıyor, tembel bir ihtiyaçla kalçalarını bana doğru sallıyor. Eğilip meme uçlarından birini ağızma alıyorum, yumuşak bir inilti daha çıkarana kadar yavaş ve derin emiyorum.

"Yanıyorsun, kalp kırıcı."

Bana gülümsüyor. "Senin için yanıyorum."

Başımı sallıyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Biz aleviz, bebeğim."

Parmaklarımı nazikçe ama sıkıca boğazına doluyorum ve onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derinden, o benimkini alırken ben de onun nefesini çalıyorum.

Onu sevmek bir seçim değil. Bu bir içgüdü. Hayatta kalmak.

Birbirlerini bulmak için dünyayı yakıp kavuran iki kırık ruh. Bu asla bir tesadüf değildi.

Bu kaçınılmazdı.

Ve şimdi, bunun geri dönüşü yok.

Bağlandık.

Yanıyoruz.

Birlikte cehennem olacağız.

SON.

Sonsöz

Şarkı- Emergence, Sleptoken

Düğün partisi Decadence ormanlarında tüm hızıyla devam ederken, Finn'le birlikte kanepede oturmuş, Charlotte'un parıldayan siyah elbisesi içinde dönmesini ve Isabella'nın kollarında dönmesini izliyorum.

İkisi de ıslıl ıslıl gülümsüyor, dünyayı umursamadan gece boyunca dans ediyorlar.

Etrafı saran silahlı korumaları görmüyorlar. Herhangi bir korku hissetmiyorlar. Çünkü artık korku yok.

Charlotte beni izlerken bir an yakalıyor ve el sallıyor, Isabella'nın dönüp bana doğru fırlamasına neden oluyor.

"Görünüşe göre biri babasını istiyor," diyor Finn sırtarak. "İkisi de istiyor."

İçkisini tükürüyor.

"Declan, gerçekten mi?"

Kaşlarımı oynatıyorum ve kızımı kucağımda yakalıyorum. "Baba!

Baba! Baba! Gel bizimle dans et."

"Ya babam dansta iyi değilse?"

Suratını astı ve beni kazandı. Zaten onu hiçbir şeyden mahrum bırakmıyordum.

"Annen sana öğretir, o gerçekten iyidir."

"Şimdi öyle mi?" Ayağa kalkarak soruyorum, elimi tutuyor ve beni çimlerin üzerinden güzel karımın yanına sürüklüyor.

"Biri bana bu işe yaramaz adama nasıl dans edileceğini öğretebileceğini söyledi," diye fısıldıyorum, Charlotte'un kalçalarını tutup onu kendime çekerek.

"Öğretebilirim, eğer nazikçe sorarsa." "Bu doğru mu?"

Homurdanıyorum.

"Eğer öyleyse belki bu gece ikramını esirgerim." Başını sallıyor, ben de onu öpüyorum.

"Bana tekrar karın de."

Ellerim yüzünü çevreliyor ve o anda dünyanın geri kalanı kayboluyor. Müzik, adamlarımın konuşmaları, her şey. Sadece o vardı.

"Benim güzel, cesur, güçlü, seksi karım."

Boğazımı kavlıyor ve beni vahşi bir öpücüğe sürüklüyor.

"Seni seviyorum Declan," diye mırıldanıyor dudaklarıma gülümseyerek.

Tüm kalbimizle sevdiğimiz bir avuç insanla küçük bir tören yapmış olabiliriz.

Ama bu her şey demek.

Hayatımıza devam etmek istediğimiz gibi başladık, kendi güvenli sığınağımızda.

"Seni seviyorum, kalp kıran. Tıpkı yeminlerimde söylediğim gibi, şimdi ve sonsuza dek."

Müziğin ritmine ayak uyduruyoruz, ellerim onun kalçalarında, o yol gösteriyor.

Bir göz atıyorum ve Drago'nun Isabella'yı kollarına almış, derme çatma dans pistinin etrafında elinden geldiğince döndüğünü görüyorum.

Üç ay oldu, iyileşmesi iyi gidiyor ve şimdiden organizasyonum için bir değer olduğunu kanıtıyor.

"Biraz daha dön!" diye bağıyor.

"Bir dakika, gözlerimdeki yıldızlardan kurtulayım," diye pufluyor Drago.

"Tıpkı annesi gibi alıngan olacak," diyorum Charlotte'a.

başını göğsüme yaslıyor.

"Umarım öyledir. Bu dünyada biraz ruha ihtiyacı var." Onu daha yakın tutuyorum ve çenemi ona yaslıyorum.

"Özellikle de etrafta patronluk taslayacağı o n c a kardeş varken."

Charlotte geri çekiliyor, gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl.

"Belki balayımızdan sonra düzgün bir şekilde deneyebiliriz." Gülümsüyor.

"Sence son dört aydır doğru düzgün denemiyor muydum?" Sırıtiyorum.

Başını sallıyor ve parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Hayır. Çünkü gerçekten deneseydin ilk ay doğru yapardın. Sizi tanıyorum Bay Quinn."

Haklı.

Elimde olmadan kıkırdıyorum.

"Beni yakaladınız. Ne zaman hazır olacağınıza sizin karar vermenize izin veriyorum. Bu senin vücudun, senin sağlığın. Senin kararın. Burada sahip olduklarımızla mutluym, daha fazlasına ihtiyacım yok."

Ellerini göğsümde gezdiriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Oh, Declan. Baba Declan'ı tüm gücüyle görmek istemediğimi mi sanıyorsun? Yeni doğmuş bir bebekle mi? Bu beni o kadar tahrik edecek ki, muhtemelen onları çıkarmaya devam edeceğim. Bu sefer seninle tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Isabella da bayılacak. Ama haklısın, önce kendimi tanımak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Tamamdır, bebeğim. Ve eğer bir yardımı olacaksa, bence sen olduğun gibi mükemmelsin."

"Sen de öylesin," diye fısıldıyor.

Finn'in arkamdan bağırması dikkatimi çekiyor.

"Conan! Beni duyabiliyor musun?"

Kaşlarımlı çatıyorum ve bakmak için dönüyorum.

Charlotte hiç sormadan elini benimkine doladı ve cep telefonuna bağırarak Finn'e doğru koşmaya başladı.

"Neredesin sen?!" Finn tıslıyor.

"Eee. Navigasyonu açayım. Çok acıyor," diye sızlanıyor Conan hoparlörden.

"Ne oldu böyle? On beş dakika önce burada mıydı?" Şakağımı ovuşturarak soruyorum.

"Evet, göt herif kız arkadaşını almaya gitmesi gerektiğine karar verdi."

"O benim kız arkadaşım değil. Sadece kız olan bir arkadaşım. İzin verirse daha sonra sikimi sokabileceğim bir arkadaş," diye bağırıyor Conan.

Gözlerimi

deviriyorum.

"Ve?"

"Ve bunu yaparken, oraya giderken otoyolda arabasına çarptılar ve bir şekilde kalçasından bir cam parçası çıktı."

"Oh kahretsin."

Görüntülü arama bağlanırken Conan'ın yüzü ekranda belirir. "Sana kimin çarptığını gördün mü?" diye sordum. Her zaman en kötüsünü düşünürüm.

"Hayır, sadece fren yapmayı bilmeyen birkaç pislik. Çekip gittiler ama arabam mahvoldu. Ve bak!"

Kamerayı çeviriyor ve ben de yarasına bakarak irkiliyorum.

"Bak, Hallie'ye iş telefonumdan mesaj attım, seni almaya ve koğuşuma götürmeye geliyor. Seni iyileştirecek ve eve getirecek," diyor Finn Conan'a sert bir şekilde.

"Ah, Hallie. Güzel isim. Öyle mi?" diye sorar.

"Ne?" Finn dişlerini sıkarak sorar. "Seksi mi?"

Finn nefesinin altında küfrediyor. Hepimizin etkileşimini hayranlıkla izleyen Charlotte'a bakıyorum.

"Devam et, ona bunu mümkün olduğunca acı verici hale getirmesini söyleyeceğim. Ona iyi davran, bana iyilik yapıyor. Şu anda araba kullanamayacak kadar sarhoşum."

"Peki," diye homurdanır Conan.

"Gerçekten çok acıyor Finn. Bacağımı mı kaybedeceğim?"

"Çeneni kapatırsan kaybetmezsin," diye t e r s l i y o r Finn. Kendimi kaybedip bir kahkaha krizine giriyorum.

"Sen iyisin Con. Sonuçta bu benim düğünüm, karımın yanına dönmeliyim. Ama iyileştiğinde bana mesaj at. Hangi arabaydı?"

Sormak zorundayım. Bu arabalar onun lanet çocukları. "Ferrari."

Sesinde bir hüznün var.

"Bak, şimdi Bugatti için yerin var. Her şeyde bir hayır vardır kardeşim," diyorum ona.

"Doğru. Bunu zaten tamir edeceğim."

Finn Conan'ı dinlemeye devam ederken ben de Charlotte'u Drago ve Isabella'nın yanına götürüyorum.

"Yatma vakti geldi, sence de öyle değil mi?" Isabella'nın yanına çömeliyorum ve o da başını sallayıp kollarını göğsünde kavuşturarak somurtuyor.

"Hadi tatlım," diye mırıldanıyor Charlotte ve onu kollarının arasına alıyor.

Esniyor ve Charlotte'un göğsüne sokuluyor.

"Senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var." Drago'ya ters ters bakar.

"Evet, evet. Önce Finn'le bir içki içeceğim. Bugün kendimi iyi hissediyorum." Kollarını uzatır.

"Güzel bir çift için güzel bir gün. Tebrikler." Isabella'nın yanağını okşuyor ve bara gitmeden önce iyi geceler diliyor.

Charlotte bana çarparak, "Eve döndüğümüzde senin için bir hediyem daha var," diyor.

"Öyle mi?"

Parmağını dudaklarına bastırıyor.

"Bir sır. Sadece bekleyin."

Ateşle

Oyunlar bitti ama Çöküş Kovalamacası daha yeni başlıyor... Oyunların kendi versiyonuna ev sahipliği yapacak bir sonraki kardeş Conan. Ormanda ilkel bir hayatta kalma oyunu. Ama Conan ateşli, sokak yarışçısı hemşire Hallie ile tanıştığında ne olacak? Çok fazla sır ve sürpriz var. Ama çok vahşi ve çok ateşli olacak.
[Buradan](#) !ön sipariş verebilirsiniz

Biraz daha Declan ister misiniz?

Bir BONUS SAHNE almak için bültenime kaydolun. Sana küçük bir ipucu vereyim, onun baharatlı sahnesini bitirmesine yardım etmesini içeriyor...

BURADAN OKUYUN: <https://dl.bookfunnel.com/poyuyjb2e3>

Heyecan verici haberler ve sürümlerle güncel kalmak için beni bulabileceğiniz en iyi yer FB Grubumdur: [Luna Masonlar Mafya Kraliçeleri](#).

Ve eğer imzalı kitaplar, mağazaya özel ürünler ve tüm *yaramaz sanat eserlerini* istiyorsanız, doğrudan mağazamdan satın alabilirsiniz:

www.lunamasonbookstore.com

'Beneath Universe'den daha fazlası

Beneath The Mask serisi Kensington tarafından satın alındı.

Dördünü de internetten okuyabilirsiniz ve 2025 yılı boyunca kitapçılarda olacaklar:

Distance, Detonate, Devoted ve Detained için tüm detayları burada bulabilirsiniz!

<https://www.kensingtonbooks.com/pages/beneaththemask/>

Beneath The Secrets'taki bazı karakterler Inferno'da ortaya çıktı. Onların hikayelerini Beneath The Secrets'da okuyabilirsiniz.

Vegas'ta geçen karanlık ve baharatlı bir Rus mafya romanı.

Kaos: <https://mybook.to/QaGijx>

— — — — Kafesli. — — — —

<https://mybook.to/Fc18uiK>

Crave: <https://mybook.to/rTb4>

İddia: <https://mybook.to/6Nyh>

— — — — — — — — — —

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

